HELENE MANSFIELD

NGƯỜI ĐẸP THƯỢNG LƯU

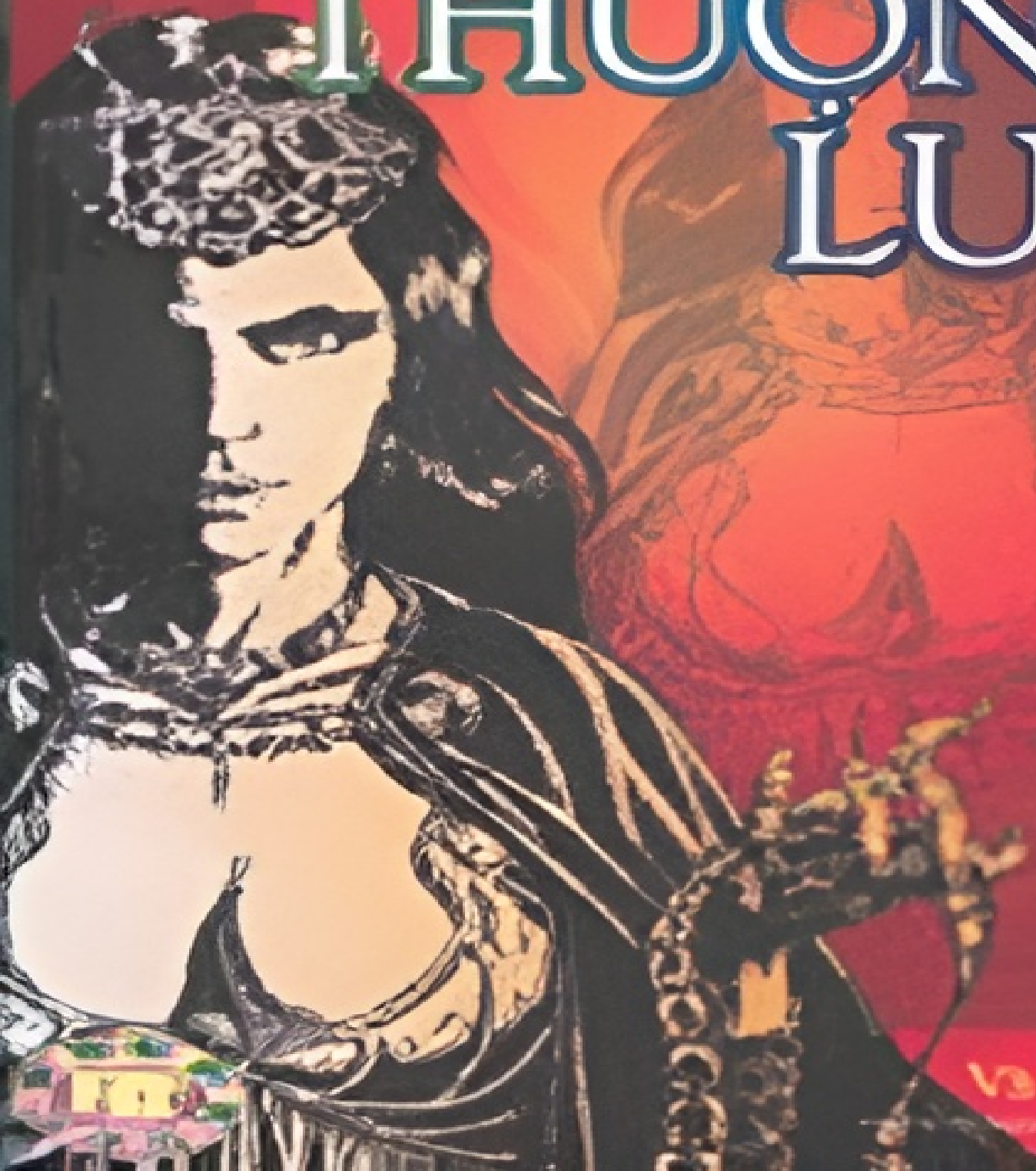

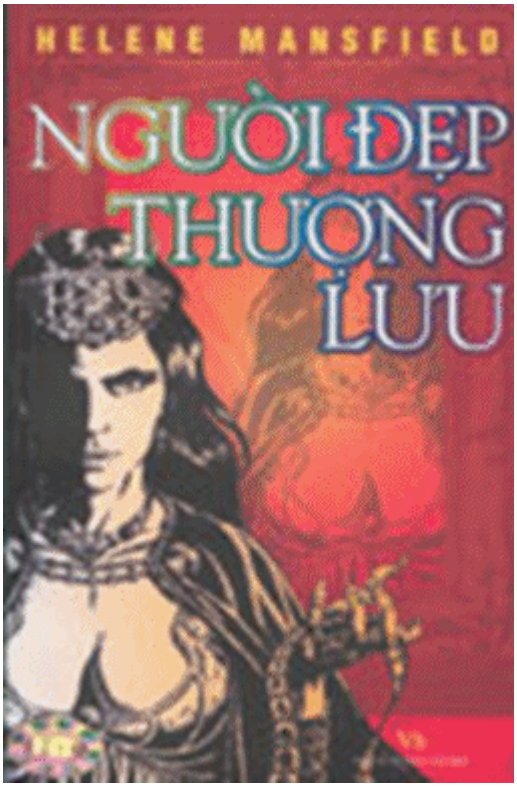

Thông tin ebook:

Tên truyện: Người đẹp thượng lưu
Nguyên tác: Dịch từ nguyên bản tiếng Anh Elite Beauties
Tác giả: Helene Mansfield
Dịch giả: Nguyễn Bá Long
Thể loại: Văn học hiện đại Mỹ
Nhà xuất bản: Nxb văn học
Năm xuất bản: 03-2004
Số trang: 500
Trọng lượng: 420.00 gr
Kích thước: 13x19
Số quyển /1bộ:1
Hình thức bìa: Mềm
Giá bìa: 50.000 VNĐ
Nguồn: http://www.vietlangdu.com
Đánh máy: thanhbinhdat, Maimotnucuoi, thelastwalt, matmeo, hitoame, wait4u, sam(http://www.vietlangdu.com)
Convert (TVE): MarcDull
Ngày hoàn thành: 4/2/2009

Nơi hoàn thành: Hà Nội
http://thuvien-ebook.com

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
PHẦN KẾT

Chương 1

Paris, ngày 1 tháng 5 năm 1977

Con tàu tốc hành xuyên Châu Âu đến ga lúc giữa trưa. Dân khuân vác ào vào giúp hành khách mang hàng lý, né tránh những người mà cách ăn mặc đã cho thấy không có nhiều tiền, chọn tìm các thương gia hút xì gà với bộ mặt nghiêm nghị. dễ nổi nóng và các bà đỏng đảnh trong các bộ áo lông chồn quá ấm áp cho một ngày xuân đầy nắng.

Sarah ngưỡng mộ một chuyến tàu. Ngay từ những ngày thơ ấu cô đã yêu cái náo nhiệt của các chuyến tàu, được đến một nơi xa lạ nào đó, được tưởng tượng ra nhiều điều bất ngờ đang chờ đợi. Cô liếc nhanh qua buồng ngủ trên tàu được nẹp bằng gỗ lim rất kiểu cách và các quảng cáo mang hình vua Edura của hang Vichy Celesting, rồi cô lấy ví, túi, va li, và đi dọc hành lang về phía nhà chờ của ga. Đi trên sân ga cô liếc nhìn từng khuôn mặt trong đám đông đứng chờ để tìm Davington, người lái xe riêng của mình. Cô muốn Davington đến đón chủ yếu vì muốn được nghe một người nói tiếng anh hoàn hảo, chứ không phải là âm điệu Sicily của Umberto. Cô cũng cần người làm thuê của cô chứ không phải của người yêu cô.Sarah mỉm cười khi cái dáng chính khách xuất hiện, quần áo hết chỗ chê, đôi mắt linh hoạt. Cô biết anh là một người đàn ông goá vợ, đã 55 tuổi, từng đi lính, ưa tập tạ , võ Judo và nhảy điệu Claket. Anh cao hơn mét tám, mắt xanh đẹp và nặng 90kg. Ngoài những điều đó cô chỉ còn biết rằng anh đang cô đơn, hết lòng vì cô và là một người đàn ông hoàn hảo cho mọi công việc.

Trong tâm trạng phấn chán được trở lại Paris, Sarah coi hôm nay là một ngày đặc biệt, cái ngày cô hằng chờ đợi để gặp lại ba người bạn trước đây cùng cô bắt đầu sự nghiệp trong gánh Bale Bông Hồng ở Paris. Họ đã hẹn nhau ngày hội ngộ từ 10 năm trước đây. Cô đưa vé cho người kiểm soát vé nhà ga và trao hành lí cho Davington.

- Gặp anh ở đây là một điều tốt lành Davington.

- Rất mừng bà đã trở về nhà, thưa bà. Tôi cũng rất vui được gặp bà. Căn nhà thiếu bà trở nên trống vắng. Hàng xóm thì chẳng chịu học đến một chữ tiếng Anh và tôi chắc họ sẽ chẳng bao giờ học.
- Anh cũng đã ở Paris nhiều năm. Anh nên học tiếng Pháp.
- Điều đó có lẽ khó, thưa bà. Tôi là người Anh đến tận xương tuỷ.

Anh mở cốp xe cất hành lí. Sarah còn nhớ cái đêm Davington còn chưa được gọi là người Anh mẫu mực, có nhâm phẩm. Đêm đó, sau khi Sara h vừa rời khỏi căn nhà, một gã say bỗng loạng choạng tiến về phía cô, giang tay ra, giọng lè nhè một điệu tục tĩu. Davington phản ứng rất nhanh, nhấc hắng ra như cầm trong tay một con bọ chét và để hắn nằm bên bục giao thông giữa điểm khác nhau của các con phố nào nhiệt. Sau đó anh lái xe đưa cô đi tới câu lạc bộ, thậm chí chẳng nhắc 1 câu đến sự kiện vừa xảy ra.

Sarah trầm ngâm ngắm nhìn các đại lộ của Pari, những toà nhà bằng đã màu xanh ám, màn sương đang phai đi trên sông. Những bức tượng màu xám trong công viên nhỏ um tùm bạch dương và những cột đèn cũng mù xám trên các cây cầu bắc qua sông Xen. Khung cảnh buồn man mác đó đã được làm tươi sang hơn với màu hồng và trắng của các cây dẻ đnag nở rộ mùa xuân, hàng liễu xanh mượt và những tấm màn rủ nhiều vẻ của tử đinh hương. Những người bán hoa ngồi bên quầy, rực rớ với những đoá hoa lao kèn và hoa cúc, những bông nở rộ và những nụ tươi đỏ cảu hoa hồng. Sarah thở dài trước những kỉ niệm của hoa gợi dậy. Hoa hồng luôn là loại hoa ưa thích của Mari – Ellen và trong phòng của cô ta lúc nào cũng tràn ngập đầy hoa, hàng tá những bó hoa hồng tươi đẹp trong giấy bóng kính của những người đàn ông cần có một bà chúa của lòng mình gửi đến. Sarah nghĩ về cái vẻ đẹp thanh tú và thân hình như tạc tượng âur Mari- Ellen, về cái hòm của cô ta đầy những quần áo đẹp, tặng phẩm và các đồ trang sức quý, về áo lông và nụ cười láu lỉnh của cô ta khi phải thú nhận đã mua mỗi thứ hai chiếc phòng trường hợp cô "phải lang thang cơ nhỡ". Những năm thơ ấu sống ở nhà trẻ mồ côi Nerbraska đã để lại cho Mari –Ellen những ám ảnh

khủng khiếp. Nhưng tại sao trong suốt 10 năm qua Mari – Ellen lại ít liên hệ với cô như vậy? Lật đi lật lại Sarah cố tìm kiếm nguyên nhân cho sự im lặng của bạn mình. Liệu có phải đơn giản là muốn quên đi quá khứ?

Suy nghĩ của Sarah chuyển sang Holly, cô gái ngươi Ailen trong trắng và tuyệt mĩ, hết mình vì công việc và đã làm cho mọi người hài lòng. Liệu cô ấy có thay đổi nhiều trong những năm tiếp theo? Rồi những đêm truỵ lạc và ô nhục liệu có để lại dấu ấn?

Và còn Arlette? Sarah suy nghĩ về người thành viên già nhất của nhóm - người duy nhất biết mình cần gì trong cuộc sống. Ngay từ tuổi 12, với sự khích lệ của mẹ, Arlette đã quyết định là phái lấy chồng công tước, sống trong lâu đài giàu có hơn cả sức cô tưởng tượng. Thế rồi Arlette lấy nột công tước thực sự, có một đứa con trai và như Sarah biết thì cô ta vẫn tiếp tục sống cuộc sống đó trong lâu đài của mình. Nhưng Arlette có hạnh phúc hay không? Hay liệu cô ta phải thường xuyên lo ngại về việc giữ gìn sắc đẹp? Sarah khẽ lắc đầu khi nhớ lại cảnh Arlette bật khóc khi cả bọn chỉ mới nhắc đến chuyện về già. Có điều gì đó bao trùm lên tất cả những kỉ niệm này, lên cuộc gặp mặt của những người bạn cũ sau 10 năm. Nó cũng làm cho Sarah ý thức được mình đã thay đổi biết bao nhiêu và cũng biết bao nhiêu ngây thơ, khờ dại thời thanh niên không còn nữa.

Giọng nói của Davington phá tan dòng suy nghĩ của Sarah.

- Người lái xe của ông Castelli (tức Umberto) vẫn theo sau chúng ta như thường lệ. Tôi cảm thấy ông ta chưa muốn bỏ cái trò theo đuổi của chó săn.
- Quỷ tha ma bắt ông ta.
- Vâng thưa bà. Tôi sẽ đưa bà đến Ritz và sẽ quay lại lúc 3h30. Hay cuộc gặp gỡ có thể ngắn hơn?

Sarah đánh giá cao phong thái ngoại giao của Devington, và ý thức được rằng anh lo ngại cho cô có thể bị bối rối tại cuộc gặp gỡ các cô bạn cũ này.

- Hãy đến lúc 3h30, Daving ton. Chúng tôi sẽ dùng bữa trưa và trò truyện luôn ở phòng ăn. Đó chỉ là một cuộc gặp.

- Tôi hy vọng sẽ không có bất kì điều bất ngờ rủi ro nào, thưa bà. Theo suy nghĩ của tôi thì hội ngộ không bao giờ là ý tưởng tốt đẹp. Quỷ tah ma bắt hắn đi, hắn đang làm gì thế? Người lái xe của ông Castelli đang làm tín hiệu cho tôi ngừng lại.
- Có thể anh ta mang theo một thông điệp gì đó của Umberto

Davington dừng xe. Anh nhìn người thanh niên Sicily với con mắt không thiện cảmđang hấp tấp trao cho Sarah một tờ giấy và một hộp nhỏ mang nhãn hiệu của cửa hàng Van Cleef and Arpels. Anh ta tỏ ý xin lỗi.

- Ngài Castelli yêu cầu tôi phải đưa bà các thứ này trước khi bà đến khách sạn Ritz. Nhưng tôi đã đến ga muộn, xin bà thứ lỗi.

Sarah mở chiếc hộp và thấy 1 bó hoa làm bằng thạch anh, kim cương và ngọc trai, những chiếc lá xanh biếc của chúng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cô đọc tờ giấy:

"Tôi cũng nhớ hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau. em man một bó hoa Violet có có cúc trắng viền vàng. Tôi yêu cầu một người thợ kim hoàn làm một bó hoa như vậy tặng em làm kỉ niệm. Tôi không bao giờ quên hoa violet bởi nó rất hợp với màu mắt em. Tôi ghen tỵ với các bạn em bởi họ được ăn trưa cùng em và làm chúng ta xa cách".

Davington ngắm nhìn Sarah qua gương chiếu hậu, thầm ngưỡng mộ bộ quàn áo thanh lịch kiểu St. Lảuent với những dải sọc đen mày xám thật đẹo và chiếc áo khoác bó sát cái eo rất nhỏ của cô. Sarah đã bỏ kính xuống để đọc bức thư. Davington mỉm cười trước khuôn mặt hình trái xoan, đôi mắt to có hàng mi dày và đen. Mớ tóc dài, vàng như cánh đồng lúa, chảy xoã như tấm vải satanh ôm lấy khuôn mặt và cuộn thành sóng mỗi khi Sarah hất mái tóc. Davington nghĩ cô là một tạo hoá xinh đẹp nhất mà anh từng biết và cũng là thanh lịch nhất. Cô thực xứng đáng với người đàn ông hiện đang yêu cô một cáhc mê muội, theo đuổi cô kiên trì và theo dõi cô cả ngày lẫn đêm. Anh cũng nhận ra Sarah không cặp tóc. Những ngày của Castelli đã qua rồi dù ông ta dường như chẳng biết điều đó.

Họ đã đến lối vào khách sạn Ritz, Sarah bước ra khỏi xe.

- Hẹn gặp lại anh sớm, Davington.
- Chúc bà có một bữa trưa ngon tuyệt diệu và không nên để điều gì làm bà bối rối. Sẽ có rất nhiều các cô, các bà có thể ghen tỵ và thành công của các bà sẽ tác động tới họ theo chiều hướng đó. Tôi sẽ đỗ xe dưới cổng từ 2h30 để phòng trường hợp bà muốn đi sớm.
- Anh thật đáng yêu, nhưng anh lo nghĩ quá nhiều đó.
- Bi quan luôn là một nhược điểm của tôi, cũng như tôi luôn ham thích bạo lực vậy

Câu chuyện về Sarah Hallam, tuyệt vời xinh đẹp, xuất thân trong côi cút và nghèo khó đã làm nên cả một cơ nghiệp.
Nàng càng nổi tiếng hơn bởi được hai người đàn ông tiếng tăm vang danh thế giới cùng hết lòng yêu thương. Một là hoàng thân dòng dõi quý tộc lâu đời và hai là Ông trùm một tổ chức mafia hùng mạnh.
Hạnh phúc rồi cũng đến với Sarah, song không phải bằng tiền bạc, mà bằng vào tình yêu, lòng tin và sức chịu đựng dường như vô tận của nàng.

Có vụ tắc đường ở phố Étoile nên mặc dù rất mệt,cả bốn người vẫn cùng nhau cuốc bộ về.Ngay phía đối diện khách sạn họ ở có một quán nhỏ trông ấm cúng,với những chiếc bàn trải ga trắng dưới ánh đèn vàng. Ăn mừng tình bạn mới,các cô vào quán,gọi món thit hầm, sau đó là chuối và kem.
Cảm thấy lo ngại khi Sarah gọi đồ uống nhiều đường, Arlette không thể không phản đối.

- Tớ mong cậu không giận tớ,nhưng cậu sẽ phát phì vào một ngày nào đó đấy,Sarah.
- Một ngày nào đó thì hãy còn là tương lai.
- Cậu không bao giờ nghĩ về hình thức của mình sao?
- Tớ nghĩ về công việc và về cách nào để được an toàn trong cuộc sống,tớ không muốn phí thời gian cho diện mạo của mình.Cậu cũng không thể đẹp mãi mãi,nên đó không phải là điều để đáng lo ngại quá nhiều.Khi về già thì ai cũng mất đi nhan sắc của mình.
-Nhưng cậu có thể đẹp lâu hơn nếu cậu chịu khó giữ gìn một

chút.
-Đó chỉ là một trong những việc đáng quan tâm của cuộc đời mình thôi,Arlette ạ.Bây giờ hãy nói cho tớ nghe chuyện xảy ra ở phòng trang điểm đi.Đấy có thể mới là vấn đề thực sự nghiêm trọng.
Arlette cố gắng hết sức mình để trình bày rõ tình huống.
-Mỗi lần chúng mình đặt đồ nghề vào phòng trang điểm của diễn viên,họ lại vứt cả ra ngoài hành lang.Họ không muốn chia xẻ dù chỉ là phòng trang điểm,với những người mới đến.
Sarah quay sang Holly.
-Có đúng chuyện như thế đã xảy ra ở phòng trang điểm của chúng ta hay không?
-Đúng đấy.Suýt nữa thì tớ đã bóp cổ cái cô tên là Liz vì những câu bậy bạ.Cô ta nói vào mặt tớ rằng tớ không thuộc về chỗ đó,không bao giờ,và cả cậu cũng vậy.Cô ta thật quái ác,Sarah ạ.
Mary – Ellen ngáp,kiệt sức bởi những giờ tập kéo dài và sự thù địch của các cô gái trong gánh balê Bông Hồng.
-Tớ thì chịu thua.Tớ cần mười tiếng ngủ mỗi đêm,không thì mặt mũi khó coi lắm.Thôi,chúng mình về khách sạn đi,tớ có cảm giác mai sẽ là một ngày khá vất vả.Có người nói với tớ là hôm nay họ chỉ mới chỉ đùa vui với chúng ta thôi đấy.
Cả bọn cùng ồ lên.Họ trở về khách sạn.Bên ngoài,ánh đèn quảng cáo nhấp nháy và đường phố vào hồi sôi động;những người đàn ông với cặp mắt hùm hụp sở hữu các câu lạc bộ ban đêm trong khu vực,những cậu con trai xinh xắn với khuôn mặt khinh khỉnh đang chờ đợi cha,mẹ đưa đi ăn tối,những khách du lịch mắt mở to ngạc nhiên nhìn cảnh huyền ảo của Paris trong đêm.
Sarah mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài,phía trên các nóc nhà của Paris có tiếng nhạc từ căn phòng nào đó vẳng tới và Sarah nhận ra bài Những bông hồng..Khi anh ôm em trong vòng tay..,cô thở dài.Liệu có người đàn ông nào ôm cô trong vòng tay và yêu cô không? Và liệu cô có muốn anh ta không? Hay liệu cô giống như mẹ cô,không còn khả năng trao tình yêu cho bất kỳ ai nữa?Đóng cửa sổ lại,nằm xuống giường,cô thấy các đợt sóng buồn vỗ nhẹ tâm hồn cô như chúng vẫn thường đến từ những ngày thơ ấu,khi người mẹ cô hằng yêu dấu đã từ chối cô.

Ba tuần rèn luyện thể lực và nghề nghiệp đến kiệt sức nhưng cũng không làm mất đi sự căng thẳng trong mối quan hệ mới-cũ.Sự thù địch ngày càng tăng khi bốn người tiếp tục bị từ chối chia xẻ phòng trang điểm.Họ kêu gọi bà Rose giúp đỡ thì được trả lời bằng sự mỉa mai,lạnh lùng là nên tự giải quyết lấy.Sarah đã phải rát tay vào buổi tối diễn tập quan trọng,đòi hỏi quần áo ăn mặc rất cầu kỳ.
Như mọi khi,cô đến nhà hát trước giờ mở màn một tiếng rưỡi.Cô thấy phòng trang điểm đã đầy những vũ nữ đang nửa khỏa thân ngồi tán gẫu.Khi Sarah vào phòng và đang tìm vị trí của mình thì Liz bước tới,dúi khay trang điểm vào tay cô và bảo cô ra ngoài hành lang.Sarah vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ,cảm thấy có sự phản ứng của Holly từ phía sau.Holly cũng đang bị Liz cư xử như vậy.Sarah can thiệp.
-Này,đã ba tuần nay bà chèn ép quá đáng những người mới đến.Hôm nay là ngày tổng diễn chúng tôi phải có nơi soi gương và trang điểm.Thôi,hãy dẹp cái trò này để cùng nhau làm việc.
Đôi mắt xanh của Liz lóe lên và cô ta bước tới bên Sarah vừa tìm được chỗ trang điểm tại bàn.
-Hãy biến đi,Hallam.Cô không được ưa chuộng ở đây và cả người bạn Ailen của cô nữa.
Holly nín thở khi Sarah đứng dậy đối mặt với Liz.Một sự im lặng bao trùm căn phòng.Không báo hiệu trước và hoàn toàn bất ngờ,Sarah tát Liz mạnh đến nỗi cô ta ngã mạnh xuống sàn cùng với tiếng kêu kinh hãi.Trước khi bất cứ ai có thể can thiệp,Sarah gạt tất cả các đồ trang điểm trên dãy bàn dọc theo chiều dài căn phòng.Các hộp nằm lăn tung tóe,các vòng đá quý va đập trên mặt sàn.Không khí ngột ngạt pha trộn với các mùi nước hoa đắt nhất thế giới trị giá hang trăm đô la.Khuôn mặt cô vẫn bình tĩnh khi cô nhòm quanh phòng.
-Bây giờ - Sarah nói,giọng tỉnh táo như chưa có việc gì xảy ra – chỗ nào là của tôi và chỗ nào là của Holly?
Không ai động đậy.Rồi các vũ nữ cũng bật ra lời ca thán một lúc.Các ngón tay tố cáo chỉ trỏ và những người giúp việc được gọi đến để dọn dẹp.Những khuôn mặt buồn thiu nhìn vào Sarah rồi nhìn vào đống chai lọ vỡ trên sàn.Một vũ nữ khóc và chửi thề

khi mi mắt giả của cô rơi đâu mất.Tất cả đều tròn mắt kinh ngạc thấy Sarah vẫn bình tĩnh thay quần áo và bắt đầu trang điểm.
Người đàn ông đó có tầm cao trung bình,vai rộng và chắc,khuôn mặt tái và đôi mắt đen sắc sảo.Cằm ông ta hơi có màu xanh vì bộ râu rậm rì phía dưới làm người ta có cảm giác nó bị cạo dối.Ông ta mặc bộ comlê màu xanh xám,chiếc áo sơ mi bên trong thuộc loại đắt tiền,chiếc cà vạt lục màu xanh đá Saphia.Trên vai ông ta vắt chiếc áo khoác cùng chất liệu với bộ comlê và tay ông ta đeo chiếc đồng hồ hiệu Patek Philippe mỏng manh như tờ giấy viết thư.Ông ta cầm chiếc can đầu bịt bạc,dùng nó đẩy cửa buồng trang điểm rộng thêm để có thể nhìn rõ hơn người đàn bà trẻ mà giọng nói đầy cá tính đã thu hút sự chú ý của ông.Đôi mắt đen lấp lánh,chiếc mũi khoằm động đậy,đôi môi gợi tình và kiên quyết của ông bỗng chuyển thành nụ cười.Cô ta còn trẻ,mang nhiều dáng điệu Anh,đôi vai rộng như vai lực sĩ.Khi Sarah quay lại,lần đầu tiên ông nhìn cô trực diện và ngợp thở trước đôi mắt hơi xếch màu tím hoa cà,gò má cao và mái tóc vàng nhạt chảy dài như thác nước.Miệng cô gái rộng,môi đầy đặn,răng nhỏ và vuông.Rời khỏi cửa,người đàn ông đi về phía cuối phòng thính giả,nơi không bật đèn và ngồi tưởng tượng ra phản ứng của Sarah khi cô bị các cô gái ngốc nghếch cùng đoàn tấn công.Ông ta biết chỉ có bốn cô gái mới và quyết định mời cả bốn tới dự bữa tiệc mà ông sẽ tổ chức sau buổi biểu diễn khai mạc.Khi cô gái người Anh đó đã biết ngôi nhà của ông rồi thì sẽ không từ chối ông được.Ông tin thế.Từ trước đến nay chưa một người đàn bà nào có thể chống lại Umberto di Castelli khi đối diên với sức mạnh của tính cách ông,sự giàu có và quyền lực cùng sự choáng ngợp của ngôi nhà của ông ở Bois de Bouloge.
Umberto đứng dậy và đi ra khỏi nhà hát,hình bóng cô gái tóc vàng duyên dáng tràn ngập tâm trí.Ông tự nhủ,cô ta cũng chỉ là một người đàn bà để mua vui và dạy dỗ theo cách của ông.Tuy nhiên,trái tim ông lại mach bảo rằng cô ta là một cái gì đó rất khác,một người đàn bà không giống bất cứ người đàn bà nào mà ông từng gặp.Ông phân vân không biết cuộc sống quá khứ của cô thế nào để tạo cho cô có được cơn giân dữ như vậy,cô còn có sức mạnh tiềm ẩn cũng như tình cảm gì đằng sau cái vẻ bề

ngoài yên tĩnh ấy.Ông quyết định đóng vai một người anh tốt bụng,tự tin,đầy quyền lực,hữu hảo và không hề có đe dọa.Rồi ông tự hỏi không biết cô có còn trinh trắng không? Nhưng khi mường tượng đến thân hình của Sarah,ông lai quên ngay kế hoạch đóng vai người anh của mình,ngạc nhiên về sự trỗi dậy đến ngạt thở trong ông mà ông chưa hề trải qua suốt thời trai trẻ của mình ở Sicily.Tự quở trách bản thân mình là kẻ dở hơi,hay gắn tầm quan trọng vào đàn bà,Umberto đi vào nhà và gọi điện cho bà vợ đang dưỡng bệnh ở trung tâm dành cho những người nghiện rượu mãi bên Thụy Điển.Nhiệm vụ của ông như thế là hoàn thành,ông gọi người anh rể đến,đem theo những báo cáo về công việc kinh doanh trong ngày.

Tham dự buổi mở màn khai mạc của bale Bông Hồng có vợ chồng công tước Windsor, Maurice Chevalier Bardot,Onassis,Fraccoise Sagan và gia đình hoàng gia Monaco cùng nhiều các nhân vật của thế giới kinh doanh nghệ thuật đang may mắn có mặt tai Paris tối hôm đó.Có cảnh tuyết rơi với những người trượt băng thực thụ,một thác nước chảy vào các lô và đến hai chục lần thay đổi trang phục..,mang lại các đợt vỗ tay không ngớt.Các diễn viên nữa khỏa thân diễu hành trong các trang sức quý giá và những chiếc váy rộng treo trên các khung kim loại nặng làm thâm tím cả xương hông của họ.Một số thay đổi đòi hỏi quá nhanh và phức tạp đến nỗi cần phải có hai người giúp đối với mỗi cô gái.Lúc đầu những người đàn ông không khỏi rạo rực trước mỗi lần động chạm,nhưng rồi họ cũng quen dần với những mảng da thịt lộ liễu đó.Thật có thể dễ dàng thờ ơ hơn đối với những cô gái phải mang chiếc mũ mạ vàng lòe loẹt trong cảnh náo nhiệt thời Roman.Bở vì để đảm bảo cho chiếc mũ chắc chắn trên đầu,tóc của họ đã được tách ra từng lọn và phải ghim chặt vào đúng chỗ.

Trong khi buổi biểu diễn tiếp tục,các vũ nữ phải hóa trang thành các tên hề,các con bướm,những cận thần dự phiên tòa tại Versailles và những cô gái nhảy điệu cancan.Những khán giả hăng máu vỗ tay cuồng nhiệt.Không hiểu mọi thứ được thực hiện như thế nào,nhưng từng giây,từng phút đều thật đáng yêu.Hàng tuần lễ tập luyện vất vả đã đem kết quả gần như hoàn

hảo này.Duy có điều làm cho buổi mở màn không thật hoàn mỹ là việc người giúp mặc quần áo,do quá xúc động nên đã cài vòng đeo cổ vào da Sarah.Máu chảy thành dòng nhỏ,dọc theo khe ngực của cô,nhưng chỉ trong mấy giây nó đã bị ngừng lại bởi chính bàn tay của bà Rose với bột cầm máu và tấm băng dính.Sarah lo ngại,bỗng chợt nghĩ rằng máu còn biết nghe lời bà Rose.

Cuối cùng,khi tấm màn sân khấu buông xuống,mọi người vội vã trở lại phòng trang điểm.Các vũ nữ và các diễn viên cũ ăn tối cùng nhau tại nhà hàng Valentine,còn mấy cô mới nhập không tham dự vì có lời mời riêng.Sarah và các bạn không ai nói gì về dự tính của mình cho buổi tối hôm đó,nhưng ai cũng ăn mặc rất cẩn thận.Căn nhà nhìn ra Bois,bao bọc bằng lớp vườn rộng hai mẫu.Ở Paris,điều đó có nghĩ là tiền với chữ T hoa.Do tò mò,họ cũng đã đi xe qua ngôi nhà sau khi nhận được giấy mời trao tận tay do người lái xe của Umberto đưa.Họ chưa bao giờ gặp người đàn ông lịch sự đó,mặc dù cả bọn đều đã nhìn thấy ông ta trong các lần viếng thăm diễn tập và bà Yvette đã nói với họ rằng ông ta là một nhà kinh doanh giàu có.Từ đó,cả bốn người đều nói rất ít về ông ta.Họ đã thống nhất cùng nhau đến nhà Castelli và trở về khách sạn trong cùng một chiếc taxi,trừ khi họ biết chắc chắn rằng chủ nhà và những người khách của ông ta đều thật sự là những người tốt.Đã có một loạt bài báo nói về bọn buôn lậu nô lệ da trắng và cả bốn người đều lo sợ khi tỉnh dậy,vào buổi sáng,thấy mình đang ở Panama.

Holly chọn đồ lụa màu xanh hợp với màu mắt mình,bộ váy áo dành cho các cô gái nhỏ với cổ áo trắng và cài cúc từ cổ xuống tới thắt lưng mà cô ta ưa thích.Arlette thì trông như một bản copy theo kiểu Chanel màu kem,với các vòng mạ đeo ở tay và ở thắt lưng.Mary – Ellen đẹp như trong mơ với chiếc váy mini màu hồng rực rỡ.Sarah mặc bộ quần áo mà cô tự làm lấy trong những buổi tối mùa đông ảm đạm ở nước Anh.Bộ quần áo làm bằng vải len trắng,khâu tay và nom rất gọn ghẽ.Umberto đã gửi hoa lan cài ngực cho tất cả bọn họ,nhưng cô đã bỏ chúng đi.Cô luôn cảm thấy buồn nôn trước mùi hoa này,và đã đặt một dải hoa của người bán hoa ở khách sạn thay vào đó.Dải hoa được

trình bày theo kiểu Victorian với các dải trắng quấn quanh nom rất hợp với bộ quần áo.Nhìn vào những bông hoa giản dị,cô nghĩ sẽ không bao giờ có thể yêu thích hoa lan bởi lẽ giản đơn là cô không hiểu nổi các thứ mốt như Arlette.Phận nghèo đã làm cô phải có kiểu cách riêng của mình và bằng lòng với sự lựa chọn đó.
Trong xe taxi,các cô nói chuyện rất sôi nổi.Mary – Ellen thì chắc chắn rằng cô sẽ tìm kiếm được một người tình triệu phú trong đêm đó.
-Nếu được như vậy,tớ sẽ yêu cầu anh ấy mua cho mỗi đứa chúng mình một vòng đeo cổ bằng kim cương ở hiệu Catier.
Arlette diễn tả niềm mơ ước của mình.
-Tớ muốn được gặp một công tước giàu có người Pháp.Số mệnh của tớ là như vậy và tớ sẽ sống trong một lâu đài lớn.
Mary – Ellen quay sang Holly.
-Mong muốn của cậu tối nay là gì,Irish?
Holly hơi đỏ mặt khi nghĩ tới lần đầu tiên cô nhìn thấy tượng chúa Giêsu trần truồng trên cây thánh giá,máu đỏ từ vết thương chảy xuống bên sườn.Vào độ tuổi chín, mười,ngây thơ,cô đã nếm trải sự dịu ngọt xa lạ và cuồng bạo của trái cấm rồi ngất đi ngay sau đó.Từ đó,cô trở thành nghiện ngập những giây phút cực khoái có tính thôi miên.Cô bí mật kiếm tìm nó và cô biết,với nó,có sự trừng phạt đi liền với tội lỗi.Mong muốn giây phút thân thể mình được xoa dịu,Holly trả lời trong trạng thái mơ mộng.
-Tớ muốn quên đi thế giới thực tại,màn diễn và đoi chân đau nhừ,muốn được đưa đi trong một hai tiếng đồng hồ đến hòn đảo thần tiên mà ở đó mọi thứ đều có thể thực hiện được.
Mary –Ellen bật cười khúc khích.
-Cậu đúng là một nhà thơ,Holly.Tớ không biết cậu đang nói về cái gì nữa,nhưng nghe rất hay.
Cuối cùng Mary – Ellen quay sang Sarah.
-Thế còn cậu.Cậu muốn bà tiên mang lại cho cậu cái gì?
Sarah nhún vai,không biết trả lời như thế nào.Cô nghĩ rất ít về đàn ông.
-Tớ cũng không biết tớ muốn gì nữa.Tớ chưa bao giờ dự một bữa tiệc lớn.Tớ chỉ hi vọng mình sẽ biết phải dùng dao nào và dĩa

nào cho món nào và không dẫm lên chân người nào khi nhảy.
-Nhưng loại đàn ông nào cậu thích,Sarah?
-Tớ hầu như chẳng biết gì về đàn ông cả,trừ một điều là tớ không thích họ có những vết súp trên cà vạt,nặng mùi mồ hôi và không có lồng ngực.
Các cô gái bật cười vui vẻ.
-Cậu muốn người yêu cậu là người vượn hay sao? Đó là điều cậu muốn nói với tớ phải không? –Mary –Ellen trêu chọc.
Sarah giả vờ như đang xem xét vấn đề.
-Tớ không muốn nói là một người vượn thật,có thể là một người đàn ông giống như vậy.
-Cậu thật là một cô gái ngốc nghếch.Người cậu cần là một hiệp sĩ đầy hào quang trong tấm áo giáp và hãy vứt ngay lũ khỉ của cậu đi.
Nhìn từ bên ngoài,tòa nhà như một căn hầm bê tong,một pháo đài hiện đại với những khối vuông vụng về,bao bọc bằng hàng rào cây được cắt tỉa lượn sóng.Các cô gái thấy lo ngại khi những người phục vụ cất áo khoác cho họ và dẫn họ vào phòng lớn lúc đó đang có hàng chục đôi vừa nói chuyện vừa uống rượu sâm banh.Không khí tràn ngập mùi hương của hoa lan tím được cắm đầy ở gần cửa ra vào.Trang điểm trong phòng bị ảnh hưởng theo kiểu Trung Quốc,các lọ hoa thời Khang Hy,chiếc bàn dài thời vu Louis XVI đầy những bộ đồ ăn bằng sứ thời Càn Long và hai chiếc ghế làm bằng gốc cây bách thế kỷ mười tám,rất lạ,được các nghệ nhân uốn,vặn theo trí tưởng tượng,không giống bất cứ chiếc nào trên thế giới.Tường xung quanh sơn các mảng màu xen kẻ kiểu tre ngà.Các bức tranh đều thuộc trường phái Singeries của Pháp,từ thời các con khỉ còn đang được xem là những hình tượng đúng mốt.
Mary – Ellen huých nhẹ Sarah.
-Cậu muốn một con khỉ,thì ở đây cậu có vô khối.
Umberto nhìn các cô gái và nghĩ họ thật khác nhau nhưng đều thật đáng yêu.Cô gái Mỹ thì nổi bật,nếu xét về góc độ gợi tình.Cô gái Ailen thì bí hiểm và đầy những bất ngờ.Cô gái người Pháp giống như một bà hoàng,khó hiểu.Cô gái người Anh thì ngây thơ,nhưng cũng đã đủ chín để gặt hái.Umberto liếc nhìn thân

hình Sarah,nước da hoàn mỹ,bộ ngực tròn và cổ tay mỏng mảnh.Có một cái gì đó quyến rũ trong việc mang theo bó hoa violet,nó hợp với màu mắt cô,và nó như một sự vang vọng lại một thời quá khứ của các "tiểu thư".Bị cuốn hút bởi sự lạc điệu bất ngờ này,Umberto bước về phía các cô gái và tự giới thiệu bản thân mình.
-Tôi là Umberto di Castelli.Đây là căn nhà của tôi và tôi rất vui mừng các cô đã đến dự tiệc.Tôi nghĩ màn diễn của các cô thật là tuyệt diệu – hùng tráng.Tôi suýt khóc khi màn diễn kết thúc.
Các cô gái bắt tay,mỉm cười bởi cách nói của ông ta.Umberto tiếp tục,cứ như ông ta không nhận thấy điều gì.
-Chút nữa thôi chúng ta sẽ vào phòng ăn,bởi vậy cho phép tôi được xếp đôi cho mỗi người trong các bạn.Cô O'Malley xin hãy gặp người em họ của tôi,Paulo,vừa từ Palermo sang thăm Paris.Cô Cazenave,xin phép được giới thiệu người bạn của tôi,Armand,bá tước d'Artois.Co Tate,đây là David Newman.Anh ấy là người Mỹ,nhưng nói tiếng Pháp tốt nhất ở đây.David đến Paris để làm một bộ phim trong khoảng hai tháng.Cô Hallam,cô sẽ phải cùng tôi làm thành một đôi trong bữa tiệc tối nay.Hãy đến đây,khoác lấy tay tôi và tôi sẽ giới thiệu cô với một số người bạn của tôi.
Sarah nhìn vào cặp mắt đen linh hoạt và cảm thấy rùng mình không yên tâm khi nghe giọng nói the thé mang âm điệu Sicily.Ông ta thật sự là tự tin trong mọi việc và cũng thật là tài năng trong việc sắp xếp những gì phải sắp xếp.Cô nhìn lại một lần nữa gian phòng lớn trưng bày những thứ vũ khí chiến tranh cổ kiểu Tàu và những cầu thang đá lượn vòng.Cô biết Umberto rất giàu và cô mong muốn được hỏi ông ta làm gì và làm thế nào mà giàu như vậy nhưng bản tính người Anh của cô đã ngăn cô lại.Thay vào đó,cô khoác tay ông ta và cùng đi tới góc phòng,nơi có một nhóm những người già Sicily đang tranh luận sôi nổi về các loại ngựa sẽ tham chiến trong ngày mai.Umberto giới thiêu cô với nhữngngười họ hàng thân cận của mình.
-Sarah,đây là người em họ Rocco,cháu tôi,Beppe và anh tôi Mario Benedetti.Anh ấy sẽ là người quản lý của gánh bale Bông Hồng,Mario,cho phép tôi được giới thiệu cô Hallam.

Sarah bắt tay người đàn ông khoảng năm mươi tuổi,tóc xám và khuôn mặt rám nắng.Cảm nhận thấy sự sợ hãi trong đôi mắt của Benedetti,Sarah nhìn về hướng Umberto tìm câu trả lời.
-Tôi không biết gia đình ông cũng tham gia trong nghề kinh doanh nghệ thuật,thưa ông Castelli.
-Cứ gọi tôi là Umberto.Chúng tôi không hoàn toàn là một gia đình kinh doanh nghệ thuật,mặc dù tôi có một công ty làm phim và nhiều nhà hát và câu lạc bộ ở Paris.Mario sẽ điều hành gánh bale vì anh ấy biết tất cả các mánh lới của nghề biểu diễn di động và sẽ thừa hành các điều luật quản lý ở tất cả các thành phố,trên danh nghĩa của những người đầu tư.Nếu không chúng tôi sẽ mất hết tiền vì họ luôn lừa bịp chúng tôi.
Sarah nhìn một lần nữa người đàn ông thấp,có đôi vai rộng với đôi mắt đăm đăm,ngạc nhiên khi ông ta nói dịu dàng.
-Nếu muốn một thứ gì đó,cô Hallam,cô chỉ cần yêu cầu.Hãy nghĩ về tôi như một người bạn.
Khi vô tình chạm vào Sarah,Umberto cảm thấy sự mềm mại của bộ ngực cô trên cánh tay ông.Ông muốn bế cô lên,đưa cô vào buồng ngủ và yêu cô cho đến tận khi cô kiệt sức ngất lịm.Ông nghĩ cô thật trầm lặng,dễ điều khiển nhưng lại thật nguy hiểm ở một khía cạnh mơ hồ nào đó.Rồi mỉm cười với đôi mắt to màu xanh biếc,ông cảm thấy người ông nóng lên dưới cái nhìn như xuyên thấu của cô.
-Cô rất đẹp,Sarah,chắc hẳn người đàn ông nào cũng nói với cô như vậy.
-Tôi không hay đi chơi nên chẳng ai nói với tôi điều gì.
-Thế cô muốn gì trong cuộc sống của cô?
-Tôi muốn cảm thấy an toàn và có tiền trong ngân hàng.
-Cô muốn bao nhiêu?
Sarah không biết nữa,đột nhiên lo ngại rằng ông ta có thể nghĩ mình xin tiền,cô hết sức tỏ ra như đang đùa cợt.
-Đủ để khỏi lo ngại – bởi tôi là người cực kỳ hay lo ngại.Nhưng thôi,hãy nói về ngôi nhà đẹp của ông đi – ai là người thiết kế ngôi nhà này vậy?
-Tôi tự làm lấy.
-Ông thật là một thiên tài.À,nhưng đó có phải là nghề kiếm

sống của ông không?
Đôi mắt đen chớp chớp.
-Không,tôi chỉ sắp xếp mọi việc.Tôi là một nhà kinh doanh.Công việc chính của tôi là xuất nhập khẩu đồ dùng gia đình và thảm từ phương Đông,nhưng tỉnh thoảng tôi cũng tham gia vào kinh doanh nghệ thuật.Chương trình biểu diễn mà cô tham gia cũng là của tôi,mặc dù đó không phải là một sự đầu tư lớn.
Đúng lúc đó,tiếng chuông báo hiệu bữa ăn tối vang lên,khách khứa đi vào phòng ăn với các bức tường phủ đầy nhung đen,bàn ăn mặt đá cẩm thạch.Bữa ăn gây ấn tượng mạnh mẽ,phục vụ hoàn hảo,và mỗi cô gái đều cảm thấy như mình vừa lạc vào một thế kỷ trước đó khi những người hầu bàn đeo găng tay trắng,mặc đồng phục tiếp những quả trứng chim cút nhồi trứng cá muối hảo hạng,món tôm đồng ướp lạnh và cả một con cừu nướng nhồi nấm cục và rau thơm.Cuối cùng là món kem chanh pha với sâm banh,các giỏ hoa quả nhiệt đới:đu đủ,quả sơn trà của Nhật Bản và ổi.Những thứ không thể kiếm được tại Paris như sầu riêng thì được đưa về từ Miến Điện,chôm chôm từ Malaixia..
Sau bữa ăn tối,hai ban nhạc biểu diễn.Một chơi đàn dây với nhưng âm thanh gợi cảm,ban kia có tên là Oleg và những người bạn Gypsy.Ban nhạc sau đã làm cho Umberto xúc động đến rơi nước mắt,và phần trình diễn các điệu nhảy đã thu hút sự hoan nghênh nồng nhiệt của đám khách.Kiệt sức,ông ta như ngã sụp xuống trong chiếc ghế bên cạnh Sarah,quạt lấy quạt để bằng tờ tạp chí tài chính.
-Tôi đã ở tuổi ba tám và đã quá già đối với trò nhảy nhót.
-Song nó hợp với tôi kì lạ.
-Bạn của cô,Mary – Ellen đã biến mất cùng với ông đạo diễn phim.Có thể ông ta sẽ làm cho cô ấy trở thành một diễn viên điện ảnh.Thế cô có thích như vậy không?
-Không,nếu việc đó có nghĩ là phải biến đi cùng David Newman.- Sarah nói không một chút suy nghĩ.Chợt nhận ra rằng có thể Newman là bạn của chủ nhà,cô cười và tiếp tục.- Trong trường hợp nào cũng vậy,tham vọng của tôi nằm ở hướng khác.Tôi muốn sở hữu tài sản.Ông tôi đã dạy tôi rằng đồng tiền

chỉ an toàn khi nó nằm trong tài sản cố định.
-Thế còn cha mẹ cô dạy cô những gì?
-Cha tôi đã chết trong một vụ tai nạn xe khi tôi mới tám tuổi và mẹ tôi vừa đi bước nữa thời gian gần đây.Điều quan trọng nhất mà bà dạy tôi là lòng thù ghét cũng hoàn toàn có ích.
Giật mình khi nghe lời nhận xét,Umberto nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu tím không hề có cảm xúc của cô.Giọng ông trở nên nhẹ nhàng,lịch sự khi ông trả lời.
-Sự thù ghét có thể làm lay chuyển cả trái núi và sự sợ hãi có thể làm dịch chuyển cả thế giới này.
-Tôi biết,đúng là như vậy,ông Castelli.
Đôi mắt của Sarah gặp mắt ông ta và trong chốc lát,Umberto cảm thấy lo ngại.Thật là không dễ dàng như ông ta nghĩ.Cô gái có chiều sâu mà ông không dự đoán trước được và sự cứng rắn mà ông có cơ phải khuất phục.Rõ ràng cô là người đã phải chịu nhiều đau khổ.Ông sẽ gợi ý dẫn cô đi thăm toàn bộ ngôi nhà và nhất định cô sẽ bị choáng ngợp với thảm cỏ bên ngoài khi chiếc máy bay trực thăng riêng hạ cánh xuống đỗ trong vườn.Nhìn ra ngoài,Umberto thấy một người đàn bà đẹp mặc bộ đồ nhung đen kiểu Dior hở lưng,với chuỗi hạt ngọc trai thế kỷ mười chín của bà bá tước Castiglion bị phết truất.Cả thế giới đều biết chuỗi ngọc trai này do nhà quý tộc người Viena đang đi cùng bà ta mua tặng.Ông ta trông rám nắng,tóc vàng và đôi mắt màu xám.Umberto quay sang Sarah đinh xin lỗi thì bỗng dừng lại,giật mình bởi những biểu hiện trên gương mặt cô.Miệng cô mở ra trong sự ngạc nhiên,mắt cô đầy lo âu và ngưỡng mộ khi nhìn người đàn ông dòng dõi hoàng gia trong bộ quần áo lụa trắng kiểu Ximocking.Bối rối trước phản ứng của cô,Umberto bước ra khỏi phòng chào mừng người đến chậm.
-Thưa bà quận chúa,tôi chắc rằng bà đã làm tôi sửng sốt.Hoàng thân Aldobrandini,rất hân hạnh được đón chào ngài tại nhà tôi.
Sarah nhìn người đàn ông trong bộ vét trắng dùng cho bữa tối,trái tim cô đập hỗn loạn trong lồng ngực như chú bướm con bị bẫy.Cô đã thấy ảnh của hoàng thân người Viena,Vieri Aldobrandini,rất nhiều lần trên báo chí.Ông ta thường chụp ảnh cùng chiếc xe màu vàng Ferrari và cũng thường có một cô gái

đẹp bên cạnh.Nhưng các bức ảnh đã không diễn tả được cái gì khác thường đặc biệt của ông ta như khi gặp trực tiếp.Trông ông ta giống một hiệp sĩ trong câu chuyện tình thời cổ.Có một cái gì đó khác thường trong mọi cử chỉ của ông ta – phóng khoáng và duyên dáng một cách tự nhiên.Cô nhìn kỹ khuôn mặt của hoàng thân với chiếc mũ dài,thẳng,chiếc cằm đầy vẻ cương quyết,mái tóc làn sóng chải lật ngược ra phía sau và dài ở dưới gáy.Cảm thấy cần có không khí mát lành,Sarah đứng dậy và bước về phía cửa dẫn ra vườn.Liếc nhìn người đàn bà khi đi ngang qua,cô thấy bà ta thật hoàn hảo.Các móng tay của bà quận chúa được đánh bong một cách tuyệt mỹ,mọi sợi tóc đều đúng vị trí,bộ quần áo rõ ràng là được may phù hợp với thân hình mảnh mai của bà ta.Đột nhiên Sarah cảm thấy mình rách rưới trong bộ đồ tự may và người cô kềnh càng như một con voi.Bước ra ngoài,dựa vào bức tường,cô để cho gió mùa đông làm mình tỉnh táo lại.Một ngày nào đó,cô nghĩ một cách mông lung,tôi sẽ có những bộ quần áo và đồ trang sức đẹp nhất và một chiếc trực thăng làm cho lũ chó hàng xóm sợ hãi.Tôi sẽ học cách kiếm tiền,bởi chỉ khi có tiền và rất nhiều tiền thì mới có thể chọn được những cái ta thực sự muốn có trong cuộc sống.Cô không thể tự thú nhận với bản thân rằng khi có tiền và vị trí thì cũng có thể cuốn hút những người đàn ông như Vieri Aldobrandini.
Quay vào nhà Sarah vấp phải chiếc chân dài của hoàng thân khi ông ngồi,hầu như bị khuất đi sau chiếc xa lông dài.Liếc nhìn nhanh đám người đông đúc trên sàn nhảy,bà quận chúa đang nhảy với Umberto.Đỏ mặt bối rối,cô xin lỗi.

-Xin ông thứ lỗi,tôi chẳng nhìn thấy gì,như con dơi vậy,khi tôi không đeo kính.

-Thế sao cô không đeo kính?

-Tôi nghĩ rằng không đeo kính tôi sẽ đẹp hơn.

Vieri cười về sự chân thật của cô.Người Viena không bao giờ nói

sự thật và ông thấy điều gì đó vui vui.
Sarah đột ngột ngồi xuống,đầu gối cô run rẩy như những dây đàn trong ngón tay của người Gypsy.Cô liếc nhìn người đàn ông lần nữa,nhìn hai bàn tay thật đẹp với những ngón tay nhỏ và dài.Rồi cô nhìn cái miệng rất gợi tình và những đường nét cương quyết trên khuôn mặt.Le lói một nụ cười trong mắt ông khi ông ta quay lại.Sarah tự thấy má mình ửng đỏ và trong cô,trào lên một cảm giác rất lạ.Lần đầu tiên cô có cảm xúc lớn lao như vậy và cô đã hoàn toàn bị sức mạnh của nó chế ngự.Những câu tiếp theo của Vieri tràn ngập trong cô với niềm sung sướng và cô hơi nghiêng đầu tận hưởng giọng nói sâu,hơi mang âm sắc Mỹ nhưng vẫn dễ nhận thấy ra là người Châu Âu của Vieri.
-Cô đã không thành công trong việc làm cho mình đẹp lên,nhưng trông cô đã thấy đẹp rồi,nên cô cứ yên lòng đi.Và tôi rất thích ý nghĩ về việc dùng bó hoa.Tôi đã không nhìn thấy bó hoa nào giống như thế này từ khi người cô của tôi,Anna Maria,cách đây hai mươi năm đã cho rằng thời hiện đại không phải dành cho mình và nhất quyết quay lại theo phong cách thời mình còn trẻ.Hoa hồng thật sự là hoàn hảo.

-Đây là hoa hồng Anh.Chúng có mùi hương tuyệt diệu và gai rất sắc.

Vieri nhìn bàn tay mình rồi nhìn vào người vợ chưa cưới đang cố gắng giữ phong cách của mình trước những trò hề Umberto làm trên sàn nhảy.
Với tuổi ba mươi tư,Vieri đang ở độ chín chắn và chững chạc để có thể cưới hỏi một trong những cô gái phong nhã nhất châu Âu mà anh yêu thích.Nhưng khi có mặt Sarah,anh thấy mình thiếu tự tin.Sự thẳng thắn của cô làm anh bối rối và nét gợi tình mạnh mẽ ở cô lại tương phản một cách kỳ quặc với sự ngây thơ hiện lên trong đôi mắt.Anh nhìn đôi bàn tay cô,những chiếc móng tay hẹp và dài rồi lại nhìn vào đôi mắt màu tím và đôi gì má đẹp.Cái nhìn của anh dừng lại lâu hơn và anh thấy có sự bùng nổ đột ngột của ước vọng trong cô,đôi bàn tay cô nắm chặt một

cách vô thức dường như là để che giấu và kềm chế nó.Anh chuẩn bị mời cô nhảy thì thấy Umberto đưa người vợ chưa cưới của anh quay lai chỗ mình.Vieri đứng dậy giới thiệu hai người đàn bà,bối rối khi thấy Mariannina hầu như không chạm ngón tay vào Sarah.Anh gật đầu chào tạm biệt.

-Rất vui mừng được gặp cô,cô Hallam.Nhất định tôi sẽ đến và xem buổi biểu diễn vào một ngày nào đó.

Chỉ có vậy rồi anh đi,để Sarah phía sau nhìn theo cho đến khi Umberto kéo cô ra sàm nhảy.Cô phân vân tự hỏi không biết vì sao anh lại biết cô có mặt trong nhóm biểu diễn.Nhưng ngay sau đó cô nhận ra rằng chính chiều cao của cô cũng khiến những người kém quan sát nhận thấy điều đó chứ đừng nói đến hoàng thân Aldobrandini.
Sarah nhìn quanh căn phòng đông đúc và cũng tức khắc nhận thấy sự khác biệt của mình.Cô ngạc nhiên biết mình là loại đàn bà mà đàn ông thích..nhưng lại khiến người cùng giới ghét và dễ sợ.Cả bốn người trong bọn họ - những vũ nữ - trông nổi bật như những cây thủy tiên hoa vàng trên bờ đê ngạp tuyết.Họ đều rực rỡ và dễ nhận ra – cao hơn,đáng yêu hơn và nhiều ước vọng.Trong con mắt của chính Sarah,cô thấy mình thật nhếch nhác,một thanh nữ mơ mộng và vụng về.Cô giật mình khi thấy mình đang đứng giữa những con người sang trọng trong một gian phòng lộng lẫy tại Paris,Cô bây giờ là một thành viên của gánh belê Bông Hồng,không phải là đứa con gái luôn bị hành hạ của Anna,không phải là một vũ nữ balê run rẩy,người đẫm mồ hôi.Trongkhoảnh khắc đó,Sarah đã nhận ra cả hai điều,cô đã đi được khá xa,nhưng cũng còn thật xa phía trước cô phải đi tới.Cô cũng đã từng mơ ước về những gì đang ở trước mắt cô đây,nhưng cũng chỉ là ước mơ chứ không dám tin rằng sẽ có chúng.Giấc mơ đó luôn trốn chạy cô,nó chưa bao giờ lóe lên,dù là tia hy vọng,rằng cô sẽ thực hiện được.
Và thực tế của cô bây giờ là anh chàng hoàng thân xứ Viena …và những căn nhà như cung điện này..và sự chú ý của những người đàn ông giàu có kia: đàn ông với tiền và quyền lực – đàn ông như

Umberto di Castelli đang bên cạnh cô.

-Nào,cho phép tôi nhảy với cô chứ.Tôi là người nhảy đẹp nhất thành phố này đấy- ít ra thì cũng là người nhảy nhiệt tình nhất.- Umberto mời,giọng pha ý đùa cợt.

-Hai điều đó chẳng phải lúc nào cũng đi với nhau.

-Người đàn bà đó đúng là một tảng băng lạnh.Aldobrandini cũng chỉ xứng đáng được hưởng thế thôi.Họ rồi cũng sẽ chết cóng trên giường và sẽ chỉ có những bước tượng thạch cao thay cho con cái. – Bỗng Umberto chuyển đề tài.

-Tại sao ông mời anh ta? Hình như anh ta không thuộc thế giới này?

-Đúng là như vậy,nhưng tôi là một trong những người đóng góp vào quỹ xây dựng thành Viena.Aldobrandini phải tới nhà con quỷ này chẳng qua vì lợi ích cho thành phố của anh ta.

-Khi nào anh ta cưới quận chúa?

-Tôi cũng không biết.-Ông ta nói,hơi bối rối vì sự quan tâm của cô.- Tôi nghĩ có thể trong vài tháng tới.Anh ta cưới cô gái đó chắc cũng chỉ vì danh hiệu dòng tộc.Tất cả những người quý tộc cưới xin chỉ để liên kết các gia đình trong triều đại chứ đâu có vì tình yêu.

Sau khi nhảy được vài phút,Umberto gợi ý đưa cô đi thăm ngôi nhà.
- Ngôi nhà này xây dựng đã mười năm và nay vẫn còn độc đáo trên nhiều khí cạnh.Cô có muốn đi thăm một chút không?
- Tôi rất muốn như vậy.À,vợ của ông đâu nhỉ?
- Lucia đang bị ốm.Cô ấy đang chữa bệnh ở Thụy Điển.Con trai tôi thì đang họ ở trường Le Rosey.Nó là đứa rất thông minh.
Umberto nở nụ cười hài long khi Sarah khoác tay ông.Có thể ông

đã phán đoán nhầm về cô gái.Thuyết phục cô làm tình không khó như ông tưởng.Ông dẫn cô lên gác,dừng lại chỉ cho cô xem những bức tượng Colombi thời cổ.Rồi dẫn cô về thăm buồng ngủ của ông,được trang trí theo lối Anh.Ông rất mừng khi thấy cô kêu lên một cách ngạc nhiên.

-Ôi! Sao giống một căn buồng ngủ của Anh thế!

-Cô có đồng ý không,nếu tôi mời cô ở lại qua đêm nay?

Sarah giật mình lùi phía cửa,đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

-Tôi chỉ vừa gặp ông tối nay.Sao ông lại có thể gợi ý một điều như vậy?
-Bây giờ cô đã gặp tôi và hẳn cô cũng chỉ cần một phút để quyết định.Tôi đã muốn cô ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ở nhà hát Empire,khi cô bạt tai cô gái xấu tính kia.

Bỏ mặc thực tế là cô đang sợ hãi lùi xa khỏi ông,Umberto nắm lấy vai và hôn cô – chiếc hôn háo hức,thô bạo và đòi hỏi.Rồi bàn tay ông ấp lên xoa bóp ngực cô.Khi Sarah cố gắng đẩy ông ra,ông ta giữ chặt lấy tóc cô,một tay giữ đầu,làm cô không thể nào tránh khỏi chiếc hôn tàn bạo của ông.Giọng ông run rẩy.

-Cho phép tôi yêu em.Tôi muốn em,đừng nói không với tôi nhé!

Sarah bàng hoàng cả người.Cô chẳng để tâm chút nào đến người đàn ông này,tuy nhiên cô cũng không phải là tượng gỗ trước sự đòi hỏi khát khao của ông ta.Lần thứ hai trong buổi tối hôm đó,người cô lại rạo rực lên.Nhưng cô cũng chưa bao giờ nghĩ mình lại được người ta them muốn.Khi Umberto bắt đầu giằng giật quần áo Sarah,cô biết mình phải rời khỏi căn nhà này ngay tức khắc.Bằng một sức mạnh đột ngột,cô đẩy Umberto ra và chạy về phía cửa.Cô hoảng sợ khi ông lại túm lấy cô và ném xuống giường.Bối rối,Sarah nhỏm dậy và khi Umberto đè lên,thở hổn hển như con vật trong cơn giận dữ,cô đánh một

nhát bất ngờ và mạnh đến mức ông ta ngã lăn xuống sàn nhà.Trong lúc ông ta đang lồm cồm bò dậy,cô chạy xuống gác và gia nhập vào những người khách trong phòng.Không thấy Mary – Ellen,và cả Holly đâu,chỉ thấy Arlette đang ngồi một mình,khuôn mặt đáng yêu đang thư giãn và thật trong sáng..Khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng và đôi mắt rực sáng của Sarah,cô vội vã đi tới và đưa cho bạn một cốc sâm banh.

-Cậu ổn thỏa chứ? Có gì xảy ra thế?

-Tớ phải rời khỏi đây ngay.Cậu có đi cùng không?

-Tất nhiên.Tớ cũng mệt mỏi rồi và chàng công tước cũng đã về rồi.Dù sao thì tớ cũng được mời tới ăn trưa cùng anh ta và gia đình vào tuần tới.Ôi,Sarah,tớ không thể nào đợi được đến lúc đi thăm lâu đài công tước.

Khi bước ra cửa,Arlette hỏi.

-Chắc cái lão Castelli khủng khiếp ấy lại cố làm một cái gì đó phải không?

-Đúng đấy.Bây giờ có thể lão vẫn đang phải nhặt mấy cái răng rụng trong mồm ra.

Vieri nhìn hai người đàn bà vội vã đi ra cửa.Cô gái người Anh rõ ràng đang có điều gì bối rối,nhưng khi sắp rời căn phòng,anh thấy cô nhìn xung quanh,lần lượt từng người cho đến khi mắt cô dừng lại ở anh.Vieri nâng cốc rượu sâm banh khi Sarah vẫy tay chào tạm biệt.Rồi cô đi.Mấy phút sau,anh thấy Castelli từ trên gác xuống,mặt bừng bừng tức giận.Một tròng mắt của ông ta tím bầm và sưng lên.Vieri phải hết sức kềm chế để khỏi bật cười.Rõ ràng Sarah Hallam có thần kinh thép.Hoặc cô chưa từng biết người Sicily là thế nào.Nhưng cũng phải thừa nhận rằng cô có sức mạnh khác thường và có cú đánh đáng khâm phục.Dòng suy nghĩ của anh bị phá vỡ khi Mariannina đề nghị quay về sứ

quán Italia,nơi cô đang nghỉ tạm.Mấy phút sau,họ rời căn nhà,đi theo cửa riêng do lái xe Umberto hướng dẫn.

Sáng sớm,khi bình minh đỏ ối đang tràn vào bầu trời Paris,Sarah đi bộ một mình dọc theo đại lộ Champs – Elysees,thưởng thức cái im lặng và sự run rẩy của làn gió nhẹ trên hàng cây dẻ.Cô cầm trong tay một bông hồng trong đóa hoa của cô.Bông hồng mà Vieri cho là hoàn hảo.Khi đến đại lộ Foch,cô rẽ đi ngang qua ngôi nhà mà Arlette đã nói với cô thuộc về gia đình Aldobrandini.Nó là một khách sạn đặc biệt có ấn tượng,bởi nó do một trong những cô điếm quý phái nhất Belle Epoque xây dựng.Đá trên tường ngoài được xếp theo kiểu kiến trúc cổ điển Italia.Cây ông lão bò cả ra ngoài nhà kính và chiếc xe Ferrari màu vàng thường có trong ảnh với Vieri đang đậu ở lối vào.Sarah đứng một lúc rồi bước tới và gài bông hoa hồng vào cần gạt mưa trên kính chiếc Ferrari.Mỉm cười với suy nghĩ của chính mình,cô quay lại để về khách sạn,nơi cô đã phải rời đi trước đó bởi cô không thể ngủ được mà cứ bay,bay mãi như một con chim.Cô đang nghĩ về dáng vẻ thanh lịch của Vieri,cái nhìn mẫn cảm trong đôi mắt xám từng trải.So với anh,mọi người đàn ông mà cô đã từng gặp chỉ là những con mèo nhà đứng trước con báo hung dũng.

Khi nghĩ về Vieri,cô lại cảm thấy sự yếu đuối run rẩy trỗi dậy mà cũng chính nó đã làm cô băn khoăn lúc ở trong nhà Umberto.Để có thời gian tỉnh lại,cô vào quán gọi một cốc cà phê và bánh Brioche.Một mình chìm đắm trong suy nghĩ,cô đăm đăm nhìn ra cửa sổ.Thật là ngốc nghếch khi nghĩ rằng cô đang yêu.Cô chưa thể được trao tặng niềm hân hoan như vậy.Thực tế,cô đã luôn chế nhạo khi chỉ cần nhắc tới tình yêu đã đến với cô.Cô lắc đầu tuyệt vọng.Trong số tất cả những người đàn ông có thể lựa chọn để yêu thì Vieri là loại người khó kiếm tìm nhất.Đã đính hôn với một quận chúa,sẽ cưới vào mùa thu tới,anh sẽ không bao giờ là người đàn ông trong cuộc đời cô.Nước mắt bắt đầu trào xuống má và Sarah lau chúng đi một cách kiên nhẫn,tự nói với mình rằng cô đã quá mệt mỏi bởi sự căng thẳng của các buổi tập và lối xử sự thô bạo của Umberto di Castelli.Vieri không thuộc tầng lớp của cô,điều đó là chắc chắn.

Mấy phút sau,Sarah nhìn thấy Mary- Ellen rực rỡ bước ra khỏi taxi,bó hồng thắm trên tay.Khi đang trả tiền thì thấy Holly đi bộ một mình về phía khách sạn.Bộ quần áo buổi tối,đắt tiền của cô gái người Ailen tả tơi,một tay áo bị xé toạc từ vai.Trông cô có vẻ choáng váng và mệt mỏi đến kiệt sức,mắt cô thâm quầng.Tay phải cô vẫn nhẹ nhàng đung đưa chiếc ví sa tanh buổi tối.Không hề biết những cái nhìn soi mói của khách đi đường,Holly bước vào khách sạn.

Hàng nghìn câu hỏi tràn ngập trong tâm trí Sarah và đột nhiên cô thấy hoảng sợ.Cho đến bây giờ,cô mới chỉ sống ở nước Anh,làm việc trong chương trình biểu diễn mùa hè và tham gia một chút vào truyền hình.Ở đây,tại Paris,đột ngột cô bị quẳng vào thế giới phức tạp của đàn ông và đàn bà,nơi những trò chơi đều là của những người lớn.Cả ba cô gái bạn cô đều nhiều tuổi hơn cô và Sarah hiểu tầm quan trọng của sự khác nhau về tuổi tác.Cô quyết định rằng sẽ cố gắng không để lộ sự ngây ngô trong cuộc sống,cố gắng quan sát và lớn lên càng nhanh càng tốt.Cũng ngay lúc đó,cô không còn thấy cô đơn,quá thiếu tự tin,quá cần thiết một bờ vai để khóc.

Mười giờ sáng,khi các cô gái đang luyện tập ở nhà hát,Vieri trở về nhà tại đại lộ Foch,anh nhìn thấy bông hồng,lấy nó ra khỏi cần gạt mưa và vừa định ném đi thì anh nhận ra đó chính là bông hồng mà anh ngưỡng mộ trong bó hoa của cô gái mà anh gặp tại bữa tiệc.Anh mỉm cười,nhìn xung quanh xem Sarah liệu có ở đâu đây.Rồi cấu bớt ít cành và lá,anh gài vào khuy áo,bước vào xe và lái đi.

Sarah đã đúng.Hoa hồng có mùi hương ngọt ngào,thắm đượm và gai của nó thì sắc.Vieri nghĩ về đôi mắt màu tím,cái miệng rộng đỏ son,cái cằm xinh nhọn.Quay xe vào sân trước cửa cứ quán,anh có cảm giác vừa buồn vừa bực bội và hoàn toàn bối rối khi thấy hình ảnh của Sarah Hallam vẫn tồn tại trong anh,một kỉ niệm khó né tránh luôn vương vấn tâm trí anh.

Chương 2

Holly,Seville,tháng 5-1967
Seville là thành phố của vườn cây,những trận đấu bò tót ,những ca sĩ Gypsies và những mảnh sân bí mật bao bọc bởi những cánh cổng sắt,nơi mà đã lâu về trước, các bà vú già được chứng kiến nhiều cuộc tình nảy nở. Đường chân trời thật là quyến rũ, những mái nhà cổ màu hồng, màu cam đang bị phai nhạt và những mái ngói son,những tháp nhọn,những tháp chùm ba và những nhà thờ.....Tất cả như đối nghịch lại thực tế là chúng đã dược sử dụng làm nhà thờ hồi giáo trong những ngày thành phố bị quân Marốc chiếm đóng
Ơ cái thành phố của sự tương phản và đối nghịch này,balê Bông Hồng xuất hiện chẳng khác nào như một cơn bão đến.Các cô gái được các nhân vật quan trọng của thành phố ra tận sân ga tàu hoả đón tiếp với những vòng nguyệt quế màu vàng và đỏ, màu của quốc gia Tây Ban Nha.Một bài phát biểu dài mà chẳng ai hiểu gì cả .Các nghệ sĩ được tháp tùng tới nhà hát và sau đó đến khánh sạn bằng 1 đoàn xe ôtô gắn còi báo động, những người cưỡi ngựa trắng Ecija, những cậu thanh niên đi xe đạp,những ca sĩ Gysies trên lưng voi.Thêm vào đó còn có chiếc xe tải loè loẹt mang đàn thùng chơi điệu Flamenco.
Tối khai mạc là 1 thắng lợi lớn hơn hẳn ở Paris.Do chưa quen với biểu diễn rạp hát, thành phố đã coi đoàn là 1 niềm tự hào. Ống kính tivi đã quay đầy đủ các lần dự xem biểu diễn của các nhà quí tộc, các nhà xã hội, các nhà chính trị và các tên tuổi lừng danh trong nghành kinh doanh nghệ thuật của Tây Ban Nha.
Trong nhiều ngày báo chí tràn ngập về balê Bông Hồng và công chúng đã đáp ứng 1 cách háo hức Mỗi vũ nữ và tất cả các ngôi sao đều phải chụp hình, nhiều người dân địa phương cảm thấy họ biết từng người trong đoàn và ai ai cũng mong muốn mang lại cho các nghệ sĩ sự chào đón nông nhiệt nhất trong đêm biểu diễn khai mạc
Holly đang ở bàn trang điểm hoàn tất những chi tiết cuối cùng

và cầu nguyện sẽ không có gì trục trặc xảy ra Arlette đang ngắm mình trong gương. Cô có 1 chấm đen trên má và bối rối tự trách đã để da dẻ phơi dưới cái nắng như thiêu như đốt của Seville.Thậm chí mới là tháng 5,không khí ở đây đã như ở trong bếp lò.Cô nghĩ mình sẽ rất hạnh phúc khi đoàn trở về Nice.Rivera đã được khai hoá nhưng vẫn đầy kẻ cắp và những tên Maphia đi nghỉ mát.Mary-Ellrn đang lọc đống thư của những người đàn ông biết cô qua ảnh gửi đến.Cô chỉ viết cho người đàn ông duy nhất viết thư bằng tiếng Anh và gửi người đưa thư mang đến văn phòng của ông ta.Mary-Ellen rất sung sướng được ở Seville và ngay tức khắc cô đã yêu thích mùi hương của hoa cam và cái tính ngạo mạn của đám đàn ông địa phương. Ở nhà trẻ mồ côi,tên khai sinh của cô,Maria-Elena đã bị Mỹ hoá và cô luôn tự hỏi liệu có đúng nguồn gốc của cô là ở nơi xa xăm hoang dã vùng Castile hay Andalusia hay không. Bây giờ cô cảm thấy chắc chắn rằng mình sẽ tìm ra lời giải cho tất cả những câu hỏi đã từng gây tai hoạ cho cô.Liệu có phải là sự tưởng tượng ấy nỗi mong đợi được trở về cội nguồn đã làm cô thấy có sự cảm thông đối với mọi thứ ở Tây Ban Nha?
Sarah đang vội vã rời khỏi phòng trang điểm thì Umberto bước ra khỏi bóng tối Cô nhìn vào đôi mắt tối đang sục sạo của ông ta.
"Ông làm gì ở đây thế?"
"Tôi đến để thăm cô vậy thôi !".
"Tôi không quan tâm đến ông, Umberto, ông chẳng nên phí thời gian làm gì."
"Tôi là 1 người biết kiên nhẫn"
"Đừng nên thế có rất nhiều cô gái tuyệt mỹ trong đoàn và ở Paris càng có nhiều hơn. Ông không cần phải đi cả ngàn dặm để đến thăm tôi . Ông đang đi ngược đường và ước muốn những gì mà ông cũng không thể có"
"Tôi không bao giờ chấp nhận rằng có những cái mà tôi không thể có"
Sarah đi ngang ông ta trên cầu thang hẹp, giật mình khi ông ta từ đằng sau choàng 1 tay qua người cô và hôn lên cô.Quay lại cô nhìn vào khuôn mặt với những nét buồn u ám.Người chủ nhà đương vui nhộn mà cô gặp tại bữa tiệc đã biết mất, một

Umberto mới đã thay thế vào đó, bí hiểm và có sức đe doạ lớn,nhưng lại được thể hiện 1 cách thống thiết hơn. Sarah chìa tay ra.
"Tôi xin lỗi vì đã nói năng như vậy .Sự thật là lần đầu tôi ra nước ngoài và tôi sợ.Tôi vẫn có cảm giác rằng tôi không thuộc vào thế giới này và tôi đã ngờ nghệch về quá nhiều thứ mà tôi cần phải biết.Tôi chẳng hiểu gì về con người và càng ngu dốt về đàn ông.Tôi chỉ là cô gái mới bắt đầu cuộc sống và từ khi đến Paris tôi cảm thấy không an lòng từng ngày một."Cô nói và ngạc nhiên vì đã nói ra tất cả với 1 người xa lạ.
"Vậy cô cần gì trong cuộc sống?"
Ông hỏi nhẹ nhàng và vẫn cầm tay cô.
"Tôi cần sự an toàn. Tôi không muốn cứ phải chạy trốn chủ nợ như mẹ tôi đã từng chịu đựng.Tôi muốn trở thành 1 người có cương vị trong xã hội và có thể làm được 1 điều gì đó, nhưng tôi lại không biết phải làm gì. Nhảy không phải là 1 nghề phù hợp khi qua tuổi 25, nên tôi phải tìm kiếm 1 việc khác.Thôi bây giờ xin ông hãy để tôi đi kẻo muộn giờ khai mạc."
Umberto nhìn cô đi, tim ông ta đập gấp vì bị kích thích khi chạm vào da thịt cô. Ông phân vân không biết có nên lệnh cho người của ông tại Paris kiểm tra lại lai lịch của Sarah không, nhưng rồi ông quyết định mời Holly cùng đi ăn với ông thay vào đó.Bốn cô gái mới rất gần gũi với nhau và rõ ràng họ phải biết về đời tư của nhau. Ông sẽ bắt đầu với cô người Ailen và moi hết từng mẩu nhỏ mà cô biết được .Quyết định xong, Umberto cảm thấy có thể nhẹ nhàng thưởng thức màn diễn.
Điệu nhảy Cancan đã nhường chỗ cho đoạn kết màn diễn theo kiểu balê Epoque và từng thành viên của đoàn diễu hành qua sân khấu. Các cô diễn viên trong bộ đồ hoá trang chim ưng biển,các cô vũ nữ thì mặc quần áo múa balê lấp lánh kim tuyến, còn các ngôi sao thì đều gắn đuôi gà tây.Khi những nốt nhạc cuối cùng của bài hát bế mạc lịm đi, có 1 khoảng khắc im lặng như để báo hiệu Rồi 1 sự náo nhiệt bùng nổ-những tràng pháo tay cuồng loạn, hoa ném rào rào.Hai trăm bó hoa được đặt trên sân khấu cùng những tặng phẩm trong các túi dệt đặc biệt.
Holly mặc bộ quần áo màu xanh da trời bó eo và 2 vai, đính

thêm mấy đoá trà hoa nữ trắng,mà Umberto đã gửi cho cô,vào thắt lưng. Cô đang lùi lại để soi gương thì nghe tiếng Arlette hỏi vọng ra.
"Cậu chuẩn bị đi đâu và đi với ai thế?"
"Tớ đi ăn tối với Umberto Di Castelli. Ông ta không nói ở đâu."
"Ông ta sẽ đòi làm tình với cậu, chắc cậu có là điên mới đi với ông ta!Trông chẳng khác gì con vượn!"
Mary-Ellen cười thành tiếng."Vậy là ông ta là người của Sarah đấy.Cậu ấy thích vượn mà!"
Holly gắn hoa tai có đính hạt ngọc trai và nói với giọng thánh thức.
"Tớ thấy ông ta khá quyến rũ.Và chẳng có gì xúc phạm cả khi biết rằng ông ta chỉ cần ngoắc ngón tay là sẽ có bất cứ thứ gì ông ta muốn."
Marry-Ellen bối rối nhìn bạn mình.
"Cậu biết đấy, cô gái Ailen nhỏ bé ạ, cậu cũng vẫn chỉ là 1 cô gái ngây ngô thôi"
"Thế còn cậu, cậu đi đâu trong bộ quần áo sa tanh sặc sỡ này?"Holly vặn vẹo.
"Tớ đi ăn với ngài LuisAlarrcon De Montevidal. Ông ta là 1 luật sư và có quan hệ với bà công tước vùng Gijon. Tớ đi bởi vì tớ đói, vì tò mò và vì ông ta viết thư cho tớ bằng tiếng Anh."
"Thế ông ta ra sao?"
"Tớ cũng không biết. Tớ chưa bao giờ gặp ông ta.Tớ chỉ hi vọng ông ta chưa đến 65 tuổi, với chiếc trán hói và nước da đồi mồi"
Cũng như mọi khi họ cười thoải mái trước tính hài hước của Mary-Ellen.Rồi Arlette đứng dậy.
"Tớ đi ngủ đây.Cái nóng ở đay làm tớ mệt lử. Khéo không tớ lại có các nếp nhăn trước khi rời Seville"
Khi tất cả đã rời đi, Sarah bước tới cửa sổ nhìn ra bầu trời đầy sao. Cô cảm thấy thật sự không muốn quay lại khách sạn.Nhưng mặt khác cô lại không thể đi bộ 1 mình ở cái thành phố có tính cách Tây Ban Nha này.Cô tắt đèn, khoá cửa phòng trang điểm và trao lại chìa khoá.Rồi cô đi xuống 1 phố nhỏ và tối hướng về khách sạn. Ở phía trước 1 đoạn, cô nhìn thấy Mario Benedetti đang vội vã đi về phía 1 quảng trường náo nhiệt.Ngay lúc đó cô

đã định chạy theo và bảo ông ta gọi cho cốc cà phê ở 1 quán ven đường.Nhưng 1 đám người nhậu nhẹt ầm ĩ xuất hiện và cãi nhau ở quán rượu nhỏ gần đó đã thu hút sự chú ý của cô và cô lại tiếp tục đi bộ 1 mình, trong đầu phân vân tự hỏi không hiểu vì sao người Seville lại rất dễ dàng cãi nhau khi họ đang nói chuyện bình thường.
Sarah đi đến điểm giao nhau của mấy con phố thì thấy ai đó bóp cổ cô từ phía sau. Một giọng nói Tây Ban Nha thì thầm điều gì đó mà cô không hiểu, cô gọi Benetti thất thanh:"Giúp tôi với, Mario".Rồi người đàn ông lôi cô vào lối cửa ra còn đồng bọn hắn thì túm lấy chân cô. Chúng đang lôi cô tới 1 ngôi nhà bỏ hoang thì Benetti xuất hiện và đánh kẻ tấn công cô đầu tiên mạnh đến nỗi hắn ngã nhào xuống đất.Tên kia rút ra 1 con dao.Benetti cởi vội áo khoác,quấn vào tay trái và tiến vè phía trước, khuôn mặt trông rất căng thẳng.Khi kẻ tấn công lao vào, Benetti đánh mạnh vào cổ tay hắn rồi dừng lại 1 chút nhìn Sarah nhặt con dao bị rơi trên mặt đất.
Sarah đứng bất lực bên cạnh,nhìn 2 người đàn ông đánh nhau.Benetti đang dành thế áp đảo, mặc dù khấc nhau về lứa tuổi,thì 1 người đàn ông khác xuất hiện từ bóng tối phía sau ông.Không chần chừ,Sarah lao tới vừa kêu lên báo hiệu cho Benetti vừa tấn công kẻ mới đến và rồi quay lại đá hắn ta 1 cú rất mạnh.Cô nhằm vào cẳng chân hắn nhưng trong bóng tối cô đá trượt ra chỗ khác. Với 1 tiếng kêu đau đớn, người đàn ông ngã xuống bất tỉnh bên cạnh đồng bọn.
Benetti bối rối quay sang Sarah.
"Tại sao cô không chạy đi? Đó việc đầu tiên đối với bát cứ người đàn bà nào."
"Tôi không được phép bỏ chạy"
Ông ta nhìn cô 1 cách tò mò rồi nhặt chiếc mũ.Cầm tay cô, ông đưa cô vòng qua góc phố để về khách sạn
"Chúng ta cần phải uống 1 chút gì đó, Sarah"
Lúc đó cô mới phát hiện ra rằng tay ông chảy máu,nhưng cô không nói gì cả, vì biết Benetti không thích ầm ĩ.Cô đi cùng ông ta qua phòng tiếp đón, người tiếp tân đang ngủ say.
"Thôi hãy lên phòng tôi, để tôi băng tay lại cho ông"

Cô gọi cô nhắc và nước khoáng, bánh mì kẹp thịt và kem chanh.Rồi cô quay lại Benettti với 1 nụ cười .
"Chúng ta sẽ có 1 cuộc picnic nữa đêm sau khi băng xong cánh tay cho ông"
"Cô tìm ở đâu ra bông băng vào giờ này?"
"Tôi sinh ra đã là người bi quan!Tôi đi đâu cũng có túi cứu thương"
Benetti nhìn Sarah cởi bỏ quần áo ngoài và vội vã đi vào buồng tắm rồi quay lại với 1 hộp nhỏ có dấu thập đỏ.Nước hoa cô dùng có mùi sáp ong và ông không thể không thấy 2 núm vú nhỏ dưới lần len mỏng của chiếc áo ngắn tay màu xám. Ông nhắm mắt lại và cố gắng kìm chế nhịp đập của trái tim và nỗi khát khao mà ông biết sẽ không bao giờ thoã mãn được.
Sarah cởi áo khoác ngoài và sơ mi của Benetti ra, rửa vết thương, nói chuyện liên hồi bằng 1 giọng bình tĩnh, cứ như ông ta là 1 đứa trẻ.Cô bôi thuốc chống nhiễm trùng vào vết thương, phủ lên 1 miếng gạc rồi băng lại 1 cách khéo léo.Cô lại gọi điện cho ban tiếp tân yêu cầu y tá đến tiêm cho ông ta 1 mũi phòng uốn ván.
Benetti nằm ngửa trên ghế đệm, suy nghĩ 1 cách ngượng ngùng rằng cũng xứng đáng để mà liều lĩnh và cùng nỗi đau là niềm vui 1 mình với cô gái.Rồi ông nhớ đến Umberto và hy vọng ông ta không nhìn thấy mình rời khỏi phòng Sarah.Em rể của ông là loại người rất ghen tuông và từ ngày họ gặp nhau lần đầu tiên ở Paris, ông ta chẳng nói gì ngoài "Cô đó"
Benedetti quan sát khi Sarah rót cho ông cốc rượu, giật mình thấy những vết tím bầm trên cổ cô do những kẻ tấn công để lại, ông nâng cốc rượu và nhìn cô, đôi mắt điềm tĩnh
"Chúc mừng cô, Sarah"
"Cám ơn ông vì những việc mà ông đã làm,Mario"
"Chẳng có gì cả"
"Nhưng đó là tất cả đối với tôi"
"Tại sao cô không chạy đi"
"Tôi đã nói với ông rồi Tôi không phải là loại người bỏ chạy"
Thằng ngốc đó chắc phải sưng hạ bộ hàng tháng"
"Trong công việc của tôi không phải lúc nào cũng được cười"
Công việc của ông là gì thế,Mario?"

"Tôi làm việc cho Umberto"
Ông trả lời 1 cách đơn giản. Ông ta dựa vào tôi.Công việc đó là cuộc sống của Umberto và ông ta yêu nó
"Thế chính xác thì ông ta làm gì?"
"Ông ta sở hữu nhiều loại kinh doanh, nhà hàng, câu lạc bộ, khách sạn, điện ảnh và nhập khẩu. Đôi khi tôi nghĩ, ước vọng ủa ông ta là sở hữu cả Paris!"
Ông ta có khiếu thẩm mĩ tuyệt diệu.Ngôi nhà của ông ta đúng là 1 tác phẩm. Ông ta bảo tôi là ông ta tự thiết kế lấy.
Ông ta chẳng làm 1 cái gì như thế đâu. Ông ta đã gọi 1 nhà thiết kế nổi tiếng người Anh đến và chi phí cả 1 cơ nghiệp vào đấy. Cô cả tin quá Sarah ạ.Cô phải biết rằng hầu hết người ta không biết nói thật.Thẩm mĩ của Umberto là những nhà thổ trang hoàng kim tuyến, tường nối tường của vùng Sicily. Đừng tin vào mọi thứ ông ta nói.
Sarah đỏ mặt, nhưng ông thấy cô hài lòng được biết những điều như vậy.Cô rót cho ông 1 cốc rượu nữa và lót chiếc khăn quanh vai ông khi cái lạnh của buổi tối Tây Ban Nha và cơn đâu của vết thương làm ông rùng mình. Lúc người y tá đến tiêm, ông đã ngủ say.
Khách sạn Lauren ở khu Plaza de Venerable là nơi mà như người ta nói Donjuan đã có bữa ăn ttối cuối cùng ở đó.Umberto đưa Holly đén đây để thưởng thức rượu đỏ nguyên chất Rioja nổi tiếng vì có độ bốc nhanh đến chết người. Họ gọi món xúc xích đỏ có nhiều gia vị nướng trên lửa cồn và món ninh trai, mực, tôm và cá măng, 1 món ăn cổ truyền của Tây Ban Nha. Họ sắp xong bữa ăn thì 1 đám đông từ sân đấu bò tót Maestranza kéo vào.Các chỉ đạo viên, cổ động viên và vận động viên đấu bò tót ngồi vào vị trí của họ cạnh đống lửa dưới trần nhà có treo xú xích trên các cành dâu.Người vận động viên đấu bò tót và các bạn của anh ta gọi món khai vị và công khai nhìn 1 cách ngưỡng mộ cô gái đẹp trong bộ quần áo xanh da trời ngồi cùng bàn với người đàn ông đáng tuổi cha mình.
Mắt Holly khi gặp mắt người đấu thủ thắng cuộc trong bộ quần áo Corrida.Holly đang nghĩ về giây phút cực khoái mà 1 số người Tây Ban Nha thường so sánh với cái chết.Những giây phút

con bò giãy chết đã kích thích Holly cao độ và cô thường ngồi lại khá lâu sau khi mọi người đã ra về, sống lại những cảm giác khi lưỡi kiếm đâm vào chiếc cổ đen,dày của con bò rồi con vật đột ngột đổ xuống.Cô cảm thấy tội cho con bò trước cái chết không tránh khỏi, ngưỡng mộ lòng can đảm của người võ sĩ và ước ao được nằm trần trụi trong bầy,như anh ta đã bẫy con bò và để giành được cái chết trong chốc lát khi hiến dâng toàn bộ thể xác mình. Holly thở dài cố gắng mường tưởng sự thay đổi từ 1 cô gái tu viện với những suy nghĩ trong sáng thành 1 thân xác cần tình yêu như cần thức ăn và nước uống.Biết rằng không thể kiềm chế niềm ước ao,cô đã tìm cách tự trừng phạt mình sau mỗi lần thoả mãn.Suy nghĩ về hành động ấy làm má cô ửng hồng và cô nhắm mắt lại để Umberto không thể đọc được điều gì trong đó.

Umberto quan sát sự thay đổi tình cảm trên khuôn mặt Holly khi cô dõi theo những người mới đến. Ông cũng đã có mặt tại trận đấu bò và thấy rằng sự mua vui đã đáp ứng nhu cầu của khách du lịch, những người không thể biết các động tác thực của các đấu sĩ. Ông rời trận đấu vào lúc giải lao,quay lại khách sạn để gọi điện về Paris.Nhưng Holly bị lôi cuốn mạnh mẽ bởi trận đấu đã ở lại. Ông cầm tay cô và tập trung toàn bộ sự chú ý vào cô."Hãy nói cho tôi nghe về cuộc đời cô"

Tôi sinh ra ở Dublin và hiện gia đình tôi vẫn sống ở đó Cha tôi là thẩm phán ở vùng phía Nam.Mẹ tôi là người thuộc dòng họ Tremeyne trước khi lấy chồng. Gia đình bà ở hạt vùng Clare, nơi chuyên nuôi ngựa cho các cuộc đua ở Curragh.Rồi cô mỉm cười.Chúng tôi về trang trại vào mùa hè và cưỡi ngựa đi khắp thung lũng như những con quỷ.

Cô cho tôi biết các bạn của cô trong màn diễn.

Mary- Ellen rời nước Mỹ sau 1 cuộc tình bất hạnh.Cô ấy bảo rằng đến châu Âu để tìm hạnh phúc.Tôi không biết cô ấy đã hạnh phúc chưa, nhưng chắc chắn là đã tìm được những người ngưỡng mộ mình. Đàn ông đã quây lấy Mary-Ellen như bướm đêm quanh đống lửa.

Arlette cũng thế sao?

Arlette là con người cô đơn, cô ấy dành phần lớn thời gian để

luyện tập giữ gìn thân thể. Mong muốn lấy được 1 công tước và tôi tin chắc là cô ấy sẽ lấy được.Hai mẹ con Arlette đã vạch kế hoạch cho tương lai khi cô ấy mới 12 tuổi và ngay cả sự tận thế cũng không lay chuyển nổi ý định ấy. Arlette thuộc lòng tên của mọi vị công tước nước Pháp, nhà ở của từng người và mức to nhỏ của tài sản.Cô ấy có thể biết cả tài khoản của từng người trong ngân hàng.
Sarah lại dường như tẻ nhạt,Umberto nhận xét 1 cách tự nhiên.
Cô ấy thì khó thăm dò hơn
Ở khía cạnh nào?
Chẳng qua Sarah không giống như những người đàn bà khác. Luôn nói muốn 1 cuộc sống bình yên, nhưng cô ấy thực sự có khả năng bạo lực.Nói không quan tâm đến đàn ông, nhưng tôi tin chắc là có, chỉ là chưa muốn nghĩ tới mà thôi. Cô ấy được đào tạo trong 10 năm để trở thành vũ nữ nhưng thực sự lại không say mê nó. Cô ấy đầy những mâu thuẫn.
Thế cô ấy muốn gì?
Cô ấy nói với Mary-Ellen rằng muốn sở hữu tài sản và có 1 hộp đêm hay nhà hàng.Vấn đề chính với Sarah là ở chỗ cô ấy đã sống 1 cuộc sống rất cô lập và ẩn dật trong 1 ngôi nhà trên cánh đồng hoang với mẹ mình. Sarah thông minh nhưng chẳng biết gì về cuộc đời cả.Nếu ông bảo rằng mặt trăng làm bằng bột hạnh nhân thì có thể cô ấy cũng tin ông. Sarah tin tưởng vào mọi thứ. Nhưng ông hãy nói với tôi về ông đi. Tại sao ông lại đi cả 1 đoạn đường dài như vậy để đến Seville?
Tôi muốn gặp Benedetti và thăm các cô. Tôi có ấn tượng rất tốt về cuộc gặp đầu tiên giữa chúng ta.
Nhưng chính Sarah là người mà ông đã cố gắng để đưa lên giường?
Cô ấy nói vậy sao?
Không, Arlette nói với tôi.Họ cùng nhau về nhà và Sarah rất bối rối. Cô ấy chẳng biết gì về đàn ông cả và tôi nghĩ rằng ông đã làm cô ấy sợ.
Sự lạnh lùng khủng khiếp của Sarah đã trêu tức tôi.Tôi chỉ muốn khuấy động 1 chút thôi.
Holly cười thành tiếng.

Sarah không phải lạnh lùng hay vô tâm đâu.Lạy chúa,cô ấy cháy bỏng tình cảm.Nhưng tôi nghĩ Sarah đã học được cách che giấu tình cảm của mình trước mọi người.
Umberto quan sát khi Holly tiếp tục uống carajilos,những cốc nhỏ cà phê đặc pha với aní dulce. Đến lúc phải đi, ông dẫn cô ra xe và họ cùng nhau trở về khách sạn.Cô ngạc nhiên khi Umberto bắt tay cô và trở về phòng riêng của ông ta.
Holly ngồi trong phòng khoảng nửa tiếng đồng hồ.Rồi cô gọi tắc xi và quay lại khách sạn Laurel.Khi đến, cô bước thẳng tới bàn các đấu sĩ đang ngồi và nhìn soi mói vào đôi măt người đàn ông mà cô lựa chọn.Cô không nói được một tiếng Tây Ban Nha nào và anh ta cũng chỉ nổi một vài từ tiếng Anh,nhưng anh ta hiểu cái nhìn của cô vì trước đó anh ta đã bứt gặp nó nhiều lần.Trong khi Holly đang nhìn ,anh ta đứng dậy,chào tạm biệt bạn bè và dẫn cô sang một khách sạn nhỏ cạnh đó.Họ lên gác,vào buồng có chiếc bàn gỗ mun và một chiếc thập ác bằng sắt.Bộ quần áo màu hồng của anh treo sau cửa.Kiếm và một vài đồ dung lặt vặt dựng dựa vào tường hoặc đặt gọn ghẽ trên sàn.Vào phòng,như đã quên Holly,anh ta tọt luôn vào buông tắm,một lúc sau mới trở ra.Mắt anh ta đăm đăm, đôi môi trông tàn bạo,nom như cố tạo ra ấn tượng rằng ở anh ta chỉ có sự nhạo báng dành cho những người đàn bà theo đuổi mình
Holly đứng yên một chỗ,mắt mở to và nín thở khi người đấu sĩ nhặt thanh kiếm và tiến về phía cô rồi đứng ở thế chờ dợi con bò lao tới,nhằm chiếc kiếm vào vai cô.Biết được cái mà anh ta muốn,Holly chậm chạp bước tới trong trạng thái gần như mê hồn.Cái nút buộc trên vai bộ váy mau xanh da trời bị đứt đôi khi lưỡi kiếm chạm tới.Cô quay lại,mỉm cười yếu ớt,núm vú của bộ ngực nhỏ và gọn của cô cứng lên, bóng tối tương phản nước da trắng nhat của cô.R ồi lưỡi kiếm cắt đứt dải dây thắt lưng làm chiếc váy rơi xuống quanh chân cô.Rồi rất nhanh, anh ta cắt các dải sa tanh xanh buộc quần lót trắng của cô.Khi cô đã hoàn toàn trần truồng và run rẩy,anh ta đưa lưỡi kiếm dọc theo da cô,vạch một đường từ rốn xuống dưới.Nhìn theo,Holly thấy một vệt đỏ nơi lưỡi kiếm sắc đi qua,làm mất đi một lượt da rất mỏng bên ngoài.Rồi,với một tiếng kêu sung sướng cô quỳ sụp xuống trước

anh ta.
Hãy yêu em đi, làm đau em đi!
Chẳng cần cô hiểu nói gì, anh ta chầm chậm cởi quần áo, Holly quỳ trước anh ta, nghiến ngấu từng bộ phận của người đàn ông đang lộ dần ra trước mắt Cô ghì, cô hôn, cô cắn,cô lăn....Khi cô đã quằn quại thèm muốn, anh ta bế cô lên giường. Rồi cất kiếm đi, anh ta tiến vào cô và nhanh chóng đưa cô đến cực điểm.Sau đó anh ta tiếp tục dùng tay, môi, răng, lưỡi khám phá khắp thân thể cô cho đến khi cô kêu lại lên thèm muốn.Anh hiểu điều chờ đợi cấp bách ở cô.Hai tay rắn như sắt của anh gì chặt lấy cô, anh lồng lên như con ngựa bất kham. Đột nhiên 1 tiếng kêu giận dữ và sung sướng bật ra khi anh trút toàn bộ vào trong cô. Holly cảm thấy lưng đau quằn quại và lần thứ 2 trong đời cô ngất đi bởi sự khoái cảm tột độ. Sáng sớm hôm sau, anh ta mặc cho cô chiếc quần nhung đen túm gối và chiếc áo sơ mi trắng dài tay rộng thùng thình.Rồi anh ta dẫn cô ra ngoài, gọi xe tắc xi, đưa cô lên xe với 1 nụ hôn lịch sự, chạm nhẹ vào các đầu ngón tay cô.
"Hata manana ala aonce ymedia"
Cô hiểu phần đầu của câu tạm biệt và viết ra phần 2 theo cách phát âm để hỏi lại Benedetti xem nó có nghĩa gì.Cô nghĩ tới lúc anh ta mặc quần áo cho cô Trong giây phút ngắn ngủi ấy, cô thấy có điều gì đó xâm nhập tâm trí anh ta và biết rằng ở cuộc gặp gỡ tiếp theo, anh ta sẽ làm cho cô đau đớn bằng việc đối xử với cô như với 1 cậu con trai, người có thể sẽ mang lại cho anh ta 1 khoái cảm còn lớn hơn như đã có với cô.
Umberto dậy lúc 10h và đi đến nhà hát xem luyện tập.Rồi sau khi ăn trưa với Benedetti, ông ta gọi Holly và bố trí uống cà phê với cô trong phòng riêng của mình. Khi cô xuất hiện, ông nghĩ tới những người đấu bò trong quán rượu.Tuy nhiên ông không nói gì mà chỉ chào đón cô với 1 nụ cười giả tạo.
Cô vẫn đẹp như mọi khi.
Tôi vẫn bình thường,chỉ hơi mệt 1 chút vì luyện tập.Chúng tôi biểu diễn 2 - 3h mỗi đêm và bà Rose lại bắt tập 4 lần trong tuần này vào các buổi sáng.Ai cũng đén kiệt sức mất thôi
Bà Rose tìm kiếm sự hoàn hảo. Nếu ở trong quân đội bà ấy sẽ làm tướng.

Thêm bộ râu bà ấy có thể là 1 tướng tài.
Uống cà phê đi và ăn khoanh bánh mì tuyệt hảo này. Tôi đã ăn 4 miếng và cũng đã cảm thấy năng lượng đang đến trong người.
Holly mỉm cười trước câu nói của ông ta Không giống như Mario Benedetti có thể nói tất cả các ngôn ngữ 1 cách lưu loát, Umberto nói sai lung tung, trừ tiếng địa phương Sicily, vì ông ta chỉ dùng thứ tiếng đó, cho đến khi 20 tuổi, khi ông được dưa tơí Rome. Cô quan sát khi ông ta rót rượu ngâm thuốc thảo mộc để uống cùng cà phê.
Bây giờ không là hơi sớm để uống rượu hay sao?
Không sớm 1 tý nào. Uống đi Holly. Đó là loại Izarra, 1 thứ rượu tuyệt vời của Tây Ban Nha làm từ hoa và ánh nắng mặt trời .
Mắt họ gặp nhau và Umberto kéo cô về phía mình, ấn cô ngồi xuống dưới chân.Rồi ồng rót thêm rượu vào cốc của Holly, ép cô uống và quan sát kỹ khi rượu đưa cô vào trạng thái kích tthích. Cuối cùng ông cúi xuống hôn cô,cũng cái hôn cuồng nhiệt , thô bạo như với Sarah.Giác quan của ông mách bảo rằng cô muốn được chiều chuộng, ông bèn ấn cô xuống để má cô chạm vào giới vật ông đã cương lên trong quần, rồi ông kéo khoá quần cho Holly hôn hít, vuốt ve nó.Bất thần ông kêu lên và Holly đã lấy trọn những gì ông đã xuất ra.Umberto nữa cảm thấy buồn cười nữa cảm thấy hoảng sợ khi cô nhìn lên và sau mấy giây ,rót thêm cà phê, đưa cho ông chiếc khăn và nhìn ông với con mắt mơ mộng lúc ông lau chùi và kéo khoá quần. Cô tự cắt cho mình 1 khoanh bánh, nhắm mắt lại thưởng thức mùi thơm của hạnh nhân.
Tôi cần năng lượng và cái này đã mang lại cho tôi.
Tối nay cô làm gì, Holly?
Tôi đi xem đấu bò.
Cô có tính cách của 1 bà lớn và tâm hồn cuả 1 con điếm.
Tâm hồn tôi là việc của tôi,không phải việc của ông.
Umberto muốn đánh cô, muốn làm cô lúng túng, nhưng ông biết là vô ích. Rõ ràng là cô đã được truyền dạy nghề dó 1 tính cách hoàn hảo, sự tự tin sắt đá, khiến cô có thể vẫn giữ được tự trọng của mình dù đang đi trên phố với 1 cái đuôi phía sau. Đột nhiên không kiên trì được nữa, ông đứng dậy đi ra phía cửa sổ.

Còn các bạn cô thế nào?
Mary-Ellen đã tìm cho mình 1 ông lớn Tây Ban Nha, người muốn mua cho cô ấy cả 1 cung điện. Arlette thì bị cảm nắng.Sarah đi vãn cảnh.
Với ai?
Một mình hoặc có thể với Mario Benedetti.
Khuôn mặt Umberto đỏ lên giận dữ.
Ông ta đang yêu cô ấy à?
Ồ, không phải thế.Tôi có cảm giác rằng Benedetti đang bảo vệ cô ấy vì có ai đó đã yêu cầu ông ta như vậy. Thế ông không yêu cầu ông ta sao?
Ông ta nhìn chằm chằm vào Holly với vẻ mặt trơ trẽn của kẻ nói dối.
Tôi không.Tất nhiên là tôi không.Nhưng ông ta không có quyền đi theo cô gái suốt như vậy
Ông ghen à?
Tất nhiên không. Tôi chỉ mới gặp Sarah có 1 lần, làm sao tôi có thể ghen?Cô ấy không phải là người mẫu của tôi .
Holly nhìn vào đôi má đỏ lựng, đôi mắt ánh lên giận dữ và mỉm cười. Umberto có thể không sẵn sàng thừa nhận điêu đó, nhưng rõ ràng ông ta quan tâm đến Sarah rất nhiều. Nhiều hơn như ông đã nhận thấy.

Sarah yêu thành phố và những nhôi nhà trang hoàng bằng cây phong lữ Những quán ở đây thật là quyến rũ mặ dù trận đấu bò đã làm cô đau khổ và cô đã phải bỏ về giữa chừng trong nước mắt.Gần đây cô đã phát hiện ra chợ họp vào thứ 5 ở Calle de La Feria và cũng đã học được vài câu mặc cả để mua 1 số thứ mà cô thích.Một cái giá đựng bút mạ bạc, 1 chiếc gương cổ để trang điểm có khung bằng gỗ mun, 1 cái cặp tóc mà các cô gái hồi thế kỷ thứ 18 thường tặng nhau, 1 hộp nhỏ bằng giấy bồi và giấy bạc. Ở Bario de Santa Cruz cô đã thăm quãng trường nơi chôn cất Murillo và rất thích thú những ngôi nhà trước đây là của người Do Thái Nhưng đặc biệt nhất là cô thích thức ăn Tây Ban Nha và đã 2 lần cô ăn ở 1 quán nổi tiếng không xa nhà hát lần đầu cô ăn với Benedetti, lần thứ 2 cô ăn 1 mình.
Đến 1 góc phố nhộn nhịp Sarah dừng lại nhìn người cảnh sát

đang điều khiển giao thông dưới cai ô che nắng sọc xanh, sọc trắng.Cô nghĩ cuộc sống thật tốt lành, nhưng sẽ tốt lành hơn nếu cô có thể thôi không nghĩ về Vieri Alđobranine.Anh vẫn cứ xuất hiện trong tâm trí cô, vào những thời điểm không thích hợp nhất.Cô ao ước được chia sẻ với anh những hình ảnh của Seville, những khoảng khắc hiếm thấy của cái đẹp mà cô không thể gặp được ở nơi khác;hoàng hôn màu tím ở phía chân trời;những nghệ sĩ Gýpy nhỏ tuổi ở quận Macarena; công viên hào nhoáng với những nhà hàng tườn sắt màu trắng, nơi những người giàu có của Sevill uống rượu khai vị trước bữa trưa.Cô tự thấy thật là lố bịch,nhưng không thể ngăn được hình ảnh của Vieri xâm chiếm tâm hồn mình .Thường thường, cô thấy mình đãng trí và bối rối.Cô nghĩ 1 cách méo mó rằng tình yêu còn tệ hại hơn cả hen suyễn, cướp đi hoàn toàn cả trí óc lẫn thân thể Sarah tự nhủ cô phải làm việc nhiều hơn nữa, tham dự tất cả các lớp ba lê do huấn luyện viên yêu cầu,và đi quanh thành phố cho đến khi kiệt sức. Điều đó sẽ làm cô đủ mệt mỏi để khỏi nghĩ đến người đàn ông có đôi mắt xám và tư thế của tổng trấn Viena.Khi lang thang trên phố, cô sống lại giây phút lúc Vieri lần đầu tiên nói chuyện với cô. Đó là giây phút cô sẽ nhớ suốt đời, bởi đó cũng là giây phút cô yêu một cách vô vọng

Umberto vội vã vào căn phòng của Benedetti và trừng mắt nhìn người anh rể

Tôi có nghe anh đi theo Sarah như một con chó săn

Tôi không điếc, nên chẳng việc gì phải gọi to vậy.

Tôi cần một câu trả lời!Anh đã làm gì cô ấy chưa?

Benedeti cảm thấy tội nghiệp cho Umberto ,nhưng ông cũng tự nhủ cần cẩn thận.Suốt gần hết cả cuộc đời chơi bời với những người đàn bà theo đuổi mình, bây giờ Umberto mới yêu và có thể đánh vỡ óc bất cứ ai cạnh tranh với mình Benedetti chọn câu cú rất cẩn thận cố gắng che dấu sự khoái trí biết Umberto sẽ không bao giờ có được thậm chí 1 chút xíu, cái tôi thực sự của Sarah Có thể không người dàn ông nào được như vậy trừ khi chính Sarah đồng ý.Benedetti bắt đầu giải thích 1 cách kiên nhẫn.

Tối hôm đó khi đang đi bộ từ nhà hát về thì nghe Sarah gọi tên

tôi.Cô ấy đang bị 2 gã đàn ông Tây Ban Nha kéo đi.Tôi chạy lại cứu đánh gục 1 và làm mất vũ khí của 1 tên kia, thì tên thứ 3 xuất hiện từ đằng sau tôi.Nếu không có Sarah thì đời tôi kết thúc ở đó và đã làm mồi cho cá ở Guadalquivir.
Umberto nhìn như thôi miên vào Benedetti.
Cô ấy làm gì? Anh nói là cô ấy cũng tham gia đánh nhau à?
Cô ấy kêu lên báo hiệu cho tôi rồi lao vào đánh tên thứ 3.Hắn ta sững sờ đứng lại và đúng lúc ấy cô ta đá mạnh vào hạ bộ hắn khiến hắn nhào xuống như thân cây đổ.
Umberto bật cười khoái trá, lau mắt bằng tấm khăn lụa lớn màu trắng.
Anh biết đấy, Mario, có thể cô ấy sung sướng trong cú đá ấy.
Sarah nói với tôi là nhằm vào chân hắn nhưng cú đá lại đến nhầm địa chỉ.
Tôi không tin, chính cô ấy nhằm vào hạ bộ để diệt hắn ta mới đúng Anh đã bảo vệ cô ta rất tốt, Mario, nhưng từ đó đến nay sao anh lại theo cô ta?
Tôi đưa Sarah đi ăn trưa để cám ơn cô ấy và đã có ai đó theo chúng tôi trở lại khách sạn. Ngày hôm sau, hắn lại theo Sarah khi cô ấy dạo chơi buổi chiều.Tôi nghĩ tốt hơn hết là nên để mắt đến cô ấy.
Hắn ta là ai?
Tên của hắn là Petrakis, người của lãnh sự Hy Lạp ở Mađri.Hắn ta đén Seville để nghỉ.
Trông hắn thế nào?. Đẹp trai quyến rũ và gọn ghẽ. Hắn là người nổi tiếng bủn xỉn trong ngoại giao đoàn.
Quỷ tha ma bắt hắn đi.Thế Sarah có biết hắn ta theo mình không?
Cô ấy không có khái niệm gì về chuyện đó cả.Bây giờ cô ấy đã nhận lời đi ăn tối với hắn.
Tôi cho phép cô ây đi Nhưng nhất định hắn ta thế nào cũng tìm cách làm tình với cô ấy. Người Hy Lạp thì luôn sẵn sàng làm chuyện đó, kể cả với các bà già.
Umberto nhĩ một lúc rồi nói thêm: Tối nay chúng ta sẽ đi theo Sarah và để mắt tới thằng cha Hy Lạp đó.
Cô ấy không thích như thế đâu.

Anh nghĩ tôi quan tâm đến chuyện ấy à? Sarah là 1 người đàn bà và 1 ngày nào đó tôi sẽ dậy cho cô ta chỉ làm những gì mà cô ta được yêu cầu.
Sarah đang ở trong phòng trang điểm, Mary-Ellen quấn tóc giúp cô và sôi nổi tán chuyện.
Đấy trông cậu thật tuyệt . Anh chàng Hy lạp sẽ yêu cậu phát điên lên cho mà xem. À mà tại sao cậu lại thay đổi ý định?Cậu không bao giờ đi chơi với người lạ cơ mà?.
Tớ cố gắng để quên đi 1 người có thể đi chơi với người đàn ông khác sẽ làm tớ không nghĩ tới anh ấy quá nhiều.
Vieri đã đính hôn với quận chúa.Chẳng còn gì cho cậu ở đó đâu, mặc dù tớ cũng phải thừa nhận rằng anh ta cực kì đẹp trai.
Sarah nhìn mãi vào Mary-Ellen, cứ như cô ta vừa mọc ra thêm đôi cánh.
Thế mà cậu lại biết?Tớ chẳng bao giờ nói về anh ấy.
Nhìn khuôn mặt cậu khi Viera đến nhà Umberto. Cậu còn trong suốt , ít nhất là đối với tớ ,Sarah ạ.
Cậu biết nhiều quá đấy Cái đó làm tớ không yên lòng tí nào
Tớ không nói rằng tớ sẽ có lời khuyên tốt. Chính là cuộc đời tớ đã mắc mớ quá nhiều nên hãy tin ở tớ.
Chẳng có gì mà nói cả ,Mary-Ellen ạ. Tớ gặp Vieri tại nhà Umberto và không gặp lại anh ta lần nào nữa.Anh ấy nói sẽ đến để xem biểu diễn 1 ngày nào đó và tối nào ở Paris tớ cũng mong ngóng, nhưng anh ấy chẳng đến. Chỉ có điều , tớ không thể nào xua đuổi anh ấy ra khỏi tâm trí. Nó cứ giống như là ma ám ấy .Tớ thậm chí thức dậy nữa đêm vì nhớ anh ấy.
Tớ đã 1 lần yêu, nhưng anh ta lại bỏ đi với 1 người đàn bà 50 tuổi, người thừa kế của Fort Worth. Bob quan tâm tới tiền hơn những thư khác. Lại nói đến tiền tớ nghe bảo rằng cái anh chàng Hy Lạp này là kẻ bủn xỉn nhất thành phố.
Tớ ghét những người bủn xỉn. Tốt nhất là tớ bỏ cuộc gặp.
Quỷ tha ma bắt cậu nếu cậu làm vậy. Còn hắn ,nếu thể hiện sự bủn xỉn quá rõ ràng, thì hãy dậy cho hắn 1 bài học.
Nhưng làm thế nào?
Cậu hãy nghĩ ra 1 cái gì đó mà đàn bà thường làm ấy .
Tối hôm đó, ở trong nhà hàng tại quận Triana, Sarah và tay lãnh

sự ăn món lợn sữa nhồi thịt bê băm nhỏ rau thơm và uống rượu mạnh Lúc đầu cô thấy buồn cười vì được đưa tới 1 căn nhà nhỏ, sóng vỗ trắng chân tường, nơi cuộc sống hàng ngày qay quanh các hoạt động sông nước của dân địa phương. Sarah biết rất rõ rằng anh ta chọn địa điểm này vì nó kiểu cách nhưng rẻ. Rồi cô không thể buồn cười được nữa khi anh ta từ chối thậm chí 1 đồng pesata, cho đứa trẻ khá xinh xắn đã nhảy 1 mình phục vụ trong suốt bữa ăn. Sau 1 đợt biểu diễn âm nhạc tươi vui, các nghệ sĩ địa phương chơi ghi ta, kèn, nhảy điệu Tacomo và biểu diễn những bài tự chọn nghe đến nín thở của Huelva, Alegras của Cadiz và Serrenas, Malaguená, mà tất cả đều rất nổi tiếng.Nhưng tay lãnh sự vẫn từ chối cho tay vào túi quần và là người duy nhất trong phòng không thể hiện sự tán thưởng.
Umberto nhìn khuôn mặt đăm đăm của Sarah và biết rằng cô rất khó chịu Đôi mắt tím ánh lên và các ngón tay của cô gõ liên tục xuống mặt bàn. Ông cảm thấy tim mình đập nhanh hơn và cười tươi qua bàn với Benedetti.
Bây giờ cô ấy sẽ đá vào hạ bộ hắn vì sự bủn xỉn của hắn cho mà xem.
Trời ơi không biết cô ấy sẽ làm gì? Hãy nhìn kìa, Umberto!
Khi thanh toán hoá đơn , tay lãnh sự Hy lạp lấy ra 1 tập dày tiền mặt , đếm 4 tờ ở phía trên bỏ vào đĩa.Khi vừa định cất tiền vào túi thì bỗng như Sarah trật ngược ngã vào anh ta.Tập tiền rơi xuống đất Trong khi Sarah cúi xuống nhặt lên, tay lãnh sự lấy điếu xì gà ra hút. Rồi thật sự tai hoạ cho gã lãnh sự và cũng thật là khoan khoái cho Umberto, Sarah cuốn tập tiền lại thành ống,dí 1 đầu vào ngọn nến trên bàn và bình thản châm thuốc cho anh ta Sự kinh hoàng làm anh ta sặc sụa khói thuốc , cô ném phần chấy dở trên bàn và bước ra ngoài 1 mình trong đêm lạnh lẽo.
Umberto nhảy cẫng lên hoan hỉ.
Thật đúng là người đàn bà! Tôi nói cho anh biết, Mario cô ấy có khuôn mặt của thiên thần và tính cách của con quỷ. Thảo nào, tôi đã như kẻ trồng cây si khi yêu cô ấy. Sau này, Benedetti nhớ rất rõ giây phút đó, khi Umberto trở nên mê đắm Sarah và khi ông thấy đã yêu cô như yêu con gái mình, điều mà ông mong

ngóng có được Ông đứng dậy thanh toán hoá đơn và vội vã đi theo Sarah. Nhưng cũng mất mấy phút sau họ mới theo kịp Sarah và đi cùng nhịp với cô.
Umberto nhìn vào khuôn mặt thiên thần với vầng hào quang của mái tóc vàng lấp lánh ánh bạc dưới ánh trăng.
Cô có biết không tôi vừa nhìn thấy 1 người đàn bà cầm 1 tập tiền dày như thế này làm đóm châm thuốc. Cô cần phải uống sau tất cả nỗ lực đó.Benedetti sẽ đưa cô tới Palacio để uống rượu cóc-tai.
Tôi về nhà để ngủ và tôi sẽ không bao giờ đi chơi nữa. Rõ ràng tôi không có được sự đứng đắn trong giao tiếp xã hội.
Hôm nay là ngày sinh nhật của Mario và cô không thể nói không.
Sarah khoác tay 2 người đàn ông đi về quãng trường gần đó và vào 1 chiếc xe ngựa kéo trang điểm màu vàng.Khi họ đã ngồi xuống cạnh nhau, Sarah hôn Benedetti vào 2 má.
Chúc mừng sinh nhật hạnh phúc, Mario Xin lỗi, tôi không biết nếu không tôi đã mua tặng phẩm.
Umerto nhăn nhó khi Sarah mỉm cười với khuôn mặt điềm tĩnh của Benedetti. Rồi khi cô quay ông cố gắng tạo ra vẻ mặt thờ ơ, lãnh đạm, nhưng 1 cơn gió đem đã thổi hất váy của Sarah trùm lên đầu cô, để lộ ra cặp đùi rám nắng, toả ra mùi hương phảng phất mà nó thường đọng lại khá lâu khi cô rời phòng, hương của hoa hồng và dạ hương, của hổ phách và lá xanh mùa hè.Khi nhìn vào mắt cô, ông thấy mình bối rối. Ông nhắm mắt lại để Sarah không nhận thấy ông đã phải cố gắng thế nào để khỏi nhảy vào cô và làm tình với cô công khai giữa thành phố Seville, trên chiếc xe ngựa keó này.

Chương 3

Arlette, Nice, tháng 7, 1967

Họ tưởng tượng Nice là 1 thành phố đẹp như tranh vẽ với các biệt thự trang hoàng lộng lẫy, những hàng cọ lung linh và những người đàn bà sang trọng. Nhưng thực tế lại là những nhà

bê tông cao tầng , những phòng khách rộng rãi và các vụ tắc nghẽn giao thông .Hầu hết các ngôi nhà của các diễn viên điện ảnh thời thập kỷ 20 va 30 đã bị phá bỏ, những cái còn tồn tại ở ngoại ô thì cũng đã bị bao bọc toà building cao ngất do những kẻ mới giàu lên vì họ thích các tiện nghi hiện đại hơn sự quyến rũ của thế giới cũ.Mặc dù bị những khai hoá tàn phá, nhưng Nice vẫn giữ được đặc trưng của mình.Place Massena trông vẫn giống quãng trường cổ của Italia, các toà nhà vẫn sơn màu đất nung, các cánh cửa có màu xanh lá cây đã bạc .Khách sạn kiểu cách Negresco vẫn đón chào những ai có đủ tiền để được chiều chuộng ,vẫn những người gác cổng trong trang phục của xà ích thế kỷ 18 với chiếc mũ có đính lông gà, những ngọn tháp hình bánh cưới vươn mình vào bầu trời xanh của Vịnh Thiên thần.
Gánh balê Bông Hồng khai mạc đợt lưu diễn tại nhà hát Opera ở phố Francois de Paule và luyện tập mỗi ngày dài hơn, vất vả hơn.
Rose biết rằng Nice là nơi khó có thể dễ dàng thành công như Seville nên bà rất nghiêm khắc. Người Tây Ban Nha chưa bao giờ xem thể loại như vậy, nhưng đám du khách thập phương mỗi năm sống 1 ngày bên dòng sông Riviera này lại là những tinh tuý của xã hội châu Âu, quên hưởng thụ những gì tốt đẹp nhất. Chẳng còn chỗ nào cho dịp may. Mỗi cảnh đều phải tập đi tập lại nhiều lần, dàn nhạc cũng được bổ sung thêm quần áo mới đước mang đến……Cuối cùng chỉ còn 20 phút nữa là khai mạc, bà Rose tuyên bố hài lòng và cho phép mọi người nghỉ 1 ngày.
Mua 1 cái dù lụa trắng che nắng, Arlette dạo trong các đường phố chằng chịt của khu phố cổ , ngước nhìn các dây phơi trên cao nối từ ban công này tới ban công kia. Khi đi qua những ngôi nhà cũ kĩ, cô nhớ lại thành phố Naples nơi cô đã lớn lên. Cha cô đã từng là 1 ngôi sao của nhà hát Opera ở đó và cô sống như 1 quận chúa cho đến tuổi 12, khi cha cô đột ngột chết vì bị xuất huyết.Cuộc sống tốt đẹp đã kết thúc và tiền nong trở thành vấn đề nghiêm trọng. Hai mẹ con cô từng ngày chứng kiến ngôi nhà ngả màu và bong lở từng mảng, cánh cửa vỡ kêu cót ket trên các tấm bản lề cũ. Khi Arlette 16 tuổi gia đình bị khánh kiệt và cần phải bán đi để trả nợ. Hai mẹ con phải sống trong căn buồng tại

khu những người hầu hạ thuộc sở hữu của 1 bà cô ở gần Paris và họ vẫn ở đó cho đến tận ngày nay.
Arlette ra khỏi đường phố tăm tối của khu phố, tiến vào Cuars Saleya nơi chợ hoa đang dược tổ chức . Sự bùng nổ đột ngột của màu sắc cùng với hương thơm của hoa loa kèn , mimôsa và các loại cúc làm cô hạnh phúc và cô nghĩ 1 cách cương quyết rằng sẽ không bao giờ cho phép mình chệch hướng khỏi những tham vọng hàng ấp ủ. Để không bị nghèo đói nữa và có thể giúp mẹ sống nốt cuộc đời trong no đủ, cô phải kiếm được 1 người chồng giàu có và phải học làm 1 người vợ tốt.
Vào 1 quán nhỏ, Arlette gọi điểm tâm và đọc báo buổi sáng.Phần đầu của 2 trang tin địa phương, cô thấy ảnh Charles Leclert, công tước xứ Chantully, đang ở Nice để khai trương 1 loại sâm banh mới của công ty gia đình ông ta Nó được gọi là Grand Cru Bal Rose. Arlette nghĩ 1 lúc rồi trả tiền và trở về khách sạn Negresco. Với việc balê Bông Hồng chuẩn bị khai mạc 1 chương trình dặc sắc, chưa từng có ở châu Âu và ông chủ hãng sâm banh nổi tiếng của nước Pháp chuẩn bị khai trương 1 nhãn hiệu sâm banh mới có tên Bal Rose, chắc chắn sự liên kết 2 bên về mặt quảng cáo là có thể được?
Về đến khách sạn Arlette vào phòng trang điểm và kiểm tra lại mọi chi tiết của hình dáng bên ngoài, từ đôi giày cho đến chiếc cổ áo của chiếc áo bằng vải lanh màu trắng.Rồi cô đến quầy đón tiếp xin gặp công tước vùng Cnantilly.
Ông ta cao, rất gầy và vào khoảng 40 tuổi, 1 người đàn ông đã chán chường với cuộc sống và luôn bực tức bởi người mẹ quá ư chăm bẵm. Ông ta được chúa Jêsu nuôi dưỡng nên không biết cái khoái cảm phụ nữ, cho đến tận 30 tuổi, khi sự ngờ nghệch của ông bị thách thức , bị lộn nhào và bị khai thác bởi 1 người đàn bà 45 tuổi đang hồi xuân. Tóc ông ta màu be, khuôn mặt rám nắng, đôi mắt maù xanh nhạt với cặp lông mi dài. Ông ta mặc bộ complet kẻ ca rô kiểu công tước Anh vùng Wales và mang theo tờ tạp chí Wall. Nhìn thấy Arlette, ông ta dừng lại cân nhắc, mái tóc đen cắt ngắn theo kiểu mới- mái vuông, đôi mắt xanh thẫm, thân hình chắc lẳn, đôi chân tuyệt mỹ. Bộ quần áo đắt tiền và không phô trương,chiếc ví da cá sấu màu be nhạt

được kựa chọn kĩ. Chắc chắn cô ta không phải là gái điếm, nhưng trong sự quyến rũ của cô có cái gì đó không thể nói ra được làm cô khác những người đàn bà thuộc tầng lớp của ông. Ông ta bước tới và bắt tay Arlette. Tôi là Charles Leclert.Theo tôi hiểu thì cô muốn gặp tôi.
Tôi là Arlette de Cazenave.Tôi chuẩn bị khai mạc chương trình của gánh balê Bông Hồng tại nhà hát Opera ở Nice.
Tôi có thể làm gì cho cô? Cho phép tôi trước hết được mời cô dùng cà phê trong phòng khách.
Arlette bước đi như 1 quận chúa qua đám người phục vụ khách sạn tò mò và 2 người du lịch Mỹ đang tranh luận về tỉ giá hối đoán. Đến bộ sa lông thời Louis14 của khách sạn, cô chọn chiếc ghế thêu kim tuyến có màu hợp với mắt cô. Ông đén đây để khai trương 1 loại sâm banh mới với nhãn Bal Rose. Chương trình mà tôi đang tham dự là chương trình biểu diễn lưu động cao cấp nhất ở châu Âu.Tôi nghĩ có sự trùng hợp về tên, tính hoàn hảo, uy tín và xa xỉ về khía cạnh quảng cáo.
Thế cô là giám đốc quãng cáo của chương trình à?
Không tôi chỉ là 1 diễn viên .Sáng nay tôi ở chợ hoa, tôi đọc bài báo nói về rượu sâm banh của ông và tôi tới đây là để nói với ông 1 vài ý nghĩ , tôi không thể ở đây lâu hơn vài phút.
Vô lý. Tôi đã đi lên đi xuống Promenade des Anglais cả buổi sáng nay cố gắng nghĩ ra 1 điều gì mới cho báo chí .Tất nhiên những người quảng cáo đã làm rất tốt cả tháng nay , nhưng với nước Pháp, tôi vẫn muốn có mối quan hệ với địa phương. Sáng kiến của cô cũng là 1 khả năng đấy.
Họ uống cà phê và nói chuyện về vùng rượu sâm banh nơi Charless đang sống. Bị ấn tượng mạnh bởi kiến thức bách khoa của cô về địa phương,Charless không biết rằng Arlette đã nghiên cứu về ông ta và những người giống ông ta trong nhiều năm và cách nghiên cứu của cô vừa sâu vừa rộng vừa tỉ mỉ như nghiên cứu thị trường chứng khoán hay nghiên cứu về 1 cuộc đua ngựa vậy. Khi chuông điểm 12h, ông ta nhìn đồng hồ và ra hiệu cho Arlette đi theo.
Chúng ta hãy uống rượu khai vị ở quán ăn trưa ở ngoài hiên.Chúng ta sẽ ăn món cá và kem rất kỳ lạ.Hằng ngày tôi

thường có món này.Tôi không phải là người thay đổi món ăn thường xuyên.
Arlette gật đầu lịch sự.Quên mất quy định của mình là không bao giờ ăn trưa,rồi nghe chăm chú khi ông ta tiếp tục.
Tôi sẽ đến gặp ông Benedetti vào chiều hôm nay và bố trí cuộc ra mắt rượu Bal Roce sau buổi khai mạc,trước sự có mặt đầy đủ của báo chí.Cô là người thông minh và tôi rất vui là cô đến.
Arlette đỏ mặt sung sướng. Đây là lần đầu tiên trong đời cô được một sáng kiến như vậy và cô tràn ngập niềm vui vì thành công của sự táo bạo.Khi công tước đứng dậy, cô đi theo ông ta vào quầy,bị kích thích mạnh mẽ bởi hình ảnh những nhân viên phục vụ mặc quần áo kiểu cổ đang tấp nập mang đồ uống trước bữa trưa.Trong khi nhấp chén rượu khai vị,cô phân vân tự hỏi không biết đây có phải là giờ phút mong đợi cho cả cuộc đời mình.Liệu đây có phải là người đàn ông sẽ cưới cô và sẽ làm cô trở thành bà công tước như cô và mẹ cô hằng mong ước? cô kín đáo nhìn mình trong gương, và nhất định sẽ hoảng loạn nếu phát hiện ra một cái gì đó chưa được hoàn hảo
Sau bữa trưa, công tước mời Arlette lên phòng riêng uống cà phê.Cô ngần ngại.
Tôi không thể lên phòng ông được.Tôi mới biết ông.
Chúng ta đã ăn trưa cùng nhau và cô cũng biết đấy,bây giờ là năm một nghìn chín trăm sáu mươi bảy chứ không phải là một nghìn chín trăm ba mươi bảy.

Xin lỗi,Charles.Dù thế nào thì bây giờ tôi cũng phải về nhà hát.Tôi đã có hẹn lúc ba giờ.
Công tước nhìn vào đôi mắt xanh thẫm với vẻ chế giếu.Vào tuổi hai mươi lăm chẳng lẽ đây vẫn là một cô gái trinh nguyên?Suy nghĩ đó thật buồn cười, nhưng ông không biểu lộ ra và chỉ giản đơn gật đầu về hướng Arlette khi bắt tay cô.

Cảm ơn về sự có mặt của cô.Tôi hy vọng sẽ gặp lại cô sau chương trình biểu diễn khai mạc.
Tôi cũng sẽ mong đợi giờ phút đó.
Arlette bước dọc theo bờ biển náo nhiệt, đi về nhà hát opera.Cô

nghĩ tới phong thái thật tuyệt mỹ của công tước và ánh mắt giận dữ đột ngột- hay là sự tò mò? trong mắt ông ta khi cô từ chối lên phòng riêng của ông .Sự khác biệt mà đám phục vụ khách sạn đã đối xử với ông và sự thờ ơ khi ông ký tấm ngân phiếu trả bữa ăn trưa làm cô bị kích động mạnh.Người giàu có khác!

Dừng lại ở cửa hàng bán đồ lưu niệm Arlette xem xét kỹ các bưu thiếp phong cảnh dành cho khách du lịch những tấm ảnh khoả thân màu phấn, những bức hoạ theo trường phái Sepia về dòng sông Riviera nhiều năm trứoc đây và 1 tuyển tập các bức ảnh về các ngôi nhà bằng đá bao bọc xung quanh là những cánh đồng oải hương,rồi cận cảnh cây thuốc phiện vùng Provence và 1 bức ảnh, mà cuối cùng cô đã mua về đôi chim bồ câu trắng đuôi dẻ quạt trên sàn đá màu kem có dàn cây đuôi công xanh xoắn xuýt phía trên. Trên tấm bưu thiếp cô viết 1 đoạn nhắn:
Charles thân mến,
Cám ơn ông về bữa trưa tuyệt diệu và sự hiện diện tươi vui của ông. Ngày hôm nay là 1bất ngờ đáng yêu.
Arlette.
Cô cho bưu thiếp vào phong bì và gửi người đưa thư mang đến khách sạn Negresco.Rồi cô vội vã về nhà hát, lo ngại chậm trễ cuộc hẹn hò với Sarah.
Trêncánh cửa phòng trang điểm , cô thấy lời nhắn của Sarah.Háo hức muốn biết ý kiến của bạn về những việc xảy ra sáng nay, Arlette vội về khách sạn, thay quần áo nhẹ và đi ra bờ biển Rond Point.Cô nhìn thấy Sarah đang lặn ngụp trên biển như cô gái mình người đuôi cá màu vàng còn Umberto đứng trên bờ gào thét. Arlette không nhịn được cười trước sự lo ngại của ông ta.
Quay vào bờ ngay lập tức ! Có đá ngầm và vực xoáy đấy.Cẩn thận các việc đang làm Sarah cô có nghe thấy không. Quay lại ngay!
Tôi ra lệnh chô cô quay lại !
Umberto bóp trán và quay sang Benedetti.
Cô ấy đã cố tình làm như thế vì biết tôi không thể xuống được.Cô ấy dùng trò này để tra tấn tôi.

Cô ấy bơi rất giỏi. Hãy bình tĩnh lại đi.
À thế còn cá mập thì sao? Hãy nói với tôi đi, Mario
Cô ấy không đá vào hạ bộ của cá mập chứ?
Thôi hãy đi uống capucino ở quán bên kia đường đi.
Tôi không muốn uống gì cả. Tôi muốn Sarah làm những gì đã được tôi hướng dẫn
Umberto, chúng ta đã là bạn của nhau bao nhiêu năm rồi?
20,có thể hơn.
Từ khi ông 16 và tôi 28.Bây giờ liệu ông có muốn nghe 1 lời khuyên ? Không thể ra lệnh cho cô gái này được Cô ấy sẽ làm mọi thứ vì ông, chỉ khi nào cô muốn.
Nhưng cô ấy chẳng cần gì ở tôi cả.
Hãy làm cho cô ấy cần và quyến rũ cô ấy đó là cách duy nhất .Còn không ông chẳng đi đến đâu nếu chỉ cứ quát tháo ra lệnh như thế này.
Arlette nhìn 2 người rời mép nướcđi về phía mình.Và cô hơi bị đột ngột khi Umberto mời đi ăn tối.Cô nhìn ông ta ngán ngẩm.
Tôi e rằng không thể nhận lời ông tối nay hay bất cứ tối nào khác.
Tại sao vậy?
Bởi mối quan tâm thật sự của ông là Sarah và ông mời tôi đi chắc cũng có mục đích như ông mời Holly.Có thể tiếp sau đó ông sẽ mời Mary-Ellen. Ông muốn biết tất cả mọi thứ mà ông có thể moi được về con người đang bắt ông quan tâm.
Cô đã uống quá nhiều vào bữa trưa.Umberto nói trong khi quay người bỏ đi.
Sarah hân hoan khi nghe Arlette kể về chuyến thăm công tước Chantilly.Với mong muốn được giúp bạn,cô đề nghị đến Thư viện tham khảo của thành phố tìm hiểu những sở thích và quan tâm của công tước trong cuộc sống.Song Sarah giật mình khi nghe Arlette đọc thuộc lòng những dòng ghi về công tước trong quyển Danh nhân thế giới
Ông ta thích trượt tuyết và leo núi, là một chuyên gia về thực vật và cây cảnh.Chaler là một trong những công tước được mẹ quý mến.Bà luôn luôn đọc những gì viết về ông. Ngôi nhà của ông ta gần Chantilly đẹp như trong thần thoại, khu vườn của nó

được ông LeNotre người thiết kếVersailles,kiến tạo.Lâu đài có bốn mươi tám phòng ngủ và một phòng gương dài một trăm tám mươi mét.
Cậu có biết trượt tuyết không?
Tớ ghét tuyết
Cậu có thích hoa và cây cảnh không?
Tớ rất thích
Chúng ta sẽ đi mua một quyển sách về cây cảnh.Cậu phải học một số tên hoa và xem ảnh của nó để có thể nói chuyện về đề tài này khi được mời đi ăn tối
Thế cậu có tin rằng tất cả các thứ này là cần thiết không,Sarah?
Tất nhiên, đó là một phần trò chơi.Nếu cậu thắng, cậu sẽ cưới công tước của cậu.Nếu cậu thất bại, cậu cũng học thêm được một điều gì đó.
Umberto nói cậu thích chơi các trò cá cược, và tớ nghĩ ông ta có thể đúng.
Đúng đấy, tớ chỉ không chịu được lối thất vọng của ông ta khi tớ không làm theo ý ông ta muốn
Arlette nhìn chằm chằm vào Sarah để xem liệu cô bạn cô đang đùa cợt.
Umberto là người đàn ông có quyền thế,Sarah. Và ông ta quen với cách của mình rồi. Đừng đùa cợt với những kẻ ấy.Bên trong cái vẻ ngoài tử tế đó,là một trái tim rất từng trải,nếu như ông ta thực sự có một trái tim.Lúc này, cậu quá trẻ và quá ngây thơ,không thể hiểu nổi những con người như Umberto.Cậu nghĩ mọi người đều trong sáng và chân thực như câu, nhưng điều đó không đúng.
Những người không có trái tim là những người thú vị nhất,Arlette.Họ là những thách thức lớn nhất mà ta gặp trong cuộc sống.
Arlette phân vân không biết mình có nhầm về Sarah?Mặc dù rõ ràng là ngờ nghệch về đàn ông, nhưng cô ta vẫn có xu hướng coi bạn bè mình là một lũ trẻ con.Bây giờ,cô đã nhận thấy bản chất tự nhiên của con người khi có tham vọng về quyền lực.Arlette thở dài,bối rối không biết nói thế nào để Sarah hiểu là đã chọn nhầm bạn chơi,Umberto di Castelli.

Trước khi chiều tắt, Arlette đã học được về các loại anh đào Nhật Bản như Amanơgga, Manza,TaiHaku và Shirotae.Sarah là một người giao việc đáng sợ và đến năm giờ,Arlette đã phải uống aspirin cho khỏi nhức đầu.Rồi, trong khi tâm trí vẫn còn ong ong với mớ kiến thức thì cô phải đi xem phim cùng Sarah,Mary-Ellen,người đang chết mê chết mệt những bộ phim mới của Jeane Moreau vì có tin đồn những diễn viên chính đóng phim đều làm tình thực sự khi quay những cảnh ái ân
Tan phim,họ đang uống cà phê sau buổi chiếu thì công tước vào bắt tay Arlette
Mọi việc đã được thu xếp, cô bạn thân mến của tôi ạ.Sẽ có cuộc ra mắt rượu sâm banh mới sau buổi khai mạc.Xin hỏi cô có rỗi vào bữa trưa chủ nhật? Chúng ta có thể đi Monaco và ăn tại khách sạn Pais.
Tôi rất thích như vậy
Vậy chủ nhật nhé.Tôi sẽ cho xe đến đón cô.
Mary-Ellen nhoài người về phía Arlette, mắt tròn xoe ngạc nhiên.
Ai đó?
Ông ta là công tước vùng Chantilli Tớ cũng chỉ mới gặp ông ta có 1 lần.
Mary-Ellen nhìn Sarah
Cuối cùng thì cô ấy cũng tìm được công tước của mình. Khi nào cưới , Arlette? Hay là cậu chưa đề nghị?
Arlette nói 1 cách lãnh đạm , nhưng ai nấy đều thấy 2 mà cô ửng đỏ sung sướng.
Tớ không có ý định đề nghị cưới bất cứ 1 người đàn ông nào . Khuôn mặt cô dịu đi. Tớ thực sự hy vọng mặc dù…..
Sau đó, khi về phòng khi đồng hồ điểm chuông nửa đêm Arlette soi kỹ mình trong gương . Hài lòng vì rất ít nếp nhăn bộc lộ, dù dưới ánh sáng trắng, cô bước tới bên cửa sổ và đứng trong bóng tối nhìn xuống con phố hẹp phía dưới với những hàng quán và những cô gái ăn sương. Tâm trí cô quay lại với bộ phim vừa xem và đâm bứt rứt khi nhớ đén những cảnh tình tứ trong phim.Mary-Ellen thì thấy mọi thứ đều buồn cười. Sarah thì im lặng trong căng thẳng và dường như là ngây ngô không biết gì.

Arlette cảm thấy có sự ngóng đợi bên trong đối với điều cô ao ước nhất, mà chỉ có điều đó mới mang lại cho cô sự thoã mãn thực sự.
Trong 1 khách sạn đối diện, ánh sáng đèn bật chiếu sáng căn buồng được trang trí khá thô kệch. Arelette nhìn như thôi miên khi cô gái điếm dẫn khách vào phòng và khoá trái cửa lại. Cảnh đối thoại như kịch câm càng thêm kích thích và cô phải tưởng tượng ra câu chuyện trao đổi giữa họ. Rồi trong khi cô gái cởi quần áo và đứng khoả thân trước người khách, Arlette tự nhiên đưa tay xoa bóp núm vú đang cương của mình. Cô gái điếm kia thì có vẻ kiên nhẫn khi người khách của cô nằm như 1 xác chết, thụ động chờ đợi sự kì diệu xẩy đến. Các ngón tay của Arlette bắt đầu vầy vò, kéo giật núm vú của mình khi cô gái điếm ngồi lên người đàn ông và chậm chậm hạ xuống. Rồi lúc cô gái dập dềnh lên xuống với tốc độ ngày càng nhanh Arlette đi về giường và nằm đè lên chân, tay cô di chuyển từ ngực xuống phía dưới, tìm đến tâm điểm của cảm giác. Đột nhiên cô cảm thấy mình như đang bị rơi xuống từ độ cao rất lớn. Giây phút giải thoát đê mê và tê liệt này là của riêng cô và nó càng trở nên thoả mãn vì cô chẳng cần ai giúp cô để giành được nó. Cho đến bây giờ chưa có người đàn ông nào có thể mang lại cho cô niềm khoái cảm như cô đã mang lại cho chính mình.
Lúc Arlette ngỏm dậy và nhìn ra ngoài cửa sổ, căn buồng khách sạn đã chìm trong bóng tối. Người khách đã đi và cô gái trong bộ quần áo đen hửn đang chờ đợi ở đâu đó người khách tiếp theo .
Sarah không ngủ được Những hình ảnh trong phim vẫn tiếp tục tràn ngập trong tâm trí cô và cô cảm thấy trong mình có cái gì đó khát khao chờ đợi. Cũng như mọi khi , mỗi lần mong ước đến, cô lại nghĩ về Vieri và cố gắng hình dung ra cảnh cô đang được anh yêu. Cô bật đèn, cầm tờ báo buổi tối viết về sự có mặt của anh ở 1 buổi dạ hội từ thiện gần Monaco.Anh đến đó bằng máy bay trực thăng, đỗ xuống sân của cung điện và chỉ ở lại 1 tiếng đồng hồ rồi quay về Viena dự đám cưới của người em họ.Sarah thở dài. Giàu có dòng dõi và quyền lực có thể làm được mọi thứ.Cô nhìn vào tấm hình Vieri,ngón tay mơ màng lần theo các đường nét khuôn mặt anh. Rồi như không thể chịu đựng được

cô ném tờ báo xuống, mặc quần áo và đi ra ngoài dọc theo bờ biển.Lúc đó là 1 h sáng và chỉ có tiếng sóng vỗ bờ, tiếng xe cộ đi về đoạn đường vòng của mũi đất,tiếng văng vẳng của nhạc nhảy ở xa, Sarah chậm chậm đi dọc khu dạo chơi và ngồi xuống 1 chiếc ghế, mắt nhìn dán vào phía chân trời tăm tối. Cô vẫn đang mơ màng theo những dòng suy tưởng lãng mạn về Vieri mà ngay từ buổi gặp đầu tiên nó đã tràn ngập tâm trí cô, về 1 tương lai huyền diệu, 1 tương lai không thể có.

Umberto chơi bạc tại Cannes và đang trên đường trở về khách sạn thì nhìn thấy Sarah ngồi bên bờ biển tóc cô ánh lên dưới ánh sáng dịu ngọt của chiếc đèn cổ. Vỗ vai người lái xe cho dừng lại , ông bước ra ngoài, cham điếu thuốc xì gà và đi lại chỗ cô.

Cô làm gì ở đây 1 mình thế?Gần 2h sáng rồi.

Tôi đang suy nghĩ.

Cuộc sống và tương lai của tôi .

Umberto đến ngồi xuống bên cạnh cô,liếc nhìn khuôn mặt cô và cố gắng tìm hiểu nỗi thất vọng lạ lùng toát ra từ đôi mắt cô. Ông im lặng hút xì gà trong vài phút và chìa tay ra ngạc nhiên khi thấy cô nắm lấy tay mình.Người cô lạnh. Ông vội vã cởi áo khoác choàng lên vai cô.

Thôi nào, tôi đưa cô về khách sạn.

Tôi không muốn quay về khạch sạn Tôi không muốn ở đó 1 mình. Chúng ta đi dạo đi.

Họ bước đi trong im lặng ,dừng lại ở khu dạo chơi ngắm nhìn bờ cát dài vắng vẻ và mặt biển bình yên, ánh bạc Umberto lại nhìn Sarah,nỗi buồn của cô thật là sâu sắc làm ông não lòng. Có điều gì đó thôi thúc, ông hôn những ngón tay cô.

Có gì không ổn thế? Cô hãy nói với tôi và tôi sẽ thu xếp. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì vì cô, Sarah ạ.

Cô nhún vai, không thể diễn tả sự bất an của mình thành lời.Thực tế là bộ phim đã làm cho cô bối rối, làm cho cô mong muốn có người đàn ông mà cô không thể có. Khi cô trả lời, Umberto im lặng soi xét từng lời.

Tối hôm qua tôi cùng mấy ngươi bạn đi xem 1 bộ phim gợi tình và sau đó tôi muốn được yêu- yêu thực sự, chứ không phải chỉ có

chuyện đó với 1 người đàn ông. Tôi nhận thấy rằng chẳng có 1 ai thực sự yêu tôi cả. Sarah dừng lại một chút, giật mình vì lời thổ lộ với Umberto,nhưng rồi cô vẫn tiếp tục. Mẹ tôi thì điên và không còn có khả năng yêu ai được nữa. Tôi biết bà ghét tôi được sinh ra trên đời mặc dù đó là lỗi của bà chứ không phải của tôi. Sarah dừng lại để chọn từ.
Tôi muốn được yêu và tôi cảm thấy cô đơn sâu sắc trong tâm hồn, cô đơn hơn bất cứ bao giờ trước đó. Đáng lẽ tôi không nên giãi bày những điều như vậy với 1 người xa lạ, nhưng ông đã hỏi…..
Tôi không phải là 1 người xa lạ. Tôi và cô là bạn bè mặc dù cô không chấp nhận điếu đó. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể làm được vì cô, Sarah, bây giờ và mãi mãi. Cô muốn gì tôi cũng tìm kiếm cho cô. Chỉ cần cô yêu cầu, tôi sẽ thực hiện ngay. Hãy nhíu lấy, vì điều đó rất quan trọng. Trong cuộc sống, cô sẽ gặp những người chỉ cho và cũng sẽ gặp những người chỉ nhận, mà hầu hết trong bọn họ là những người chỉ muốn nhận. Tôi cho và chỉ nhận những gì cô mời mà thôi .
Sarah nhìn vào đôi mắt buồn màu đen cảm nhận thấy sự căng thẳng của ông. Cô đã không chấp nhận Umberto là người yêu, nhưng trong lúc này, ông đang ở bên cô, làm tất cả mọi việc mà ông có thể lam đực để giúp đỡ và khuyến khích cô trong những những giờ phút đêm hôm cô quạnh mà cô luôn sợ hãi. Cô ngã người về phía trước và dựa đầu lên vai ông.
Đôi khi em phân vân tự hỏi không biết mình là ai nữa. Nhưng lại có lúc em lại mong muốn giá em có thể là 1 người khác.
Tại sao? Em là 1 người đặc biệt mà tôi chưa từng gặp trong đời.
Em lớn lên trong nỗi đe doạ thường xuyên là có thể bị bỏ rơi vì người mẹ tự tử. Em không thể nào xáo bỏ đi được ý nghĩ vì em mà bà sinh ra bệnh tật và ở 1 khía cạnh nào đó em đã huỷ hoại đời bà.Em vẫn nghĩ thế và đôi khi em thấy không thể yêu ngay được chính bản thân mình cho nên em không tin ai ở trên đời lại có thể yêu quý em.
Umberto choàng tay lên vai cô và không ngờ cô ngước mắt lên nhìn vào mắt ông, đôi môi như mời mọc, chờ đợi. Ông ngần ngại trong giây lát. Rồi ông cúi xuống chạm môi vào môi cô. Người cô

áp gần ông hơn và khi lưỡi ông nằm trong miệng cô, ông thấy cô run lên và ngay sau đó là sự phản kháng giống hệt như lần đầu gặp gỡ. Nhưng lần này ông không cự lại cô mà để cô tự do tách ra. Cô luì lại, song chỉ trong giây lát, cô chủ động hôn ông.
Ở 1 nơi xa nào đó, tiếng chuông điểm 2h sáng Sarah hoài nghi nhìn Umberto. Có phải cô điên như mẹ cô? Có phải cô đang tưởng tượng ông là Vieri? Nhưng cô biết cô không điên mà chỉ khát khao được yêu, thèm muốn được cùng với 1 người đàn ông tình tự. Cô đứng dậy đi về hướng khách sạn, Umberto theo sau cô vài bước. Được nửa quãng đường ông ta nói.
Em muốn về ngủ hay muốn có 1 sự ngạc nhiên?
Một sự ngạc nhiên vào 2h sáng?
Nào tôi sẽ chỉ cho em.
Ông ra lệnh cho người lái xe đưa họ ra sân bay và ở đó ông gọi điện thoại. Rõ ràng cú điện thoại có vẻ làm ông hài lòng. Mấy phút sau, họ đã ở trên chiếc máy bay riêng cất cánh lên cao.
Sarah nhìn Nice khuất dần và bỗng giật mình.
Ông biết đấy em phải quay lại thôi. Hai giờ chiều em phải có mặt để chuẩn bị cho buổi công diễn đầu tiên.
Tôi sẽ không làm em chậm trễ. Khi Umberto đã hứa thì điều đó là chắc chắn.
Họ đỗ xuống sân bay Naples, rồi đi tiếp trực thăng về Capri và sớm hôm đó họ đã cùng nhau ăn sáng tại thềm 1 biệt thự sang trọng xây dựng trên vách đá Cà phê đậm và thơm ,bánh mì nóng hổi, mứt tuyệt hảo và hoa quả hoa hồng dại với những cánh màu tím và màu hổ phách. Sarah ngắm những con thằn lằn nhỏ màu xanh lúc ẩn lúc hiện giữa các khe tườngđá và thưởng thức ánh bình minh lung linh trên mặt biển trong suốt. Khi ấy cô không còn nhớ gì đến cơn đau đầu về Vieri và nỗi buồn của tối hôm trước. Thật là tuyệt diệu được bay trên chiếc máy bay riêng mà chỉ cần báo trước ít phút rồi đến 1 biệt thự lộng lẫy mà người hầu kẻ hạ luôn có mặt đầy đủ, sẵn sàng phục vụ. Cũng lần đầu tiên cô nhận ra sức mạnh quyền lực của Umberto và mong muốn được biết thêm về ông.
Ngôi nhà này của ông à?
Là 1 trong những ngôi nhà của tôi Nhà của tôi nhưng chị tôi

sống ở đây. Bà ấy hiện đang cùng gia đình ở New York.
Thế ông đang còn có những toà nhà ở đâu nữa?
Ngôi nhà chính là ở Sicily, gần làng Montelêpre. Nó rất rộng rất lớn và tối. Ngôi nhà của tôi ở Paris, em đã biết rồi. Tôi cũng còn có 1 căn hộ ở Roma.Em uống thêm cà phê và ăn bánh đi. Bánh này do người thợ giỏi nhất vùng này làm ra đấy. Em có thích điều ngạc nhiên này không, Sarah?
Em rất thích, nhưng tại sao ông lại đưa em đến đây?
Tôi muốn làm cho em hạnh phúc và tôi muốn gây ấn tượng với em.
Ông đã gây được ấn tượng với em rồi đấy.
Em có muốn bơi không?Nước rất ấm.
Nhưng em không có quần áo tắm.
Tôi sẽ thu xếp, đừng ngại. Những gì em muốn, tôi sẽ đáp ứng.
Sarah chọn bộ quần áo tắm bằng sa tanh trắng có đính tua rua màu hoa cúc hợp với mắt cô.Rồi Umberto cũng khuyến khích cô chọn 1 bộ từ váy áo đến đồ lót, vì cô không thể quay lại trong bộ quần áo mặc từ hôm trước.Cô đã lựa cho mình 1 bộ lụa màu hông nhạt, sang trọng và đắt tiền làm cô ngộp thở.Cô phân vân không biết liệu ông ta có ép co làm tình hay không, sau những ngạc nhiên và tốn kém này. Nhưng Umberto lại nhìn vào đồng hồ treo tay.
Chúng ta sẽ rời khỏi đây trong vòng nữa tiếng nữa.Cô đi bơi đi và thay quần áo mới vào.
Um berto đang thực hiện đúng theo lời khuyên của Benedetti. Làm những việc ngạc nhiên. Đừng ép buộc, đừng tìm cách biến Sarah thành sở hữa riêng của mình Khi cô ấy nghĩ ông ở đây thì hãy đi xa Khi cô ấy buồn hãy làm cô ấy hạnh phúc. Chắc chắn Sarah nghĩ rằng ông sẽ đòi hỏi sau tất cả việc này Ông gọi to khi cô đang lặn ngụp trong làn nước.
Năm phút nữa thôi nhé. Sau khi đến Nice, tôi sẽ đưa em đi ăn trưa và trả em về nhà hát. Rồi tôi phải quay lại Paris ngay.
Ông sẽ vắng trong bao lâu?
Cũng chưa biết.Có thể tôi sẽ có mặt trước khi kết thúc đợt biểu diễn ở đây. Mọi thứ còn phụ thuộc vào công việc.
Trong máy bay cảm nhận được cái nóng ấm của 1 bên đùi. Sarah

áp vào người mình. Umberto thấy vẻ thiếu tự tin trên khuôn mặt trẻ đẹp của cô.
Benedetti đã đúng. Sarrah chỉ làm những gì mình muốn và thường bối rối trước những phản ứng của đàn ông mà cô không dự đoán trước được. Ông nhắm mắt lại hít sâu mùi hương toả ra từ thân thể cô và tự hỏi vì sao cô lại có ảnh hưởng đến ông 1 cách sâu sắc như vậy. Lúc đầu ông chỉ muốn sở hữu thân thể cô. Nhưng nay ông biết mình yêu cô mất rồi . Ông lắc đầu lo ngại trước tình yêu đó. Thứ tình cảm xa xỉ này không dành cho những người đàn ông có quyền lực, những người tạo ra sự kiện và những cơ sở lớn.Trong bất cứ trường hợp nào thì đàn bà cũng bội bạc. Mọi người đàn ông ở Sicily đều được dạy rằng vị trí của đàn bà là ở nhà hoặc ở phòng xưng tội, nơi có thể giữ cho họ được trung thành. Umberto nhắm mắt lại, không thể nào kiềm chế được nỗi khát khao đối với người đàn bà đang ngồi bên ông. Ý nghĩ được làm tình với cô làm ông rạo rực và ông nghĩ 1 cách giận dữ rằng tốt nhất là nên trở về Paris để rồi cố gắng thu xếp cuộc sống và nỗi ám ảnh của ông theo hướng khác.
Sarah bước vào khách sạn lúc 1h30, vừa kịp giờ cho buổi tập.Mary đang đợi cô.
Trời ơi cậu ở đâu thế? Tớ nghĩ cậu đã bị ám hại nghiêm trọng đấy,
Sarah ạ, cậu đừng bao giờ làm thế nữa. Arlette đang chuẩn bị gọi cảnh sát đấy.
Tối hôm qua tớ đi dạo trên bờ biển và gặp Umberto. Ông ta đi loăng quăng với tớ.
Đến tận 1h30 chiều nay? Nào chuyện gì đã xảy ra?
Ông ấy dùng máy bay riêng đưa tớ tới Capri ăn bữa sáng.Rồi quay lại ăn trưa ở Casita vì tớ thấy thèm các món ăn Tây Ban Nha và bây giờ thì tớ ở đây. À mà có món ăn bị cháy hay sao ấy?
Có trời mới biết-từ nãy đến giờ đã có mùi này rồi.
Họ vào phòng Sarah, cùng nhau chuẩn bị cho cô và cười đùa trước sự tất bật của Arlette cho buổi tối hôm đó thì nhận thấy có khói bốc lên từ sau cánh cửa.
Sarah chạy ra hành lang, giật mình thấy ngạt thở vì khói đen đặc.

Trời ơi cháy rồi! Mở cửa sổ ra Mary-Ellen.Chúng ta phải cố mà thoát ra bằng lối ấy vậy.
Chúng ta sẽ gãy cổ mất thôi. Không khí trong phòng ngột ngạt đi rất nhanh Sarah cảm thấy khó thở.Cô lo ngại nhìn bạn mình.
Chúng ta phải ra thôi ,Mary-Ellen và tốt nhất cùng đi với tớ. Cậu sẽ cầm tay tớ nhé.Tớ bị bệnh chóng mặt và lạy chúa thế là tớ mất hết đồ đạc rồi tớ vừa mới mua 1 hòm đựng quần áo!
Cánh cửa bỗng bật mở, Umberto và Benedetti chạy vào.Họ đeo mặt nạ có dưỡng khí và đưa cho mỗi cô 1 chiếc mà họ đã lấy ở trên tường khách sạn.Rồi ra hiệu cho các cô đi theo,họ mở đường ra hành lang theo hướng ngược chiều ống thông hơi cầu thang máy. Umberto dẫn họ qua những nơi gần như không có lửa mặc dù khói dày đặc, luôn ra hiệu cho họ phải đi nhanh.Họ vừa nghĩ là đã ra khỏi vòng nguy hiểm thì đâu đó trong khách sạn, nghe có tiếng đổ vỡ rùng rợn rồi toà nhà rung lên như trong cơn động đất và khu giữa biển thành 1 cái hang lớn Những miếng kính, gỗ,và nhựa rơi xuống bao phủ lấy họ khi các cột nhà nghiêng đi, chao đảo. Họ tiếp tục chạy và biết rằng họ chỉ còn vài giây nữa để ra khỏi toà nhà.
Rồi họ cũng thoát.Cũng thở phào họ bỏ mặt nạ ra. Khuôn mặt Umberto nhọ nhem tro bụi, tay ông chảy máu và Benedetti bị cắt ở bả vai. Sarah không thể nhịn cười trước niền tự hào rất trẻ con về sự can đảm của mình.
Chỉ cần 5 phút nữa là các cô thành thịt nướng. Benedetti và tôi đã thu xếp mọi thứ, thậm chí cả mặt nạ.
Chúng tôi đã liên lạc với mọi người trừ 2 diễn viên Janine và Mireille thì không thấy đâu cả
Mary-Ellenngồi xuống bức tường nhìn Umberto và Benedetti trong khi lính cứu hoả bắt đầu phun nước vào ngôi nhà đang cháy. Mắt cô mở to kinh ngạc, giọng cô run run.
Tại sao các ông lại mạo hiểm vì chúng tôi. Cũng rất co thể 2 ông sẽ bị chết.
Umberto nhún vai liếc nhìn Sarah.
Tôi cũng co thể chết vì tai nạn khi qua đường. Cô ổn chứ Sarah? Sao cô lại ho thế?
Mary-Ellen choàng tay ôm lấy bạn đang bị nôn mửa vì những

cơn ho hành hạ. Cô quay sang và giải thích cho Umberto.
Phổi Sarah yếu, cứ để cô ấy như thế 1 lúc. Cô ấy sẽ khá hơn khi hít thở được không khí trong lành vào phổi.
Cứ để cô ấy thế à? Quỷ tha ma bắt cái phương pháp ấy đi. Hãy gọi bác sĩ. Mặt cô ấy xám ngoét kìa, cô ấy cần nhiều thứ khác nữa chứ không phải chỉ cần không khí trong lành.
Ở nhà hát buổi luyện tập phải muộn lại và sau đó là ngừng cho đến khi khai mạc trước 1 tiếng đồng hồ.Có nhiều việc cần thiết hơn phải làm. Đoàn đã mất hết tất cả các trang phục trừ những thứ các diễn viên mang đến buổi tập. Hai diễn viên vẫn mất tích và thời gian càng trôi qua càng thấy rõ là cả 2 đã bị kẹt trong toà nhà.
Vào lúc 4h30 , 1 tiếng rưỡi trước khi mở màn, người ta tìm thấy 2 xác chết trong phòng tắm của khách sạn trên tầng 2. Xác chết bị cháy đến mức mà người ta chỉ biết đó là Mirelle và Janine khi lấy được nhẫn đeo tay của 2 cô. Cả đoàn tập trung trên sân khấu,nhiều người vẫn khóc và tất cả bọn họ đều kinh hoàng
Sarah vẫn khổ sở vì khói và Mary-Ellen rơi vào tình trạng mơ mộng mà dường như chẳng có gì làm cô tỉnh dược.Tai hoạ đã khiến cô cảm thấy như mất hết ý chí. Thêm vào đó, bao nhiêu là quần áo , giầy dép quý và tặng phẩm của những người đàn ông mà nó đồng nghĩa với sự an toàn cũng đã mất hết. Cô lại quay trở lại tình trạng như khi bắt đầu tham gia đoàn 2 bàn tay trắng và nỗi lo sợ. Cũng lúc đó, bà Rose xuất hiện trong bộ quần áo buổi tối màu trắng và cho mọi người biết là buổi biểu diễn vẫn được tiếp tục. Một thông báo sẽ được đọc lên trước lúc mở màn về sự kiện hôm nay và về cái chết của 2 diễn viên , nhưng balê Bông Hồng vẫn khai mạc như dự định.
Khán giả ngồi trong sự im lặng chờ đợi khi dàn nhạc chơi khúc dạo đầu.Tràng vỗ tay đáp lại cái cúi chào của bà Rose, khuôn mặt bà nom già hẳn đi và đầy mệt mỏi.Giọng bà trầm và có giai điệu.
Thưa các ông, các bà, hân hạnh được đón tiếp các ông các bà đến tới dự buổi khai mạc của gánh balê Bông Hồng.Chiều hôm nay, khách sạn mà các thành viên trong đoàn đang ở đã bị cháy rụi. Chúng tôi đã bị mất mát không chỉ quần áo, đồ đạc mà cả 2 nữ

diễn viên, Mireille Taquin và Janine Voulon. Chúng tôi rất đau buồn trước cái chết thê thảm đó và để tưởng nhớ họ chúng tôi vẫn tiếp tục khai mạc buổi diễn tối hôm nay như dự định. Đoàn cũng xin quí vị rộng lòng tha thứ cho những sai sót lặt vặt của buổi biểu diễn này. Chúng tôi đều bị kinh hoàng nhưng chúng tôi vẫn cố hết sức mình để làm vừa lòng quí vị có 1 buổi tối tốt đẹp. Thưa các quí ong quí bà, xin giới thiệu các thành viên của balê Bông Hồng.
Khi bà Rose rời sân khấu, dàn nhạc bắt đầu bằng dàn kèn báo hiệu đến điếc tai, màn kéo lên trưng bày cảnh sân khấu tuyệt đẹp 1 hoạt cảnh có tất cả các vũ nữ, diễn viên và các ngôi sao đứng trên trên cầu thang nhô cao trên mặt sân khấu. Trong 1 lúc, có sự im lặng. Rồi, như để đáp lại lòng can đảm của đoàn, khán giả đứng cả dậy vỗ tay.
Trong sự im lặng của đêm, sau khi nhận hoa tặng và nghe những bài phát biểu, các thành viên của balê Bông Hồng về khách sạn mới do Benedetti tìm cho họ. Tất cả mọi người đều mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần bởi những sự kiện ban chiều.
Sarah rời khỏi nhà hát và đi chầm chậm, suy tư về khách sạn .Holly đã đi 1 mình, tìm sự lãng quên trong khu phố cổ, nơi những trò kì lạ vẫn diễn ra. Arlette ăn tối với công tước của cô và Mary -Ellen thì biến mất với con trai người tộc trưởng Ả rập. Sarah bắt đầu ho,phổi cô vẫn còn đau do tai hoạ ban chiều.Cô đang lau nước mắt thì Umberto đến cầm tay cô.
Nào tôi mua cho em cái gì để ăn nhé.
Em không đói, dạ dày của em bây giờ vẫn còn đầy khói.
Đằng nào em cũng phải ăn. Chúng ta đi đến Villefranche và ăn tôm hùm ở trong 1 nhà hàng trên cảng,Tôi rất thích ngắm thuyền bè.
Nhưng không thích ngắm nước chứ?
Tôi thích ngắm nhìn mặt nước, tôi chỉ không thích đụng chạm vào nó Trong nước tôi cũng giống như Samson không tóc vậy.
Thế Mario đâu?
Ông ấy có nhiều việc phải làm. Công ty bảo hiểm đã đưa người đến bằng chuyến bay đêm. Khi nào ông đi Paris? Đáng lẽ tôi đi

hôm nay, nhưng thôi tôi sẽ đi vaò ngày mai lúc 8h. Tôi muốn ở lại để biết chắc em đã khoẻ hẳn.
Sarah nhắm mắt và lắng nghe tiếng rung nhè nhẹ của động cơ ô tô. Umberto mặc bộ quần áo mới và chiếc áo lụa đáng giá cả 1 cơ ngơi. Nhưng ông đã làm mất đi sự hoàn hảo của nó khi đính 1 bông hoa cẩm chướng màu đỏ chói vào khuy áo. Đây là màu Sarah ghê tởm, nhưng cô chỉ mỉm cười im lặng nỗi sợ hãi phải cô đơn 1 mình đã khiến cô mất đi sự phản kháng thông thường Và cô đã bằng lòng để cho Umberto quan tâm đến mọi thứ của cô. Ông ta nói điều gì nhỉ? Em muốn gì tôi cũng sẽ tìm kiếm cho em.Nếu tôi không có, tôi sẽ thu xếp.Sarah cảm thấy ông ta đang nắm tay cô và cô không phản ứng gì khi ông hôn các ngón tay.Rồi cô ngủ và tỉnh dậy khi họ đã dừng lại bên ngoài nhà hàng thắp sáng bằng đèn bão quay ra mặt nước.Umberto quan sát cô 1 cách tò mò Sarah thở dài, biết rằng cho phép ông ta mời cô đi ăn tối nay là tự gây khó cho mình khi muốn tránh né sự thân cận với ông. Đó có phải là điều cô thực sự muốn? Hay Umberto là người có thể thay thế cho người đàn ông mà cô thực sự ước ao?Cô lắc đầu bối rối. Điều duy nhất mà cô biết từ thời còn nhỏ là không nên phụ thuộc vào ai. Nhưng Umberto đã làm mọi cách để cô tin cậy vào ông ta và cái cảm giác đó khiến cô không hài lòng.

Chương 4

Mary – Ellen, Rome, tháng Chín, 1967

Lúc đó là bốn giờ sáng và Mary – Ellen đang đi bộ về nhà sau cuộc gặp gỡ với Umberto. Cô cũng nhận ra rằng phần lớn thời gian ông ta hỏi cô về Sarah và cô đã nói với ông tất cả những gì cô biết về bạn mình. Cô mỉm cười một cách thèm muốn trước suy nghĩ về người bạn gái mà cô ngưỡng mộ. Ngày hôm trước, cô thấy Sarah có cuộc nói chuyện dài với người thợ sơn nhà ở Via Margutta. Khi hỏi Sarah cần gì ở người thợ sơn, Mary – Ellen nhận được câu trả lời rằng màu sắc của những bức tường thành Rome sẽ được sử dụng một ngày nào đó. Các tòa nhà thành phố ánh lên màu hổ phách, màu đất son và màu đất nung dưới nắng mặt trời dường như đã làm cho Sarah rất vui thích. Bây giờ, Mary – Ellen nhận ra rằng cái bên ngoài dường như cách biệt của bạn cô đang chê dấu một vạc dầu sôi sục bên trong.

Cô thở dài, mong muốn giá như trong mình cũng có một vạc dầu, thay vào sự băng giá đang ẩn nấp sâu kín sau cái mặt nạ tô son điểm phấn của cô. Buổi tối hôm trước, Umberto đã làm tình với cô như một cái máy, dồn hết cả sinh lực vào cô, cứ như đó là giây phút cuối cùng của ông ta trên trái đất. Cũng như mọi khi, cô cố gắng tỏ ra có tình cảm mà thực ra cô đã đánh mất nó từ lâu, nhưng ông ta đã không bị lừa và cô biết ông ta sẽ không mời cô một lần nữa. Mary – Ellen run lên mặc dù tuy là đêm, trời vẫn nóng ấm, nhất là khi cô nghĩ về Umberto, với nụ cười che giấu sự tàn bạo mà cô chưa bao giờ từng gặp. Hầu như chẳng có gì mà ông ta không biết, về các vui buồn, suy tư và tham vọng của những người mà ông ta quan tâm, và cũng có rất ít cái ông ta không tìm hiểu được qua thuật thật giả mà cô không sao hiểu nổi.

Mary – Ellen ngồi trên chiếc ghế sơn màu xanh lá cây trong công

viên Borghese, ngắm mặt trời nhô lên chầm chậm và sống lại những giây phút trên giường với Umberto. Không có tình yêu và điều đó cô cũng không chờ đợi. Nhưng có cái gì đó bất ổn trầm trọng đối với cơ thể cô là không thể có sự đáp ứng lại. Cũng từng một thời nó đáp ứng, nhưng đã lâu lắm rồi. Nước mắt cô trào ra khi nhớ lại ngày sinh nhật thứ mười ba, hôm cô được nhận làm con nuôi và được đưa ra khỏi trại trẻ mồ côi. Tự hào vì được chọn, cô vẫn còn nhớ cái cảm giác sung sướng với ý nghĩ, cuối cùng cũng đã có một gia đình. Rồi, hai năm sau, Joe, người cha nuôi, đã mò vào phòng cô, cởi quần áo cô bằng hai bàn tay run rẩy, bên cạnh lò sưởi, xoa nắn cho tới lúc cô điên lên vì thèm muốn và đã làm tình với cô cho đến tận sáng hôm sau. Ông ta trở lại, đêm này qua đêm khác, trong nhiều tuần, bị ám ảnh bởi sắc đẹp và nỗi khát khao của cô. Cô biết làm thế là sai trái nhưng vì ông ta đã dạy cô cách làm ông ta thỏa mãn nên cơ thể cô đã sống như chưa bao giờ từng sống và cũng sẽ chẳng bao giờ nữa. Rồi một đêm, vợ ông ta xuất hiện, lấp loáng trong tay một con dao. Mary – Ellen kinh hoàng không biết phản ứng ra sao nữa. Một cuộc vật lộn ngắn ngủi và cô được uống một viên thuốc ngủ do người bác sĩ đến băng đùi cho Joe đưa cho. Ngày hôm sau, cô bị gửi trả lại nhà trẻ mồ côi và chín tháng sau một đứa bé ra đời được đặt tên là Cathy. Đứa bé chỉ sống được có vài giờ, mặc dù đã có sự nỗ lực hết sức của bác sĩ. Từ đó, cơ thể cô như từ chối những khoái cảm mà cô đã từng nhận trước đó. Đàn ông đã trở thành cái áo giáp cho sự an toàn của cô và quà tặng của họ là những lương thực dự trữ cho những ngày mưa bất chợt.

Cố gắng để quên đi quá khứ, Mary – Ellen phân vân không biết điều gì sẽ xảy ra khi Umberto, cuối cùng bẫy được Sarah, mà chắc chắn là như vậy. Đó sẽ là một trận đấu khác thường giữa những con bọ cạp hôi hám Silicy với chiếc gai hoa hồng Anh tẩm độc. Cô nghĩ về cách ông ta mời từng bạn của Sarah đi ăn tối để moi tin và chỉ đã thất bại với Arlette mà thôi.

Mary – Ellen tiếp tục đi qua các đường phố thành Rome vắng vẻ, chỉ còn lại những con mèo, nhưng chúng chưa bao giờ được coi

là một đặc trưng của thành phố. Tòa nhà chắn trước nhà hàng Otello đã ngủ yên. Khi bước lên cầu thang, Mary – Ellen hy vọng Sarah còn thức để cô có thể trò chuyện.

Sáng hôm sau, Sarah và Mary – Ellen đang uống cà phê sau bữa điểm tâm thì Holly từ nhà tắm xuất hiện, tóc xơ cứng vì phủ một lớp dầu dừa màu sáp ong. Sau khi tự rót cho mình một cốc cà phê, nhặt tờ báo buổi sáng và liếc nhìn mục quảng cáo của các phòng masage, mỉm cười tinh quái với Sarah.

“Cậu có biết người ta trả bao nhiêu tiền cho một gái điếm già ở Rome không?”

“Tớ không biết.”

“Hai mươi đô la cho một “dù”. Những cô trẻ hơn có thể yêu cầu hai trăm đô la, nếu họ thật xinh đẹp. Tớ nói với cậu điều này vì cậu luôn luôn hỏi giá mọi thứ và lại viết cả vào cuốn sổ màu đen kia!”

Sarah ngồi nhấm nháp cốc và phê sữa trên hiên nhà trông ra một đường phố tấp nập mua bán hoa quả và rau. Cô thấy thư giãn và có cảm giác như ở quê nhà. Trong đường phố này có các nhà hàng nổi tiếng nhất và nó càng yên tĩnh hơn khi trở thành đường dành riêng cho người đi bộ. Chỉ có phố Piazza đi Spagna bên cạnh không hôm nào không có cảnh tắc xe cho đến tận chiều tối. Những khi họ đi qua nó để đến nhà hát, trông nó chẳng khác nào một nhà thương điên. Nhưng Sarah yêu căn nhà của cô ở Rome. Cô nhìn xuống đường phố náo nhiệt, phân vân về mẹ. Hàng tuần cô đều viết thư về nhà, kể từ khi bắt đầu chuyến đi, nhưng cô không nhận được một lời hồi âm. Cô tự hỏi, không biết đây là cách mẹ cô muốn làm cho cô lo ngại hay đã có chuyện gì rủi ro xảy ra. Cô đang đi lại trong bếp thì chuông điện thoại reo và cô nhận ra giọng của Benedetti.

“Có một bông hoa gửi đến cô và một lá thư.”

“Có một bông hoa thôi à?”

“Một bông hoa, Sarah ạ.”

“Dù ông ta là ai thì như thế cũng là keo kiệt và tôi thì không thể chịu được cái tính ấy. Tại sao ông lại gọi tôi?”

“Cô sẽ quan tâm đến bông hoa này và tôi nghĩ cô nên đến nhận ở chỗ tôi. Rồi tôi sẽ đưa cô đi ăn ở nhà hàng Otello. Nhanh lên, chỉ mất khoảng năm phút đi bộ thôi.”

Bối rối, Sarah đi đến nhà hát, tìm thấy Benedetti đang ở văn phòng. Ông đưa cho cô một bông hoa hồng gói trong giấy trắng và xanh lá cây theo kiểu London mà cô ưa thích.

“Đây là hoa hồng!”

Trên tấm thiệp gửi kèm theo, có dòng chữ viết tay bằng mức xêpia, nét chữ thẳng đứng, khác thường nhưng rất đẹp… “Đây là một bông hồng Anh thực thụ.” Trái tim Sarah đập mất nhịp, cô đứng lặng, chằm chằm nhìn vào Benedetti.

“Ông có biết ai gửi cái này không?”

“Tất nhiên. Lái xe của Aldobrandini đưa đến đây. Tôi biết ông ta đang ở trong thành phố với người em trai và tối nay ông ta sẽ xem màn thứ hai.”

Sarah chẳng nói gì được cả. Rồi cô liếm môi, cảm thấy cổ họng mình khô cháy.

“Tôi mới chỉ gặp ông ta có một lần.”

“Tôi biết cô đã gặp.”

“Ông biết nhiều quá. Ông giống như Mary – Ellen, thậm chí ông

còn biết cả suy nghĩ của tôi!"

"Đừng tức giận, Sarah. Hãy cầm lấy bông hồng của cô đi, và hãy cất nó trong phòng ấy."

"Tại sao tôi phải cất bông hồng đi?"

"Umberto là một người đàn ông rất ghen tuông. Ông ta muốn cô thuộc về ông ta. Cô thì lại muốn những gì khó có thể có được."

Đột nhiên nước mắt cô dàn dụa và cô ngắm nhìn bông hoa hồng như nó có thể trao cho cô câu trả lời cho tất cả các vấn đề nan giải của cô, mà ngay từ buổi gặp đầu tiên có tính số mệnh đó, đã luôn luôn lẩn tránh cô. Liệu cô có giống Umberto? Liệu cô đang theo đuổi những ánh trăng mà nó không hề tồn tại? Cô giật mình khi Benedetti nói.

"Cô yêu Aldobrandini phải không? Tôi là bạn cô và điều đó cho phép tôi hỏi."

"Ông cũng là bạn của Umberto. À, mà không phải đâu. Tôi mới gặp ông ta một lần và hầu như tôi chưa nói chuyện với ông ta."

Benedetti nắm lấy tay cô.

"Nào, tôi mời cô ăn trưa và chúng ta sẽ nói chuyện khác."

Họ đi qua những đài phun nước có hình dáng các cô tiên nữ và thuyền buồm Tây Ban Nha để vào phố Plazza di Spagna không bao giờ ngớt khách du lịch và xe cộ đi lại tấp nập. Sarah giật mình khi có chiếc Ferrari màu vàng đi qua. Liệu có phải Vieri? Anh ấy đâu nhỉ? Cô cảm thấy thật ngu ngốc khi đưa ra những câu hỏi đó. Cô đi theo Benedetti vào sân nhà hàng Otello, cố gắng xua đuổi những suy nghĩ về Vieri vẫn tiếp tục xâm chiếm tâm trí cô tựa như một bộ phim không lời.

Quan sát thấy Sarah đang căng thẳng, Benedetti nhẹ nhàng nói.

“Cho phép tôi được khuyên cô vài lời chứ, Sarah?”

“Tất nhiên rồi”

“Người đàn ông này không phải dành cho cô. Đừng cho phép ông ta lợi dụng cô.”

“Vieri không liên lạc với tôi suốt ba tuần chúng tôi cùng ở Paris nên rõ là ông ta không muốn lợi dụng tôi.”

“Lúc đó người vợ chưa cưới của ông ta đang ở Paris và cô ta nổi tiếng ghen tuông. Bây giờ cô ấy đang ở Thụy Điển và ông ta thấy mình được tự do để theo đuổi cô.Tôi chắc rằng ông ta sẽ mời cô đi ăn tối. Chỉ cần cố gắng nhớ rằng, đối với một người đàn ông như Vieri Aldobrandini thì một người vũ nữ chỉ là một đồ chơi. Đừng để ông ta làm như thế với cô.”

“Có phải ông nói tất cả những điều này vì lợi ích của Umberto?”

“Tôi nói những lời này vì lợi ích của chính cô. Những người đàn ông như Aldobrandini không hiểu thế giới thật sự và cũng không hiểu những người đàn bà thực sự. Đám cưới của ông ta với Mariannia có thể đã được bố trí khi họ còn nhỏ.”

“Tôi sẽ không làm điều gì ngốc nghếch đâu, Mario.”

“Và tôi cũng không nói bất cứ điều gì về bông hồng và cuộc nói chuyện ngày hôm nay với Umberto.”

Sarah và Mary – Ellen đến nhà hát lúc năm giờ ba mươi phút. Người bảo vệ sân khấu đưa cho Sarah mấy lá thư của cô và một vài chiếc cho Holly khi cô ta đến. Cũng như mọi khi, Sarah háo hức đọc thư của mình cho Mary – Ellen nghe. Đây là lá thư của

bà cô Sarah.

“Sarah thân yêu của cô, mẹ cháu vẫn khỏe và dường như hạnh phúc. Bà trở nên nhàn hạ từ ngày cưới. Ông ấy thậm chí làm cả việc giặt giũ và lau sàn nhà. Khu vườn bây giờ được chăm sóc với những bông hồng đẹp nhất mà chúng ta chưa từng có. Con chó đã chết ngày hôm qua vì quá già. Reggie bị bệnh thanh quản, còn ngoài ra mọi việc đều tốt đẹp.
Cô của cháu, Letty”

Một lá thư khác viết trên loại giấy có khổ như giấy đánh máy. Nội dung thư ngắn gọn và đi thẳng vào vấn đề. Phía dưới huy hiệu của dòng tộc Aldobrandini, Vieri viết, “Em tôi và tôi sẽ dự buổi biểu diễn tối nay. Nếu cô rỗi, tôi mời cô ăn tối với tôi sau đó. Lái xe của tôi sẽ đón cô tại nhà hát lúc mười một giờ mười lăm phút. Vieri.”

Mary – Ellen kinh ngạc bởi niềm hân hoan không che giấu trên khuôn mặt Sarah và sửng sốt khi nghe giọng nói của cô:

“Tớ chẳng có gì để mặc! Tớ phải gội đầu, phải làm lại móng chân và không còn thời gian vào lúc mười một giờ mười lăm.”

“Hãy để cho anh ta đợi, đồ ngốc ạ.”

“Tớ không chịu được sự thô bạo như vậy và tớ tin rằng anh ấy cũng vậy.”

“Mặc một cái gì đó bình thường nhưng đắt tiền.”

“Giống như mặc bộ Saint-Lauren tớ mua á?”

“Không, đó là những thứ dành cho người vợ chưa cưới của anh ta, không phải cho cậu. Hãy mặc bộ quần áo trắng mà cậu khoe với tớ ấy, bộ đồ Grecian mà trông nó có cái gì giống như Ben Hur ấy.”

Khi màn biểu diễn kết thúc lúc mười một giờ, Sarah vội vã vào phòng trang điểm, xé cả quần áo khi cô thay đồ. Những người bạn gái thì chạy theo cô, hăng hái hoàn thành nhiệm vụ đã phân công trước. Trong khi Sarah tắm thì Holly kiểm tra kĩ quần áo, đồ lót, giầy và các thứ trong chiếc ví buổi tối. Arlette thì kiếm bông đặt giữa các ngón chân của Sarah khi đánh bóng móng và Mary – Ellen thì chờ đợi với lược và các quả lô đã được làm nóng. Tất cả bọn họ đều cười vui vẻ khi Sarah ngồi trước họ và sửa lại mắt, môi và thét lên thất thanh khi Mary – Ellen vô tình giật tóc cô.

“Chú ý đi cậu! Tớ không muốn đến đó bằng chiếc đầu hói. Cậu làm móng chân sắp xong chưa, Arlette?”

“Các móng chân chỉ cần một chút nữa là khô.”

“Hoa đã đến chưa Holly?”

“Hoa vừa đến!”

Sarah gài bườm tóc và những nụ hồng nhỏ trên mái tóc cô. Rồi, quay đi quay lại trước gương, cô nhận thấy có sự tán thưởng của các bạn mình, cô càng ngạc nhiên khi Liz, kẻ thù cũ của cô đã cho cô mượn chiếc vòng cổ bằng vàng, thật đẹp.

“Cái này sẽ mang lại may mắn cho cô, Sarah!”

Holly hết nhìn Liz lại sang Sarah, mặt cô đỏ rựng. Từ ngày cãi nhau, Liz không thèm nói một câu nào với bất cứ ai trong bọn họ. Liệu có phải rằng những người “mới” đã được chấp nhận? Cô thấy buồn cười khi Mary – Ellen nói với Liz vẫn cái giọng châm chọc như mọi khi.

“Cái gì đến với cậu đấy? Cậu đã được Giáo hoàng rửa tội hay sao?”

“Đã đến lúc chúng ta là bạn.”

Câu nói ngắn gọn của Liz làm Sarah xúc động.

“Đó là lời tốt đẹp nhất tớ được nghe lâu nay.”

Sarah bước xuống cầu thang, quay lại vẫy Mary – Ellen đang đứng phía trên. Giọng cô run run, mặt cô lộ vẻ căng thẳng,

“Tớ sợ chết đi được. Liệu điều đó có hiện ra bên ngoài hay không?”

“Tất nhiên là không. Trông cậu như một giấc mơ, Sarah. Cậu cứ vui vẻ và đừng có lo nghĩ về bất cứ cái gì. Tối nay, cậu là bà hoàng.”

Tại cửa sân khấu. Sarah ngạc nhiên khi thấy chính Vieri đang đứng đợi cô. Anh mặc bộ quần áo lụa màu xám, trông anh đẹp trai hơn lúc nào hết. Anh bước tới, phớt lờ những người đàn ông đang đứng đợi các cô gái mà họ đã lựa chọn và nắm lấy tay cô.

“Tôi rất vui lòng gặp lại cô, Sarah. Tôi nghĩ màn diễn thật tuyệt diệu và người em tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Thế anh ấy đâu?”

“Elio đã về câu lạc bộ của tôi. Chúng ta sẽ uống với chú ấy và sẽ đi ăn ở vùng quê.”

“Thế ông không sợ người của Giáo hoàng chụp ảnh à?”

“Tôi chẳng sợ gì, bất cứ cái gì.”

Sarah nhìn vào đôi mắt to, xám với lông mi dài và mái tóc vàng sẫm ánh lên dưới anh sáng trên cửa sân khấu chiếu xuống. Đối

với cô, anh trông giống như Chúa của người Hy Lạp trong bộ quần áo Savile Row. Bàng hoàng về xử sự của mình, cô theo anh đi về chiếc Ferrari. Ngồi trong xe, Sarah cảm thấy tim mình đập loạn xạ như con thú trong bẫy, bàn tay cô đẫm mồ hôi, đầu óc cô cứ quanh quanh quẩn quẩn. Vieri dường như không nhận thấy điều đó, cứ nói chuyện bình thường, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô tò mò và đầy tình cảm.

Rồi anh nắm lấy tay cô.

“Tay cô lạnh quá và trông cô như thể chuẩn bị đến thăm bác sĩ nha khoa. À, kính của cô đâu?”

“Tôi để ở nhà.”

“Tôi nghĩ, cô vẫn muốn làm cho mình đẹp lên.”

Sarah mỉm cười khi anh nhắc lại câu nói của cuộc gặp lần trước và e thẹn gật đầu, sung sướng nghe Vieri nói.

“Cô rất xinh đẹp và tôi tin chắc rằng lúc nào cô cũng đáng yêu, thậm chí cả lúc sáu giờ sáng khi trên đầu cô mang các dụng cụ uốn tóc.”

“Tôi không uốn tóc và vào lúc sáu giờ sáng tôi thường uống cà phê trên hiên nhà”
“Tôi cũng vậy. Tất cả mọi người trong gia đình tôi đều yêu bình minh. Tôi không nghĩ là cha tôi lại có thể ngủ quá hai tiếng một đêm trong cuộc đời ông.”

Câu lac bộ Circolo de la Gaccia ở trong một ngôi nhà rất quí phái xây dựng từ thể kỷ mười bảy tại Largo Fontanella Borghese. Lúc vào, Sarah giật mình khi thấy trần nhà cao hai mươi mét toàn nạm bằng vàng và những huy hiệu lớn của Cardinal Camilo Borghese, cố Giáo hoàng Paul V. Những bộ đèn chùm ba chiếc thắp sáng các đồ vật quý báu của quá khứ và những người phục

vụ mặc đồng phục áo đuôi tôm xanh xẫm, quần ống túm đi trên các tấm thảm hiếm thấy của vùng Trung Mỹ, đón tiếp những khách phụ nữ đầy lịch sự và chu đáo.

Trên bậc thềm nhìn ra khu vườn có nhiều tượng đài, Vieri giới thiệu em trai của mình.

“Elio, xin được giới thiệu Sarah Hallam, người Anh. Sarah, đây là em trai tôi, Elio, đang làm việc ở viện Salk La Jolla, California.”

Elio bắt tay và mỉm cười với khuôn mặt xinh đẹp của Sarah đang ngước nhìn lên.

“Rất vui được gặp cô Sarah. Tôi rất thích màn diễn, đặc biệt là cảnh cô hóa trang thành bướm và múa đơn. Cô lấy sức lực ở đâu mà có thể biểu diễn dài đến hai, ba giờ mỗi tối?”

“Tôi bơi và ăn rất nhiều, tất cả là thế.”

Vieri mỉm cười trước đôi mắt mở to của người em, suy nghĩ méo mó rằng càng ngày Elio càng giống người Mỹ hơn trong bộ quần áo thể thao và mái tóc vàng xoăn.

“Anh đã nói với chú, Sarah là con người của những câu trả lời thẳng thắn.”

Rồi Vieri hỏi Sarah muốn uống gì, và ngạc nhiên khi nghe câu trả lời của cô.

“Tôi thích một cốc rượu trắng Philton của Anh. Nếu họ không có, cho tôi một cốc Bellini cũng được.”

“Ở Circolo de la Gacia, họ có mọi thứ hoặc họ chỉ nói dóc. Bây giờ chúng ta sẽ thử thách họ.”

Elio quay sang nói chuyện với Sarah khi Vieri đi gọi điện thoại và cô thấy vui bởi sự khác biệt giữa hai người đàn ông. Vieri thì

hoàn toàn mang tính đặc trưng Châu Âu, bí ẩn và như tảng băng với hai phần ba nhân cách thực sự được giấu kín. Elio thì đã học được cách tiếp cận trực tiếp hơn của dân Mỹ và có sự tò mò trong sáng lành mạnh với con người.

“Cô sẽ ở lại Rome trong bao lâu, Sarah?”

“Bốn tuần nữa. Rồi chúng tôi đi Palermo và ở đó trong ba tuần, rồi đi Viena cũng khoảng thời gian như vậy. Sau đó, chúng tôi quay trở lại Paris.”

“Kế hoạch của cô như thế nào khi chương trình biểu diễn kết thúc?”

“Tôi chưa có kế hoạch đó. Tôi thích làm việc ở Paris nếu tôi có thể tìm được một việc nào khác, nhưng tôi không biết điều đó sẽ khó khăn đến chừng nào.”

“Một số người xem biểu diễn chắc chắn sẽ mời cô diễn màn múa bướm đơn.”

“Tôi chưa bao giờ coi những thứ đó là quan trọng.”

“Coi nói như là đã bị vỡ mộng ấy.”

“Thực thế. Từ bé tôi đã nhận ra rằng tôi không nên tin bất cứ ai trừ hình mình trong gương.”

Trò chuyện với Sarah, hai người đàn ông rõ ràng là hơi buồn cười vì các quan niệm rất thẳng thắn của cô đối với cuộc sống. Rồi trong khi cô vào phòng vệ sinh nữ vẩy mấy giọt nước vào các nụ hồng trên mái tóc, Vieri chia tay người em. Mắt anh ánh lên vui vẻ khi nhìn Sarah đi tới và nói với cô.

“Ông giám đốc gửi lời xin lỗi về chuyện rượu. Tôi có cảm giác

đêm nay ông ta sẽ mất ngủ để nghĩ về việc nhà hàng không đáp ứng được yêu cầu của khách. Lần tới cô đến đây, ông ta có tất cả các loại rượu vang Pilton."

"Lần sau đến đây, tôi sẽ yêu cầu loại rượu Poteen của Ailen để ông ấy tiếp tục chạy."

Họ đi theo con đường cao tốc khoảng hai dặm rồi rẽ sang lối nhỏ không đèn dẫn vào vùng quê. Sarah nhìn cánh tay chắc, khỏe trên vô lăng, thầm ngưỡng mộ dáng người Vieri. Cô phân vân không biết gia đình Aldobrandini đã phải làm thế nào để giữ được tư thế, lòng tự tin và phẩm chất như vậy. Đối với cô, Vieri dường như là người không hề phải đắn đo gì trong cuộc sống. Cô quyết định hỏi liều anh một câu.

"Anh hãy nói em nghe về cuộc đời của anh đi, nói tất cả những gì mà anh nghĩ em sẽ thích. Anh có sống ở Rome thời thơ ấu không?"

"Không, tôi chỉ đến đây vào thời gian Nôen để tụ hội gia đình và thăm Giáo hoàng. Tôi sống ở Viena đến năm mười lăm tuổi và có thầy giáo riêng dạy học. Rồi cha tôi nghe được rằng tôi không chăm chỉ học hành và thế là ông đưa tôi sang Paris học thêm một khóa ba năm về ngôn ngữ. Ở đó, tôi thấy rằng mình còn xa mới trở thành một người thông minh, do vậy tôi trở nên rất ngang bướng và tôi đã vượt qua tất cả các kì thi mặc dù giáo sư rất lo ngại. Sau đó, tôi trở về Ý và tìm hiểu về tài sản thừa kế của tôi. Bây giờ, việc quản lý và kinh doanh đất đai, tài sản của gia đình Aldobrandini chiếm hầu hết thời gian của tôi."

"Em không biết anh cũng tham gia kinh doanh."

"Chúng tôi là một trong những nhà sản xuất rượu có chất lượng nhất ở Italy. Elio và tôi còn sở hữu câu lạc bộ Paradiseo trên bờ biển và mẹ tôi có nhà xuất bản Longgueille ở Paris. Nhưng cô

hãy kể cho tôi nghe về cô và thời niên thiếu của cô đi."

Vieri không bỏ qua biểu hiện lúng túng và có vẻ sợ hãi của cô. Anh tập trung toàn bộ chú ý khi cô bắt đầu nói.

"Thời nhỏ, em sống ở miền Nam nước Anh. Rồi khi cha em chết, mẹ và em sống trong một căn nhà nhỏ ở vùng đất hoang vu phía Tây bắc. Khung cảnh ở nơi ấy có gì đó giống như trong truyện Đồi gió hú mô tả."

"Thế cha cô làm nghề gì?"

"Cha em trong quân đội. Me em đã có những thời kỳ rất bị ức chế và em lớn lên trong hoàn cảnh vô cùng bất ổn. Từ đó em đã ra đi."

"Sau khi cha cô chết, mẹ cô làm gì?"

"Bà có lương phụ cấp của quân đội và một khoản thu nhập nhỏ từ phía gia đình bà. Mẹ con em nghèo, nhưng cũng đủ đắp đổi qua ngày."

"Thế bà có làm việc gì không?"

"Ồ không, mẹ em chẳng làm gì cả. Bà quá lười biếng. Bà chỉ thích ngủ, cả ngày và đêm. Với cách đó và không bao giờ phải nghĩ ngợi. Trong buồng tắm của bà có nhiều thuốc ngủ hơn cả hiệu thuốc."

"Thế bà có điểm mạnh nào không?"

"Bà dạy em về thơ và mua cho em rất nhiều sách. Em là độc giả ưa thích Tenny từ thủa lên bốn và bắt đầu đọc Sheakpeare lúc lên chín tuổi. Em nghĩ điều quan trọng nhất mà bà đã truyền thụ cho em là lòng tin rằng không có điều gì là không thể xảy ra."

“Trừ một điều là bà phải thức cả ngày!”

Họ đi xa vào một nơi trông giống như sân trang trại nhưng thực chất là một nhà hàng theo kiểu cổ điển, có mái rạ và các đồ cổ thực sự. Mặc dù khung cảnh có vẻ cũ kĩ nhưng giá cả thì cao đến chóng mặt và khi chọn món ăn trong thực đơn, Sarah thấy những người ăn tối tại đây đều là những ngôi sao điện ảnh, những nhà chính trị và hoạt động xã hội có thiên hướng tìm kiếm sự kín đáo.

Lính vũ trang mặc quần áo dã chiến thì tuần tra vòng ngoài của khu vực còn một vài nhạc sĩ trong dàn nhạc thì trông có vẻ quyền Anh hơn là hiêu biết về Mozart hoặc Bach.

Họ ăn súp hạt dẻ và cải xoong, rồi món Panzarotti. Món ăn chính là bồ câu chiên mật nấu với rau thơm và bơ, cùng ăn với Brunello di Montaleino. Trong khi họ ăn, các nhạc sĩ chơi những bản nhạc lãng mạn bên đống lửa lung linh của phòng ngoài.

Vieri mỉm cười với Sarah ngồi bên kia bàn.

“Đã có một lần Elio và tôi bỏ nhà đi cùng với một vài người Gipsi. Khi đó tôi lên tám còn Elio lên năm tuổi. Cha tôi đã tìm thấy chúng tôi trước khi chúng tôi ra khỏi lãnh địa của gia đình. May mà chúng tôi không bị đòn vì cô bảo mẫu người Anh, Perkins, đã nói với cha tôi rằng đó là lỗi của ông đã đưa chúng tôi đi xem Carmen.”

Rất thích câu chuyện về hai cậu con trai bé nhỏ đó, Sarah cũng nhớ một sự kiện xảy ra hồi thơ ấu của mình.

Cũng một lần em bỏ nhà đi. Lúc đó em sáu tuổi và em chỉ có thể đi xa đến cánh đồng cạnh nhà thì rơi xuống hố phân, may mà nó vừa được xúc hết. Mẹ em tắm giặt cho em hàng giờ và người vẫn hôi như ống cống trong một thời gian dài.

Vieri cười vui vẻ

“Chỉ có cô mới có thể đi xa với câu chuyện như vậy ở bàn ăn, Sarah. À, thế người bạn của cô, ông Castelli thế nào?”

“Ông ta không phải là vật sở hữu của em, hay ngược lại.”

“Nhưng ông ta muốn như vậy”

Sarah liếc nhìn khuôn mặt điềm tĩnh, phân vân không biết Vieri có thông tin từ đâu. Giọng cô khẩn khoản khi cô nói.

“Ước mong và hiện thực là hai điều khác nhau. Với ai cũng vậy thôi.”

Mắt họ gặp nhau. Tuy nhiên một lần nữa, Vieri ngạc nhiên bởi sự thẳng thắn của Sarah và bối rối trước những lời nói của cô. Cái gì Sarah ước mong có mà lại không bao giờ có thể được? Anh thấy có sự thôi thúc đột nhiên và trái ngược, muốn đi ra ngoài và mua nó cho cô. Rồi anh kiềm chế được mình và cái nhìn xa xăm đã trở lại, kích thích và lôi cuốn cô. Anh đề nghị đi thăm Pizza Navona để ăn kem Socola đắng nổi tiếng ở nhà hàng Trescallini. Rồi, nếu cô không quá mệt, họ sẽ đi đến chợ trời ở Porta Portese vào lúc bình minh để xem các hàng thêu cổ điển, hổ phách Nga và tất cả các thứ khác thân thiết với trái tim Sarah.

Khi họ rời nhà hàng và đi vào thành phố, Sarah phân vân không biết Vieri làm thế nào để biết được thẩm mỹ và sở thích của cô. Cô quyết định hỏi thẳng anh.

“Anh làm thế nào mà biết được em thích các chợ đồ cổ?”

“Umberto không phải là người duy nhất trên đời hỏi về cô.”

“Em không biết ông ta lại điều tra về em.”

“Ông ta điều tra khá nhiều.”

“Làm sao anh biết?”

“Tôi có những người bạn làm trong các công ty phải đương đầu với ông ta. Ở vị trí của tôi, em cũng sẽ biết rất nhiều người. Điều khác nhau là ở chỗ Umberto sống trong môi trường mà tôi tránh và ông ta không thể thâm nhập được vào môi trường của tôi. Họ không chấp nhận tính tàn bạo Silicy. À chúng ta đến rồi đây. Đây là nơi tôi ưa thích nhất trong thành phố, Piaza Navona. Thời cổ đây là trường đua ngựa. Mỗi lần đến đây, tôi đều tưởng tượng ra nơi đây đầy lính kèn và những người đua ngựa trong các bộ quần áo tuyệt đẹp và các bà tình tứ với các hiệp sĩ giang hồ của họ.”

Sarah nghe có vẻ chăm chú, nhưng Vieri biết cô chẳng chú ý gì những lời bình luận của anh về quảng trường. Cô đang nghĩ tới Umberto và những câu hỏi ông ta đặt ra về cô. Với một tiếng thở dài, Vieri dừng xe lại, gật đầu chào một người vừa lái xe đi qua và phớt lờ những lời phản đối của những người đi bộ phải đi xuống lòng đường tránh chiếc Ferrari. Nắm tay Sarah, anh dẫn cô qua đường vào một chiếc bàn trong nhà hàng Trescallini và gọi kem Socola đắng, rồi sau đó là Cappuccino và những cốc nhỏ Strega. Trong khi cô vẫn im lặng, anh nói dịu dàng. “Đừng lo ngại về Castelli. Tôi chỉ nói với em như vậy để em biết mức độ quan tâm của ông ta đối với em. Tôi sẽ chẳng ngạc nhiên nếu ông ta thậm chí điều tra về em ở cả nước Anh. Ông ta đang trang bị cho mình thông tin vì đó là cách của ông ta trong công việc và cuộc sống riêng tư. Ông ta muốn em và ông ta không quen bị từ chối. Thật là trái ngược, ông ta quen với việc mình có ảnh hưởng trong tất cả mọi thứ.”

“Em ước mong mình cũng được như vậy.”

“Vậy hãy học hỏi ông ta, nhưng luôn phải cảnh giác. Ông ta và một con người rất nguy hiểm và hình như ông ta bị em ám ảnh.”

Đã bốn giờ sáng, hầu bàn vẫn tề chỉnh phục vụ Vieri và Sarah. Chỉ còn hai người khách trong quán cà phê và lác đác vài người công nhân làm đêm mệt mỏi đi qua quảng trường. Bình minh hé rạng chiếu những vệt sáng màu hồng và màu hổ phách vào bầu trời tối đen và từ một nơi nào đó, tiếng nhạc văng vẳng như đọng trong không gian yên tĩnh, nghe như những bài ca cổ xưa về tình yêu.

Nhìn qua quảng trường, Vieri thấy ba chàng trai trẻ trong các bộ quần áo thời trung cổ. Họ là những sinh viên đi chơi nhạc kiếm tiền thêm ở những quán cà phê ngoài trời. Một người mang đàn Balalaica, một người cầm măng đôlin và người thứ ba mang một chiếc violin. Trông họ đều mệt mỏi và rõ ràng là đang trên đường về sau một đêm trình diễn không thật thành công ở Via Veneto. Vieri đưa tiền cho một người hầu bàn và ông ta vội vã tới gặp mấy thanh niên kia. Họ lập tức đứng bên đài phun nước và chơi những bản nhạc mà nhiều thế hệ những người yêu nhau vẫn ngưỡng mộ. Những giai điệu cổ xưa đã bị lãng quên từ lâu của vùng Naples và điệu van cuối cùng của Florahe. Vieri chìa cánh tay cho Sarah.

“Chúng ta nhảy chứ?”

Ngạc nhiên cô nhìn quảng trường vắng lặng, nhìn những người quét rác đang làm sạch đường phố và nhìn những người hầu bàn trong các bộ quần áo đen, trắng thật đẹp. Từ một khung cửa sổ trên cao, một cô gái đang nhìn ngắm phong cảnh và về phía đông, mặt trời đang dần lên. Sarah ngã trong vòng tay của Vieri và họ nhảy cũng nhau quanh quảng trường. Sarah nhắm mắt lại, Vieri thoang thoảng mùi thuốc xì gà và khi người anh áp vào cô, Sarah ước ao được làm tất cả mọi thứ mà cho đến tận bây giờ cô mới biết được qua tiểu thuyết. Khi tiếng đàn Balalaika run rẩy vượt lên, cô để mặc anh kéo cô vào một ngõ tối và hôn cô say

đắm. Cô cảm thấy bàn tay Vieri ôm lấy khuôn mặt mình và người cô run lên khi thấy những biểu hiện trong đôi mắt anh. Rồi môi anh chạm vào môi cô và hết sức tự nhiên người cô xích gần lại, gắn chặt với thân hình rắn chắc của anh. Chiếc hôn ban đầu chậm chạp, hai đôi môi gắn nhau và lưỡi anh tìm đường dò dẫm. Sarah choàng tay quanh cổ anh và khi lưỡi Vieri lấn át hơn, cô hé miệng để anh vào và khép lại quàng chiếc lưỡi tìm kiếm. Hình ảnh về những gì anh thực sự ham muốn lóe lên trong tâm trí cô và cô để mặc anh đẩy cô vào tường, hôn ngấu nghiến. Xúc cảm mạnh mẽ tràn ngập tâm hồn cô và những giọt nước mắt trào ra chảy xuống mà làm ướt cả khuôn mặt Vieri. Rồi đột nhiên, cơn mê đắm tan đi, anh bước lùi lại và vuốt nhẹ mái tóc cô, rõ ràng anh kinh ngạc bởi sức mạnh cảm xúc của cô và sức tác động của chính mình.

“Tại sao em khóc?”

“Em không biết. Có thể là từ trước đến nay chưa ai làm cho em có cảm giác như vậy. Hoặc cũng có thể em chưa bao giờ lại muốn như vậy.”

Tấm mặt nạ vua chúa rơi xuống và Vieri ôm chầm lấy Sarah trong vòng tay, để đầu cô tựa trên ngực anh, gần nơi trái tim đang đập thổn thức. Cũng lúc đó, hình ảnh người vợ chưa cưới lóe lên trước mắt anh và anh cau có suy nghĩ về sự hoàn hảo của Mariannina. Rồi Sarah ngước mắt nhìn lên và anh cúi đầu hôn lên má, lên môi, lên vai cô và chỉ dừng lại khi anh biết anh đang trong trạng thái có thể không tự kiềm chế nổi mình.

Từ trong bóng tối của vòm cổng xưa, Vieri dẫn Sarah qua quảng trường đến xe ô tô. Khi họ đi, tiếng nhạc của những người hát rong mất dần cho đến khi họ không còn nghe thấy gì nữa. Vieri cảm thấy hối hận và buồn sâu sắc. Anh tự hỏi liệu tất cả sự việc có phải là một ảo mộng, cái phút giây quyến rũ sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Anh tự nhủ, anh là người đứng đầu một trong những gia đình danh giá ở Châu Âu và chẳng bao lâu nữa anh sẽ

cưới vợ, cũng môn đăng hộ đối với gia đình anh, những lời nhắc đó thật ngớ ngẩn. Anh lại cố gắng nhắc nhở mình về những trọng trách đã được hấp thụ từ thời còn nhỏ và tự nhủ cần phải tránh Sarah. Nàng đầy sức quyến rũ và nó càng trở nên ghê gớm bởi sự ngây thơ, trong trắng của nàng. Nhưng Sarah sẽ không thể trở thành một cái gì đó hơn là một người hầu, một đồ chơi đặt trong một căn hộ sang trọng, bên cạnh điện thoại, chờ đợi anh gọi đến. Vieri thở dài lo ngại, không muốn tạo nên hoàn cảnh như vậy đối với Sarah hay đối với bất kì ai.

Đến cổng chợ, họ rời xe và tay trong tay, đi bộ quanh các quầy hàng. Cảm thấy trạng thái tình cảm của Vieri đã thay đổi và anh đã chuẩn bị cho giờ phút chia tay, Sarah cố gắng giấu đi nỗi thất vọng của mình và tỏ ra quan tâm tới việc mua bán, từ những đồ sành sứ Majalica tới radio cũ; từ những bản copy các tác phẩm nổi tiếng nhất của Michenlangelo tới những tấm đá cẩm thạch cổ Caraca. Cuối cùng, Sarah quan sát thấy Vieri mua một dây chuyền mỏng bằng vàng, ổ khóa của nó có đính thạch anh. Anh đeo dây chuyền vào cổ Sarah, nhìn vào mắt cô với cái nhìn tìm kiếm, dò hỏi.

“Tặng em, để nhớ một buổi tối thật đẹp. Tôi rất sung sướng. Bây giờ ta chia tay. Tôi đã hứa đưa Elio ra sân bay lúc tám giờ.”

Vieri để xe ở Piazza di Spagna, mua toàn bộ hoa cúc của một người bán hoa và trao chúng vào tay Sarah. Khuôn mặt anh dịu dàng khi anh đi cùng cô qua quảng trường.

“Em đã từng nói với tôi, cúc là loài hoa em ưa thích nhất. Hãy nghĩ tới tôi khi nhìn thấy chúng”

“Em nghĩ về anh còn hơn thế nhiều.”

Sarah cắn chặt môi để khỏi bật ra tiếng khóc. Sau khi mở cửa ngoài bằng chiếc chìa khóa lớn, cô chìa tay ra cho Vieri, nhưng anh làm ngơ, bước tiếp vào trong và chỉ dừng lại khi đến chân

cầu thang dẫn lên căn hộ.

“Cảm ơn em lần nữa vì một buổi tối thật đáng yêu, Sarah. Thật là thú vị được nghe em nói chuyện về hệ thống bưu điện ở Trung Quốc, chuyện yêu đương của Nga Hoàng với Catherine Dolgoryky và giá cổ phần ở thị trường chứng khoán London.”

Sarah nhún vai ngượng ngập.

“Em chẳng qua chỉ là một kho những chuyện vô bổ!”

Khi đang nói, một giọt nước mắt cô đơn chạy xuống má và đột nhiên trông cô giống như một đứa trẻ lúc kết thúc bữa tiệc sinh nhật. Mặc kệ những suy nghĩ cay đắng của mình trước đó, Vieri đỡ những bông hoa từ tay Sarah đặt chúng xuống đất và ôm cô trong vòng tay.

“Em đừng buồn. Em còn cả một cuộc sống phía trước và tôi tin rằng nó sẽ rất tốt đẹp.”

“Hôn em đi, Vieri! Hôn em thật nhiều, nhiều vào.”

Môi họ gặp nhau và Sarah thấy mình như bay bổng. Mùi da thịt anh lại tràn ngập trong cô nỗi ước ao, mong đợi và thời gian như ngừng trôi khi người cô áp chặt vào Vieri, môi trên môi, trái tim cũng một nhịp, bàn tay xoắn xuýt lấy nhau. Và khi Vieri buông ra, Sarah chỉ muốn khóc to lên. “Tôi sẽ quay lại Venice vào buổi sáng nên chúng ta không thể gặp nhau được ở Rome.”

“Em mong cho cuộc gặp tới”

Vieri ngập ngừng. Rồi anh quay người bước nhanh đi. Sarah ngắt một nụ hồng trên mái tóc cô và chạy theo, bỏ nó vào trong túi anh.

“Kỷ niệm một buổi tối tốt đẹp”

“Hãy giữ gìn sức khỏe, Sarah! Có thể chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Paris”

Sarah lên gác, vào phòng ném mình xuống giường và trân trân nhìn lên trần nhà. Cô đang nhớ lại tất cả thì Mary-Ellen xộc vào.

“Umberto đang tìm kiếm cậu. Ông ta gọi điện thoại mười một lần trong đêm hôm qua và gáo thét ầm ĩ”

“Quỉ tha ma bắt ông ấy đi. Tớ đang yêu”

“Ôi, Sarah, đừng thế, Vieri không phải dành cho cậu và cậu cũng thừa biết như vậy. Bây giờ cậu không thay quần áo và chúng ta sẽ đi ăn sáng. Nếu Umberto có đến, ông ta sẽ nghĩ chúng mình dậy sớm và đi chợ rồi. Holly nói là cậu đã uống thuốc ngủ và không thể quấy rầy cậu, nhưng ông ta không tin”

Trong quán cà phê, nơi đã một thời tụ họp những Stendhal, Shelley, Bizet và Coret..., Sarah và Mary-Ellen ngồi ăn bánh nướng với mứt mâm xôi và uống cà phê sữa. Mary-Ellen lo ngại. Sarah thì cứ nằng nặc đòi đeo chiếc dây chuyền Vieri mua cho và rõ ràng là cô đang đắm đuối trong tình yêu. Đã quen với những thất vọng và đau khổ do tình yêu mang lại, cô gái lớn tuổi thở dài.

“Này Sarah, cậu đang đi tới chỗ bế tắc đấy. Vieri đã đính hôn và anh ta sẽ không bao giờ vứt bỏ nó. Điều cậu mong không thể xảy ra trong thế giới của anh ta.”

“Hãy cho phép tớ mơ mộng một chút, cái trò xa xỉ mà tớ chưa từng được hưởng. Tớ luôn phải sống cuộc sống của một người máy mà mẹ tớ huấn luyện để thực hiện các yêu cầu của bà.”

“Tớ không muốn cậu đau khổ. Đây, uống thêm cà phê đi và kể tớ nghe tất cả nào.”

Umberto lái xe từ khách sạn Exceleion tới quảng trường gần căn hộ Sarah ở. Khi bước tới lối vào nhà, vẻ tức giận trên khuôn mặt ông làm mọi người sợ hãi. Ông đang nghĩ về những lời của Benedetti buổi tối hôm trước... "Tôi chẳng biết Sarah đi đâu. Cô ấy mặc bộ quần áo trắng gài những nụ hồng trên tóc và trông cô ấy hệt như một quận chúa." Umberto thấy nghẹn ở cổ. Khi túm được Holly, ông sẽ cho cô nhừ tử vì cái tội dối trá hôm trước. Ông chạy lên cầu thang và đập thình thình vào cánh cửa căn hộ cho đến tận khi Arlette xuất hiện, mặt cô đang phủ đầy kem trắng.

"Gì thế, ông Castelli, mới có bảy giờ mười phút ông đã muốn đánh thức vả tòa nhà à?"

"Sarah đâu?"

"Cô ấy và Mary-Ellen đi tới quán cà phê Greco ăn sáng."

"Thế còn Holly?"

"Cô ấy đi mua vài thứ cho bữa trưa."

"Thế Sarah ở đâu suốt cả buổi tối hôm qua?"

Arlette tức giận nhìn Umberto.

"Tôi không biết cô ấy ở đâu cả. Tôi đến Hosteria del Orso tới tận hai giờ ba mươi sáng mới về nhà. Ông gọi điện thoại cứ mười lăm phút một lần cho đến tận sáu giờ và làm chúng tôi không ai ngủ được. Bây giờ thì xin ông đi cho. Sarah chưa bao giờ đi chơi đêm nên tôi nghĩ cô ấy ở trong phòng, thực sự là tôi không biết và chẳng quan tâm."

"Cô ấy đi chơi, đừng có nói dối."

Arlette nổi điên nhìn Umberto.

“Sarah đã hai mươi tuổi, chưa bị ai ràng buộc và ông không có quyền xử sự như thế này. Ông đã có vợ và nếu ông cứ tiếp tục gọi điện làm mất giấc ngủ của tôi, tôi sẽ điện cho vợ ông. Bây giờ xin ông hãy đi cho.”

“Tôi nhớ những gì cô nói hôm nay, Arlette. Cô nên biết rằng Umberto di Castelli này nhớ dai lắm. ”

“Ông hãy nhớ những gì chính ông đã gây ra ấy”, Arlette lạnh lùng đáp và đóng sầm cửa lại.

Sarah và Mary-Ellen uống cà phê đến cốc thứ ba thì Umberto xuất hiện, như đám mây đen bao phủ lên mặt bàn. Mặt ông tái xanh hơn mọi khi và cái nhìn trong mắt ông ta làm Sarah cảm thấy sợ hãi. Tuy nhiên, cô cố gắng không để lộ ra và mời Umberto ngồi xuống bên mình.

“Ông đang làm gì ở đây thế?”

“Cô đi đâu tối hôm qua?”

“Tôi đi ăn tối với một người bạn. Tôi ăn kem ở Piazza Navona và nhảy với anh ta theo tiếng đàn balalaika. Rồi chúng tôi đi chợ Porta Rortete và cuối cùng là về nhà. Tôi thay quần áo, tắm và Mary-Ellen mời tôi đến đây ăn sáng. Bây giờ thì ông đã biết tất cả các hoạt động của tôi rồi đấy. Sao trông ông có vẻ giận dữ thế?”

“Anh ta là ai? Tôi yêu cầu được biết anh ta là ai.”

Sarah nhìn ông vẻ thiếu tin cậy.

“Đó không phải là việc của ông, Umberto.”

Ông ta gầm lên giận dữ, phớt lờ những cái nhìn ngạc nhiên của

cả hầu bàn lẫn khách ăn.

“Anh ta là ai? Cô nói ra, không thì tôi…”

Trước khi ông có thể giữ cô lại, Sarah đứng dậy và bước nhanh ra khỏi quán cà phê.

Mary-Ellen đặt bàn tay an ủi lên cánh tay Umberto.

“Bớt nóng đi ông bạn. Ông tức giận nhưng cô ấy còn giận hơn. Ông không thể sỡ hữu được Sarah theo cách này, không ai có thể.”

“Cô ấy đã làm tình với người đàn ông ấy và ở lại với hắn ta cả đêm.”

“Đừng lố bịch. Sarah chưa bao giờ làm tình trong đời.”

“Thế tại sao cô ấy lại đi cả đêm?”

“Có thể cô ấy thích chơi bời với bạn bè.”

“Hắn ta là ai?”

“Tôi không biết. Cô ấy có thể đã nói với tôi nếu như ông không đến.”

“Nhưng cô biết. Cô là người biết tất cả mọi thứ về Sarah.”

“Ông uống cà phê đi. Như thế có thể giúp ông cảm thấy bớt căng thẳng hơn.”

“Đừng đối xử với tôi như với trẻ con ấy.”

“Vậy ông cũng đừng xử sự như trẻ con nữa. Sarah sinh ra không phải để dành cho ông. Cô ấy sẽ không bao giờ yêu ông và cô ấy

không phải là loại đàn bà ông có thể dạy dỗ bằng đe dọa được."

"Thật là xuẩn ngốc. Nếu ông làm như vậy thì anh ta sẽ trở thành bất tử trong con mắt của Sarah. Bây giờ tôi phải về nhà, phải tranh thủ từng giây phút nghỉ ngơi trước khi đến nhà hát. Các cú điện thoại của ông đã làm chúng tôi mất ngủ cả đêm."

Umberto vừa đặt tay lên cánh cửa xe ô tô thì nhìn thấy người lái xe của Vieri đưa một vật gì đó cho người làm vệ sinh tòa nhà Sarah ở. Ông đến nói chuyện với người đàn bà đó và rồi quay lại xe. Cái gói hình vuông được bọc trong giấy kem phun nhũ vàng của một cửa hiệu sách nổi tiếng trong thành phố. Trên gói ghi chuyển cho Sarah Hallam. Cơn tức giận làm mặt mũi Umberto tối sầm và ông ngồi một lúc trong xe ô tô, những suy nghĩ điên dại trào qua đầu ông như con tàu lao qua hầm ngầm. Ông tự nhủ phải tìm cho ra bằng cứ để chứng minh điều nghi ngờ của ông là đúng. Rồi sau đó ông sẽ làm những điều phải làm. Ông muốn Sarah và không một ai trên trái đất này có thể cản trở được ông. Ông nhìn đồng hồ đeo tay, kiểm tra thời gian so với chiếc đồng hồ gần đó, Rồi ông lái xe đi, bối rối vì tất cả mọi đồng hồ trong thành phố đều bị lệch nhau, mặc dù hàng ngày đều có tiếng súng nổ báo giờ cho tất cả người dân thành phố bất tử này. Đối với Umberto, Rome là một kỷ niệm càng quên nhanh càng tốt.

Trong phòng, Sarah tháo giấy bọc cuốn sách có bìa da mạ vàng. Đó là một bộ sưu tập có tên Những lá thư tình. Bên trong, Vieri có viết mấy dòng: Ngay từ xa xưa, con người đã có thể nói về tình yêu một cách tuyệt diệu như vậy, đúng không? Tôi đặc biệt thích lá thư ở trang 110.

Ở trang 110, Sarah thấy lá thư đó là của Byron gửi người yêu của ông: Em là mặt trời, và cũng là mặt trăng của anh. Anh không thể ngủ để có tất cả thời giờ thao thức suy nghĩ về em.

Chương 5

Palermo đẹp một cách bí ẩn và đầy những sự tương phản kỳ lạ. Bầu trời có màu xanh cô ban, các tòa nhà có màu lá xám và hình dáng của chúng là sự kết hợp giữa kiến trúc Ả rập với trường phái Ba rốc của Itali. Thời tiết thật tuyệt hảo và mọi việc diễn ra tốt đẹp cho đến sau ngày khai mạc ba hôm, khi Sarah tới nhà hát luyện tập lúc mười một giờ sáng và nhìn vào tờ báo Le Matin của Liz. Ngay trên trang nhất, có một tấm ảnh của Vieri và Mariannina trong bữa tiệc đính hôn tổ chức tối hôm trước tại lâu đài Vauxle Vicomte. Sarah đọc từng trang bài viết, rồi bật khóc. Cô thật ngốc nghếch và cô biết điều đó, vì thực tế Vieri đã đính hôn từ trước và cũng chẳng có hứa hẹn gì với cô về tương lai. Tuy nhiên, trong sâu thẳm tim mình, cô hy vọng là anh thích cô và điều đó sẽ làm anh trì hoãn hay thậm chí hủy bỏ đám cưới. Cô tự nhủ nghìn lần rằng anh không yêu Mariannina và quan trọng hơn nữa là anh đã hướng về cô. Liệu thế có đúng không nhỉ? Hay đó chỉ là một cảm giác do chính sự mong đợi của cô tạo ra? Hàng nghìn nỗi suy tư xé nát tâm trí cô và bao trùm lên lúc đó là cô không muốn sống nữa. Không ai an ủi Sarah được, cuối cùng cô chạy sang phòng trang điểm, đâm sầm cả vào Benedetti, vì nước mắt đã làm cô không nhìn thấy gì hết. Phía sau cô, buổi tập bắt đầu. Phía trước cô, Benedetti giang rộng cánh tay ông.

“Cái gì làm cô bối rối thế? Nói cho tôi đi”

“Tôi chỉ muốn được một mình”.

Umberto đến Palermo sau bốn tuần ở Paris. Ông ta lao ngay vào nhà hát và ngồi lùi lại phía sau, hài lòng xem diễn tập. Rồi nhận thấy Sarah không ở trên sân khấu, ông vội vã vào phòng của Benedetti:

“Cái gì đã xảy đến với Sarah thế? Tại sao cô ấy không ở trên sân khấu cùng với mọi người?”

“Sarah đang bối rối. Tôi đã gọi cà phê của quán Romanella với bánh nhân hoa quả cho cô ấy. Nếu Sarah không ăn món bánh nhân hoa quả thì tôi nghi sự việc là nghiêm trọng”

“Nghiêm trọng! Cái gì đã xảy ra? Thế cô ấy có nói lý do không?”

“Cô ấy khóc tầm tã đến nỗi không thể ghép hai từ với nhau được.”

“Tôi sẽ đi hỏi xem?”

“Hãy để mặc cô ấy, Umberto. Bệnh tan nát trái tim đấy mà”

“Cô ấy đang yêu à?”

“Theo tôi thì đúng vậy.”

“Hắn ta là ai?”

Benedetti nhún vai, không đáp. Nhưng ông giật mình khi Umberto nở một nụ cười ác độc, mà đối với một ai đó nó còn tệ hại hơn cả án tử hình.

“Tôi biết rồi. Đó là Vieri Aldobrandini. Tôi đã kiểm tra khi ở Paris"

“Ông kiểm tra kiểu gì?”

“Tôi hỏi thẳng. Ông có biết anh ta trả lời sao không? – A, đúng, Sarah Hallam, một người đàn bà trẻ, rất có sức quyến rũ. Tôi đã đưa cô ấy đi ăn tối khi tôi đang ở Rome và cô ấy đã kể cho tôi nghe nhiều chuyện kỳ lạ - Hừ! tôi phân vân không biết cô ấy nói gì với Vieri. Nhìn mắt anh ta, tôi biết Mariannina sẽ có đối thủ.”

Vừa lúc đó người hầu bàn xuất hiện cùng với cà phê, bánh và

một đĩa hạnh nhân dầm đường trong tay. Umberto đón lấy khay và lên gác, vào phòng trang điểm, hoảng hốt khi thấy Sarah nằm trên giường, người cô rung lên trong cơn khóc tức tưởi, bản copy của tờ báo Paris, Le Matin, nằm trên mặt sàn, bức ảnh của Vieri trên trang nhất. Umberto đặt khay trên bàn trang điểm và ném tờ báo vào sọt rác.

“Cô dùng hai hay ba miếng đường?”

“Không đường”

“Mario gọi bánh nhân hoa quả cho cô đây”

“Tôi không muốn ăn”

“Dù sao cô cũng nên ăn. Thôi, hãy ngồi đây và tôi sẽ giúp cô uống cà phê. Bây giờ nói cho tôi biết vì sao cô khóc”

“Tôi không thể nói tới chuyện ấy”

“Cô quả là bảo thủ kiểu người Anh”

“Tôi không thể thay đổi và tôi không muốn thay đổi”

Umberto nhún vai bất lực và hôn tay cô.

“Vì cô, Sarah, tôi sẽ thay đổi và học làm một người Anh lịch thiệp”
Sarah mỉm cười với ý nghĩ đó của Umberto. Nhận thấy dã dành được chút ít thành công, Umberto đưa cho cô cốc cà phê và ngồi nhìn cô uống, rồi tiếp tục nói để đánh lạc hướng cô.

“Tôi sẽ ở Palermo trong 2 tuần và tôi sẽ chăm sóc cô. Khi cô hết khóc tôi sẽ giới thiệu cho cô căn nhà của gia đình tôi.

Sarah để mặc Umberto cầm tay cô và cảm thấy xúc động khi

nghe ông ta nói những lời chân thật.

“Người ấy không phải để cho cô rơi nước mắt. Nhưng người đàn ông như anh ta sinh ra đã khác chúng ta rồi. Họ chẳng hiểu gì người chuyện thừa kế, trách nhiệm đối với cương vị của họ và sự cần thiết phải tồn tại gia đình. Họ không quan tâm đến xúc cảm và tình cảm. Có khi họ còn không có xúc cảm nữa. Vì cả cuộc đời họ đã được đưa vào kế hoạch từ khi sinh ra.”

“Tôi không muốn nói chuyện về anh ta”

“Cô chỉ muốn khóc vì anh ta thôi chứ gì?”

“Tôi đã không khóc như thế này từ năm mười một tuổi”

“Thôi, bây giờ hãy nín đi vì tôi đang ở đây. Trước hết, cô uống cà phê đã. Rồi chúng ta đi thăm căn nhà của tôi. Rồi tôi sẽ đưa cô về đây kịp buổi diễn. Ngày mai là chủ nhật, cô được nghỉ và chúng ta sẽ đi cùng nhau. Cô không được phép nói không. Từ hôm nay tôi sẽ là người quyết định cái gì có lợi cho cô. Tôi cũng đã từng nói với cô, tôi là người đàn ông sống vì cô. Tôi sẽ có tất cả những gì cô muốn. Tôi sẽ làm cô trở thành một con người quan trọng. Với tôi, chẳng có điều gì cô không thể làm được. Cô mơ ước có một ngành kinh doanh, tôi thu xếp. Cô muốn sở hữu câu lạc bộ, chẳng khó gì. Cô sẽ trở nên giàu có và quyền thế nếu cô ở cùng với Umberto.

Sarah suy nghĩ một cách méo mó rằng một thứ mà ông ta không bao giờ mang lại được cho cô, đó là Vieri. Rồi cô lắc đầu làm như thể muốn xóa bỏ suy nghĩ trong cô về anh, chấp nhận rằng cô phải gác tình yêu lại trong lúc này. Vieri đã nói cô mới chỉ bắt đầu cuộc sống và điều đó đúng. Cô có cả một tương lai trước mắt và không nên phá bỏ đi chỉ vì một người đàn ông sẽ không bao giờ có thể là của cô. Tuy nhiên, nước mắt sẽ vẫn trào dâng trong mắt cô bất cứ khi nào cô nghĩ về cái giây phút huyền thoại ở Rome, lúc họ nhảy cùng nhau trên quảng trường Piazza

Navona…. Cô sẽ không bao giờ quên kỉ niệm đó và cô biết rằng nếu mình có sống qua năm mươi năm nữa thì cũng chẳng có gì có thể so sánh nổi với những giây phút kì ảo ấy.

Trước sự năn nỉ của Umberto, Sarah ăn thêm chiếc bánh nhân hoa quả. Rồi cô theo ông ra chiếc ô tô to, đen có cửa rộng và lên đường về Monreal.

Khung cảnh ở đây nom thật khắc nghiệt, mọi thứ cỏ cây và cánh đồng cây awi trắng lóe lên dưới cái nóng gay gắt của ánh nắng mặt trời. Có rất ít cây cối, những loài cây kiên cường bám trụ ở đây đều đầy gai nhọn, giống như người dân trong vùng. Cỏ Esparto với những gốc lởm chởm dễ làm đau những ai không thận trọng. Không gian lặng như tờ, chỉ có tiếng gió Siroceo hú và tiếng ọ ọ của ve trên một loài cây có gai. Mặt đất khá bằng phẳng với những con đường hẹp ngoằn nghèo trông như một dải băng trắng dẫn lên các tòa nhà trên dốc. Trên bầu trời xanh thẳm, chỉ có những con quạ đen đang lượn vòng là dấu hiệu duy nhất của sự sống, phía xa có một người chăn dê cùng bầy dê trông gầy đói đang trên con đường đá mòn nhỏ mà cứ đi theo đó cũng dẫn về hướng Palermo.

Umberto thấy lòng thật thanh thản khi về gần đến khu nhà của ông. Vì đây chính là Sicily, nơi ông sinh ra và trái tim ông luôn bên cạnh nó. Ông nhớ lại thời thơ ấu và vui sướng khi đi qua một làng nhỏ có những người đàn bà ở ngoài sân đang phơi quả vả, nghiền cà chua, tắm cho trẻ con và phân loại từng đống rơm rạ để chọn lựa cho việc làm nệm giường. Gà, dê, mèo và chó chạy khắp nơi. Rồi im lặng trở lại và chỉ còn lời than vãn của gió và người đám bụi trắng cuộn lên cho thấy đây chính là mảnh đất thật sự của bi kịch, dối lừa và huyền thoại về luật Omerta (Luật im lặng (không khai báo) khi bị bắt, bị tra tấn)

Ngôi nhà của Castelli là hình ảnh đẹp nhất còn lại trên đảo về nghệ thuật kiến trúc Ma rốc của người Sicily. Trong thế kỷ mười

bảy và mười tám, có nhiều dạng kiến trúc loại này nhưng dần dần nó trở nên lạc hậu, không được ưa chuộng. Xây dựng theo thiết kế của Filippo Juvara năm 1714, tòa nhà màu mơ đã được mọc lên trên sân trước đầy rợp bóng cọ. Bên trong, sàn nhà lát sành Majolica rất công phu, có màu xanh Capori nhiều mặt. Các căn buồng lạnh và tối, đầy đồ đạc bằng gỗ mun và những tấm vải nhung dệt màu rượu vang đỏ và màu cà tím. Các tấm thảm bạc màu phủ lên lối dẫn xuống một hành lang nhỏ là nơi ẩn náu của những người sống ngoài vòng pháp luật trước đây. Và trong phòng khách, nơi kết thúc của vòng đi thăm dưới tầng trệt, những bức tượng của Marabiti và những chiếc hộp bằng đồi mồi thật đẹp.

Ông quay sang Sarah, háo hức muốn biết phản ứng. Cô hiểu cách nhìn của ông, nói ngay:

“Thật tráng lệ, hoàn toàn không giống em nghĩ. Em nghĩ, căn nhà sẽ là màu trắng, rất thấp và sáng sủa, có một cây vả ở bên ngoài cơ. Còn đây thì đúng là một cung điện”.

Umberto rung chuông gọi mang rượu đến và cười sung sướng.
“Tiếp sau, tôi sẽ giới thiệu với em về đất đai nhưng trước hết, chúng ta hãy uống vì em và vì tình bạn.”

Sarah nhìn ngọn đèn chùm Marano rồi nhìn vào mắt Umberto và quan sát bà hầu phòng đang rót rượu Marasala vào cốc viền mạ vàng với sự quan tâm tò mò.
Cô nâng cốc.

“Vì tình bạn, Umberto”

Ông cụng ly với cô, và thấy rằng chính nhờ Vieri Aldobrandini mà lần đầu tiên trong quan hệ với Sarah mình có lợi thế. Tuy nhiên, ông cũng biết các bước tiếp theo là phải hết sức thận trọng, và không được làm Sarah sợ hãi. Sự căng thẳng đã làm

ông ta sống động; ông là con thú đã sẵn sàng vồ mồi. Umberto rót thêm rượu rồi chìa tay ra.

“Nào bây giờ tôi sẽ giới thiệu với em về vài ba thứ rất thú vị. Trong chính căn nhà của tôi, tôi sẽ dạy em bài học đầu tiên về quyền lực”

Sarah cầm lấy bàn tay đang chìa ra và họ đi qua ngôi nhà, khu vườn để đến cánh đồng phía ngoài, về hướng một cái giếng bỏ hoang. Sarah nhặt một bông lúa mạch. Suốt dọc chiều dài của bông lúa màu vàng nhạt được bao phủ bởi những gai nhỏ, trắng và Sarah cấu từng gai một bằng các ngón tay mềm mại. Rồi nghiêng đầu, cô nghe thấy tiếng sủa của đàn chó hoang ở sườn đồi xa xa.
Umberto bóp tay cô.

“Mấy con chó còn ở mãi xa và tôi sẽ không để nó hại em đâu. Bây giờ hãy quan sát thật kỹ nhé, Sarah, và hãy nhớ những gì em thấy”

Nhấc một tảng đá vôi trắng, ông lấy ra một con thằn lằn có thân dài, màu nâu sáng giống như một con cá gấu nhỏ. Nhẹ nhàng, ông đặt nó xuống đất cách chân Sarah một quãng ngắn. Rồi ông thì thầm với cô.

“Hãy xem cách nó nhìn vào mắt tôi. Nó vẫn ngái ngủ vì chúng ta đánh thức nó trong cái nóng bức của ban ngày”

Sarah quan sát khi Umberto làm một chiếc thòng lọng từ sợi dây cỏ esparto dài, tay ông ta chuyển động chậm chạp nhưng rõ ràng là khéo léo và thận trọng. Suốt thời gian đó, đôi mắt to đen của ông nhìn chằm chằm vào con thằn lằn và nó cũng nhìn lại ông không chớp. Nín thở vì bị kích động, Sarah quan sát Umberto nhanh chóng đưa thòng lọng vào đầu con thằn lằn trong cái nhìn không thay đổi trên khuôn mặt xảo trá của ông. Giọng ông làm cô rùng mình.

“Eciolo! Nó nhìn vào mắt tôi và quên không nhìn xem tay tôi đang làm gì. Đó là một sai lầm mà nó phải trả giá bằng cả cuộc sống của nó”

Với một động tác nhanh nhạy và bất ngờ, thòng lọng đã xiết chặt và con thằn lằn giãy giụa ở cuối dây cỏ như một con cá mắc câu, đung đưa giữa Sarah và người đàn ông đang muốn dạy cô cách sống của ông ta. Sự im lặng bao trùm trong dây lát. Rồi ông nói với giọng trầm và rõ.

“Đừng bao giờ quên con thằn lằn, Sarah. Khi em phải mặt đối mặt với kẻ thù, hãy làm cho hắn nhìn vào mắt em để hắn sẽ quên không chú ý đến tay em. Rồi lúc đó em có thể túm được hắn như em muốn.”

Umberto cân nhắc độ rượu đã ngấm vào Sarah qua đôi má ửng hồng và ông chìa tay ra.

“Tôi cảm thấy khát, chúng ta hãy vào uống cái gì đó rồi tôi sẽ giới thiệu tiếp cho em”

Có những buồng ngủ treo những sáu bức tranh cùng những tấm thêu kim tuyến Thổ Nhĩ Kỳ vô giá. Các buồng ngủ khác có giường cổ làm bằng cả thân cây ô liu. Buồng ngủ cuối cùng thì trắng toát, có những tấm rèm mỏng phơ phất trong gió nhẹ. Trong khi đứng bên cửa sổ nhìn ra quang cảnh bên ngoài Sarah cảm thấy Umberto hôn lên cổ cô. Lần này cô không lùi ra. Cô quên tất cả mọi thứ khi thấy thân hình rắn chắc của Umberto áp vào cô, hơi thở của ông ngay sau gáy cô và hai tay ông đặt lên ngực cô. Rồi ông đưa cho cô một cốc sâm banh ngay trên bàn cạnh giường. Sarah uống một hơi cạn và đưa cốc lấy thêm, hòng quên đi sự đau đớn về Vieri. Đã có lần Mary-Ellen nói với cô rằng, một người yêu vĩ đại thường làm ta quên hết mọi thứ và Sarah tin là thế. Nhắm mắt lại trong giây lát, cô cảm thấy Umberto quay khuôn mặt của cô lại để hôn môi cô. Cô nhìn ông

rùng mình, khi ông nói.

“Tôi muốn yêu em, Sarah”

Ông quan sát cô và câu trả lời của cô làm ông như muốn kêu lên, phấn chấn.

“Tôi sẽ không bỏ chạy”

Ông hôn cô đến mức làm cô ngạt thở. Rồi ông lật tấm vải trải giường, khóa cửa và quay lại với cô đang lơ mơ vì rượu và không còn tự chủ nổi. Ông biết ông phải chiếm đoạt cô thật nhanh, trước khi cô thay đổi ý kiến. Ông phân vân không biết liệu mình có phải là người đàn ông đầu tiên làm tình với cô. Ông cởi chiếc áo bludong màu trắng của cô, vứt nó trên ghế bành, rồi khi Sarah vẫn đứng im, ông tháo móc chiếc xu chiêng có dây đeo satanh và thêu mẫu hoa hồng Anh. Ngực cô đầy đặn hơn ông nghĩ và khi vuốt ve nó, ông thấy núm vú cô rắn lên như quả chín. Ông cởi quần áo lót cô rồi bế cô lên và đi về phia giường, thường thức cái nhìn đờ đẫn trong mắt cô và cái run rẩy trên đùi cô.

“Em đã làm tình với ai chưa. Sarah?”

Cô lắc đầu, mắt cô đột nhiên thể hiện sự sợ hãi, Umberto an ủi.

“Có thể hơi đau một chút, nhưng tôi sẽ hết sức nhẹ nhàng”.

Ông đặt tay lên phía trên đùi, đắc thắng vì cô không còn chống cự. Cô đã là của ông như ông mong muốn và suy nghĩ đó làm bùng cháy nỗi thèm khát trong ông. Vứt bỏ hết quần áo, ông nằm xuống bên cô, vuốt ve khắp thân thể cô.

Khi các ngon tay ông bắt đầu mơn trớn, Sarah nắm chặt lấy cột giường có hình bông lúa xoắn xuýt , hơi thở của cô dồn dập. Các ngón tay của Umberto hoạt động nhanh hơn cho đến khi cô

thốt ra những tiếng rên rỉ sung sướng và làm tan biến đi nỗi sợ hãi để thay thế bằng trạng thái ngất ngây.

Giữ chặt Sarah xuống bằng hai bàn tay khỏe mạnh. Umberto đi vào cô, hân hoan khi thấy như có cái gì ngáng trở và thấy cô kêu lên đau đớn. Ông chuyển động dồn dập trong tiếng kêu rên sung sướng và thúc giục của cô mỗi lúc một thẩn khiết hơn. Rồi đột nhiên, con người của giây phút thụ động trước đó không còn nữa, và Sarah vòng tay bấu lấy cổ ông, môi tìm môi ông. Bị kích thích tới mức chưa từng thấy, người ông dao động nhanh hơn cho đến khi không thể chịu được nữa, ông oằn người, thét lên khi trút tình yêu vào cô trong giây phút cho nhau.

Xúc động khi thấy mắt Sarah ứa lệ, ông ôm cô vào lòng và dịu dàng hôn cô, ru cô theo lối ru cổ truyền của người Sicily.

“Ông là một người yêu tuyệt hảo”. Cô vuốt bàn tay Umberto bằng những ngón tay còn run rẩy bởi cảm xúc rối bời mạnh mẽ vữa đến. Cô đã kêu lên như một con chim đang cất cánh bay cao. Rồi nỗi buồn lại tới thay cho sự phấn chấn khi chợt nghĩ cô đã mong mỏi như thế nào về giây phút này với Vieri. Quyết không để vương với nỗi dày vò về một tình yêu không thể có, cô lau nước mắt, Mary-Ellen đã đúng. Cô không nên tổn phí thời gian mơ mộng. Nhưng lại một lần nữa, hình ảnh về Pizza Navona lại đến với tâm trí cô và tiếng đàn balalaika, măngđôlin làm cô mỉm cười. Mặc dù đó là kỷ niệm duy nhất của cô về Vieri nhưng sẽ chẳng có gì có thể làm mờ nhạt hào quanh của nó.

Umberto ôm xiết Sarah vào lòng, nhắm mắt tận hưởng giây phút thật ý nghĩa trong cuộc đời. Ông muốn lao ra ngoài và mua tặng Sarah một nửa Palermo. Nhưng thay vì thế, ông nằm rất im, thưởng thức mùi da thịt cô và cảm giác êm dịu của bàn tay cô đang mơn man lưng mình.

Rồi Sarah lại bắt đầu thấy bị kích động khi nhớ đến những gì xảy ra giữa họ…. Cô cảm thấy bàn tay Umberto lại ở trên đôi bầu vú

mình, lần này không nhẹ nhàng như trước. Cô kinh ngạc khi thấy Umberto nhấc cô dậy, ôm cô lên người ông và đỡ cô chậm chậm hạ xuống. Ông lại vào sâu trong cô, lấp dần khoảng trống thèm khát trong cô. Cuối cùng không thể chịu được nữa, cô ép chặt lấy ông, cùng theo ông lên đỉnh cao, sau đó cô nằm rã rời như con bướm xõa cánh trên giường, tay cô giang ra, ngón tay nắm chặt tấm nệm và mặc cho từng đợt sóng liên hồi của sự khoái cảm nhấm chìm cô xuống.

Trong khi Sarah đi tắm, Umberto châm điếu xì gà và đến bên cửa sổ nhìn ra vùng quê mà ông ta yêu quí. Được một lúc, ông ta quay lại nhìn xuống tấm ga trải giường dính máu. Phấn chấn, sung sướng, bàng hoàng và tự hào cùng lúc xâm chiếm trái tim ông.

Tối hôm sau, Mary-Ellen đã trang điểm xong, sẵn sàng ra sân khấu. Cô đăm chiêu nhìn Sarah, biết rằng đã có sự thay đổi tế nhị trong bạn cô, thì người đưa thư đến, đưa cho cô mảnh giấy và cô đọc to cho các bạn nghe, bị ngắt quãng bởi những trận cười không ngớt.

“Nghe đây này! Thư của chàng luật sư người Tây Ban Nha đã đưa tớ đi chơi suốt thời gian ở Seville. Anh ta sai lỗi chính tả còn hơn cả tớ”.

Holly nói vọng từ bên kia buồng, “Anh ta viết sai chính tả các tiếng nước ngoài, Còn cậu thì chẳng có lí do gì để bào chữa những lỗi chính tả ghê gớm của mình.”

“Thôi im đi nào, Holly, và nghe đây.”

Mary-Ellen thân yêu,

Tôi đã quyết định đến thăm em và hy vọng em sẽ ăn tối cùng tôi. Tôi đang ở tại Placio và sẽ ở thành phố một tuần. Xin em hãy gửi trả lời cho người đưa thư. Nếu em đồng ý , tôi sẽ gặp em sau buổi

biểu diễn. Gửi tới em lời chúc mừng và mong ước của tôi. Tôi sẽ đợi ở cửa sân khấu.

Luis Alarcon de Montevidal

Sarah đội mũ hóa trang lên đầu và dùng cặp ghim lại.

“Anh ta là ai thế?”

“Cái anh mà luôn luôn có mặt tại nhà hát ở Seville ấy. Anh ta cao, gầy, tóc đen và có họ hàng với bà công tước vùng Gijon. Anh ta có ngôi nhà rất đáng yêu ở gần bờ sông.”

“Thế anh ta đã có vợ chưa và bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi tám, chưa vợ. Anh ta đã đưa tớ đi ăn tối rất nhiều lần và chúng tớ đã đến một sòng bạc lậu của tư nhân. Tớ thắng bốn nghìn pesetas còn anh ta thì nhẵn túi. Vậy mà chẳng thấy anh ta cau mày. Chắc phải giàu lắm”

Sarah quay sang Arlette, người mà những ngày này đang ở trạng thái buồn bã.

“Chúng tớ có thể làm gì để giúp cậu vui lên?”

“Tớ sẽ vui lên khi rời khỏi hòn đảo này”

“Thế Charles độ này thế nào?”

“Charles có bệnh kinh niên nhưng anh ấy đã cho tớ một tặng phẩm đẹp nhất. Đó là cây thập ác có đính ngọc trai, và tớ sẽ bỏ qua cho anh ấy vấn đề sức khỏe”

Holly nhìn vào chiếc đồng hồ để trên bàn trang điểm.

“Ôi, chúng ta muộn mất, mà không hiểu tại sao nhỉ? Bà Rose

thường rất nghiêm khắc về giờ giấc cơ mà"

Năm phút trôi qua, rồi chuông báo hiệu. Sarah vội vã đi xuống, bên cạnh Holly.

"Anh chàng đón cậu buổi tối hôm nọ ở nhà hát thế nào rồi?"

Holly cười gian sảo.

"Anh ta thật tuyệt diệu, hứa sẽ lấy trộm tặng tớ một chiếc Ferrari và chở bằng tàu biển đến Paris đón tớ. Cậu tưởng tưởng xem, tặng một thứ như thế mà lại là một người cha rất kính Chúa của mười đứa con"

Sarah phân vân liệu đó có phải là chiếc Ferrari của Vieri. Có phải anh đã đến Palermo để thăm cô? Cô nghiêng người về phía trước và thì thầm vào tai Holly

"Cái xe Ferrari đó màu gì?"

"Màu đỏ! Đừng ngại, Sarah đó không phải là chiếc của Vieri. Anh ta đang ở Mỹ với vợ chưa cưới. Tớ đọc báo hôm qua đăng tin họ là khách mời của câu lạc bộ ô tô New York vì họ mượn của Aldobrandini bộ sưu tập các loại rượu nho Bugattis cổ để trưng bày triển lãm."

Sarah thở dài buồn chán. Như vậy Vieri vẫn cùng sống với Marianina vẫn là cuộc sống vương giả mà họ sinh ra để hưởng thụ. Cô thật là một con ngốc khi nghĩ rằng anh có thể làm khác đi. Khi tấm màn kéo lên, cô đứng thẳng mỉm cười như cô đã được huấn luyện, nhưng bối rối, cảm thấy một giọt nước mắt lăn xuống má.

Umberto ngồi trong lô hướng ống nhòm vào Sarah. Khi thấy những giọt nước mắt của cô, ông thở dài. Liệu có phải cô vẫn khóc vì Vieri? Liệu cô đã xem ảnh của anh ta đăng trên báo địa

phương? Tức giận trào lên cùng sự an ủi khi ông thấy cô lau nước mắt và nở một nụ cười thật quyến rũ. Ông quyết định, sau buổi diễn sẽ đưa Sarah đến nhà hàng trên bờ biển và rồi, nếu cô đồng ý, sẽ cùng đến nhà ông. Ở đó ông sẽ làm cho cô quên Aldobrandini và chết đi trong thèm muốn.

Chẳng một ai được thông báo cho biết bà Rose đã chết đột ngột tại văn phòng của Benedetti trước giờ mở màn mười lăm phút. Vì những lý do pháp lý, Umberto biết giờ đây ông phải quay về Paris để bàn bạc với những người đầu tư. Dù thế nào thì bây giờ cũng chỉ còn Viena là địa điểm cuối cùng trong lịch trình. Umberto thấy rằng, nếu muốn giữ Sarah, ông phải hành động khẩn cấp để kiếm cho cô một việc mới ở thủ đô. Sau đó, ông sẽ nghiên cứu cô thật kỹ và sẽ biến mình thành người không thể thay thế trong cuộc đời cô. Ông biết cô đang bị cuốn hút với ý tưởng về quyền lực, mặc dầu cô hầu như không biết gì về chừng mực của tham vọng. Ông mỉm cười phân vân liệu cô có biết ông sẽ mở cánh cửa nào, biến những giấc mơ nào thành hiện thực cho cô.

Sarah ngồi dưới ánh trăng nghe tiếng sóng biển vỗ bờ và thưởng thức mùi thức ăn đang xào nấu của các gia đình nông dân. Họ ăn cá ngừ với fagilio và xá lách với dầu ô liu và rượu đỏ sơ cất trong vùng. Nhớ lời khuyên của Mary-Ellen là không nên để Umberto lúc nào cũng thực hiện được mong muốn của ông đối với mình, cô đã từ chối qua đêm ở ngôi nhà của ông ta. Tuy nhiên, cô đồng ý rời Palermo vào bây giờ để cùng ông ta ăn sáng. Nhưng lúc này cô cảm thấy hài lòng khi nghe ông ta giải thích các kế hoạch dự định.

“Bây giờ, chuyến đi biểu diễn sắp kết thúc, em sẽ cần một việc mới. Tôi đã gọi điện thoại cho một người bạn và bố trí một hợp đồng cho em trong sáu tháng ở Lido. Em sẽ múa bướm màn đơn và học một vị trí mới. Em sẽ thay người múa chính vì cô ta đang có thai và chỉ làm việc trong hơn một tháng nữa thôi”

“Thật tuyệt diệu. Thế là xong hẳn chưa? Thậm chí họ chưa xem em múa?”

“Họ tin lời giới thiệu của tôi”

“Em rất biết ơn ông, Umberto”.

“Ơn huệ gì. Tôi cũng thu xếp để tăng lương cho em lên gấp đôi hiện giờ”.

Sarah nhoài người qua bàn và hôn lên má ông ta, giật mình khi ông giữ cô lại và hôn lên môi cô.

“Em là tất cả đối với tôi, Sarah ạ”

“Không, không phải thế, Umberto. Ông còn vợ và gia đình”.

“Họ đã có những cái họ cần, nhưng vợ tôi lại không có thai mặc dù đã làm hết cách. Khi và ấy từ trạm an dưỡng Thụy Điển trở lại tôi sẽ hỏi xem liệu bà ấy có uống thuốc tránh thai. Nếu có thì tôi sẽ giết bà ấy.”

Họ cùng nhau đi dưới ánh trăng, áo khoác của ông ta trên vai Sarah, đề phòng phổi cô vốn không bình thường. Thỉnh thoảng, Umberto lại ném một hòn sỏi xuống nước, dừng lại như đứa trẻ con để thưởng thức tiếng rơi của nó. Ở tuổi ba mươi tám, ông cảm thấy mình già đến năm mươi, mong muốn giá như được trẻ lại, ngây thơ và có đủ sức để hưởng thụ cuộc sống. Ông quàng tay qua vai Sarah, mong mỏi có thể cô thay đổi ý kiến và ở lại qua đêm. Nhưng ông ta không dám thuyết phục cô, sợ làm hỏng giây phút bên nhau này.

Sarah cố nhớ lại lần cuối cùng cô cảm thấy an lòng trong cuộc sống. Trong những ngày đầu của thời thơ ấu, chạy trên cánh đồng thuốc phiện sau nhà, cô đã có những giây phút an lòng. Rồi mọi thứ thay đổi và cô không bao giờ giải thích được cái gì

đã xảy ra. Liệu người đan ông đã đến thăm , cái ngày lâu lắm rồi đó. Có phải là người tình của mẹ cô? Có đúng ông ta chào tạm biệt để lại một Anna cô đơn, tan vỡ và cay đắng không? Sarah vẫn nhớ lần đầu tiên mẹ cô bỏ chạy đi, khóa Sarah trong phòng "an toàn". Năm tiếng đồng hồ sau, cô được một người hàng xóm giải thoát trong trạng thái thần kinh bị kích động. Còn mẹ thì mãi hai ngày sau người ta mới tìm thấy ở một ga tàu cách nhà năm mươi dặm, thần kinh bị rối loạn. Đó là lần đầu tiến trong một chuỗi những sự việc như vậy, xen kẽ giữa tự tử thật và dọa tự tử.

Sarah thấy tay của Umberto đang quay mặt cô lại phía ông.

"Trông em rất buồn. Hãy cho tôi biết cái gì thế?"

"Em đang nghĩ về thời thơ ấu bất hạnh. Em cố gắng để không bao giờ nghĩ về quá khứ, nhưng thỉnh thoảng nó lại trỗi dậy"

"Quỉ tha ma bắt cái thời thơ ấu đó đi! Cả người mẹ điên khùng của em nữa! Tôi sẽ làm cho em hạnh phúc. Em có muốn thay đổi ý kiến và đến ngôi nhà của tôi đêm nay không? Em quyết định đi, tôi không ép buộc em đâu"

"Em sẽ đến, nhưng em không mang theo quần áo."

"Tôi sẽ cho người mang đến."

Sarah đứng một mình, nhìn mặt nước long lanh dưới ánh trăng khi Umberto vội vã đi gọi điện thoại. Trong vịnh, cô nhìn thấy có người đánh cá trên thuyền thắp đèn báo từ nơi xa, cô nghe thấy tiếng gõ lạch cạch liên tiếp vọng về của dân chài. Biển thật yên lặng, nó giống như tấm sa tanh đen điểm nét bạc. Sarah nhắm mắt lại, chấp nhận sự thật là mặc dù mất Vieri, cô không cô đơn. Cô đang cùng với một người đàn ông, mà ông ta muốn cô, cần cô, ông ta có thể dậy cho cô tất cả những gì mà cô cần biết. Cô được bảo vệ, được nâng niu và ngưỡng mộ. Nếu

Umberto là người thứ hai sau Vieri thì ông ta là người có quyền lực nhất và có sức quyến rũ thứ hai mà cô thấy.

Vào lúc bình minh, Sarah đứng lặng bên cửa sổ buồng ngủ. Trên cánh đồng gần đó, chiếc máy gặt đập liên hợp hiện đại đứng cạnh một con lừa và con dê đang gặm những bông hoa màu vàng. Cô tự hỏi không biết liệu quan hệ giữa cô và Umberto có phải là giả tạo, có phải là sự thay thế cho những gì cô muốn, có phải là sự giả dối muôn màu để mang lại sự an ủi trong tâm trí khi bị dày vò.

Tỉnh dậy, Umberto ngắm nhìn thân hình Sarah với tấm lưng trần, đôi chân dài, cặp mông tròn và đôi vai mảnh khảnh bên cửa sổ. Trong lòng ông lại bị khuấy động. Ông nhỏm dậy và đến sau lưng cô, hai tay ôm lấy vú cô, háo hức.

Cô quay lại đối mặt với ông, mắt cô mơ màng.

“Cái gì bây giờ? Ông muốn ăn sáng hay….”

“Tôi muốn yêu em ngay tại đây, bên cửa sổ.”

“Người ta nhìn thấy đấy.”

“Em là tất cả những gì tôi ngưỡng mộ, một nàng tiên, một kẻ tàn bạo và hơn tất cả, em là một bài toán đố tôi không thể hiểu. Em sẽ không bao giờ làm tôi nhàm chán cả.”

Sarah hôn lên vai ông rồi quỳ xuống, làm ông sung sướng kêu lên, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang bùng cháy. Không cho cô kích thích mình thêm nữa, ông ngả cô xuống tấm thảm lông chó sói trải trên thềm đá lạnh. Rồi đẩy hai chân cô ra, các ngón tay ông mơn trớn vùng da thịt giữa hai đùi cô làm cô oằn người trong cơn khoái cảm. Khi đi vào trong cô, ông lại thấy rạo rực một niềm vui kỳ lại của sự sở hữu. Nhìn vào biểu hiện khó tả trong mắt Sarah, ông thì thầm: “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Em vẫn còn ngạc nhiên vì đang ở đây với ông.”

“Tôi nghĩ, tôi đã trở thành nghiện em. Có thể tôi sẽ bị kiệt sức và chết vì yêu em.”

Sarah vòng tay quanh cổ ông, chuyển động thân thể để họ có thể thay đổi vị trí và lúc này, chính cô chứ không phải ông, là người chủ động. Động tác của họ ngày càng nhanh hơn và cơn cực khoái đang mấp mé đâu đây. Rồi cô thấy trong cô như có pháo hoa. Bên dưới cô, Umberto đang ở cực điểm, tay ông xoa khắp người cô, miệng ông bật ra những lời mà cô không hiểu, những lời thốt ra vô nghĩa của tình yêu.

Họ ăn sáng trên giường rồi mặc quần áo và rời khỏi nhà đi qua rặng cây ô liu, cây ăn quả và bụi tre trên khu đất gia đình để ra bờ biển, nơi một dân chài đang bán cá sác din mới đánh bắt được. Sau khi mua một ít để ăn trưa, họ quay về, đi qua đám cỏ sắc esparto tới khu lãnh địa. Umberto chỉ cho cô những loài động vật và bò sát trong khu vực, nhiều loại nguy hiểm không kém gì loại cây có lá sắc.

“Đó là con tắc kè. Nó ăn ruồi và chỉ quan tâm tới công việc của mình. Kia là con ong bắp cây. Khi nhìn thấy nó em hãy giết nó đi giống như thế này.”

Con ong rơi xuống đất như một quả tên lửa khi tay Umberto chém xuống rất nhanh. Rồi họ bước đi trong im lặng, qua những căn nhà của những người phục vụ có tường bao màu xanh và treo trên đó là những chùm cây mía để cầu mong mang lại nhiều may mắn cho những người ở đó. Ở trên điểm cao của vùng đất, họ có thể nhìn thấy Palermo phía xa, thành phố mà Umberto yêu quí. Ông quàng tay quanh cô.

“Tôi sẽ đi Paris vào thứ sáu. Hãy nói là em thất vọng khi xa tôi.”

“Đúng thế. Ông nói ông sẽ ở đây hai tuần cơ mà?”

“Vì bà Rose chết. Tôi có nhiều việc phải thu xếp, nhưng chúng ta sẽ cùng bên nhau khi em đến Paris.”

Sarah im lặng trong chốc lát, hơi sợ hãi khi thấy rằng cô đã bắt đầu cần Umberto. Nhưng trạng thái của cô thay đổi khi Umberto nói tiếp. “ Hôm nay tôi có mời Mario đến ăn trưa. Ông ta sẽ bảo vệ em khi tôi vắng mặt.”

Cô giật mình lần đầu tiên khi đặt chân tới ngôi nhà này.

“Em không cần lính gác, Umberto. Em không phải là một tù nhân.”

“Em cần phải có sự bảo vệ và Mario sẽ làm điều đó. Tôi không muốn mấy thằng mất dạy đến cửa sân khấu quyến rũ em.”

Lúc đầu Sarah ngạc nhiên, rồi bối rối và cuối cùng tức giận. Tuy nhiên, cô cố kiềm chế và nói lạnh lùng.

“Tôi cho phép ông làm tình với tôi, Umberto, và tôi thích khi ông làm, nhưng ông là người đã có vợ, còn tôi cũng đã hai mươi tuổi và tôi tự do. Ông không sở hữu tôi và ngay từ đầu tôi đã nói với ông là sẽ không bao giờ”

“Nếu tôi không quan tâm tới em, tôi sẽ để em một mình và làm ngơ khi lũ cho hoang tấn công em. Nhưng tôi quan tâm. Do vậy tôi yêu cầu Mario bảo vệ em. Em tự do, nhưng tôi có trách nhiệm và tôi muốn có trách nhiệm. Thôi, bây giờ chúng ta trở vào đi. Chân em bị cào hết cả rồi. Tôi sẽ bôi kem cho em”

Sarah tắm trong buồng lát đá cẩm thạch, nhắm mắt tận hưởng những tia nước ấm, mạnh làm lạnh cơ thể đang rực cháy của cô. Những vết cào trên chân cô đang đau và cô nhăn mặt khi bước

ra khỏi vòi hoa sen. Rồi cô thấy Umberto đi vào cùng với lọ dầu và một cuộn băng. Giọng ông thật nhẹ nhàng và cô muốn tha thứ cho ông ta vì cái lỗi vừa qua.

“Đến đây, Sarah, nằm trên giường và trải khăn tắm xuống dưới chân”

Ông ta bắt đầu thoa kem vào mắt cá chân, bàn chân và khủy chân, hôn lên đầu gối và đùi cô khi cơn dục vọng trong ông lại trỗi dậy. Sau khi đã đặt tấm gạc vào chỗ bị cào sâu nhất và dính băng, ông cúi xuống hôn lên bụng cô, trược dần xuống và nín thở khi cô ra hiệu cho ông ghé bên cô.

“Có phải tất cả các thứ này là để chữa đôi chân bị cào không? Liệu ông có liếm đi lớp kem vừa bôi không?”

“Tôi yêu em và một ngày nào đó em sẽ yêu tôi.”

Umberto nhìn thấy vẻ cau có của Sarah nhưng không quan tâm tới phản ứng đó, ông hôn lên môi cô, liếm náp sự nóng ấm trong cô qua đầu lưỡi và chẳng bao lâu ông ta thấy sự đòi hỏi ở nơi mà ông đã sở hữu. Ông vuốt ve khắp thân thể cô, tạo cho cô sự hưng phấn lên dần cho đến khi mắt cô lạc đi trong cơn sung sướng.

Họ đang nằm bên nhau thì nghe tiếng ô tô vào nhà. Umberto dậy mặc quần áo.

“Đó là Mario. Khi nào xong xuôi thì xuống cùng chúng tôi. Hãy mặc bộ quần áo trắng thêu hoa cúc mà tôi thích nhất ấy.”

Sarah nằm im một lúc để người cô dịu đi. Làm tình là một chất nghiện, đúng như Umberto nói. Một khi bạn đã bắt đầu, bạn muốn tiếp tục và giữ mãi cho đến khi bạn không cử động được nữa. Cô dậy và trong khi mặc quần áo, nhớ lại những gì Umberto đã nói về việc bảo vệ cô khi ông ta vắng mặt. Khó chịu và áy náy tăng lên, cô biết rõ rằng Umberto có lối nghĩ của người

Sicily, rằng ông ta tin đã chiếm đoạt thân thể cô thì cũng sẽ sở hữu cô mọi mặt. Phải dậy cho ông ta biết không phải là như vậy, nhưng bằng cách nào?"

Họ ăn tôm rồi dâu tây biển, cá mực loại nhỏ và sau đó học được phục vụ cơm và nước xốt. Những người hầu đeo găng tay trắng, ai cũng di chuyển nhẹ nhàng và khéo léo, luôn luôn có mặt khi được yêu cầu và đảm bảo mọi thứ cần cho mọi người. Không khí chung thoải mái cho đến khi Umberto bắt đầu nói về việc ông ta đi Paris.

"Hứa với tôi là theo sát đàn ông địa phương, Mario. Cái tay có tên Rosario Valente đã để ý tới Sarah rồi đấy. Hắn ta luôn luôn muốn cái mà tôi đã có. Đứa em họ của hắn, Vincenzo cũng vậy. Ông đảm bảo làm cho hắn hiểu rằng cô ấy thuộc về tôi."

Sarah nhìn ông ta, há hốc mồm ngạc nhiên. Rồi cô nói với giọng dịu dàng, đối ngược với nét biểu hiện trong mắt cô.

"Tôi thuộc về chính bản thân tôi, Umberto."

"Cô thuộc về tôi! Cô chưa biết đấy thôi, nhưng cô thuộc về tôi, bây giờ và mãi mãi."

Ông ta co người giật mình khi Sarah gào lên.

"Nói lại đi, ông – đồ con hoang! Đừng bao giờ nghĩ ông sở hữu tôi vì đã làm tình với tôi. Tôi tự do và tôi muốn làm cái gì tôi thích với thân thể tôi, bây giờ và cả sau này."

Umberto đánh cô vào má, sững sờ khi Sarah giật tấm khăn trải bàn làm vỡ tan tành bộ cốc đĩa vô giá và các thứ trên bàn như cô đã từng làm ở phòng trang điểm tại Paris. Rồi cô chạy khỏi căn phòng. Umberto chạy theo cô, đuổi kịp, khi cô ra đến đường cái.

"Quay lại! Cô muốn chết à?"

“Cút đi, Umberto!”

Ông chạy tới ô tô và đuổi theo Sarah, phanh cháy đường dừng lại bên cô.

“Xin mời vào nhà và chúng ta nói chuyện.”

Đang cơn tức giận, cô đá chiếc xe để lại một vệt nhỏ bên sườn. Rồi cô đi tiếp, mặt tím bầm giận dữ.

Umberto gào to lên bối rối. “Vào trong xe! Cô điên à, hay định thế nào đây?”

Trả lời lại, Sarah đấm vào đầu ông nhưng bị ông túm lấy cánh tay, lôi cô vào trong xe và lái về nhà.

Umberto kéo Sarah vào phòng ăn và ấn cô xuống chiếc ghế lúc trước cô vừa bỏ đi. Ông sắp sửa gào thết thì nhận thấy cái nhìn sắc lạnh trên khuôn mặt Benedetti và dừng lại. Thay vào đó, ông rung chuông gọi cà phê và cố giữ tư thế đĩnh đạc, ngồi ở đầu bàn, trong khi những người hầu vẫn phục vụ rượu trên đống cốc, bình vỡ và đống khăn trải bàn cổ bị vấy đỏ rượu vang. Sau chốc lát mà tưởng như hàng thế kỷ, ông nói.

“Tôi xin lỗi vì đã đánh em, Sarah. Xin hãy tha thứ cho tôi.”

“Tôi không tha thứ cho ông, đồ con hoang.”

“Thế cô muốn cả đời khổ như mẹ cô hay sao?”

“Tôi muốn tôi là tôi. Tôi sẽ không bao giờ thay đổi”

Benedetti nhìn như thôi miên cảnh hai người như đôi bò húc nhau. Ông vừa định nói một vài điều hòa giải thì Sarah giật lấy khóa xe ở trên cạnh bàn, chạy ra ngoài và lái đi trong chiếc xe

đen, to của Umberto.

Còn lại một mình trên bậc thềm nhìn theo Sarah, Umberto giận dữ gầm lên. Các gia nhân vội vã chạy. Lệnh được phát ra và hai người được cử đi đưa cô về nhà. Rồi Umberto quay lại phòng ăn, ngồi phịch xuống bàn nhìn những mảnh vỡ với đôi mắt hoảng loạn.

“Cô ấy đúng là một kẻ hoang dã. Thế nào tôi cũng phải trị được cô ấy.”

Benedetti nói một cách kiên nhẫn.

“Đừng ngốc nghếch. Ông đã phạm khá nhiều sai lầm trong một ngày rồi đó.”

“Thế tôi phải làm gì bây giờ, Mario?”

“Ông nên bắt đầu lại tất cả. Gửi hoa cho cô ấy. Quỳ xuống xin tha thứ.”
“Không bao giờ! Tôi sẽ giết cô ấy.”

“Thế thì ông sẽ thua cuộc. Hình như ông không nhận ra rằng ông cần và muốn Sarah hơn là cô ấy cần và muốn ông hay sao. Một ngày nào đó, nếu đủ thông minh, ông sẽ đảo ngược được tình hình, nhưng còn hiện nay, cô ấy sẽ là người nói lời cuối cùng”

Umberto bước ra thềm và đứng nhìn khung cảnh yên ắng. Chiếc xe đen chỉ còn là một chấm nhỏ ở phía chân trời và đã ngừng di động. Bối rối, ông gọi Benedetti lấy ra chiếc xe khác. Mấy phút sau đo, họ thấy chiếc xe của ông đâm một cách cố tình vào vách đá bên sườn đồi cách nhà mười kilomet. Trong khi Benedetti cố gắng an ủi, Umberto đứng yên lặng nhìn chiếc khung xe méo mó.

“Ông biết đấy, Sarah cố tình làm việc này. Cô ấy là mụ phù thủy”

“Vậy thôi, cứ để mặc cô ấy.”

“Tôi không thể. Tôi yêu cô ấy và ông biết điều đó.”

“Ông chẳng bao giờ yêu ai trong cuộc sống của ông.”

“Đó là sự thật, nhưng bây giờ tôi đang chết chìm trong tình yêu. Cô ấy đập nát chiếc xe của tôi thì lần sau cô ấy sẽ đập nát đầu tôi. Cô ấy có thể làm được bất cứ điều gì. Lấy thêm người ra tìm cô ấy và đưa cô ấy về. Cô ấy chưa thể đi xa được đâu!?

Mất đi sự thanh thản, đau khổ hơn bao giờ hết vì một người đàn bà, Umberto móc túi lấy lá thư của con trai. Ông cố gắng trấn tĩnh bằng cách đọc lại những dòng chữ tình cảm…”Cha thân yêu, con đứng đầu lớp và con rất sung sướng vì cha sẽ tự hào về việc con đây con ông bá tước Luxembourg xuống đứng thứ hai. Hôm qua con bị ngã ngựa, nhưng không bị thương. Con sẽ sớm gửi cho cha bức ảnh của cả lớp. Lúc này con gửi tới cha tình yêu thương của con và lòng kính trọng.

Con của cha, Pietro

Umberto gạt nước mắt, tình cảm trong ông ta vô cùng xáo động. Lá thư thật tuyệt và ông yêu con ông quá, nhưng lời lẽ của Pietro không làm dịu đi nỗi bàng hoàng và đau đớn mà Sarah đã gây ra và ông quay sang Benedetti nhún vai trong tuyệt vọng.

Trong khi Umberto và Mario an ủi lẫn nhau thì Sarah đang ngồi trên chiếc xe bò chở gỗ trên đường về Palermo cùng với sáu đứa trẻ con và người vợ nông dân. Nụ cười mờ nhạt thấp thoáng trên môi cô rồi bật thành tiếng cười trong tim khi cô nghĩ về phản ứng của Umberto lúc thấy chiếc xe quý giá dúm dó như một chiếc thùng sắt tây bẹp đi.

Chương 6

Vienna - Paris - tháng Mười một, 1967

Tất thảy mọi người đều yêu mến Vienna, thành phố của những chiếc xe điện rực rỡ, những cỗ xe ngựa hào hoa, và vẻ quyến rũ cổ kính . Bởi vậy, mà bầu không khí rầu rĩ đã bao trùm cả đã khi họ quây quần uống sâm banh sau buổi trình diễn cuối cùng tại Ba Lê Bông Hồng . Sáng ra, họ sẽ lên tàu đi Paris và chuyện với nhà hát Empire thì còn phải dàn xếp . Thế là hết . Các vũ công từng rất đố kỵ với những cô gái mới vào nghề giờ đây đang nắm tay họ hát bài chia tay . Liz đã làm mọi người ngạc nhiên khi cô hôn chùn chụt lên má Sarah và tuyên bố đây là cô bé ngoan và đầy chất bụi đời - lời khen ngợi cao nhất mà cô ta có thể có .

Arlette nâng cốc với những người khác.

"Tình bạn và sự may mắn cho tất cả chúng ta trong tương lai".

Mary-Ellen chạm ly của cô với Arlette .

"Nào, chúc cậu . Tớ hy vọng là đêm nay ông công tước sẽ ngỏ lời cầu hôn để tất cả bọn tớ có thể đến dự hôn lễ trước khi phải rời Paris .

Sarah nhoẻn cười quay sang Mary-Ellen.

"Thế cậu và Luis thì sao ? Tớ lại nhìn thấy anh chàng đấy."

"Hắn không kiếm được vé cho buổi diễn tối qua cho nên Benedetti đã cho hắn dùng lô của đạo diễn. Umberto hắn sẽ nổi cơn lôi đình nếu biết chuyện. Ông ta rất độc đoán với những gì mà ông ta nghĩ là của mình ."

"Cậu nghĩ sao về chuyện kết hôn với Luis?"

"Có trời biết. Nghĩ đến chuyện hôn nhân là tớ chết khiếp nhưng tớ thích Tây Ban Nha và cảm thấy thoải mái khi ở đó, còn anh ây thì thật tốt."

Sarah nói vẻ quả quyết , bất chất sự nghi ngờ của chính cô.

"Đừng có làm điều gì vội vã - đó là lời khuyên duy nhất của tớ đây. Cậu chưa biết gì về Luis cả. Hãy tự cật vấn mình đôi lời trước khi chấp nhận bất kỳ lời cầu hôn nào ."

"Cậu đang mỗi ngày mỗi giống Umberto. Hãy tự cật vấn!"

Holly đang thắt dây lưng chiếc váy lụa màu xanh ngọc điểm xanh da trời rất hợp với màu mắt. Cô chuẩn bị để đi ăn tối với một ông chủ sản xuất phim, người mới thử cô trong vai phụ của một bộ phim sắp quay ở Ai Cập. Vừa đưa lược chải lại mái tóc lần cuối, cô vừa đánh mắt ngang phòng nhìn Sarah.

"Cậu sẽ làm gì tối nay hả?"

"Tớ sẽ ngủ sớm để có thể đánh thức ba đứa cậu sáng mai. Chúng ta đều không muốn nhỡ tàu trở về Paris mà."

Sarah lên xe ngựa rời khỏi nhà hát. Cô bảo người đánh xe chạy qua những đường phố trung tâm. Ngang một quảng trường đông đúc cô được nghe điệu hát buồn của những thiếu phụ xinh xắn thành Vienna, những người từ hơn hai thế kỷ nay vẫn bán những chiếc túi thơm và hoa tươi. Xe chạy chậm ngang qua hàng Kugler, một thời là nơi chốn của những bậc vương giả, các cửa sổ treo đầy xúc xích và pho mát của hàng chục nước khác nhau. Bên ngoài tiệm Demel, những người đi chơi đêm về đang ăn kem, uống nước giải khát và trong các quán cà phê trên mọi đường phố, những người dân thành Vienna với vẻ mặt hân hoan đang uống rượu vang mùa mới , một thứ nước ngọt ngào làm cho tinh thần của mìnhnh đuọc hứng khởi. Sarah buồn rầu nghĩ rằng đêm qua cô đã có thể có điều kiện làm cho tinh thần

của mình được phấn khích. Cô ghét sự thay đổi , và ý nghĩ trở về Paris không nhà không cửa làm cô phiền muộn. Việc phải chấm dứt nếp sống đã trở nên quen thuộc bao giờ cũng là điều gây tâm trạng bất an. Ít ra cũng nhờ vào Umberto cô sẽ có được một chỗ làm việc với tiền công cao trong vài tháng tới đây. Cô tự nhủ phải chấm dứt tâm trang lo lắng và phải suy nghĩ theo một hướng lạc quan, thế nhưng lạc quan không thuộc về bản chất của cô và sự thay đổi lại làm cho cô lo ngại về tất cả. Cô băn khoăn về việc Umberto đã không liên lạc gì kể từ khi họ cãi lộn ở Palermo và lo ngại có thể ông ta đã huỷ bỏ bản hợp đồng mới này. Phải chăng cô sẽ đến Paris tay trắng, không công ăn việc làm, không có gì bảo đảm cho đời sống? Trong một thoáng, Sarah đã nghĩ đến gọi điện thoại cho Umberto, nhưng cô biết là mình không được làm như vậy. Đơn giản là cô phải biết tự kiềm chế và để cho ông ta chứng tỏ mình là người bạn tốt thực sự. Nếu không phải như vậy thì quỉ tha ma bắt ông ta cùng với tất cả những kẻ làm cho cô thất vọng .

Chiếc xe ngựa dừng lại bên ngoài khu nhà có ban công ốp đá hoa cương, nơi Sarah và các bạn cô nghĩ lại. Cô trả tiền người đánh xe, chúc anh ta ngon giấc, và khi đang sắp bước vào cổng thì chợt trong thấy chiếc xe Ferrari quen thuộc đỗ ở đằng xa . Cô đi lại bên chiếc xe, ngó vào và chợt nghe tiếng Vieri vang lên đằng sau .

"Em đang tính để lại một bông hồng ư ?"

Cô quay lại, gương mặt rạng lên .

"Em chẳng có bông hồng nào cho anh đêm nay cả ."

Anh mở cửa xe và ra hiệu mời cô vào.

"Hãy tới tiệm Grinzing ăn tối và uống một hai chai vang. Em có thích thứ vang mới của mùa này không ?"

"Em chưa uống. Em nên thay đồ trước đã chứ nhỉ?"

Vieri nhìn chiếc váy màu xám vừa vặn, chiếc áo cắt rộng với cổ áo màu trắng ngay ngắn.
"Trong em thế này là rất tuyệt rồi."

Sarah ngồi cạnh anh trong xe, người cô như lặng đi. Vieri đã đến Vienna và đang đưa cô đi ăn tối. Cô liếc mắt nhìn anh, đột nhiên lo sợ nếu anh biết về Umberto.Tiếng anh cắt ngang những ý nghĩ của cô .

"Em đã thay đổi . Em phức tạp hơn trước nhiều quá."

"Một thay đổi thay chiều hướng tốt hay xẩu"

"Tất nhiên là tốt. Em đang lo lắng điều gì đó hả Sarah ?"

Cô lắc đầu. Mắt nhắm lại khi anh chạm vào tay cô. Cảm giác của sự va chạm làm cô rùng mình và cô cảm thấy đơn độc, không hiểu vì sao. Rồi cô chợt nhận ra rằng từ lúc ngồi vào xe, vẻ mặt Vieri như đanh lại. Lo ngại liệu anh đang có điều gì giận dữ, Sarah đã không thể không buộc ra câu hỏi .

"Có chuyện gì vậy ? Anh đang bực mình à ?"

"Anh bực mình rằng chúng ta đang bị theo dõi. Anh không biết hắn ta là ai , nhưng hắn đã theo anh suốt từ sáng nay, khi anh vừa đặt chân đến Vienna ."

Sarah giật mình nghĩ rằng báo chí đã phát hiện đươc điều gì đó trong mối quan hệ của cô với Vieri . Umberto sẽ nói gi nếu như ông ta nhìn thấy bức ảnh họ bên nhau ? Mà điều quan trọng hơn là rồi thì điều gì sẽ xảy đến với Vieri ? Cô ngập ngừng nói .

"Anh có chắc chắn thế không ?"

"Tất nhiên . Ồ, tốt nhất là phải cắt cái đuôi này trước lúc hắn làm hỏng buổi tối của chúng ta . Kiểm tra lại dây an toàn của em đi nhé, Sarah ."

Vieri nhấn ga và chiếc Ferrari lao vọt về phía trước vừa đúng lúc đến tín hiệu giao thông chuyển sang màu đỏ . Rồi, trước sự ngạc nhiên của Sarah, anh vòng xe theo hướng ngược lại bằng một cú phanh gấp . Kẻ lái chiếc xe kia cũng làm như vậy, và hai chiếc xe cùng lao vun vút trên con đường lớn ở ngoại ô thành phố. Ngoặt gấp , Vieri cho xe chui vào bóng tối trong cổng của một khu để xe ngầm và rồi chạy chầm chậm tiếp sang một đừơng phố song song. Vài phút sau, xe họ lao qua chiếc cầu trên con đường dẫn ngang một cánh rừng thông. Không còn thấy chiếc xe bám đuôi đâu, và chỉ đến lúc này Sarah mới cảm thấy nhẹ nhõm. Cô ngả người trên lưng chiếc ghế và nhắm mắt lại .

" Vì sao anh lại đến Vienna ? Cả một quãng đường thật dài từ ở Venice tơi đây. Anh có công việc làm ăn ở đây à ?"

"Không, anh đến để đưa em đi ăn tối ."

"Khi nào thì anh cưới ?"

"Chừng ba tuần rưỡi nữa, ở Paris. Còn em thì thế nào ?"

"Sáng mai đoàn về Paris bằng xe lửa và có một hợp đồng 6 tháng ở Lido. Em sẽ làm một vai chính và một chân gì đó khác nữa. Buổi diễn thử sẽ bắt đầu trong 2 ngày tới ."
"Umberto kiếm việc cho em phải không ?"

"Vâng. Họ nhận em thể theo đề nghị của ông ta ."

"Cẩn thận đấy, Sarah. Đừng bao giờ để mình lệ thuộc vào người đàn ông đó."

Cô nhún vai . Không biết trả lời anh như thế nào .

"Ngay lúc này thì thậm chí em không biết là em sẽ còn gặp Umberto nữa hay không . Ông ta với em cãi cọ ở Parlermo và ông ta đã không hề đến Vienna trong suốt ba tuần lễ bọn em biểu diễn ở đấy ."

"Ông ta sẽ trở lại , và khi em về Paris thì ông ta sẽ quyết nắm lấy em. Paris là thành phố của Umberto. Ở đó thì gần như không có gì mà ông ta không biết và ông ta có thể giàn xếp mọi chuyện."

Quán ăn mà Vieri đã chọn là một quán ăn kiểu thôn dã với những khung cửa sổ màu xanh.
Phía bên ngoài , những chùm hồ tiêu chín đỏ được treo thành từng dãy để phơi nắng. Còn bên trong, mùi thức ăn thật quyến rũ. Trong vườn, một nhóm nhạc công đang hoà tấu những giai điệu êm dịu. Họ cùng ăn món xúp anh đào chua, thịt bò xào với táo xanh và uống ruợu vang mùa mới. Khi Vieri kể về những chuyến đi của anh, Sarah đã cố nhớ lấy từng chi tiết, uống lấy từng lời .

"Kể cho em nghe về nước Mỹ nào ."

"Gần đây, anh có hai chuyến đi sang bên đó . Chuyến đầu , anh mang mấy chiếc xe hơi sang triển lãm ở New York . Chuyến thứ hai, anh có những cuộc gặp vớii tay luật sư của hãng , người lo những công việc của bọn anh Nassau va Cayman ."

Trong một giờ đồng hồ Vieri nói về những việc trốn thuế, các công ty trá hình, các giám đốc bù nhìn và luật ngân hàng của Thụy Sĩ, nơi giữ bí mật cho phần lớn tài sản của gia đình Aldobrandini . Anh hơi ngạc nhiên trước sự quan tâm của Sarah và sửng sốt trước câu hỏi của cô .

"Tất cả những điều này là bất hợp pháp phải không, anh Vieri ?"

"Không hẳn thế . Bọn anh trả tiền cho những bộ óc ưu việt nhất

ở Châu Âu và Mỹ để tìm cách giảm thuế suất của hãng . Anh không dính dáng vào các tội phạm hay bất cứ thứ gì chống lại pháp luật cả ."

"Còn công ty trá hình là như thế nào ?"

"Nó là một công ty, chẳng hạn, đặt ở Panama nhưng lại điều hành từ Thuỵ Sĩ. Mỗi tháng có hàng ngày công ty kiểu đó được thành lập ."

"Nó hoạt động thật sự như thế nào cơ ?"

"Thông thường có ba thành viên trong ban quản trị, như họ thường gọi ở Panama - tất cả đều là người địa phương . Họ uỷ quyền về tư pháp cho một luật sư ở Thuỵ Sĩ và quyền kiểm soát công ty thật sự đã chuyển về đó . Không ai biết ai là chủ công ty và hoạt động thật sự của nó là gì cả ."

"Em cứ thấy rối rắm thế nào ấy ."

"Đó là thực tiễn bình thường, Sarah, em đừng quên là tay cố vấn của bọn anh ở NewYork trung bình kiếm hơn một triệu đô la một năm để tìm ra cách thực hiện những việc mà khách hàng của ông ta cần . Nhưng thôi, công việc thế là đủ ."

"Không, còn một điều nữa . Em có thể thành lập một công ty kiểu đó không ? Sẽ tốn bao nhiêu tiền . Em muốn làm như thế ."

"Nhưng em không có lý do gì để làm điều đó cả ."

"Em muốn có một công ty phòng khi có việc cần đến và em nên thành lập nó từ bây giờ, khi mà chưa có lý do gì để bất cứ ai phải để mắt đến em ."

Vieri nhìn chăm chú vào mắt của cô, mỉm cười với vẻ quả quyết của cô .

"Em muốn sở hữu một số bất động sản ở Paris, một câu lạc bộ hoặc cái gì đại loại thế . Khi em tìm được một chỗ nào đó, một ngày nào đó, và em muốn mua nó nhưng em không muốn để ai biết người nào là sở hữu chủ của nó, hay của bất kỳ một tài sản nào mà sau này em mua cả . Thí dụ, em không muốn Umberto có thể kiểm soát về tài chính hoặc cuộc sống của em ."

"Anh sẽ cho em một công ty như vậy làm quà . Lay Chúa, hãy tưởng tượng xem, một phụ nữ làm chủ một công ty nhưng công ty đó không hoạt động gì cả .Anh chưa từng thấy điều đó bao giờ . Em là trường hợp duy nhất đấy, cô Hallam, duy nhất ."

"Cảm ơn, thưa ông, nhưng em không muốn anh cứ nói chuyện với em như một đứa trẻ vậy ."

"Sarah, anh không đưa trẻ con đi ăn tối, và anh sẽ thật sự tặng em một công ty như vậy mà "

"Vì sao mà anh đến Vienna ?" - Cô hỏi lại

Vierra đốt điếu xì gà và lặng lẽ hút hồi lâu, cố gắng tìm câu trả lời ngay thẳng cho câu hỏi mà chính anh cũng đã tự hỏi mình .

"Sự thật là anh muốn gặp em, hay có thể nói là anh cần gặp em ."

"Vì sao anh phải cưới Mariannina ? Anh thật sự yêu chị ây à ?"

"Anh rất mến cô ấy và đã biết cô ấy từ thuở anh mới lên năm và cô ấy còn nằm trong nôi . Trong những giòng họ gia đình kiểu như nhà anh thì tình cảm không phải là chuyện đươc ưu tiên ."

"Anh đã không trả lời câu hỏi của em rồi . Vì sao mà anh đến Vienna ?"

"Đúng là anh muốn được ở bên em Sarah ạ . Không còn lời giải

thích nào khác đâu ."

Cô uống hết tách cà phê của mình và rồi sau đó là một ly rượu mạnh làm cô gần như nghẹt thở . Cô bước theo Vieri ra vườn va để anh ôm cô trong vòng tay dưới một bụi hoa thơm ngát . Khi anh hôn cô, Sarah thấy thân thể mình như đờ đẫn và rạo rực vì ham muốn .

"Yêu em đi , Vieri ."

Lưỡi anh ở trong miệng cô , nụ hôn đằm thắm và nồng nàn đến mức anh khó có thế còn giữ được vẻ nhã nhặn của mình . Tuột chiếc váy rộng qua vai cô, anh hôn trên hai vai và hai bầu vú, mãi miết với hai núm vú và thích thú với những run rẩy của cô . Rồi vào lúc anh ngả người cô lên bức tường hoa, lần đầu tiên trong đời, Vieri cảm thấy một sự kích thích điên cuồng gần như không thể kìm chế nổi . Sarah thì đã mê man trong cơn thèm muốn, và anh biết mình phải dừng lại trước lúc không thể tránh khỏi cái điều phải xảy đến. Anh lùi ra va chùi hàng ria mép với một cái khăn lụa .

"Anh đã tự nói với mình hàng ngàn lần là không được đên Vienna, vậy mà anh đã đến . Anh không muốn lợi dụng em, Sarah ạ . Anh sắp cưới Mariannina và nếu như chúng ta làm tình với nhau em sẽ cảm thấy bị lợi dụng , anh cam đoan là như thế .Anh sẽ đưa em về . Anh không muốn, nhưng anh phải làm vậy ."

"Xin đừng vội rời bỏ em ."

Vieri cầm tay cô, dẫn ra xe . Anh hái một nhành hoa tặng cô, và Sarah ngắt lấy một bông bỏ vào trong ví xách . Cô nín thở khi Vieri quay sang, gương mặt anh đầy vẻ ham muốn.
"Em là người phụ nữ đẹp nhất và đáng yêu nhất mà anh từng gặp . Anh đã rất muốn em và ...tha lỗi cho anh nếu đã làm cho em buồn ."

"Đừng về vội anh Vieri . Hãy đến khu Prater chơi đu quay hay một chỗ nào đó có thể đi dạo và ngắm nhìn những dòng suối ."

"Anh sẽ đưa em tới một trong những nơi ưa thích của anh ."

Vieri cho xe chạy đến khu đồi cao vượt lên bên trên thành phố Danube . Trong khoảnh khắc trước khi bình minh tới với những tia sáng vàng làm sáng mặt sông còn tối đen, tất cả không gian, cây cỏ dường như bất động và đầy vẻ trống trải . Rồi đột nhiên khi mặt trời ló ra trên bờ sông đầy hơi nước, họ thấy những bóng người đang hối hả qua lại, những người câu cá đang mắc mồi câu, trẻ em đang chạy về nhà với những ổ bánh mì nóng hổi, và hàng trăm hoạt động của cuộc sống hàng ngày mà lúc này, ở giây phút bừng tỉnh, có điều gì đó thật đặc biệt . Một đàn chim bay ào qua và xa xa, tiếng chim gáy rền vang . Sarah quay lại nhìn Vieri .

" Ở bên Anh, người ta thường ước nguyện khi nghe tiếng chim gáy đầu tiên đấy ."
"Em ước gỉ ?"

"Hồi còn nhỏ, em muốn nói cái xe ô tô bé xíu, một con mèo con, và một chiếc váy nhung màu hồng . Còn bây giờ em ước ao những thứ mà em không bao giờ có thể có được, những thứ không thể, và bao giờ em cũng phải tự nhủ rằng không có gì là không thể . Cuộc đời em là phải chấp nhận vật lộn để giành lấy những gì mà em muốn có . Em chưa bao giờ chịu thừa nhận rằng có những cái em không thể có ."

Sarah nhìn với vẻ đầy thách thức vào cặp mắt màu tro của Vieri . Rồi cô ôm khuôn mặt anh trong hai bàn tay mình và hôn anh, chậm rãi, nồng nàn, với đôi môi ướt và ẩm, đầu lưỡi cô khẽ khàng lùa vào trong miệng Vieri . Thân thể cô run rẩy vì thèm muốn và ý nghĩ về việc chỉ trong giây lát nữa họ sẽ rời khỏi cái nơi kỳ diệu này, rồi có thể họ sẽ không bao giờ còn gặp lại được

nhau nữa .

Hai người về khách sạn Sacher ăn sáng với cà phê, bánh ngọt và mứt dâu tây dại . Sarah lén lấy tấm thực đơn bỏ vào trong ví xách, như kỉ vật của một giây phút đặc biệt . Cô cảm thấy buồn cười khi Vieri cất tiếng nói với kiểu cách ngắn gọn như thường lệ của anh .

"Em đang nghĩ đến chuyện đánh cắp nốt cái bình pha cà phê này ư ?"

"Em chỉ muốn lấy cắp anh thôi, và anh cũng biết thế mà . Nhưng đôi khi em nghĩ rằng anh là một người đàn ông rất kỳ cục . Dường như anh không cảm nhận vấn đề một cách dữ dội như kiểu em ."

"Mẹ anh vẫn nói như thế từ khi anh còn là một đứa trẻ . Anh chấp nhận số phận của mình và tin rằng điều gì phải đến, sẽ đến . Anh tin vào định mệnh chứ không vào ý chí độc lập, rằng cuộc đời anh sẽ như nó vốn đươc định trước chứ không phải như anh giàn xếp . Anh chấp nhận số phận của mình, trong khi em thi đấu tranh để thay đổi nó ."

"Umberto nói là trong cuộc sống chúng ta phải đấu tranh giành lấy tất cả và mục đích sẽ biện minh cho phương tiện ."

"Còn em nghĩ sao ?"

"Em đồng ý với ông ta . Em chưa bao giờ tự hỏi chính em kiểm soát sự tồn tại của chính mình hay mặc cho một thế lực nào đó sai khiến . Em cố gắng dự kiến việc phải làm, nơi phải đi, nhưng có thể là anh đúng, và mọi chuyện đều đã được định sẵn cho chúng ta rồi . Điều duy nhất em biết là chúng ta phải tranh đấu để có những gì chúng ta muốn . Nếu không thì cuộc sống sẽ trở nên chán ngắt, một sự trống rỗng tẻ nhạt ."

"Em thực sự muốn có được gì từ cuộc sống hả Sarah ?"

"Em muốn có người đàn ông mà em yêu cùng một sư yên ổn chắc chắn, và em không nghĩ là em sẽ có được, dù chỉ một trong hai điều đó ."

"Gã Castelli đã hứa hẹn với em tất cả phải không ?"

"Ông ta hứa dạy cho em tất cả những gì em cần biết để có thể đi vào kinh doanh ."

Những ngón tay thon nhỏ của Vieri gõ gõ lên mặt bàn và trong một thoáng, trông anh thật giận dữ . Rồi, sau khi dằn tình cảm của mình xuống, anh nói bằng giọng chắc nịch .

"Đừng bao giờ để phụ thuộc vào người đàn ông đó về tài chánh . Đừng bao giờ để các kế toán, các luật sư, hay các tổ chức của ông ta động đến công việc làm ăn hay sổ sách của em - nhưng anh nghĩ em cũng đã biết là phải tránh điều đó . Hãy chỉ nghe lời khuyên của những người bạn của mình . Anh sẽ cho em tên tuổi của những người đáng tin cậy trong tất cả các lĩnh vực, nếu như em muốn, và em có thể luôn luôn liên hệ với anh theo địa chỉ này ."

Vieri đưa cho cô một tấm các sang trọng, trên đó có ghi một hòm thư ở Paris. Rồi anh tiếp tục, cố không để Sarah hiểu nhầm rằng anh đang doạ dẫm cô .

"Tổ chức của Castelli thích những người trẻ tuổi, có tài, khởi đầu sự nghiệp bằng tiền vay của họ, và họ sẽ còn thích thú hơn khi có thể đoạt lấy những doanh nghiệp đó một khi chúng đã phát đạt . Em không thể chống lại chúng, vì như vậy sẽ là điều nguy hiểm ."

"Anh nói thế, là chúng có thể giết em ư ?"

"Có những điều còn tệ hại hơn cả cái chết . Có những hoàn cảnh mà không ai có thể sống nổi . Hãy nhớ lấy những gì anh đã nói với em . Tất cả những em có hiện nay, tất cả những gì em sẽ có trong tương lai phải là của em, và mọi chi tiết trong công cuộc làm ăn của em cũng phải là của em nữa, em hiểu không ?"

"Anh căm ghét Umberto lắm ư ?"

"Tất nhiên là không . Nơi rừng rậm chúng ta ngưỡng mộ một con hổ hay một con cá sấu bởi chính vẻ hung dữ của nó, sự nhanh nhẹn và khéo léo khi chúng tiêu diệt kẻ thù . Chúng ta không căm ghét chúng chỉ bởi chúng là những con thú nguy hiểm . Chúng ta chỉ giữ khoảng cách, bởi vì ta biết rõ chúng có thể nguy hiểm đến thế nào . Umberto là một con cá sấu thường nuốt những nạn nhân của nó ."

" Thế còn em thì sao ?"

"Sarah yêu quí, em là một con hổ cái ."

"Và anh tự mô tả về mình như thế nào ?"

"Anh không thuộc cùng một thế giới với Umberto ." Anh mỉm cười và tiếp tục . "Anh là một hiệp sĩ cổ trên mình một con ngựa trắng, anh hiểu rất ít về thế giới này và không biết gì về rừng rậm cả ."
Anh mỉm cười và tiếp tục ."Anh là hiệp sĩ kiểu cổ trên mình một con ngựa trắng, anh hiểu rất ít về thế giới này và không biết gì về rừng rậm cả ."

Đâu đó một chiếc đồng hồ đổ chuông báo bảy giờ . Giật mình, Sarah nhấc túi xách lên .

"Chuyến tàu của em sẽ rời ga lúc 7 giờ 45 phút . Em còn phải trở về nhà trọ để lấy đồ đạc ."

"Anh sẽ chờ để đưa em ra ga luôn ."

Bạn bè của Sarah đã ngồi trong một chiếc xe taxi, sôi nổi bàn luận về chàng công tước, sau cùng, đã ngỏ lời cầu hôn với Arlette và ba tuần nữa họ sẽ làm đám cưới ở Paris . Luis cũng đã ngỏ lời với Mary-Ellen, nhưng đã bị khước từ . Tuy nhiên, với một sự kiên nhẫn kiểu Tây Ban Nha, anh ta đã mời cô đến nghĩ ở Serville và hy vọng rằng bằng vào sự cố gắng một lần nữa, sẽ được cô chấp nhận . Holly đã mất cái hợp đồng phim của cô, nhưng vẫn còn hy vọng vào một hợp đồng khác .

Hầu như đồng thời, họ vừa thấy nhà ga thì cũng vừa kịp thấy phía bên ngoài là chiếc Ferrari màu vàng của Vieri với một bông hồng Anh cài dưới cái gạt nước trên mặt kính . Khi ba cô chạy nhập vào với những người khác của đoàn đang đứng trên xe số 3, họ lướt qua Vieri và Sarah đang đứng dưới chiếc đồng hồ lớn, tay nắm tay, hầu như quên đi mọi điều xung quanh . Họ cũng nhận thấy mặt Mario Benedetti trông thật khó chịu, thậm chí rất căng thẳng khi nhìn Sarah rồi nhìn tới một người đứng trong tầng hai tiệm cà phê của nhà ga đang dõi sang . Đó là một người đàn ông trẻ mặc bộ đồ màu tối với cặp mắt đen đầy vẻ dò xét . Mary-Ellen thốt lên những ý nghĩ đang đè nặng trong đầu họ .

"Tớ ngỡ rằng Vieri đang cố tình xuất đầu lộ diện trước báo chí . Không thể tin rằng anh ta lại làm như vậy, nhưng chắc chắn anh ta là người đàn ông dám mạo hiểm . Sarah luôn nói rằng anh ta không yêu cái người mà anh ta sắp lấy làm vợ và tớ bắt đầu nghĩ là nó nói đúng ."

Vieri đứng trên xe, đưa tay vẫn trong lúc chuyến tàu đi Paris từ từ rời ga . Anh đứng mãi cho đến khi mái tóc óng ả của Sarah và chiếc khăn tay đỏ thắm chỉ còn là những cái chấm nhỏ phía xa . Với một tiếng thở dài, anh quay ra xe, nhận ra qua khoé mắt việc một người đàn ông trẻ nhô lên khỏi chỗ ngồi trong tiệm cà phê trên tầng 2 để bám theo mình . Trong một thoáng anh ngồi yên

trong chiếc Ferrari và ngắm bông hồng cài trên kính, một vẻ mặt đượm buồn pha lẫn sự quả quyết mà anh rất đỗi quen thuộc . Anh tức tối nghĩ rằng đã có những lúc anh nhìn thấy ở cô chỉ một sự cáu bẳn mà anh không thiểu hiểu, một vẻ cay cú và một nỗi buồn sâu lắng bắt nguồn từ những nổi thống khổ và sự chịu đựng từ thời thơ ấu . Đó là những tình cảm mà anh đã không bao giờ cảm nhận được và thậm chí không thể tưởng tượng được . Sự chịu đựng là điều anh luôn né tránh, bởi lẽ nó thử nghiệm lòng dũng cảm và chính tinh thần của người đàn ông . Vieri quan sát người bám theo anh ngồi vào một chiếc xe thể thao màu trắng đang đợi anh xuất phát . Mệt mõi với việc bị theo dõi, Vieri lái xe chạy về khách sạn Sacher, cho chiếc Ferrari chạy vào gara rồi về phòng nghỉ cúa anh ngay sau đó . Anh không thể không nhớ lại những ngấn lệ trong mắt Sarah khi cô bước lên tàu . Cô trông xinh đẹp biết bao với đầy những tình cảm xung đột, và những lời nói của cô đã làm cho anh xúc động. Đôi lúc Vieri tưởng như cô biết rõi tận nơi sâu kín trong tâm hồn anh, và cảm giác đó vừa khó chịu lại vừa dễ chịu một cách lạ lùng .

Ngồi một mình trong phòng, Vieri lướt qua những tờ báo buổi sáng, không hề nắm bắt những gì anh đang đọc, bởi lẽ anh đang cố lý giải tình cảm của mình với Sarah . Thông thường thì anh đã yêu và rời bỏ một phụ nữ như vậy . Với Sarah anh không cho phép mình lợi dụng cô . Trong những điều kiện bình thường, anh không thể để người ta thấy anh ở bên cạnh một cô gái xinh đẹp như cô sau khi đã công bố đính hôn với Mariannina, vậy mà anh đã mạo hiểm với việc chụp ảnh ở Rome và bị giới báo chí tò mò ở Vienna nhìn thấy . Anh cảm thấy một sự hối thúc chấp nhận với những mạo hiểm đó và giằng xé với ý nghĩ hay anh đã yêu . Anh bác bỏ ý nghĩ này hầu như ngay lập tức . Nhà Aldobrandini là một gia đình mà dục vọng là chuyện xa lạ và anh chắc chắn anh không là một ngoại lệ . Bực bội với chình mình vì chuyện không thể ngừng nhớ lại từng lời của Sarah, từng hành động của cô, Vieri quyết định trở về Vienna ngay lập tức, thay vì ở lại đến hết buổi sáng . Anh bảo xuống ga ra yêu cầu

đưa chiếc Ferrari ra cổng chính và gọi một người hầu phòng đóng gói hành lí .

Vài phút sau, một tiếng nổ làm rung chuyển cả toà nhà . Dưới tầng hầm, nơi được sử dụng làm chỗ đậu xe, chiếc xe Ferrari màu vàng chỉ còn lại những mảnh vụn . Người phục vụ nằm trên mặt sàn, bị thương rất nặng . Bông hoa hồng, bị thổi bay ra ngoài một cách kì diệu , gần như vẫn nguyên hình . Vừa nhìn bông hoa, Vieri vừa vừa cố đoán xem trong số những kẻ thù của anh đã gài trái bom . Đã nhiều năm gia đinh Albobandini sống trong những mối đe doạ bị bắt cóc và những yêu sách của các nhóm chính tri, những kẻ tống tiền chuyên nghiệp . Phải chăng anh có tên trong danh sách diệt trừ của Lữ Đoàn Đỏ (một tổ chức khủng bố quốc tế)? Hay một kẻ điên khùng nào đó đã ngẫu nhiên chọn anh mà chẳng vì một lí do nào cả, như hồi Elio bị một gã điên bắn ở ga Turin ? Vieri trở lại phòng riêng đợi cảnh sát đến, sau khi đã yêu cầu bịt kín tin tức về sự kiện này .

Đoàn tàu vào ga Lyon và những người khuân vác ào ra chất hành lý của nhóm diễn viên lên xe đẩy . Các cô gái xuống tàu, cười nói vui vẻ, bởi hôm đó là một ngày thu đẹp trời với đầy vẻ quyến rũ của Paris, Sarah đi cùng với Mary-Ellen, ra tới cổng họ thấy Umberto đang đứng đợi phía ngoài . Mặt ông ta lạnh lùng . Quần áo nghiêm túc khác thường . Mary-Ellen quay sang Sarah, vẻ thông hiểu .

" Tốt nhất là tớ để mình cậu với ông ta . Cố mà nhã nhặn Sarah ạ . Ông ta đã nén cái lòng kiêu hãnh Sicillian lại để ra đón câu và trong ông ta có vẻ giận dữ lắm ."

Trong một thoáng, Sarah đứng nhìn chằm chằm vào cặp mắt đen sắc lạnh khi . Rồi cô chậm rãi bước về phía Umberto, không biểu lộ gì cả . Giọng cô vẫn bình thản khi ra lệnh cho người bốc vác xếp hành lí của cô lên xe ông ta .

Rồi cô quay sang, nói .

"Em không hề nghĩ là sẽ gặp anh ở đây ."

"Em nghĩ tôi sẽ làm gì, đợi em đến văn phòng của tôi ư ? Nếu vậy thì tôi phải đợi suốt đời à ?"

"Em đói và mệt . Em mong rằng ông sẽ không gây một vụ cãi lộn ."

"Tôi chưa bao giờ gây cãi lộn cả . Em mới luôn luôn là người hay nổi khùng . Nào, tôi sẽ đưa em đến Maxim ăn trưa để chào mừng em đã trở lại Paris."

Ông nắm vai cô, xoay mặt cô lại .

"Hôn anh đi, Sarah . Anh đã đến ga sớm hơn cả mấy tiếng đồng hồ và anh thật sung sướng khi thấy em ."

"Ông có thể hôn em trong xe ."

"Hôn anh ngay bây giờ, quỉ tha ma bắt em đi ."

Khi môi họ gặp nhau, Sarah cảm thấy sự thèm muốn mà ông ta đã luôn khơi dậy nơi cô và, nhắm mắt lại, để mặt cho ông ta làm những gì mà ông ta đã nóng lòng chờ suốt mấy tuần lễ . Rồi đi theo Umberto ra xe, tức cười khi nhận ra rằng ông đã mua đời xe mới nhất của kiểu xe mà cô đã làm cho tan tành ở Palermo . Giống như cô, ông là một con người của thói quen, không thích sự thay đổi và muốn giữ mãi chiếc xe mà ông ta đã quen thuộc, những người phụ nữ đã quen thuộc, những "chiến hữu" đã tự chứng tỏ mình hơn hai mươi năm trời . Khi người tài xế mở cánh cửa phía sau, Sarah nhìn thấy cả một lẵng hoa violet to tướng lẫn với những bông hoa phăng có ria cánh màu hồng mà cô ưa thích, cô quay sang Umberto với một nụ cười trên môi .

"Cảm ơn ông còn nhớ những bông hoa mà em ưa thích ."

Umberto nhìn đăm đăm vào khuôn mặt mà đầy bí ẩn mà ông ta chưa bao giờ hiểu được và cảm thấy những nổi thèm muốn trào lên như những cơn sóng như ngày biển động . Ông nắm chặt lấy tay cô .

"Em đã phá tan chiếc xe của anh, cho nên anh phải mua chiếc mới ."

"Em sẽ cố gắng để khỏi bị cám dỗ phá nốt chiếc này ."

"Mỗi ngày anh tự hỏi mình cả chục lần, vì sao anh lại muốn có em, nhưng không tìm được câu trả lời"

"Chúng ta đang đi đâu vậy ?"

"Đến căn hộ mà anh đã tìm cho em, sau đó sẽ đi ăn ."

"Umberto, cảm ơn về tất cả những gì mà anh đã dành cho em ."

Sarah nhìn xuống hai bàn tay ông ta, những ngón tay xiết chặt lấy tay cô . Trong đầu cô thầm so sánh với những ngón tay dài, đầy vẻ quí tộc của Vieri . Khi Umberto lần tay lên đùi cô, xiết mạnh đến mức cô phải oằn người lên thì Sarah tự hỏi cô đang làm gì với ông ta, vì sao cô lại chấp nhận tình yêu của ông ta, vì sao cô lại để mình bị lôi cuốn vào những quyền lực, tiền bạc, và những tình cảm của ông ta . Sự thật là cô cần ông ta và sự che chở mà ông ta giành cho cô . Có điều, cô tin chắc rằng, ông ta sẽ cho cô những gì cô muốn . Tất cả! Cô ngạc nhiên khi thấy xe đỗ lại dưới tầng ngầm của một toà nhà lộng lẫy ở một khu phố sang trọng .

"Đây là nơi em sẽ sống ư ? Ông chắc là em chịu đươc chuyện tiền bạc à, Umberto ?"

"Anh chịu tiền . Em nghĩ anh là người thế nào, một gã đàn ông

chỉ biết làm tình mà không nhận lãnh trách nhiệm sao ?"

"Em không muốn ông trả tiền nhà cho em, làm như thể em là một gái bao và đó là diều em tối kị "

"Thế em muốn gì, muốn anh chuyển tiền cho bọn Lido để trả lương cho em cao hơn và làm như anh không giúp đỡ gì cho em hả ? Anh không đồng ý . Anh trả tiền và em cho phép anh . Giữa chúng ta mọi chuyện phải thẳng thắn."

Sarah bước vào một căn hộ tuy nhỏ nhắn nhưng sang trọng, với một phòng giải trí, một phòng ngủ, một phòng tắm, và một phòng thay quần áo . Đồ đạc trong nhà là một sự kết hợp giữa cổ kính và hiện đại, những tấm thảm Arrailos của Bồ Đào Nha thêu những bông hoa phăng mà cô ưa thích, trong bếp là những chiếc bàn và ghế làm bằng liễu gai của HàLan và dãy tủ tường đầy đồ sứ . Phòng ngủ có những tấm rèm làm bằng lụa Ấn Độ và một chiếc đồng hồ Cartier gắn kim cương theo kiểu những năm ba mươi . Chiếc gường gỗ trắng muốt được tạc như một chiếc vỏ ốc để ngược và ga trải gường cũng bằng lụa giống như những tấm rèm .

Sarah ngồi lên chiếc ghế sofa trong phòng khách, những ngón tay cô mân mê tấm thảm phủ trên đó . Xúc động với việc Umberto đã yêu cầu những người trang trí nội thất sử dụng những màu sắc, đồ vật và phong cách mà cô ưa thích, cô bước lại bên ông ta .

"Ông thật là tuyệt vời . Thậm chí ông còn nhớ là em thích một căn bếp màu hồng và xanh da trời như nhà Monet ở Giverny ."

"Anh nhớ tất cả những gì em ứa thích, Sarah ạ, và anh sẽ luôn luôn là như vậy"

Sarah thở gấp khi Umberto bế cô lên đi vào phòng ngủ và ném cô xuống ga lụa trắng muốt . Cô không thể không bật cười khi

ông ta vội vã cởi quần áo cứ như không thể còn dịp nào nữa vậy .

"Anh phải yêu em . Đã ba tuần và hai ngày kể từ lần gặp em trước và anh căng thẳng lắm rồi ."

Umberto cởi bỏ nốt mảnh vải cuối cùng và quay sang nhìn cô, ánh mắt đầy thèm khát, thân thể ông cương cứng . Khi Sarah vẫn chỉ chăm chú nhìn ông, mặt đầy vẻ bất trắc thì ông ta ào tới xé toạc chiếc áo sơ mi vải lông trắng nõn, rồi chiếc váy ngắn, mỗi lúc thêm bị khích động bởi lẽ cô vẫn cứ như một pho tượng, không bị tác động nào bởi sự ham muốn của ông . Sau khi xé chiếc nịt vú, ông ta đẩy cô nằm ngã xuống gường và xé nốt những gì còn lại trên người cô, trừ đôi tất lụa . Khi ngọn lửa dục bắt đầu bừng lên trong cô, ông thấy gương mặt cô thay đổi và những muốn la lên rằng ông yêu cô biết bao nhiêu.
Thay vì thế, ông hôn cô và vuốt ve mái tóc óng ả, giọng ông khàn đi vì dục vọng .

"Hãy nói rằng em muốn anh, Sarah . Những tuần lễ xa cách đó là cực hình ghê gớm nhất trong đời anh ."

"Ông nói nhiều quá . Sao ông không đơn thuần cho em thấy ông đã nhớ em như thế nào ?"

Ông choàng tay ôm đôi bờ vai cô và lại hôn cô, hai bàn tay lần xuống cặp vú và vuốt ve hai núm vú đã cứng lên ngay khi ông vừa chạm tới . Rồi dang rộng hai đùi cô, ông trườn lên cô, van vỉ vì thèm muốn .

Cô nhắm mắt lại, quên đi Vieri và tất cả mọi thứ trên đời . Cô không thể không nhoẻn cười khi Umberto lăn xuống khỏi bụng cô, lắc lắc đầu .

"Bây thì anh không còn sức để đi ăn trưa nữa . Ôi Sarah, thật sung sướng là chúng ta lại có nhau . Anh không muốn xa em nữa . Anh muốn được cầm tù em mãi mãi ."

Tại nhà hàng Maxim, họ được dẫn vào chiếc bàn cho khu vực giành riêng Những người phục vụ kính cẩn chờ đợi thực hiện các mệnh lệnh . Như thường lê, Umberto gọi các muốn ăn quen thuộc của mình .

Trong lúc Sarah còn chưa biết gọi món gì thì cô trông thấy Vieri bước vào cùng với vị hôn thê của anh . Khi họ được dẫn đến một bàn gần đó, cô đưa người hầu bàn tấm thực đơn và gọi món thịt hun khói . Rồi cô chắm chú quay sang Umberto .

"Ông có kế hoạch gì cho buổi chiều nào ?"

"Anh sẽ đưa em về nhà và làm tình cho đến lúc kiệt sức ."

Nhận thấy ánh mắt cô, ông đưa mắt nhìn theo và bắt gặp vẻ mặt khinh bạc của Vieri . Trong giây lát, Umberto giữ vẻ mặt đầy bí hiểm . Rồi với một nụ cười trên môi, ông ta đứng dậy và hôn tay của Mariannina bằng thái độ trân trọng .

"Quận chúa khoẻ mạnh chứ ? Mọi thứ cho lễ cưới sẵn sàng cả chứ ?"

Mariannina nói một thứ tiếng Pháp hoàn hảo bằng một giọng rất thanh và Sarah thấy rằng, cũng vẫn như trước, mọi chi tiết về cô ta đều tuyệt hảo . Cô cũng nhìn thấy rằng Mariannina hoàn toàn hạnh phúc . Cô cau mày khi nghe câu trả lời .

"Tôi kiệt sức, nhưng hoàn toàn sung sướng . Có một vài việc chuẩn bị còn hơi chậm trễ, nhưng chúng tôi sẽ cưới sau 3 tuần nữa, và đó là điều chắn chắn ."

Umberto quay sang Vieri và bắt tay anh .

"Còn anh bạn có cảm giác gì về chuyện sắp mất tự do hả ?"

Cái nhìn lạnh lùng của Vieri chuyển từ Sarah sang Umberto, người mà anh không giấu nổi khó chịu .

"Mất tự do đối với tôi là điều luôn luôn khủng khiếp ."

Umberto lắc lắc tay anh ta một lần nữa rồi quay về bàn vừa ngồi xuống vừa nhìn Sarah vẻ buồn rầu .

"Vieri rầu rĩ khi bị Mariannina nhốt trong nhà để anh ta khỏi lang thang nữa, chắc chắn là thế."

"Em nghĩ, ý thức nghĩa vụ của anh ta đủ mạnh để anh ta trở nên một người chồng tốt ."

"Anh ta cũng là một người tình tuyệt vời chứ ?"

Sarah nhìn thấy cơn ghen của Umberto đang có nguy cơ bùng lên . Cô dịu dàng nói, như với một đứa trẻ .

"Em không biết . Em chỉ mới làm tình với một mình ông thôi, và sự thật là như thế ."

Ông ta cầm lấy tay cô và hôn từng ngón tay, thèm khát được tin vào điều cô vừa nói .

"Em biết đấy, Sarah của anh . Anh nghĩ là anh phải lòng em ngay từ ngày đầu tiên gặp em và anh sẽ yêu em mãi mãi ."

"Đừng nói vậy . Không ai có thể chắc chắn giữ mãi được một tình cảm nào đó ."

"Anh có thể . Khi nào máu trong anh biến thành nước lã thì khi đó anh mới thôi yêu em. Em hãy nhớ như vậy ."

"Em không muốn ông yêu em . Em chưa bao giờ bảo ông làm điều đó ."

"Bảo với không bảo - thì có gì khác đâu ? Em có tình yêu của anh, vậy hãy giữ gìn nó . Anh chưa bao giờ trao nó cho ai cả ."

Chương 7

Paris – Rheims, Tháng 12,1967

Lâu đài Brouillard nằm lọt trong 500 mẫu Anh trồng toàn bạch dương và dẻ, 1 toà nhà đường bệ. Gia huy mang dòng chữ Ta sẽ vươn lên tới đâu được gắn trên tất cả các cánh cửa. Trong dịp lễ đặc biệt này, lễ cưới của Charles và Arlette, tất cả các gia nhân đều mặc lễ phục kiểu thế kỷ 19, với những chiếc tạp đề trắng toát và nhữn chiếc váy dài màu xanh dịu. Những người hầu nam đều mang tóc giả có phấn, phẩm phục may bằng hàng nhung với những ngù vai vàng choé. Trong tất cả các phòng đều có hoa, nhất loạt cùng 1 màu của gia đình, còn trong gian đại sảnh thì toàn là phong lan, được bày biện tinh tế dưới sự chỉ dẫn của 1 nhà trang trí nổi tiếng ở Paris.
Arlette nhìn bóng mình trong gương và cố tin vào sự thật là cô sắp lấy chồng. Cô hài lòng là cả 3 người bạn thân nhát đều đã có mặt,thế nhưng cô có rất ít thời gian dành cho họ. Bà mẹ cô không ngừng sụt sùi kể từ khi bà từ Naples đến, và thần kinh của Arlette thật căng thẳng. Hai bàn tay cô luôn run run à chính cô cũng chẳng hiểu vì sao.
Sarah thán phục ngắm bộ đồ cưới tuyệt diệu kiểu St. Laurent với những bông tulip và những chiếc lá nho. Cô cũng nhận thấy thái độ căng thẳng và gương mặt tái nhợt của Arlette, lo lắng và sợ hãi trong mỗi cử chỉ. Thế rồi đầu óc cô chuyển sang những suy nghĩ về Umberto, người đã rất bực tức vì không nhận được lời mời đến dự đám cưới. Thay vào đó, ông ta đã sai tài xế Enzo lái xe đưa cô đến Chantili, và Sarah cũng hiểu rằng người đàn ông trẻ này nhận lệnh phải luôn bám sát cô như 1 con chó săn và ghi nhớ tên của bất kỳ người đàn ông nào nói chuyện với cô.
Trong 1 nhà thờ nhỏ được trang hoàng đầy hoa hồng, phong lan và những tấm thảm mô tả quang cảnh cuộc đi săn của Hoàng gia, Sarah và các bạn chứng kiến lễ thành hôn của Arlette. Khi

cha cố đặt tay Arlette vào tay Charles và 2 người trao nhẫn, những giọt nước mắt chan hoà trên má Arlette và tiếng nức nở của mẹ cô cũng trở nên to hơn. Vị công tước cau mày trong 1 sự khó chịu ra mặt, bắt gặp cái nhìn đờ đẫn của 1 trong những cô hầu gái ngồi gần đó, đầu đội chiếc mũ rơm có trang điểm bằng những nhánh hoa ngô.
Marry-Ellen huých Sarah và thì thầm, "Liệu Charles sẽ đòi hỏi được gì ở con bé kia trước khi nó kịp già đi nhỉ?"
"Cậu thật ma bùn, nhưng có thể cậu dúng đấy. Tuy vậy đừng nói gì với Arlette cả.Nó là đứa rất tin tưởng vào hôn nhân, còn lúc này thì lại không được tự tin cho lắm."
"Nó rất sợ sẽ làm anh ta thất vọng trong phòng ngủ. Tuần trước, nó mua 3 cuốn sách hướng dẫn về tình dục nhưng tất cả những gì đã xảy ra sau đó chỉ là việc nó vào giường liền 2 tiếng đồng hồ còn lúc ra thì mặt đỏ bừng và kiệt sức. Nếu tớ đoán đúng thì mối quan tâm lớn nhất trong đời cô bạn chúng ta là chính bản thân cô ta mà thôi."
"Này, cậu đang ác ý gì đấy."
"Nhưng mà tớ nói đúng."
Bữa tiệc được tổ chức trong phòng khiêu vũ của toà lâu đài. 200 khách uống rượu sâm banh và thưởng thức đủ loại đồ ăn, từ vịt xông khói đến gà tây nhồi nấm. Mấy con hươu quay trên 1 cái giá đỡ, được bài trí như 1 cánh rừng thu nhỏ ở đầu phòng. Sarah, Holly và Marry- Ellen thấy rằng Arlette rất hồi hộp, nhưng khách khứa thì đều công nhận rằng Arlette đã học được nhiều điều tế nhị cần phải có khi nói năng với quản gia và kẻ hầu người hạ. Cô cũng biết tự vệ trước những sự tò mò thái quá. Khi 1 phóng viên sốt sắng hỏi cô về những số đo, cô đã trả lời rằng tấm thân cô là để mang lại khoái lạc cho chồng cô chứ ko phải là để cho bạn đọc của các tờ báo thoả chí tò mò. Tuy nhiên, sự thử thách thật sự chỉ đến với cô khi đối mặt với tình nhân của Charles suốt mấy năm qua. Biết mối quan hệ này và biết chẳng ai thích thú gì với sự xuất hiện của Minouche rực rỡ nhưng đã luống tuổi, Arlette nghênh đón tình địch với 1 nụ cười rạng rỡ giả tạo.
"Bà thật quý hoá, đã lái xe ngần ấy dặm đường để đến dự lễ cưới

của chúng tôi.'
Nhận thấy sự ghen tuông ẩn sau những lời lẽ hoa mỹ, Minouche trả lời với sự ngọt ngào ko kém.
Đã 10 năm qua tôi ko bỏ lỡ 1 dịp tiếp đãi nào của Charles và càng ko thể nghĩ tới chuyện bỏ lỡ dịp này"
"Ồ, bây giờ thì bà có thể nghỉ ngơi 1 cách xứng đáng. Tôi hy vọng bà đã hài lòng với tấm vé mà anh ấy gửi tới ba?"
"Tất nhiên , ông ấy là người rộng rãi – nhưng tôi chắc là cô cũng đã biết điều ấy."
Arlette lấy hơi và nâng cao cằm thêm vài phân.
"Thưa bà, Charles chưa bao giờ có lí do để gửi 1 tấm vé nào cho tôi cả. Mà là anh ấy cưới tôi"
"Ồ, hy vọng cô sẽ rất hạnh phúc. Nếu cô cần lời khuyên gì thì cứ gọi tôi. Tôi biết Charles lâu đến mức ông ấy dường như là…"
"1 đứa con trai của bà ư? Tôi biết, nhưng tôi phải học để làm vợ anh ấy và điều đó là điều mà bà ko thể nào dạy tôi được"
Arlette đi lên gác và ngồi xuống giường, ngắm những bông hồng được đặt trên 1 chiếc bàn khảm Sheradon. Đám cưới hoàn toàn tốt đẹp, những vị khách hào hoa, và Charles đã nói rằng cô là 1 cô dâu hoàn hảo nhất mà anh từng biết. Cô nhỏm dậy, đi đi lại lại, lo lắng hồi hộp mà ko biết là vì sao. Cô đã chờ đợi 1 cảm giác ngây ngất khi chàng công tước trong những giấc mơ của cô ngỏ lời cầu hôn. Thế nhưng cô đã rơi vào 1 tâm trạng khắc khoải sâu sắc. Trong lúc cô đang nghĩ liệu có thể rũ bỏ những đám mây đen đang trĩu nặng trong đầu hay ko thì Holly bước vào.
"Cậu cảm thấy buồn và trống vắng đúng ko?"
"Đúng là như thế đấy. Nhưng sao cậu biết"
"Cậu đã bỏ toàn bộ tâm trí, sức lực cho giờ phút này và jờ đây cậu đã toại nguyện, ko còn mục đích. Nếu cậu ko muốn những ngày sắp tới là buồn tẻ thì cậu phải tìm cho mình 1 mục đích mới. Có thể cậu sẽ có 1 gia đình nhỏ hoặc trở thành 1 trong những phụ nữ ăn diện nhất nước Pháp. Nếu những điều đó ko có sức hấp dẫn, cậu có thể học nghề làm rượu sâm banh và trở thành 1 bà chủ."
"Ko bao jờ, tớ nhường tham vọng đó cho Sarah. Cô ấy có những đặc tính của Umberto."

“Ồ, cậu phải nghĩ tới 1 điều gì đó hoặc là cậu sẽ cứ loanh quanh với những chuyện đau khổ mãi mãi. Bây giờ thì xuống nhà tạm biệt bạn bè đi thôi. Sarah phải trở về Paris, còn Luis thì đang chờ Marry-Ellen ở khách sạn đấy. Tớ nghĩ là họ sẽ cùng đi Seville với nhau. Chỉ mong là nó đừng có làm điều gì vội vã.”
“Hãy bảo nó,” Arlette giục. “Hãy nói Sarah làm điều đó.Chỉ có lời khuyên của Sarah là được Marry-Ellen tôn trọng.”
“Sarah là người duy nhất có những lời khuyên được tất cả bọn mình tôn trọng, thế còn ai cho Sarah những lời khuyên?’

“Chẳng có ai cả. Vì thế mà nó mới dính vào lão khủng khiếp kia”. Holly mân mê những lọn tóc của mịnh”Umberto rất quyến rũ, thế nhưng sự xấu xa đã ăn vào tận xương tuỷ của hắn,đó là sự thật”.
“Lão là 1 con đười ươi và là tất cả những gì mà tớ căm ghét nhất. Tớ chỉ ko hiểu…”?
“Tớ biết,” Holly nói. “Nào ta xuống nhà đi thôi”.

4 người bạn đứng bên bờ hồ, ngắm nhìn cánh rừng và ngôi nhà tuyệt đẹp mà từ nay sẽ là nhà của Arlette. Sau nhiều ngày tháng sống và làm việc với nhau, họ cảm thấy sợ phải nói lời từ biệt.

Sarah hôn lên má Arlette
“Bây giờ cậu nghe tớ nói nhé. Cậu đã cưới chàng công tước của cậu, cậu có toà lâu đài của cậu và cậu sẽ ko bao giờ còn phải lo đến chuyện tiền bạc như 3 đứa bọn tớ nữa. Thôi đừng nghĩ về quá khứ. Kiếm cho bà mẹ cậu 1 căn hộ nhỏ và để bà ở đấy cho đến lúc bà có thể thôi than khóc. Rõ ràng là Charles ko thích những giọt nước mắt đâu”.
Sarah quay sang những người kia.
“Có lần chúng ta đã nói chuyện về việc tập họp sau khi ko còn biểu diễn nữa, đúng ko”?
Họ gật đầu.
“Tớ đề nghị rằng chúng ta hãy hẹn nhau ăn trưa vào ngày mùng 1 tháng 5, 10 năm sau, kể từ bây giờ. Trong khoảng thời gian đó chúng ta hoàn toàn có thể gặp nhau luôn nhưng có thể … phải

đến ngày hẹn ấy…"
Marry-Ellen xúc động nói.
"Ngày 1- 5, năm 1977 là ngày chúng ta hẹn ăn trưa với nhau vào lúc 1h. Ko được vắng mặt với bất cứ lý do gì" `
Những cô gái ôm hôn nhau lần nữa, rồi khi Holly và Marry-Ellen đã ngồi vào trong xe, Sarah quay sang Arlette
"Tớ biết là cậu ghê sợ chuyện làm tình,Arlette ạ. Nhưng đó ko phải là chuyện hành hạ nhau mà là 1 trong những khoái lạc của cuộc sống"
"Tó ko giống cậu, Sarah . Tớ ko giống như những người phụ nữ khác. Giá tớ mà như vậy thì hẳn tớ đã làm tình từ lâu lắm rồi cơ. Tớ thực ko hề muốn cố gắng trong chuyện ấy"
"Cậu đẹp ghê lắm,"Sarah nói trong khi hôn lên má Arlette lần nữa. "Và Charles thèm muốn cậu. Đó là tất cả những gì cậu cần phải nhớ"
"Tớ sẽ làm tất cả những gì có thể làm được để anh ấy hạnh phúc, Sarah ạ. Tớ sẽ là người vợ mà anh ấy cần có và muốn có. Nếu như ko hứng thú với những cuộc ân ái thì tớ cũng sẽ đóng kịch thật khéo. Tớ hứa như vậy".
Sarah và Marry-Ellen đưa Holly tới sân bay, tiễn cô tới tận cổng,và hôn những nụ hôn từ biệt trước khi cô đi vào cửa phòng chuẩn bị lên chuyến bay đi Dublin. Cô sợ những ngày sắp tới và rầu rĩ khi nghĩ rằng có thể ko bao giờ còn được gặp lại bạn bè nữa. Sự cô đơn là khủng khiếp.
Ngồi trong chiếc xe lao về trung tâm thành phố, Marry-Ellen cầm chặt tay Sarah. Im lặng 1 hồi lâu, rồi cô quay sanh nhìn đôi mắt tím biếc với vẻ dò hỏi.
" Thế nào bây giờ hả Sarah ?"
" Có trời mà biết. Tớ sẽ làm việc ở Lido 1 thời gian còn cậu sẽ đi Seville. Cậu có yêu Luis ko?" Cô thẳng thừng hỏi.
Marry-Ellen nhìn mãi xuống đôi tay mình, ko biết nên trả lời ra sao. " Có thể là thế. Tuy vậy, tớ đã ko hề có ý định hôn nhân gì, bởi vì còn quá nhiều việc tớ muốn làm. Thế nhưng cuộc sống của anh chàng đang có sức hấp dẫn đối với tớ. Tớ có thể làm đại cho xong."
"Đừng có làm điều ngu ngốc,Marry-Ellen. Phải biết chắc về anh

ta và cuộc sống thực sự của anh ta là như thế nào trước khi cậu có 1 quyết định." Cô ngừng lời đột ngột và cười phá lên. "Ồ, hẳn là tớ đang làm như tớ là cha mẹ cậu ấy nhỉ?"Cô xiết chặt tay Marry-Ellen.
"Cố gắng đừng để mất liên hệ. Tớ đã đưa cho cậu địa chỉ của tớ ở Paris và của bà cô ở Anh rồi. Thế là đủ."
Phút chia tay, họ ghì chặt lấy nhau lần cuối cùng. Rồi Sarah chạy trở về xe,quay lại giơ tay vẫy trước khi ngồi khuất vào sau cửa xe gắn kính màu đen.
Marry-Ellen đứng chết lặng,nước mắt rơi lã chã trên mặt. Cô đã rời bỏ nước Mỹ sau 1 cuộc tình bất hạnh và đã tìm thấy bạn bè và sự thanh thản trong những ngày náo nhiệt của đợt đi biểu diễn. Giờ đây cô lại chỉ có 1 mình. 2 chữ đó cứ vang vang trong tâm trí cô như 1 cơn ác mộng và cô phải cố lắm để khỏi oà khóc.
Lúc cô sắp bước vào khách sạn thì bỗng Luis xuất hiện và cúi xuống hôn tay cô.
"Trông em buồn quá. Anh biết là như vậy nên đã tự động dàn xếp để chúng ta có thể đi Seville ngay lập tức. Nếu em ở lại Paris, trí óc em sẽ đầy kỷ niệm ko nên nghĩ tới lúc này."
Marry-Ellen chạy vội lên cầu thang, ko 1 lời khước từ, nhẹ nhõm vì đã có việc để làm, có 1 chỗ nào đó để đi, 1 điều gì đó để mà trông đợi. Trong giờ phút chia ly với bạn bè này, Luis đã giành cho cô sự quan tâm và cả sức mạnh, và cô mang lòng biết ơn anh. Cô nghĩ về Seville và ko khí ấm áp dưới ánh nắng mặt trời vùng Andalusia. Trở lại đấy là phải, để quên đi mọi thứ mà cô muốn tránh né, giống như vạch kế hoạch cho tương lai và nhìn vào sổ sách quyết toán tiền bạc vậy. Cô sẽ để mặc mọi thứ cho đến 1 ngày nào đó và nếu may mắn thì những ngày đã qua sẽ ko bao giờ quay lại.

Sarah hờ hững nhìn đường phố. Trên góc phố Brey, cạnh 1 tiệm ăn có những cửa sổ mới được trang hoàng lộng lẫy, 1 người hầu bàn mặc đồng phục chỉnh tề đang chạy vùn vụt trên vỉa hè đông đúc, khéo léo tránh khách bộ hành và cố giữ thăng bằng cho chiếc khay đầy ắp bưng trên 1 tay. Sarah chăm chú theo dõi với vẻ thú vị. Hẳn là anh ta đang luyện tập cho cuộc thi tài sắp

được tổ chức giữa những người hầu bàn có kinh nghiệm nhất của thành phố. Giải thưởng đủ lớn để mua 1 cái tiệm mà mỗi người bọn họ đều thèm muốn được sở hữu.
Sarah giật mình nhận ra cô yêu Paris tha thiết và cảm thấy thân thuộc với nó hơn cả London. Cô đập tay vào cửa xe, bảo Enzo dừng lại chờ cô mua 1 tờ báo buổi chiều. Rồi như 1 người Paris chính tông, cô ngả người ra sau và bắt đầu xem tin tức…Giá cả tăng 3% so với cùng kì năm ngoái, 1 vụ bắt cóc do băng những con vẹt gây ra – băng này có tên như vậy bởi lẽ những yêu cầu về tiền chuộc của chúng được nhắc đi nhắc lại bởi những chiếc máy tí hon cài vào các buồng điện thoại công cộng khắp thành phố. Sarah nhìn vào gương mặt của nạn nhân mới nhất, cô con gái 19 tuổi của 1 nhà triệu phú, chủ nhà băng người Pháp. Cô gái, người đã biến mất khỏi ngôi nhà ở Paris sau buổi liên hoan mừng sinh nhật, thật là xinh đẹp, dẫu gương mặt cô ta có thể hiện vẻ khắc nghiệt của ông bố. Sarah nghĩ rằng đó là 1 dấu hiệu tốt. Để có thể sống với những nỗi kinh hoàng của 1 vụ bắt cóc thì phải có 1 tinh thần cứng cỏi. Rồi cô giở qua mục thời trang và đụng phải bộ đồ cưới của Mariannina, được trình bày rất rõ cho những độc giả hâm mộ. Thiết kế bởi nhà thời trang Dior, chiếc váy dài là cả 1 giấc mơ hiện hình thành tơ lụa, trên đó có thêu tên họ của gia đình cô ta và gia đình Vieri . Cùng với nó, bài báo viết, Mariannina sẽ mang chiếc mũ đính kim cương huyền thoại của gia đình Aldobrandini vốn được làm cho nữ hoàng Nga Katherine.

Sarah thấy Umberto thật xảo quyệt và cố ý chiếm hữu, ngay cả trong lúc này. Lễ cưới Aldobrandini đã được chọn là 1 trong 6 sự kiện xã hội quan trọng nhất, sẽ được truyền hình trong loạt phóng sự để khán giả Pháp thấy người khác sống như thế nào. Cô đã tính xem lễ cưới này vào buổi chiều tại căn hộ của cô, thế nhưng Umberto đã khăng khăng đòi cô ngủ lại qua đêm tại nhà ông ta ở Bougogne. Tận dụng cơ hội vợ ông ta vắng mặt, rõ ràng là ông ta, ở phút cuối cùng đối với Vieri, đã không để mất Sarah . Cô bỏ tờ báo sang một bên và nhìn con đường trước mặt hướng tới Boulogne. Trong vòng chưa đầy 24 tiếng nữa Vieri sẽ rời

Paris với cô vợ mới cưới của anh. Đã là lúc để quên anh đi nhưng cô ko thể. Đã là lúc phải kiềm chế ko để đầu óc cô cứ miên man với những ý nghĩ về Vienna và bình minh trên sông Danube và đắm mình trong tiếng đàn Balalaika ở Navona. Cả chục lần 1 ngày, Sarah đã cầm bút lên viết cho Vieri , rồi lại xé đi những lá thư, những tấm bưu ảnh hoặc vứt bỏ chúng thay vì gửi đi. Có 1 lần cô đã cố tìm số điện thoại nhà riêng của anh ở đại lộ Foch, nhưng số máy ko được đăng ký. Những chuyện đó luôn làm Sarah giận giữ với chính sự mơ mộng hão huyền trẻ con của mình. Cô lại nghĩ tới chuyện phải làm việc như 1 con trâu để trở nên giàu có, giàu như Vieri và hùng mạnh như Umberto. Một khi cô đã giàu có, một khi cô đã hùng mạnh thì ko còn kẻ nào có thể khước từ những điều cô muốn. Với tất cả sự ngây thơ của mình Sarah coi sự giàu có và quyền lực là phương tiện để đạt được mọi ý muốn. Rồi, với những giọt nước mắt tuôn rơi, cô tự nhủ rằng 1 chương mới của cuộc đời cô đã bắt đầu và cô phải cố gắng hết sức mình để làm cho nó trở nên thành đạt. Quá khứ là quá khứ. Phải biết giành lấy cái có thể và chấp nhận cái ko thể.
Trong bữa tối hôm đó, Umberto ở vào một tâm trạng vui hiếm hoi, kể cho cô nghe những mẩu chuyện về ông chú Fabrizzio, kẻ háu gái nhất vùng Palermo và chỉ có 3 sở thích là: đàn bà, đồ ăn và thách thức pháp luật.
“Một lần, ông ta bị cảnh sát truy nã, phải ẩn náu trên đảo. và cảnh sát đã tóm được ông ta khi bám theo cô gái điếm trong làng trên đường đến thoả mãn tình dục cho kẻ trốn tránh kia.”
“Và rồi ông ta vượt ngục chứ?”
“Tất nhiên. Một hôm ông ta được viếng thăm bởi vị thống đốc và một đoàn phóng viên từ Rome. 1 trong số họ là 1 goá phụ tuổi 50. Bà ta nhìn thấy sức lực của Fabrizzio, bèn bốc ngay lửa dục. 2 ngày sau bà ta chi tiền cho 1 vài người bạn để kéo ông ta ra khỏi nhà tù. Ông ta sống 2 tháng với bà ta và quay trở lại nộp mình cho cảnh sát. Nói rằng, thà chịu cảnh tù đày còn hơn là phải chết vì kiệt sức ở trên giường với bà kia.”
Ngày hôm sau, Sarah ngồi trong 1 căn phòng tối, chiếc khay đựng bữa ăn trưa muộn màng để trên đầu gối, những chiếc ly thuỷ tinh mới được lau chùi để trên chiếc bàn thấp bên cạnh.

Sau 5 phút nữa, lễ cưới của Vieri và Mariannina sẽ bắt đầu. Lúc này, chương trình thời sự đang bận rộn với những tình hình tài chính. Sarah đặt chiếc khay qua 1 bên, nhận thấy rõ rằng mấy ngày qua cô đã ko muốn ăn uống gì cả. Cô muốn được ở thật xa Paris vào lúc này, thế nhưng cô lại ko cưỡng được ý muốn xem cái buổi hôn lễ sẽ mang đến cho cô những giọt nước mắt buồn thảm.
Những hình ảnh trên màn ảnh nhỏ thay đổi và ống kính máy quay chuyển sang cảnh bên ngoài của nhà thờ Madeleine, nơi Vieri và Mariannina sẽ làm lễ cưới. Những nhân vật xã hội nổi tiếng của Pháp, ý và Mỹ đang đến. 1 chính khách thuộc phe đối lập của Pháp bước theo sau các vị cựu hoàng đang sống lưu vong, các nhân vạt trong giới truyền thông, và các thành viên của 2 gia đình. Khi Mariannina đến và bước ra khỏi chiếc xe hơi sang trọng, cô được 1 tá các cô phù dâu xinh xắn đưa vào nhà thờ.
Sarah chăm chú nhìn cô dâu. Như thường lệ,ko 1 sợi tóc lệch lạc, ko 1 nếp nhăn trên làn váy lụa. Mariannina được chuẩn bị hoàn hảo và hoàn toàn làm chủ những cảm xúc của mình. Sarah buồn rầu nghĩ rằng giá mà cô được cưới Vieri thì cô sẽ hát vang, ko thể nào che dấu nổi niềm vui sướng trong lòng, giống như việc cô cũng ko thể nào che dấu được các tình cảm khác trong cuộc sống. Sau cùng cô nhận ra rằng con người Vieri rất khác biệt với cô và Mariannina mới là người thích hợp, được nuôi dưỡng từ thuở thơ ấu để trở thành vợ của 1 người như anh. Khi những ống kính chuyển vào bên trong nhà thờ Sarah nhìn thấy người đàn ông cô yêu dấu đứng cùng với người em trai bên bàn thờ.
Nước mắt tuôn rơi và cô xịt mũi thật mạnh, cố gắng gượng trước nỗi buồn tràn ngập trái tim. Cho tới tận đêm qua, cô vẫn hy vọng rằng Vieri có thể sẽ hoãn cưới, thế nhưng bây giờ niềm hy vọng đã chết và cùng với nó là cô bé Sarah Hallam thơ ngây.
Sarah nhìn Mariannina bước đi trong điệu nhạc rộn rã của lễ cưới. Khi đến chỗ Vieri và người em trai đang đứng, cô tỏ ra bình thản với cái nhìn và nụ cười của chú rể với mình. Sarah chuyển sang nhìn người cha của Vieri đang ngồi ở hàng ghế trước với

các con gái của ông. ông là 1 người đàn ông cao lớn ở tuổi 60, 1 nhà quý tộc đúng nghĩa và là người đàn ông mà Vieri sẽ giống như đúc khi anh đến độ tuổi đó.
Sarah rướn người về phía trước để nhìn rõ hơn gương mặt Vieri khi những chiếc nhẫn cưới trao nhau. Nhưng ko thấy anh biểu lộ tình cảm gì đặc biệt. Sarah vẫn đang chăm chú nhìn anh, khi, giống như hàng triệu người xem truyền hình khác lúc bấy giờ, cô bỗng giật mình khi nghe 1 tiếng thét lớn với 1 giọng đông phương yêu cầu mọi người nằm cả xuống sàn. từ phía sau nhà thờ, những bóng người mặc đồ đen lao ra, dùng báng súng đập vào những ai ko chịu nghe lệnh và đánh vỡ đầu 1 thanh niên khi anh cố che chở cho bà mẹ. Sarah trân trối nhìn Vieri quay lại đối mặt những kẻ xâm nhập. Chúng tóm lấy 2 tay anh và lôi đi theo dọc hành lang.
Cha của Vieri xông tới giúp con trai và bị 1 tên trong bọn bắt cóc núp trên mái nhà thờ bắn 1 phát đạn xuyên qua ngực. Các nhân viên an ninh mà gia đình Aldobrandini thuê đã bị khuất phục trước khi bọn Nhật ào vào nhà thờ, và người duy nhất còn lại thì bị tên cầm đầu bắn chết nốt. đám cưới nổi tiếng nhất của mùa hôn lễ này đã biến thành 1 cơn ác mộng.
Sarah ngồi chết lặng trong cơn sợ hãi nhìn Vieri bị lôi ra khỏi nhà thờ. Sau đó rõ ràng là bọn kia tính mang anh theo lối cống ngầm của Paris đến 1 địa điểm bí mật để sát hại, hoặc đòi tiền chuộc, hoặc cả hai. Sarah đứng dậy như người mộng du, ko còn nghe thấy lời bình luận gấp gáp của các bình luận viên. Đầu cô như vỡ tung trong lúc cô chạy tới phòng ngủ của Umberto và rồi xuống phòng làm việc của ông ta dưới tầng 2. Ko thấy ông ta như mong đợi, cô vội vã chạy theo các bậc đá dốc, dẫn xuống 2 tầng ngầm của ngôi nhà. Cô sắp mở cánh cửa thứ nhất dẫn vào phòng thiết bị và hầm rượu thì chợt nghe thấy tiếng gào rú man dại của 1 người hoặc 1 con vật đang chết vì đau đớn.
Hoảng hốt, Sarah dừng lại và nghe ngóng, lần đầu tiên trong đời co rúm cả người lại vì sợ. Khi đã hơi hoàn hồn, cô rón rén đi dọc hành lang tối om, nhìn vào từng phòng ở cả 2 bên qua các lỗ khoá trên các cánh cửa gỗ sồi dày chịch. Kho thực phẩm trống rỗng. Phòng đựng đồ làm vườn và phòng đặt máy bơm nước

cũng vậy. Sarah tiến về phía hầm rượu và khẽ khàng hé cửa, suýt chết ngất trước cảnh 2 người của Umberto đang lôi 1 người đàn ông bị đánh dập nát và nhầy nhụa máu, và rõ ràng là người đó bị tra tấn. Sarah nhớ lại gương mặt Vieri lúc anh bị lôi đi qua trước ống kính máy quay, máu túa ra ở mũi và miệng. Lặng lẽ khép cửa lại trước cảnh ghê rợn kia, cô lần dọc theo hành lang, lên gác và về phòng.

Khoá cửa lại, Sarah cố trấn tĩnh với những câu hỏi đang rối lên trong đầu về người đàn ông dưới hầm rượu, về Vieri , và nhất là về Umberto Castelli. Tất cả những điều đó là thế nào? Thậm chí Umberto có biết có người đàn ông đó ko - và nếu biết thì lí do của cuộc tra tấn kia là gì? Sarah nhúng ướt 1 cái khăn và lau vầng trán đang nóng rực, vừa tự nhủ phải bình tĩnh, tránh làm bất kỳ 1 điều ngu ngốc nào. Cô biết là cô phải chạy trổn trước khi Umberto biết cô đã nhìn thấy gì. Thế nhưng bất chấp ý muốn của lý trí, 2 chân cô nặng như chì và tất cả những gì cô có thể làm được là lết lên giường.

Trong khi Sarah còn đang thẫn thờ nhìn lên trần nhà thì cô nghe thấy tiếng xe của Umberto chạy vào trong sân. Đột nhiên, sự choáng váng đờ đẫn của cô biến mất và cô vùng dậy 1 cách nhanh nhẹn ko ngờ, lôi ví, giày và áo choàng ra khỏi ngăn tủ. Rồi cô chạy bằng lối cầu thang giành cho người phục vụ xuống nơi để xe trong khi Umberto vào nhà bằng cửa chính. Sarah ngồi vào xe, lùi ra khỏi chỗ đó rồi chạy ra ngoài, hoà vào đường phố đông đúc của mùa đông Paris. Trong tâm trạng rối bời, chỉ những bóng đen của hàng cây trơ trụi in trên nền trời trắng bệch cũng làm cô sợ hãi và cô lái xe mỗi lúc một nhanh hơn theo bản năng, hướng tới khách sạn nơi Benedetti ở. Cô đậu xe trên một tuyến đường đôi, là 1 khu vực nghiêm cấm đậu xe, để bảo đảm rằng chiếc xe sẽ bị cảnh sát kéo đi. Rồi cô chạy vào khách sạn.

Mấy giây sau đó, Benedetti xuất hiện và mời cô ngồi vào trong quầy rượu khách sạn.

“1 ly Brandy cho tiểu thư đây và 1 Calvados cho tôi”, ông gọi hầu bàn, “Tôi chưa bao giờ thấy cô như thế này, Sarah. Lúc nào thì cô có thể kể với tôi là chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi phải đi khỏi Paris ngay bây giờ mà ko để Umberto biết.”
“Thế còn hợp đồng của cô với Lido thì sao?”
“Tôi ra đi, thế thôi”
“Sarah, nói xem chuyện gì đã xảy ra thế?”
“Vieri đã bị bắt cóc. Tôi nhìn thấy ở trên truyền hình. Thật là khủng khiếp. Cha anh ấy bị bắn, còn Vieri thì bị đánh vào mặt và lôi đi. Tôi ko thể nói về một chuyện nữa tôi đã thấy, cũng xảy ra hôm nay, nhưng tôi ko thể nào ở lại nhà của Umberto . Hãy vì Chúa, hãy giúp tôi, Mario”
“Cô có hộ chiếu ko? Tôi nghĩ là cô muốn sang Anh?”
“Tôi hy vọng là như thế và tôi luôn mang theo hộ chiếu trong ví này, thế nhưng tôi ko có tiền. Ông có thể cho tôi vay đủ để mua một chiếc vé máy bay ko?”
Cô đọc thấy sự cân nhắc trong mắt ông ta. “Hãy đi tàu hoả tới Brucxen và lấy vé máy bay ở đó. Người của Umberto sẽ theo dõi mọi nhà ga, bến cảng, sân bay của Pháp. Và hãy đi xe điện ngầm tới ga Bắc. Tôi ko thể dùng xe của tôi đưa cô đến đó được. Điều đó vượt quá cả mạng sống của tôi nữa. Đây, cầm lấy và đừng bao giờ nói với ai là tôi đưa cho cô”
Benedetti đưa cho Sarah 1 xấp tiền, xúc động nhìn nước mắt lã chã trên má cô. Trong lúc tiễn cô ra hành lang khách sạn, ông nói với cô điều khuyên cuối cùng. “Hãy lên chuyến tàu đầu tiên nào ra khỏi nước Pháp, bất kỳ đâu, miễn là ngoài nước Pháp. Và viết cho mấy chữ là cô đã đến nơi an toàn.”
“Cám ơn Mario. Tôi ko bao giờ quên điều ông đã làm”
“Tất nhiên, nhưng có gì đâu”
Sarah chạy đến ga xe điện ngầm gần nhất, lên 1 chuyến xe điện đi tới ga Bắc, và tìm thấy 1 chuyến tàu đi Brucxen. Tàu sẽ khởi hành sau 4’ và cô lao từ phòng vé ra ke để kịp lên tàu khi còi hú vang. Lúc này, cô biết rằng mình sẽ an toàn cho tới biên giới. Nhưng rồi thì sao? Liệu có khả năng Umberto cho người theo dõi cả ở biên giới ko? Cô tự nhủ sẽ đối phó với mọi tình hình xảy đến và cố ngồi thoải mái trong 1 góc khoang tàu, thế nhưng cô đều giật mình mỗi khi có người dừng bước ngoài cửa hoặc bất kỳ sự việc bất thường ngoài hành lang.
Sarah đến Brucxen vào lúc 5h và lên 1 chiếc xe buýt ra sân bay.

Trên băng tải đi vào máy bay, cô nhắm nghiền mắt lại và cố vạch ra cho mình 1 kế hoạch. Tin chắc rằng bây giờ thì cô đã an toàn. Thế lực của Umberto khó mà vượt qua biển Măngsơ. Nhưng cô đã mất hết hành lý và sẽ đến London ko quần ko áo trừ bộ đang mặc trên người. Cô còn chừng 50 bảng tiền mặt, tất cả phần tiền còn lại của số tiền mà Benedetti đã đưa cho cô. Sarah lật từng trang cuốn sổ ghi địa chỉ của cô và tìm thấy nhà người chị của Holly ở London. Cô tin rằng đến nơi, cô có thể yêu cầu được giúp đỡ. Cũng giống như Holly , Eira dễ gần, và Sarah đã gặp chị vài lần ở Rome khi gia đình O'Malley có 1 cuộc sum họp. Khi đã quyết định, Sarah quấn người bằng 1 tấm chăn và ngủ liền 1h, ko hay biết tới 1 người đàn ông trẻ ngồi phía bên kia của lối đi máy bay đã theo dõi cô 1 cách hết sức tò mò.

Cơn giận của Umberto thật khủng khiếp và ngôi nhà tan hoang như thể bị trúng bom vậy. Sau cùng, khi chỉ có 1 mình với Benedetti, hắn đi lại trong căn phòng làm việc của mình, cố chuyển những rối rắm trong đầu thành lời.
"Tôi ko hiểu nổi Sarah và có lẽ ko bao giờ hiểu nổi cô ấy. Cô ấy muốn gì ở tôi cơ chứ?"
"Từ lâu tôi đã nói với ông phải chú ý trong cách xử sự với cô ta."
"Tôi đã quan tâm. Khi ở bên cô ấy, tôi chỉ lại 1 con cừu"
"Aldobrandini bị bắt cóc ngày hôm nay và việc đó đã tác động xấu đến cô ta. Tôi nghĩ cô ta dường như đã chấp nhận việc anh ta lấy 1 người khác, nhưng giờ đây cô ta phải đối mặt với việc có thể ko bao giờ nhìn thấy anh ta còn sống nữa. Cô ta yêu chàng đó, ông Umberto. Cô ta chỉ đến với ông vì lẽ ko thể có được anh ta."
"Và bây giờ thì cô ấy sẽ làm gì?"
"Cô ta sẽ chạy trốn như 1 con thú trúng thương và chờ nghe tin tức của anh ta. Nếu như anh ta chết thì trong mắt cô ấy anh ta sẽ là 1 trang hiệp sĩ. Nếu như anh ta sống thì cô ấy sẽ săn đuổi anh ta. Cô ấy là 1 người quyết đoán, cũng giống như anh vậy. Khi cô ấy muốn làm gì là phải làm cho bằng được."
"Còn anh ta, hoàng tử Aldobrandini vĩ đại kia thì sao?"
"Tôi ko biết anh ta nên ko thể nói gì được. Anh ta ở đâu, ông

Umberto”
Mắt họ gặp nhau và Umberto nhún vai.
“Làm sao tôi biết được?Tôi ko biết gì về vụ bắt cóc cả”
“Xin đừng toan bịp tôi sau suốt 3 năm trời qua”
Điện thoại réo vang, Umberto chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Benedetti với vẻ kinh ngạc xen lẫn giận dữ, khuôn mặt hắn tái dần đi cho đến lúc trở thành màu xám nhợt. Sau khi gác máy, hắn quay lại người bạn của mình, vẻ lạnh băng.
“Cô ấy đã đến chỗ ông, Mario, và ông đã ko hề nói cho tôi biết. Nếu như ko phải chỗ bạn bè thì tôi sẽ giết ông. Vì sao ông ko nói?”
“Sarah bảo tôi lái xe đưa cô ấy ra khỏi Paris và tôi từ chối. Cô ấy biết ông, Umberto . Tôi đã ko giúp gì cô ấy. Cô ấy biết phải tránh các sân bay và bến cảng của nước Pháp.”
“Tôi sẽ ko bao giờ còn tin ông nữa”
“Đó là tuỳ ông quyết định. Tôi đang tính đi ăn tối ở tiệm Gregory. Hãy đi với tôi, ông vẫn thường thích chỗ đó mà.”
“Còn Sarah ?”
“Quên cô ta đi. Cô ấy ko phải là để cho ông. Ông đã để mất sự sáng suốt của mình kể từ khi phải lòng cô ấy - để làm gì cơ chứ? Cô ấy sẽ ko bao giờ thuộc về ông cả”
“1 ngày nào đó cô ấy sẽ yêu tôi, và lúc đó cô ấy sẽ thuộc về tôi. Khi 1 người đàn ông như tôi yêu một phụ nữ, yêu thật sự, anh ta có thể làm được những việc, cho được những thứ và hứa hẹn những điều mà người khác ko thể. Sau cùng thì Sarah sẽ yêu tôi - rồi ông xem, Mario.”
“Cô ấy sẽ ko bao giờ yêu ông. Hãy chấp nhận sự thật.”
“Ông nghĩ rằng ông biết tất cả, nhưng thời gian sẽ chứng tỏ là tôi đúng.”
Họ đi tới tiệm ăn. Xe chạy ngang qua ngôi nhà của Vieri . Những cây đèn sắt toả sáng lung linh xuống mặt sông, và Umberto nhớ lại Sarah đã yêu những ngọn đèn này như thế nào và cô đã đứng trên cầu vào lúc giữa đêm khuya, lặng đi trước vẻ đẹp của dòng sông như thế nào. Lau 1 giọt nước mắt trên mi, hắn nghĩ tới sự lừa dối của Benedetti. Hắn sẽ ko nói gì về lúc này bởi hắn vẫn

cần đến bản năng nhạy bén của Benedetti để xử trí với Sarah , nhưng rồi sẽ đến lúc hắn phải cho cái người mà hắn từng tin cậy này biết rằng Umberto Castelli ko bao giờ tha thứ cho 1 kẻ phản bội. Rồi hắn thầm hỏi liệu Sarah sẽ đi đâu, ko áo quần ,tiền bạc hay 1 nơi trú thân. Nhắm mắt lại, hắn nhớ tới tấm thân mềm mại của cô và nỗi say mê điên dại của hắn với tấm thân ấy. 1 ngày nào đó, Sarah sẽ quay lại và hắn sẽ sẵn sàng. Đến khi ấy, hắn sẽ cho cô thấy hắn yêu cô thật sự thế nào.

Chương 8

PHẦN HAI: NHỮNG CUỘC HÔN NHÂN TRÊN THIÊN ĐƯỜNG
Vieri, Marseilles, tháng giêng 1968

Vieri cảm thấy mũi kim cắm vào da thịt mình và ngay lập tức anh không thể cưỡng lại được một cảm giác uể oải nhẹ nhàng xâm chiếm lấy cơ thể. Anh không còn biết gì nữa cho đến khi tỉnh lại một mình trong căn phòng áp mái trống trải. Các cửa sổ đều bị vỡ kính và từng đợt gió rét căm căm ào vào. Ý nghĩ đầu tiên đến với anh là bỏ trốn, thế nhưng anh lại đang bị trói chặt đến mức chỉ một cử động nhỏ cũng đủ gây đau đớn. Đầu óc anh đang hoạt động trở lại sau tuần lễ ngủ li bì vì bị chích thuốc, nhắm nghiền mắt lại, anh lắng nghe những tiếng động xung quanh. Tiếng ồn ào của xe cộ thật ầm ỉ và còn có tiếng chim mong biển và tiếng còi tàu thủy trong không gian đầy hơi nước. Dường nhu sát xung quanh ngôi nhà không có mấy hoạt động gì, và Vieri đã giả định một cách chính xác rằng anh đang ở trong một ngôi biệt thự bỏ hoang. Anh ngửi thấy mùi thơm của thông và của hoa và anh nghĩ chắc rằng anh đang ở Marseilles hoặc Toulon hay thậm chí là ở Nice. Anh cũng biết việc bỏ trốn là khó có thể thực hiện được. Ngay cả nếu anh có thoát ra khỏi toà nhà thì cũng còn những người gác ở xung quanh, ở những ngôi nhà kế bên. Đó hẳn là tay chân của cái tổ chức đã bắt cóc anh.

Vieri toát mồ hôi bởi đang cố sức để giải phóng đôi tay mình thì một cô gái bước vào phòng. Đó là một cô gái phương Đông, còn rất trẻ. Dáng người nhỏ nhắn của cô ta như lọt thỏm trong chiếc áo chiên xám xịt và chiếc quần vải bông rộng thùng thình. Cặp chân cô ta nhỏ, đôi bàn tay tuyệt vời và giọng nói thì khàn khàn. Khi nhìn anh, Vieri thấy cặp mắt sâu thẳm của cô ta lạnh băng, khuôn mặt không hề có biểu lộ gì.

“Anh đang ở Marseilles. Từ khi bị bắt tại nhà thờ, anh đã bị đánh thuốc mê và chở từ Paris đến ngôi nhà này, qua Thụy Sĩ, Ý và công quốc Midi. Anh đã bị sút đi chừng mười cân và tôi khuyến cáo anh rằng thể trạng của anh, cả về thể xác lẫn tinh thần đã bị suy giảm nghiêm trọng. Đừng toan trốn chạy. Đừng toan tấn công tôi hay bất kỳ người nào khác mà anh nhìn thấy ở đây. Chúng tôi sẽ là những thiên thần nếu so với những gì anh thấy trong ba ngày nữa, khi anh được chuyển đến một địa điểm khác.

“Tôi cần đi vào toa lét.”

“Tôi không thể giúp anh được. Nếu muốn thì anh có thể làm việc đó ngay tại nơi anh ngồi”.

Vieri nhìn thẳng vào bộ mặt lạnh tanh kia, phớt lờ câu trả lời, và nói với tất cả uy lực có thể có. “Gọi người gác đến đưa tôi đi.”

“Tôi không thể. Đó là điều tôi không được phép.”

“Tôi sẽ đi đâu khi rời khỏi nơi này?”

“Tôi không biết. Ăn đi hoặc sẽ ốm yếu hơn đấy.”

“Các người muốn bao nhiêu ở tôi?”

“Năm triệu đô la, nhưng chúng tôi sẽ chấp nhận ba.”

“Các người đã liên hệ với gia đình tôi chưa?”

“Chưa. Biện pháp của chúng tôi là hãy để cho các gia đình rũ xuống như cam phơi nắng. Rồi khi họ đã mềm đi thì chúng tôi mới vắt.”

“Các người sẽ thương lượng với ai?”

“Cha anh đã chết cách đây hai ngày và em trai anh Elio, hiện nay là người đứng đầu gia đình. Chắc chắn lá anh ta sẽ mong muốn có một chuyên gia đàm phán thay mặt cho mình.”

Vieri thở sóng sượt, tâm hồn bấn loạn. Hy vọng mượn tay cô gái kia giúp anh đến với cái chết cũng tiêu tan khi cô ta quay người đi và nói với anh từ cửa phòng.

“Tôi sẽ quay lại sau. Đừng toan bỏ trốn hoặc uổng công gào thét. Tòa nhà được canh gác cẩn mật và cả khu này bị bỏ hoang. Không ai đâu ngoài người của chúng tôi.

“Tôi muốn đi toa lét.”

Cô ta nhẫn nại trả lời, như thể với một đứa trẻ, cái giọng như người máy của cô ta làm Vieri thấy khó chịu.

“Anh muốn làm gì thì cứ làm ngay tại chổ. Tôi không thể cho anh di chuyển, dù chỉ một bước chân.

“Tôi không thể làm thế, như một con vật vậy”.

Cô ta mỉm cười, chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp trai cặp mắt xám nhu màu của những đám mây bão.

“Họ bảo tôi rằng anh là một hoàng tử và anh sống cả đời trong nhung lụa, với kẻ hầu người hạ luôn sẳn sàng. Bây giờ anh sắp phải sống như một con lợn. Anh sẽ hôi thối như một con lợn, và rối trước khi mọi chuyện qua đi anh cũng sẽ suy nghĩ như một con lợn. Đối với ông, thưa ông Aldobrandini, sống một cuộc sống bị cầm tù thì thật là khó khăn. Cái gia đình vĩ đại của ông sẽ quỳ lạy để xin cho ông được thả ra, còn ông sẽ lê lết như một con vật để xin miếng ăn, cho dù chỉ là chút đồ thừa.”

“Sẽ không bao giờ có chuyện đó.”

Mắt họ gặp nhau và lần đầu tiên cô ta có vẻ vui. “Bọn họ đều nói như vậy, thế nhưng họ đã lế lết và ỉa đùn đái dẩm, và họ van xin được một viên đạn vào đầu và thỉng thoảng chúng tôi có cho họ. Tôi sẽ mang bữa trưa lại cho anh sau.

Khi cô ta rời phòng. Vieri nhắm mắt lại, một đi tiểu và đại tiện đến khủng khiếp. Hai cổ tay anh ướt máu với những sợi dây trói. Sự sợ hãi dần vặt tâm trí anh. Anh cố nghĩ tới lòng dũng cảm huyền thoại của những người Aldobrandini, nhưng vẫn tự hỏi mình liệu có ai trong số họ phải chịu đựng sự tra tấn còn đau đớn hơn chuyện mũi tên hòn đạn. Đã có kẻ nào đánh thẳng vào đấu óc một người. Aldobrandini bao giờ chưa? Bỗng nhiên, gần như không còn làm chủ được bản thân mình, Vieri cảm thấy những giọt nước mắt lăn xuống hai má. Anh nghĩ đến Mariannina và sự ghê tởm của cô nếu như cô có mặt ở đây, tại căn phòng giá lạnh này, ngập trong mùi hôi thối. Cô sẽ không bao giờ hiểu và không bao giờ tha thứ, vì với cô, sự kiềm chế là tất cả. Rối trí óc anh lại quay sang ý nghĩ về Sarah và anh cố hình dung ra phản ứng của cô. Điều duy nhất mà anh biết là cô sẽ không bị sốc, một cách kỳ lạ. Với nụ cười thật khó hiểu của mình, cô sẽ tắm rửa cho anh như với một chú bé, đưa anh lên giường, rồi vào nằm với anh, mang tình yêu và thân thể cô phủ lên anh, để anh quên đi những giây phút bi thảm. Vieri thầm nghĩ không biết cô có còn với Umberto Castelli hay không và thầm mong rằng anh đã nói hết với cô sự thật về cái lão Sicilan đó. Rồi nhắm mắt lại, anh cố tưởng tượng ra mối quan hệ yêu đương với cô. Trong tưởng tượng, anh thấy cô mặc bộ váy trắng tinh với những búp hồng cài trên tóc, rộn rã trong một điệu van xơ. Cô là một giấc mơ, một sự kết hợp lạ lùng giữa tình yêu lãng mạn cổ điển với quan niệm tình dục hiện đại và một tư duy độc lấp. Anh tin chắc là cô sẽ rất tuyệt vời trong lúc làm tình. Trong căn phòng tù ngục, Vieri tưởng như anh có thể ngửi thấy mùi nước hoa của cô, những mùi thơm đầy khiêu gợi cô mang theo ở mọi nơi. Thế rồi, mở mắt ra, anh lại thấy thực trạng của mình: những ô cửa sổ vỡ, một cơn gió lạnh từ biển thổi vào, và một người đàn ông đang ở điểm khởi đầu của sự trượt dài xuống địa

ngục.

Buổi chiều, cô gái kia trở lại và cắt hết tóc của Vieri cho vào một cái túi giấy và cười thích thú trước vẻ tủi nhục của anh. Rõ ràng là nhiệm vụ này mang lại cho cô ta một sự hài lòng kỳ quặc và Vieri đã phải rất cố gắng kìm mình trước những lời lẽ của cô ta.

“Nào, bây giờ trông anh thật sự giống một thằng tù. Anh sẽ hài lòng mà nghe rằng tôi vừa nhận được chỉ thị là ngày mai anh sẽ phải được chuyển đi chứ không phải là thứ Sáu. Anh sẽ đi thẳng tàu thủy đến nơi ở mới là Messina. Anh sẽ bị giữ ở đấy cho đến khi tiền chuộc được trả.”

Vieri nhanh chóng đánh giá tình hình.

“Sicily là lãnh địa của Mafia. Cô và những người gọi là đồng sự của cô là thành viên của nhóm Đạo Quân Đô Nhật Bản hiện đang ẩn nấu ở Paris. Mối liên hệ đó là thế nào.?

“Chúng tôi không ẩn náu.”

“Các người né tránh cảnh sát và né tránh nhau bởi vì tổ chức của các người đầy rẫy những kẻ phản bội.”

Không hề thay đổi sắc mặt, cô ta tát anh thật mạnh. Rồi như thể lúng túng vì đã bộc lộ tình cảm, cô ta lồng lộn đi lại trong phòng. “Chúng tôi không ẩn náu. Chúng tôi chờ đợi,” cô ta dằn giọng.

“Còn mối liên hệ của các người với Mafia thì sao?

“Chúng tôi không có. Chúng tôi làm việc cho những người khác khi được yêu cầu. Đổi lại, họ cung cấp những thứ mà chúng tôi cần.”

“Vũ khí và thông tin, tôi cho là thế.”

“Tất nhiên. Chúng tôi không cần gì khác.”

Khi cô ta đi khỏi, Vieri xem xét căn phòng với đôi mắt mệt mỏi.

Bên ngoài, trời đã tối và anh nghĩ lúc này chừng bảy giờ. Anh bắt đầu run lên, không sao kiềm chế được. Sự lo lắng, cái đói và rét đã hùa vào hành hạ anh. Anh cố làm những tập luyện mà Elio đã dạy cho từ lâu nhằm giữ cho đôi chân khỏe mạnh, nhưng được một lúc thì không còn hứng thú nữa. Thay vì đó, kiệt sức, tủi nhục và buồn, Vieri dựa đầu lên bờ tường bẩn thỉu và cố gượng ngủ. Một lần nữa, những hình ảnh về Sarah lại ập đến trong đầu anh. Anh nghĩ tới cuộc sống của cô và việc cô đã quen phải chịu đựng như thế nào. Lần đầu tiên anh ước ao hiểu được những gì cô có được, nhờ bản năng: sự nhanh nhẹn, phản ứng tự vệ khi bị đe dọa, sự bình tĩnh lúc khó khăn, khả năng trở nên cứng rắn hơn và trở nên mạnh mẽ hơn cùng với sức chịu đựng.

Năm giờ sang hôm sau, Vieri bị đẩu vào một chiếc xe và bị đưa đến một bãi biển hoang vắng cách thành phố chừng năm dặm về phía tây. Trong vịnh, một chiếc tàu đánh cá đang neo đậu chờ đưa anh tới nơi giam giữ mới. Anh nhìn cô gái và những người đã canh giữ anh, tất thảy bọn họ đều mặc cùng một thứ đồ màu đen hoặc xám xịt, và nghĩ ngợi không biết kẻ nào đã biến họ thành những người máy chỉ biết vâng lời. Anh cũng lo ngại liệu mình có trở thành như thế không, dưới sự đối xử tàn nhẫn của những kẽ đang cầm tù mình. Rồi anh chăm chú nhìn mấy người Sicily đang chèo thuyền vào bờ và thấy hai gã đàn ông cao to đang gọi nhau qua tiếng sóng ầm ỉ. Vieri bắt gặp ánh mắt của cô gái trong lúc cô ta đưa ra những mệnh lệnh cho những gã đàn ông đứng bên và sợ hãi khi cô ta quay sang đối diện với anh, nói:

“Anh sẽ đi với những người trên chiếc tàu đánh cá và anh sẽ không bao giờ gặp lại chúng tôi nữa, cho dù là anh rất muốn thế. Những người sẽ nhận anh không hề có chút tình cảm nào đối với những người như anh. Họ có thể cho anh ăn và cũng có thể

không. Họ có thể đối xử tốt, hoặc có thể làm cho anh thấy như sống dưới địa ngục. Điều duy nhất mà anh có thể tin chắc, là anh sẽ không bao giờ chạy trốn được."

Vieri nhìn con thuyền nhỏ và những người đàn ông đang tiến lại phía anh. Người phụ nữ này nói đúng. Một khi đã đến Messina thì sẽ không còn cơ hội gì hết. Và cơ hội duy nhất là lúc này, trước khi anh bị tống lên tàu. Anh quyết định phải liều lĩnh và tính toán rằng có thể làm cho những kẻ áp giải tin là anh chết đuối. Gương mặt bình thản khi bị dẫn đi khỏi nhóm người đang đứng trên bờ cát. Anh nhận ra rằng đây là lúc phải lần đầu tiên trong đời chứng tỏ lòng can đảm của anh.

Những người áp giải mời vừa chèo được một nửa quãng đường từ bờ ra chiếc tàu đánh cá thì Viera lao mình qua mạn thuyền. Một trong mấy tên Sicilian chồm lên, một tên khác giật mái chèo và tất cả đều nhướn người ra khỏi mạn thuyền tìm kiếm dưới làn nước một dấu hiệu của kẻ chạy trốn. Khi không thấy tăm hơi gì, một tên trẻ tuổi cởi quần áo và lao xuống biển. Ít phút sau, hắn bơi quay trở lại thuyền.

"Nó ở dưới đó, nhưng một mình tao không lôi nó lên được. Nhanh lên, Falco, nếu không thì chỉ còn mang lên được cái xát chết."

Vieri nhìn thấy chúng tới và quẫy đạp với tất cả sức lực còn lại. Ngực anh như muốn vỡ tung, nhưng anh vùng vẫy như một người điên để giành lại tự do. Một trong hai tên vòng lại phía sau giáng cho anh một cú vào gáy.

Anh không còn biết gì nữa cho đến khi nghe được tiếng động cơ của chiếc tàu đánh cá và hiểu rằng anh đã thua trong cuộc chiến đấu để giành tự do. Mở mắt ra, anh lờ mờ nhìn thấy một cô gái tóc màu sẫm đang cầm bình cà phê bối hơi nghi ngút. Khi anh cất tiếng, cô gái không trải lời mà ngồi yên nhìn anh với cặp mắt đầy buồn rầu. Vieri uống ly cà phê, mỉm cười làm yên lòng cô,

nhưng ánh mắt của cô vẫn trống rỗng và ở cô toát ra vẻ chấp nhận gượng gạo một cuộc đời không đáng sống. Anh thấp thỏm cân nhắc xem có thể biến cô trở thành đồng minh của mình hay cô đã tuyệt vọng đến mức không bao giờ còn dám có hành động phản kháng nào khác

Chương 9

Sarah,London,tháng 11,1968
Ngồi 1 mình trong căn hộ nhỏ mới thuê,Sarah đang điểm lại tình hình kể từ lúc cô trở về Anh. Hôm nay là sinh nhật của cô và cô cảm thấy cần phải nhìn lại mọi sự việc trong cuộc sống đã qua.Trong 3 tuần lễ đầu, cô đã sống với người chị gái của Holly, Eira, vui mừng đón nhận sự giúp đỡ trong những ngày đen tối, sau các sự biến ở Paris. Đã không hề có tin tức gì về Vieri, điều mà Sarah sợ hãi và cũng không có tin tức gì về Umberto, điều tạo cho cô hy vọng là hắn cũng không biết cô hiện đang ở đâu và làm gì. Cô đã kiếm được việc làm không mấy khó khăn, đầu tiên là trong 1 ban nhạc và rồi là 1 nữ tiếp viên trong chương trình truyền hình giải trí. Tuy nhiên cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần, vẫn choáng váng và trống trải, đầu óc cô vẫn luôn đầy những câu hỏi về Vieri.Hiếm hoi lắm mới ngủ được và cô thường lo là mình sẽ đi đến chỗ suy sụp.

Sarah ngồi nhổm dậy đi về phía bếp lò để kiểm tra lại cho chắc chắn là đã tắt bếp. Đó là lần thứ 3 trong vòng 1 tiếng đồng hồ cô đã lập lại 1 sự việc như thế. Sự bồn chồn của cô bộc phát 1 cách kỳ quặc. Cô thường thấy mình mua cả 3 tờ báo buổi sáng, buổi chiều và buổi tối để nhìn lướt các hàng tít và các bản tin nước ngoài, tìm kiếm tin tức về số phận của Vieri. Thỉng thoảng cô chấp nhận lời mời của những người cô không mấy quen biết vì lẽ cô không chịu nổi sự cô độc. Cô đã kiên quyết muốn chỉ có 1 mình trong ngày sinh nhật và cô thấy mình bất hạnh.Lúc nào cũng vậy đầu óc cô cứ quay về những giây phút kỳ ảo bên Vieri trong buổi bình minh ở Piazza Navona. Dư luận báo chí và quan điểm cảnh sát khác biệt nhau ở điểm: liệu annh có bị đưa ra khỏi nước Pháp và bị cầm giữ cho đến lúc tiền chuộc được đưa đến

hay không? Chỉ mới 1 yêu sách được đưa ra, đòi 5 triệu đô la. Từ đó nhà Aldobrandi không còn biết gì nữa, và chấp nhận những cuộc tìm kiếm quy mô lớn của cảnh sát và sự giúp đỡ của các thám tử tư nhân, không 1 dấu vết nào được phát hiện. Vieri đã biến mất.
Sarah khoác lên người chiếc áo dày, khăn choàng và 1 chiếc mũ phù hợp với màu mắt của cô. Sau khi khoá cửa căn hộ, cô chạy xuống phố. Gió lạnh căm căm, bầu trời xám xịt, không khí ảm đạm, thế nhưng ít nhất cô cũng cảm thấy không cô độc. Hồi lâu cô chăm chú nhìn 1 cách thèm thuồng vào các ô kính bày hàng dọc trên phố Bond, lòng tự nhủ không được mềm lòng mua gì hết,rằng cô phải dành dụm từng đồng bảng cho tương lai. Vieri có thể đã chết. Nhưng mặt khác thì cô vẫn hy vọng và cô bám lấy niềm hy vọng đó, với sự tuyệt vọng ngày càng tăng.
Dừng bước trước cửa hiệu du lịch Ái Nhĩ Lan,Arahngawms nghiá bộ đồ nữ trang Waterrford và những chiếc áo len Arran tuyệt đẹp. Toan bước đi thì cô bỗng thoáng nhìn thấy 1 bóng người quen quen lấp loáng trên mặt kính. Anh ta có dáng cao gầy,trên người là 1 chiếc áo khoác to tướng. Một vẻ vui mừng hiện lên trong cặp mắt màu xanh nhạt.Sarah mỉm cười khi anh ta nói với cô. "Khoẻ không cô tiểu thư, lâu lắm rồi ta không gặp nhau đấy."
Thật vui là được gặp anh, Nolan, đã bao nhiêu năm rồi từ ngày em đến Thistleton.
Anh nghĩ là em ở Paris.
Đúng vậy, nhưng em đã trở về sau đợt lưu diễn của gánh ba lê Bông Hồng và từ đó em ở London. Em cảm thấy lạnh lẽo và khốn khổ. Cô cố để giọng nói như nghẹn lại.
Anh có 1 giải pháp cho 1 cô gái trẻ đang phiền muộn đây.Anh sẽ mời em uống trà ở nhà hàng Ritz….rồi chúng ta sẽ đi xem buổi biểu diễn của với 1 người đàn bà của Juliette Greco, buổi đầu tiên. Anh rất vui được gặp em ở đây. Anh vẫn thường nghĩ không biết chuyện gì đã xảy ra với em kể từ ngày mẹ em đi bước nữa.
Họ cùng đi đến Ritz và ngồi xuống 1 chiếc xô pha bọc lụa xanh lá cây rồi gọi trà, bánh ngọt và mứt dâu tây.Sarah cảm thấy tươi

tỉnh hơn, Nolan James đã luôn luôn là 1 người mà cô quý mến, 1 chỗ dựa trong những ngày thơ ấu bất hạnh ở Sussex, 1 người bạn để trao đổi thư từ sau khi cô và mẹ cô chuyển lên phía Bắc, 1 con người luôn luôn sốt sắng giúp đỡ, động viên an ủi. Cô mỉm cười nhìn cặp mắt đầy vẻ lười biếngcủa anh, ngắm nghía mái tóc hung hung và bộ râu được xén tỉa tao nhã. Nolan trông giông như 1 hoạ sĩ hồi cuối thế kỷ 19, 1 người đàn ông không gặp thời, cổ điển nhưng tự tin. Nổi tiếng với việc là bạn và là người tâm tình của 1 vài người trong số những phụ nữ đẹp nhất Anh quốc, anh ta là 1 trong những kẻ độc thân sáng giá nhất-giàu sang, có học vấn và được biết tới như 1 người có khả năng cảm nhận hoàn hảo.Sarah bắt đầu hỏi về công việc của Nolan.
Chuyện trong giới văn hoá bây giờ thế nào?
Anh sắp hoan thành cuốn tiểu thuyết trong bối cảnh nước Nga thế kỷ 17. Và anh đang viết kịch bản truyền hình Hòn đảo lạnh lẽo,nhưng anh muốn nghe kể về cuộc sống của em. Anh thấy mẹ em cách đây ít lâu, bà thật duyên dáng cho đến khi anh hỏi về em và từ khi đó bà chăng duyên dáng chút gì cả.
Bà giận em bỏ sang Pháp và bây giờ lại giận vì em quay về nhà. Em nghĩ là bà ấy sợ em trở về để phá sự êm ả trong cuộc sống vợ chồng của bà ấy.
Chuyện ấy thì có gì là ghê gớm đâu.
Em thà chết chứ không về nhà.
Xúc động với những lời nói của cô , Nolan thèm được an ủi cô, để làm cho cô, vẫn như 1 cô bé bất hạnh thuở nào ở nhiều vẻ, được ấm lòng.
Em thậm chí sẵn lòng chỉ có 1 mình trong ngày sinh nhật
Thế còn anh thì sao? Cô đánh bài lảng.Vì sao anh vẫn là một trong những người độc thân đúng nghĩa nhất nước Anh hả?
Anh cảm thấy buồn và muốn lãng quên bản thân mình,Nolan dịu dàng đáp. Mẹ đã đến ở với bà chị,một người bị bệnh phổi,còn Teddy thì chết rất đột ngột vì ung thư hồi tháng chín.Anh ấy ba mươi tám tuổi và đã là ông bầu của anh trong mười lăm năm.Kể từ đó anh lang thang suốt
Em xin lỗi anh, Nolan.Thật đáng tiếc mẹ anh đang ở xa.Nhưng bà vẫn thường đi nhiều phải không?Trong ngần ấy thời gian em

biết anh và tất cả những lần em đến thăm anh ở Thisleton, em không nghĩ là có gặp bà lần nào.Hoặc đơn thuần là em không nhớ…Đã lâu quá rồi còn gì
Sarah rót thêm trà đột nhiên mừng thầm rằng cô đã trở về nước Anh và đang ngồi uống trà, ăn bánh ngọt tại tiệm Ritz.Trên tất cả, cô sung sướng được nói chuyện bằng tiếng Anh với một người đáng tin cậy.Cô nghi ngờ phải chăng Paris chỉ là một giấc mơ, và bỗng thú nhận với chính mình rằng cô đã chỉ muốn tiếp tục ở đó để được gần gũi Vieri.Thậm chí cho đến bây giờ cô vẫn cảm thấy khó lòng mà không nghĩ đến anh, ngày cũng như đêm, sáng cũng như chiều,bất kì khi nào,mỗi lúc cô nghe gió thì thầm và thấy mặt trời ló lên phía chân trời.Tình yêu là một cơn sốt khủng khiếp hơn cả sốt rét, chắc chắn là thế.E ngại những tình cảm của chính mình,Sarah thầm nghĩ, ngay cả khi đang quan tâm tới chuyện gì đó cô cũng thấy 1 phần tâm trí mình vẫn tách biệt ra để đến với Vieri.Mồ hôi lấm tấm trên trán và cô xin lỗi Nolan, người đang chăm chú nhìn cô.
Em đang mơ mộng vớ vẩn thật. Xin lỗi anh Nolan.
Có vẻ là 1 cơn ác mộng thì phải. Hãy tới Thistleton mà nghỉ cuối tuần. Em rõ ràng là mệt mỏi,Sarah, và cần phải nghỉ ngơi 1 chút. Em đã không đến Thístleton kể từ năm 14 tuổi và anh còn là 1 chàng trai trẻ. Hãy nói là em sẽ đến đi nào.
Xây dựng từ hồi thế kỷ 17 bằng đá xám hổ phách, lâu đài Thistleton trông thật nguy nga lộng lẫy. Vào mùa hè, những cửa sổ của nó cho thấy quang cảnh đồng quê xung quanh với những cánh đồng ngạt ngào hương thơm và những thảm hoa cúc dại, được lấy để đặt tên cho ngôi nhà. Về mùa đông, tuyết phủ trắng xoá tất cả, chỉ lác đác chút màu sắc của những quả nhựa ruồi hồng rực và những làn khói xám bay lên từ những ống khói cao ngất. Nơi đây có vẻ đẹp của nước Anh, 1 vẻ đẹp không cưỡng lại được đối với những ai muốn sống thanh thản.
Khi họ chạy xe vào trong khu lâu đài .Sarah đột nhiên cảm thấy mệt mỏi mà hạnh phúc. Kể từ khi rời bỏ Paris cô nhận thấy mình vẫn tiếp tục vừa choáng váng vừa kiệt sức. Đầu óc trì trệ với mong muốn duy nhất là có những tin tức rõ ràng về Vieri và 1 sự yên tĩnh trong tâm hồn. Cô dường như cám thấy biết ơn khi

Nolan đập vào tay cô.
Quang cảnh ở đây thích hợp với em, cô bạn thân mến của tôi. Em biết đấy, em cứ như trên trời rơi xuống vậy. Ồ còn chuyện này, tôi đã gặp trên đường 1 người hàng xóm. Ông ta mới tiếp nhận chức vụ chỉ huy của lực lượng cảnh sát đặc biệt ở London và tôi đã chỉ hỏi về vụ bắt cóc Alđobrandini. Ông ta nói là cảnh sát Pháp không có nỗ lực nào để tìm kiếm anh ta cả. Tôi cho rằng không lẽ họ nghĩ anh ta đã chết.
Sarah thở dài băn khoăn, liệu ông kia có thật sự biết về vụ Vieri hay chỉ muốn khoe khoang với Nolan về chức vụ mới của mình.Trong tâm trạng rối bời,cô không thể đánh giá đúng tình hình và thấy nhẹ nhõm hơn khi bước vào ngôi nhà cổ, cảm thấy sự thanh bình của nó. Ở Thislenon này, thật dễ quên đi Vieri và tất cả những rắc rối khác trên đời.Lúc này,Sarah biết cô chỉ muốn thế. Ở Thislenon, mọi thứ đều ngăn nắp hàng thế kỉ nay và có tác dụng làm cho con người thấy thư thái
Trong phòng ngủ của Nolan, phía trên cái lò sưởi xây bằng đá hoa cương, có đắp một hàng chữ :Nơi bạn bao giờ cũng được hoan nghênh.Sàn gỗ được đánh sáp bóng nhoáng và bên ngoài cửa sổ là những khóm hoa nhài um tùm.Sarah buông mình xuống giường và chỉ vài giây sau đã ngủ thiếp đi .
Bữa ăn trưa có súp rau cải, cua nướng, chim hầm và sữa pha chanh.Sarah thấy đói khủng khiếp, mặc dù từ khi về Anh cô cảm thấy gần như là không có nhu cầu ăn uống và đã sút cân trông thấy.Cô ngước nhìn Nolan và mỉm cười với anh ta.
Em rất vui là đã đến Thistlenon.Nó làm cho em nhận thấy em yêu nước Anh biết bao.
Cứ ở cho tới thứ năm, khi em phải tới trường quay.Ngôi nhà cũ này sẽ thật sự là nhà của em, mỗi khi em về đây.
Những ngày sau đó,Nolan đưa Sarah đi thăm cảnh rừng sồi, cho cô xem bộ sưu tập san hô Nadagasca mà anh ta để trong phòng tắm của mình, một bộ những vỏ ốc lạ được mua trong một cuộc bán đấu giá tại ngôi nhà của công tước Westminster ở Eaton Hall.Thời gian trôi mau, mỗi ngày đến mang lại thích thú cho cả hai người.Rồi vào thứ năm khi những chiếc đồng hồ cổ kính đổ chuông báo sáu giờ và Sarah đang thu xếp hành lý, thì Nolan

xuất hiện với một khay đựng bữa ăn sáng cho hai người
Em không muốn đi chút nào.Em cảm thấy mình đã bám rễ vào đây mất rồi
Vậy thì ở lại.Cuối tuần nào em cũng có thể về đây.Anh muốn có em ở bên,Sarah ạ.Cùng nhau làm việc thật giản dị mà anh cung cảm thấy hạnh phúc. Đừng có biến mất hàng tháng nhé.
Khi trở về tới căn hộ của mình ở London, cô thấy một mẩu thư được Nolan viết nắn nót bằng mực tím: Sarah thân yêu.Xin sớm trở về.Anh nhận ra rằng anh đã yêu em không phải là ít kể từ khi em 14 tuổi. Ý em thế nào?
Giở tờ báo buổi sáng được gửi tới trong khi vắng nhà, Sarah chăm chú nhìn những hàng tít lớn và bài báo tiếp theo đó.Cảnh sát Palermo đã thấy xác 2 người đàn ông không thể nhận dạng được ở gần làng Castellẩme.Viên kim cương trên xác 1 trong 2 người đã giúp việc xác định đó là người đứng đầu gia đình Alđobrranini bị mất tích. Đột nhiên Sarah cảm thấy ngươii nóng bừng và nghẹt thở. Phải chăng Vieri đã chết ở tuổi 35? Anh đã làm gì ở Sicille? Liệu vụ bắt cóc anh có phải là 1 trong những mối liên hệ kiểu mới giữa các nhóm khủng bố chính trị đang phát triển thên khắp châu Âu hay không?
Sarah chạy đến quầy bán báo ở góc phố mua cả mấy tờ nhật báo lớn để đọc khi ngồi trên xe đi tới trường quay. Cô vừa trở lại phòng thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại réo vang,khi nhấc máy lên cô nghe thấy giọng Nolan ở đầu dây. Giọng anh ta nghiêm trang khiến cô run lên.
Sarah anh vừa mới nhận điện thoại từ ông bạn ở cảnh sát đặc biệt. Ông ta nói Alđobrradini đã chết, không còn nghi ngờ gì nữa.
Sarah đứng yên nghĩ ngợi về việc Nolan khuyên cô quên đi Vieri, tiếp tục cuộc sống và đừng mơ tới những điều mà cô không bao giờ có, dù thế nào chăng nữa.Anh ta đang nói sự thật chứ? Hay anh ta đang dùng những tin tức mới nhất để dứt bỏ mối quan hệ của cô với Vieri? Cô thận trọng đáp.
Nolan em muốn biết sự thật. Anh nói điều này là để giải thoát em khỏi sự ám ảnh về Vieri ư? Nếu vậy em có thể nói để anh biết, làm như thế thật tồi tệ, không còn biết nói cách nào khác.

Tất nhiên là không. Sao anh lại phải làm thế?
Anh nói là em nên quên anh ấy và đừng nghĩ ngợi về việc anh ấy còn sống hay đã chết mà.
Em đọc báo rồi chứ ? Bạn anh có những nguồn thông tin đáng tin cậy, Sarah yêu dấu ạ. Gia đình đó đã yêu cầu không đưa tin. Anh chỉ tránh cho em không bị sốc mà thôi.Sarah gượng nói lời tạm biệt rồi buông ống nghe. Cô để mặc nó rớt xuống sàn nhà. Rồi cô bắt đầu nức nở. Toàn thân rung lên. Mọi giấc mơ mà cô ấp ủ nơi sâu kín trong lòng đã tắt ngấm khi tiếp nhận những lời nói của Nolan. Sau cùng thì cô đã biết và sự thật đã là những gì cô vẫn lo sợ. Cô cố tìm 1 giải pháp cho tình trạng của mình, cho khát vọng được sống trong sự thanh bình. Có phải Vieri là 1 phần trong khát vọng đó không? Có phải anh không chỉ là 1 biểu tượng của tình yêu? Có phải 1 phần của sự hấp dẫn ở chỗ anh đã là người đứng đầu của 1 gia đình lớn có truyền thống từ nhiều thế kỷ? Sarah nghĩ trở lại cuộc đời mình và buông 1 tiếng thở dài. Hết đau thương này đến tội tình khác từ thời thơ ấu. Cũng có những khoảnh khắc bình yên nhưng thật hiếm hoi. Giờ đây ở tuổi 22, sau những sự việc ở ngôi nhà của Umberto và chuỗi ngày chờ đợi những tin tức về việc giải phóng cho Vieri, cô lại phải đối mặt với cái chết bi thảm của anh. Thực tế loé lên trong khoảng khắc và cô biết mình lại đang gặp nguy tai. Đã từ lâu cô đón nhận những khắc nghiệt của cuộc đời 1 cách đầy dũng cảm. Giờ đây cô biết mình không còn như thế được nữa.
Sarah loạng choạng đứng dậy mở cửa cho tài xế truờng quay. Kinh ngạc anh ta đặt lại chiếc điện thoại rồi gọi đến nơi làm việc giải thích rằng cô đang ở trạng thái suy sụp và cần sự chăm sóc của bác sĩ. Cô thấy mình được đưa ra xe, được phủ lên người 1 tấm chăn và được uống 1 chút rượu mạnh Co người trên ghế băng,cô nhắm mắt lại và để cho giấc ngủ kéo đến.
Kết thúc ngày làm việc thứ 2 ở trường quay, Sarah đến phòng thay đồ của mình và thấy Nolan dang đợi cô ở đó. Trong 1 thoáng anh ta ôm chặt cô vào chiếc áo cũ nồng nặc mùi xì gà và rượu, thầm thì những lời an ủi.
Mọi chuyện rồi sẽ qua đi, Sarah. Có anh ở đây và anh sẽ chăm sóc em.

Cô nhắm nghiền mắt lại, không muốn gì khác trong đời ngoài việc lại được ở trong ngôi nhà cổ kính kia, bình an trong phòng ngủ bên chiếc lò sưởi bập bùng.Nhìn gương mặt trầm tư của Nolan, cô tự hỏi không biết tại sao cô lại chấp nhận làm tình với Umberto trong khi cô ước ao lấy được Vieri.Trong vài tháng trời xa rời những cội rễ của mình, cô đã buông thả mình cho dòng đời xô đẩy.Giơ đây cô đã về quê hương, đã là lúc phải sống với hiện thực.Hiện thực có phải là Nolan và ngôi nhà Thistleton không? Sarah theo Nolan ra xe và ngồi lơ đãng nghe anh ta nói.
Chúng ta có thể về tới nhà vào giờ ăn chiều nếu như anh chạy nhanh một chút.
Em nóng lòng lại muốn được về Thistleton.
Sarah nhắm mắt lại trong lúc Nolan cho xe lao đi. Họ băng qua những trang trại của Suxex và những địa danh gợi lên sự tò mò: Cocking, Midhust, Goodwood và Lavant. Cô nhìn những cánh đồng ngập trong nước tuyết tan. Tất cả đều bị bao phủ bởi thứ ánh sáng lạnh lẽo nhạt nhợt của mùa đông. Rồi bỗng nhiên cô thấy mình nhớ tới những ngày ở Palermo trong ánh nắng vàng rự rỡ. Cô nhớ tới đôi bàn tay khoẻ mạnh của Umberto khi hắn tóm gọn con thằn lằn. Ở đó có thứ sức mạnh thô bạo vừa làm cho cô rùng mình vừa làm cho cô yên dạ. Trong cuộc đời cô Umberto như thể 1 trận động đất, loại bỏ tất cả những chống đối, Sarah thở dài. Khi ở bên Umberto, cô tin chắc rằng không có gì ở trên đời có thể làm hại đến cô, không ai có thể chống lại ý nguyện, tham vọng và những ham muốn của cô. Đó là 1 cảm giác dễ chịu và là thứ mà cô thèm khát cả cuộc đời.
Giọng Nolan vang lên cắt ngang những suy nghĩ của cô .
Đôi khi anh có ấn tượng rằng em đang ở rất xa.
Em đang nghĩ tới ngôi nhà của Umberto ở Sicilly.
Lão ta ở Paris và chúng ta đang ở đây và em sẽ không bao giờ nhìn thấy lão ta nữa, bởi thế, hãy yên tâm.
Sau bữa tối họ ngồi trong thư viện uống rượu dâu làm lấy tại nhà cùng với cà phê. Với những giá sách đồ sộ, 1 ngọn lửa lớn trong lò sưởi toả sáng lên những tấm thảm Ấn Độ trên tường , đây là 1 trong những căn phòng mà Sarah yêu thích. Nolan đứng nhìn cô trong chiếc ghế bành bọc nhung và cố gắng nói ra

những tình cảm của mình.
Anh muốn cưới em, Sarah. Anh biết thế này là đường đột và hơi điên rồ, thế nhưng anh yêu em và anh không tìm ra lí do nào tốt hơn cho hôn nhân. Anh cũng thật sự tin rằng anh có thể dành cho em những gì mà không người đàn ông nào khác trên đời làm được. Đó là sự yên tĩnh và bảo đảm, những thứ đã không đến từ trước tới nay.
Sarah không biết phải nên làm gì. Đầu óc cô vẫn đờ dại vì choáng váng và đau khổ trước cái chết của Vieri. Nếu như cô đã không thể có được người đàn ông mà cô thật sự yêu, liệu có phải là khôn ngoan khi tìm kiếm sự an bình bằng Nolan, người hâm mộ cô và Thítleton, nơi cô đang nghỉ ngơi thanh thản không?.Trong nhất thời, các tham vọng bị lãng quên và sự bình yên trở nên mong muốn hàng đầu. Cô ngước nhìn Nolan rồi nhìn con mèo đang cuộn mình bên bếp lửa và nghĩ rằng trong ngôi nhà này không khí thật yên tĩnh. Rồi cô trả lời, câu nói làm cho Nolan quỳ xuống và rồi lao ra giật chuông gọi rượu sâm banh.
Em chấp nhận và muốn được kết hôn với giấy phép đặc biệt cơ.
Được chúng ta sẽ cưới khi em trở lại London vào ngày thứ 5.
Lạy Chúa, Sarah ơi, anh cảm thấy như mình đang đi bộ trên mặt nước được đấy.
Một buổi sáng tháng 11 giá lạnh, Sarah mặc lên người chiếc váy trắng bằng lụa Cashmere và đi cùng Nolan đến ngôi nhà thờ gần đó.Cùng với họ là những người đầu bếp, bà Pele và con gái bà ta, Feciliti,những người chứng kiến duy nhất sự kết hôn giữa Nolan Wincheser James và Sara Elizabeth Hallam.
Nửa giờ sau, Nolan nằm duỗi dài trên trường kỷ trong gian phòng lớn với 1 miếng gạc ướt đắp trên trán, Sarah ngồi uống sâm banh bên cạnh, trong lúc dưới bếp gia nhân đang ca hát , phần lớn trong số họ đều kinh ngạc trước sự vui mừng đột ngột này. Nhưng không có ai kinh ngạc hơn Sarah, người có cảm giác như vừa bừng tỉnh sau 1 cơn ác mộng dài chỉ để thấy mình đã có 1 anh chồng. Cô nhìn quanh căn phòng với những chiếc ghế Chippendale làm từ năm 1754 và những bức hoạ của Stubbs trong khung gỗ chạm trổ. Trên bức tường, 1 bức thảm của thế

kỷ 16 đã ngả màu vì thời gian và Sarah thầm nghĩ rằng mọi thứ trong ngôi nhà này đều đã qua hàng thế kỷ và hãnh diện vì chúng đã tồn tại qua bao nhiêu thăng trầm của lịch sử. Rồi cô thở dài băn khoăn với 1 ngụm sâm banh và 1 cú sốc, liệu cô đã cưới Nolan hay đã cưới lâu đài Thistleton.
Đêm tân hôn đã là 1 cái gì phải nhớ. Thoạt đầu Nolan đi tắm,thế rồi anh ta ra vườn và chỉ quay về sau 2 tiếng đồng hồ. Khi bước vào phòng anh ta nhìn xuống Sarah và nói với 1 vẻ lúng túng.
Ồ sau cùng thì anh cũng đã ở đây và cứ như 1 chú bé mới 12 tuổi đầu vậy.
Sarah mỉm cười nhìn bộ pyjama có thêu chữ cái đầu của tên anh ta trên mép túi. Mọi thứ ở Nolan đều có vẻ cổ và cô thích thế, bởi lẽ nó mang lại cho cô 1 cảm giác an toàn. Cô trần truồng nhổm dậy trên giường , thích thú với tiếng thở hồi hộp và ánh mắt thiếu tự tin của anh ta. Có thể Nolan ít biết về đàn bà. Sarah cởi khuy áo Nolan và hôn lên bộ ngực gầy gò. Rồi cô giúp anh ta tuột chiếc quần xuống……..Cưỡi lên người anh, cô tức khắc dưa anh đến đỉnh điểm. Rồi cô nằm xuống bên cạnh, giật mình thấy nước mắt tràn xuống má chồng mình, Sarah dịu dàng ôm lấy Nolan và nhìn anh ta bú 2 vú mình như 1 đứa trẻ. Sau cùng bị kích động bởi tiếng rên rỉ thích thú của anh ta, cô bát đầu quằn quại với đòi hỏi tình dục chưa được thoã mãn.
Nolan vẫn chỉ mải mê với 2 bầu vú của cô thôi. Khi cô xiết chặt lấy Nolan, tiếng kêu của anh ta như xé man đêm, đầy khoái lạc pha lẫn đau đớn. Trong giây lát, cả 2 đều đạt tới đỉnh cao và rồi Sarah kinh ngạc khi Nolan nhảy ra khỏi giường, khoác lên người chiêc áo ngủ và đi ra cửa. Cô gọi với theo.
Anh đi đâu đấy?
Anh sẽ ngủ ở phòng Xanh và đến ăn sáng với em lúc 7h.
Sững người với sự bỏ đi bất ngờ này, Sarah ngồi thẳng lên trên giường.
Nolan anh nói điều quái quỷ gì vậy?
Anh ta nhìn cô vẻ không hiểu.
Anh chưa bao giờ ngủ với ai và anh vẫn chưa thể thay đổi thói quen đó được. Xin đừng giận Sarah. Chỉ đơn giản là anh không thấy thoải mái khi có ai đó nằm bên.

Khi Nolan đã ra khuất, Sarah nằm im nhìn lên trần, không hiểu tất cả điều đó nghĩa là sao. Vì sao Nolan lại làm thế? Thậm chí ngay đêm tân hôn mà anh ta cũng không thể ngủ bên cô được ư? Những giọt nước mắt bối rối bắt đầu trào trên má, cô tắt đèn , cần được bóng tối và chăn nệm êm ái vỗ về. Suốt cả giờ đồng hồ, cô trằn trọc đầu óc rối bời 1 tình trạng giống như lúc cô nghe tin về cái chết của Vieri. Cô cố nghĩ 1 cách logic, như thói quen, thế nhưng hình ảnh cái miệng tham lam của Nolan trên bầu vú cô cứ xen vào lẫn với những hồi ức về đôi mắt của Vieri đang ngắm mặt trời mọc trên sông Danube. Thế rồi nước mắt cứ trào ra mãi cho đến lúc sau cùng, Sarah không còn chịu được nữa. Choàng lên người chiếc áo khoác, cô chạy dọc theo hành lang tới phòng xanh. Cô vừa đặt tay lên cửa thì nghe thấy tiếng Nolan đang nức nở bên trong. Cô lùi lại dừng bước trước hành lang tối om, nghiêng tai lắng nghe tiếng khóc buồn thảm của Nolan. Rồi không chần chừ, cô chạy trở lại phòng mình và chui vào chăn. Thế nghĩa là sao? Những câu hỏi cứ vang lên trong đầu óc rã rời của cô, làm cho cô kiệt sức.Những câu hỏi không có câu trả lời. Cuối cùng những chiếc đồng hồ báo giờ sáng , cô thiếp đi và mơ thấy những gã đàn ông không có mặt đuổi theo.

Hôm sau Sarah đang ăn sáng thì Nolan bước vào với 1 khay đầy thức ăn. Giọng anh ta đầy ngưỡng mộ khi vạch tà áo kimônô và nhìn đôi bầu vú trần của cô.

Anh thích được ngắm nhìn thân thể em. Những lúc ở riêng bên nhau em phải để lộ ngực ra, kể cả khi mặc quần áo cũng vậy. Như thế trông thật khêu gợi.

Sarah im lặng trong lúc Nolan ra khoá cửa phòng. Rồi anh ta lục trong 1 chiếc hòm dưới gầm giường và lấy ra 1 xập các tạp chí khiêu dâm, phần lớn trình bày phụ nữ phơi ngực ra. Anh ta không có vẻ ngượng ngập gì cả.

Anh vẫn luôn luôn thích như thế này. Mẹ anh cho anh bú đến tận lúc anh lớn và đó có thể là nguyên nhân,.

Sarah đọt nhiên nhận ra rằng cô không biết gì về người đàn ông mà cô đã cưới, ngoài những gì mà ai đọc báo cũng biết và 1 chút cô đã biết về anh ta từ hồi thơ ấu. Cô dướn người lên khi Nolan thì thầm vào tai cô, hồi hộp khi anh cởi chiếc áo kimônô của cô.

Nằm ngửa ra em. Bây giờ em cứ việc nằm cho thoải mái. Lúc này thân thể em là của anh và hãy để anh vuốt ve theo ý anh muốn.
Những hồi tưởng về Umberto hiện lên trong đầu Sarah khiến cô chau mày, nhưng cô không biểu lộ gì bởi Nolan đang vuốt ve, mân mê nơi giữa 2 đùi cô, những ngón tay anh ta kích thích cho đến lúc cơn khoái cảm kéo đến làm cô rên lên nghẹt thở. Rồi như thể nghĩa vụ với thể xác vợ đã hoàn thành, anh ta quay lại với bộ ngực nở nang của Sarah, những ngón tay mân mê 2 đầu vú đã cứng lên của cô. Sarah lại thấy mình đang nghĩ đến Umberto, người luôn ham muốn làm cô thoả mãn .Nolan thì không thể cho đến lúc không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải làm. cô bắt đầu hối thúc.
Làm tình với em đi nào. Nào, em muốn có anh ở trong em cơ.
Lờ đi, Nolan vẫn chỉ hoạt động bằng môi và luỡi của mình. Mãi sau thì anh ta cũng cưỡi lên bộ đùi khoẻ mạnh của cô, 2 bàn tay vẫn tiếp tục với 2 bầu vú, cho đến lúc anh ta ào vào cô trong 1 cái rùng mình.
Sáu tuần sau ngày cưới, Nolan bắt đầu có thái độ lạnh lùng.Khi Sarah hỏi có chuyện gì xảy ra thì anh ta đi đi lại lại trong phòng.
Hôm nay mẹ trở về,anh sẽ ra ga đón mẹ, chuyến tàu 2h chiều. Khi bà thấy em ở đây thì bà sẽ ầm lên mất.
Chán nản với lời nhận xét, Sarah muốn hỏi cho ra lẽ.
Chắc chắn là mẹ anh không nghĩ rằng vợ anh sẽ phải sống ở 1 nơi nào khác chứ?
Ồ bà không biết là anh đã lấy vợ. Nếu anh nói với bà già chuyện đó thì bà đã gạt phắt đi rồi.
Sarah đứng bật dậy, những tiếng chuông báo động vang lên trong đầu cô.
Anh đang nói là anh chưa hề nói với mẹ là chúng ta đã cưới ư? Em không thể nào tin nổi.
Mẹ sống ở Dower. Bà rất hạnh phúc ở đó, và nếu như bà yêu quý anh đúng như bà thường nói thì hẳn bà cũng muốn cho anh hạnh phúc. Sự rắc rối ở chỗ là bà hết sức ích kỷ về tình cảm.
Sarah dành tất cả thời gian còn lại để bảo ban những người phục vụ lau chùi nhà cửa. Rồi cô mang hoa và những sợi kim ngân vào bầy biện trong căn phòng lớn,phòng ăn và phòng khách.

Một thực đơn đặc biệt gồm toàn những món mà bà mẹ của Nolan thích nhất được dàn xếp với người đầu bếp.
Khoảng 1h chiều, Sarah cảm thấy hồi hộp.1h30 cô về phòng mình và 1 lần nữa thay quần áo, sau cùng thì yên lòng với bộ váy màu tím phớt điểm những đốm bạc. Lúc 2h , cô ngồi trong phòng lớn, chờ đón mẹ chồng và cố giữ cho đôi tay cô khỏi run rẩy. Rồi có tiếng xe chạy vào và tiếng bước chân. Nolan bước vào cùng với 1 bà già trạc tuổi 75, nhỏ nhắn như 1 con chim chích , cặp mắt đen sắc của bà xoi mói từng chi tiết của Sarah. Khi Nolan tiến đến để giới thiệu họ, bà đột nhiên quay phắt người, đi sang phía phòng khách, phớt lờ bàn tay đang chìa ra của Sarah. Đó là lúc cô bị xúc phạm 1 cách bất công nhất trong đời, nhưng cô vẫn đứng yên, nhặt tờ báo mà mẹ Nolan quăng trên mặt ghế và đi về phòng ngủ của mình. Nếu bà James muốn 1 cuộc chiến tranh thì cô cũng sẽ sẵn sàng. Tuy nhiên, sự xúc phạm vẫn còn nhức nhối và trong tâm tưởng của Sarah thì thật khó mà chịu được. Nhưng vì muốn được yên ổn, cô khoá trái cửa phòng và buông mình xuống giường. Chính là lúc đó cô nhìn thấy ảnh của Vieri trên trang nhất của tờ báo. Cô vội đọc bài báo đưa tin cái xác chết tìm thấy ở Palermo đã được chứng tỏ không phải là xác anh. Gia đình Aldobrandini đã lại có tin từ những kẻ bắt cóc và các cuộc thương lượng đang được tiến hành. Choáng người, Sarah nhìn trân trối vào hư không. Nhiều tuần qua cô tin là Vieri đã chết .Giờ đây cô biết là anh vẫn còn sống, thế nhưng thay vì được tự do tìm đến với anh để giúp đỡ hoặc được giúp đỡ thì cô lại đang là vợ của người đàn ông cô quý mến nhưng không yêu, và chắc chắn không thông cảm gì với cô. Cô ngồi bất động lắng nghe tiếng gió ào ào ngoài cửa sổ và cố định thần.Cô cứ ngồi yên như vậy cho tới khi chồng cô tới gọi đi ăn tối.
Sarah , đi ăn, em. Mẹ đã sẵn sàng gặp em rồi. Sau cùng thì anh đã làm cho mẹ ở trạng thái dễ chịu hơn.
Quỷ tha ma bắt bà ấy đi.
Đừng thế em , bà già rồi và đó là lỗi của anh đã làm cho bà bực mình đến vậy. Nào anh xin em hãy đi ăn và gặp mẹ.
Sarah bước vào phòng khách và được giới thiệu với bà James, người vẫn ngồi yên, gượng đưa tay cho Sarah và vẫn gọi cô bằng

cái tên họ chính thức của cô.
Cô Hallam, tôi sẽ không giả bộ vui lòng được gặp cô bởi lẽ thật sự là tôi không vui vẻ gì và vì lẽ tôi luôn luôn tin vào việc nói thẳng ra những điều mình nghĩ.
Sarah cứng cỏi trả lời.
Nếu như bà tin vào sự thật thì bà sẽ gọi tôi là cô James, bởi vì bây giờ nó chính là tên tôi.Chơi những trò ngu ngốc không thay đổi điều đó thành cô Hallam được.
Bà già quay lại nhìn chỗ khác và Nolan thì vội vã đến bên chiếc piano và bắt đầu chơi đàn. Sarah gần như không nghe thấy tiếng nhạc mặc dầu cô biết anh đang chơi 1 trong những bản mà cô yêu thích. Cô đang nghĩ tới Vieri và băn khoăn hiện anh đang ở đâu, ra sao và hậu quả của thời gian bị cầm giữ sẽ tai hại tới mức nào cho anh. Trên hết cô lấy làm tiếc và cuộc hôn nhân vội vàng chỉ vì tin rằng anh đã chết. Nolan là người tốt, nhưng rõ ràng là bà mẹ muốn gây sự.Sarah nhắm mắt lại và những sợi lông vàng óng trên 2 cánh tay của Vieri, cái nhìn chăm chú từ đôi mắt màu mây xám. Nước mắt ứa ra khi cô nghĩ đến những tra tấn về tinh và thể xác mà anh phải chịu đựng và những tuần lễ dài anh phải nằm viện để có thể phục hồi thể xác cũng như tinh thầncủa mình. Sẽ không 1 ai có thể hiểu được nỗi thống khổ của anh bởi vì đã mấy ai lâm vào cảnh ngộ đó? Trong lúc lặng nghĩ về cuộc sống hiện tại và tương lai của Vieri, Sarah trở lại với những tri giác của mình, nhận thấy rằng trong những tháng qua cô đã ở trong 1 tình trạng dưới mức bình thường và bây giờ , khi muốn trở lại là cô, thì đã quá muộn.

Chương 10

Arlette,Chantilly,tháng Mười Hai,1968

Arlette bước vào bệnh viện và đi thẳng tới phòng của mình,lo lắng và bực tức vì Charles đã bỏ cô ở cổng,nói là sẽ quay lại sau.Từ khung cửa sổ nhìn ra,ngang qua những rừng chua me đất và loài nữ lang,cô có thể nhìn thấy tòa lâu đài ở phía xa và gác chuông của nhà thờ gần đó.Cô rùng mình,nhớ lại lần đầu tiên đến bệnh viện này,chịu một cuộc giải phẫu nhỏ để loại bỏ

cái màng trinh mà Charles đã không thể vượt qua được.Kể từ đó,anh ta làm tình với cô vào bất kỳ lúc nào có thể được,ngay cả trong gian chính điện ngôi nhà thờ nhỏ của gia đình,trong dịp lễ mai táng một người trong họ.Sự thiếu tinh tế và việc anh ta khoái lạc khi gây đau đớn cho cô những lúc làm tình đã khiến Arlette hoảng sợ,nhưng cô đã cố làm hài lòng,cố làm ra vẻ có những xúc cảm mà cô đã không thể có,cố đáp ứng những đòi hỏi làm cô sợ hãi.Thỉnh thoảng,một mình trong sự yên tĩnh của ban đêm,nước mắt tuôn trào và cô khao khát một chút tình cảm,một nụ hôn nhẹ nhàng trên má,một bàn tay nắm một bàn tay.Vậy mà,cô lai có một người chồng mà những ham muốn tình dục của anh ta mang màu sắc thông dâm,thèm khát làm tình với cô vào tất cả những lúc nào mà cô thức trong ngày.Được giáo dục từ lúc còn thơ ngây rằng phụ nữ phải làm hài lòng người chồng,Arlette đã làm tất cả những gì để vừa lòng Charles và cô bắt đầu nghi ngờ,phải chăng cái giá của việc được sống xa hoa,là quá đắt.Vào lúc vỡ mộng,cô phát hiện mình đã có thai.Thoạt đầu,cô hoảng sợ.Rồi cô cũng quen đi và giờ đây khi đến lúc đau đẻ,cô cầu nguyện đó là đứa con trai.

Khi những cơn đau tăng lên,Arlette nghĩ đến vụ tai nạn đã giết mẹ cô trước đó ít lâu.Khi bà còn sống,hai mẹ con thường nói chuyện với nhau qua điện thoại hàng giờ đồng hồ mỗi ngày và Arlette thấy đành chấp nhận rằng không có cuộc sống của ai là hoàn hảo và rõ ràng là cuộc sống của cô trong tòa lâu đài này tốt hơn nhiều so với trong một căn phòng ngày xưa của mẹ con cô ở Naples.Với cái chết của mẹ,không còn sự giảm bớt,sự trốn tránh nỗi thất vọng hàng ngày đang bao phủ lấy cô,không còn chút ánh sáng nào cuối đường hầm.

Mở toang cửa sổ,Arlette lắng nghe tiếng chim hót trong bụi liễu gai gần đó.Trong cái nghĩa địa hoang phế phía bên kia đường,những con chim bồ câu núi màu xám họp thành bầy trên những ngôi mộ đá lút trong cỏ dại.Arlette nhẫn nhục thầm nghĩ,nếu như không có biến chứng gì phức tạp cô có thể có một đứa trẻ trong tay vào sáng hôm sau,một sinh linh bé xíu để chăm sóc và yêu thương tới trọn đời.Nếu không cô sẽ ra ngoài cái nghĩa địa kia cùng với những con bồ câu núi.Một cơn đau

làm mắt cô ngòa đi.Cô trở lại giường và mệt mỏi nhìn cái mỏm bụng cao chót vót,không hình dung ra được việc đứa trẻ sẽ ra đời như thế nào.Arlette cảm thấy mồ hôi lấm tấm trên trán và nhắm mắt lại,cố chịu đựng cơn đau.Một cô hộ lý bước vào,theo sau là một bác sĩ.Rồi cô cảm thấy yên tâm hơn khi thấy mình được đặt lên chiếc xe đẩy và đưa ra buồn thang máy ở cuối hành lang.Cô nghĩ,một khi mình sinh đã sinh được một đứa trẻ kháu khỉnh,cuộc sống với Charles hẳn trở nên dễ dàng hơn.Cô sẽ cho chồng thấy rằng cô không chỉ là một phụ nữ công tước xinh đẹp của nước Pháp mà còn là một bà mẹ tốt.Cũng đến lúc,cô nghĩ một cách tin tưởng,chồng cô sẽ bỏ cái ham muốn vớ vẩn của anh ta là được đè lên bụng bất kỳ một phụ nữ nào mà anh ta trông thấy,và sẽ biết nâng niu người phụ nữ mà anh ta đang có.Khi cơn đau choán lấy toàn thân,Arlette cắn chặt môi,quyết tâm vượt qua thử thách này để chông cô có thể tự hào.

Bẩy giờ tối hôm đó,Arlette được đưa trở lại phòng sau khi đã được làm giảm đau.Đứa trẻ mà cô đã bắt đầu yêu thương và trông cậy sẽ làm giảm bớt những nỗi đau trong cuộc hôn nhân của mình đã chết ngay khi sinh ra.Bất chấp sự săn sóc tận tình và chu đáo của các thầy thuốc,Arlette vẫn lâm vào một cơn điên loạn.Đến khi gặp mặt chồng thì cô đã suy sụp hoàn toàn.Hai y tá ngồi xuống bên cô kiểm tra nhịp tim và huyết áp,trao đổi với nhau những ánh mắt lo ngại.Họ đều còn trẻ và đều không khỏi sững sờ trước thái độ ghê tởm lộ liễu của gã công tước.Khi được báo tin về đứa bé,Charles đã nhìn xuống vợ mình với cặp mắt giận dữ và buông xuống một câu :

- Cô là người thua rồi,Arlette.Cô không thể làm tốt được bất kỳ việc gì.

Không ai ở bệnh viện này,trong những trường hợp tương tự lại thấy được một sự nhạo báng đê tiện như vậy,và dẫu rằng đã biết những người giầu vẫn có những quy tắc sống của riêng mình,họ vẫn thấy thái độ của gã Công tước này là không thể chấp nhận được.Bác sĩ phụ trách ca cất tiếng phản đối nhưng Charles đã quay người bỏ đi.

Arlette tỉnh dậy vào tầm trưa,đăm đăm nhìn lên trần,ánh mắt đầy vẻ thất vọng khi nhớ lại những điều hãi hùng của đêm hôm

trước.Nước mắt tuôn rơi nhưng cô không đủ sức đưa tay lau nữa.Đột nhiên,sự kềm chế cứng cỏi mà cô đã rèn luyện cả đời trở lại với cô và cô chỉ muốn nằm yên trên giường,thoát khỏi mọi trách nhiệm và chở che của người chồng mà lòng yêu quí dành cho cô đang mất đi nhanh chóng.Arlette nghĩ về tất cả những gì đã diễn ra kể từ ngày cưới và hiểu rằng cô không chỉ thất vọng với Charles về mặt tình dục mà cũng còn tuyệt vọng về sự thay đổi tính khí của chồng.Điều gì đã gây ra sự thay đổi đó thì cô không biết,tuy có ngờ rằng đó là mối quan hệ của anh ta với Ernestine.Cô nghĩ tới những lần cô đã làm tất cả để làm vui lòng chồng,và trong những lúc đó cô luôn luôn biết rằng anh ta cần một kiểu tình dục trần trụi hoang dại chứ không chỉ là một thân thể với nét đẹp tuyệt mỹ và những vuốt ve dịu dàng.Đã có những cuộc vật lộn thô bạo khi Charles buộc cô phải chấp nhận những lối làm tình phi nhân tính,nhưng cô cũng từng chấp nhận ngay cả những kiểu đó để cố vớt vát lấy chút gì cho cuộc hôn nhân đang trượt nhanh tới chỗ tan vỡ.Cho đến lúc này tất cả những ý nghĩ sâu kín của cô chỉ được nhắc tới trong nhật ký.Cô đã mất tất cả lòng tin vào chính mình ở tư cách một người đàn bà.Lòng tự trọng của cô đã tụt xuống mức thấp nhất với việc nhận ra rằng Charles đã biến cô hầu phòng trên gác thành nhân tình.Tất cả những người làm công đều biết và có thể cả Chantilly,và vị trí nữ công tước của cô đã trở thành một điều mỉa mai.

Nhắm mắt lai,Arlette như nhìn thấy đứa con cô,không phải là đứa đã chết,mà là đứa trẻ xinh xắn trong bụng cô đang cựa quậy,hai bàn tay nắm chặt như đang chống chọi với một sức mạnh bên ngoài nào đó để giành lấy hơi thở của cuộc sống mà nó đang bị tước đoạt.Đột nhiên,sự hoảng sợ trong đêm hôm trước kéo đến,cô điên cuồng nhấn chuông gọi y tá,thế nhưng trước khi có ai đó đến thì Charles đã bước vào cùng với Gaston,người lái xe của anh ta.Arlette lo lắng nhìn vào mặt chồng và thấy vẻ thiếu kiên nhẫn,khó chịu và một vẻ mà bây giờ cô đã nhận ra là sự hững hờ.Giọng anh ta ôn tồn,nhưng từng lời thì như cắt ruột cô.

- Em đã sẵn sàng rời khỏi đây chưa,em yêu quý.Lúc này anh

rất,rất bận.Anh không có nhiều thời giờ.
- Tất nhiên rồi,Charles,nếu như các bác sĩ cho là được.
- Mặc kệ đám các sĩ.Sau chuyện ngày hôm qua anh sẽ không bao giờ còn tin một bác sĩ nào nữa.Anh xin lỗi về những gì đã nói nhé,Arlette.Anh đã rất phẫn nộ.Mặc quần áo vào đi và anh sẽ đưa em về.
- Vì sao phải vội vã thế?
- Sáng nay anh sẽ đi Martinique và anh cần có em ở lâu đài trong khi anh vắng mặt để trông coi công việc trong nhà,
- Tất nhiên là em sẽ làm,Charles.
Arlette nghi ngờ,nhưng không hỏi,việc chồng cô dùng ngày nghỉ đi Martinique để làm gì khi mà anh ta mới vừa đi nghỉ ở Thụy Sĩ về.Anh ta không có gian sản gì ở Martinique và cũng chưa bao giờ tỏ ra quan tâm đến xứ đó cả.Cô loạng choạng nhỏm dậy và bắt đầu mặc quần áo,đầu quay cuồng vì vẫn còn yếu và chóng.Không muốn để Charles thấy cô đau đớn thế nào,Arletts rang bước theo anh ta ra xe.Trên đường trở về anh ta không hề nói gì và khi tới lâu đài thì anh ta để cho một người hầu đưa cô lên phòng.
Arlette khép cửa và ngồi xuống mép giường nghĩ ngợi.Rồi cô đứng lên,bước tới bên cửa sổ và nhìn thấy ở dưới sân lâu đài,chồng cô bỏ vali vào trong chiếc xe Bentley và lái đi.Vài phút sau,cô thấy Ernestine đi theo trong chiếc của ông Florent,người lái tắc xi ở vùng này.Charles nói dối.Anh ta đã mang cô về chỉ vì sốt ruột muốn đi nghỉ với cái con bé nông dân đã chiếm đoạt vị trí của cô,một cô bé mới lớn,chắc hẳn nó thỏa mãn được những nhu cầu tình dục bệnh hoạn của anh ta.
Arlette lại ngồi xuống mép giưởng,ngạc nhiên với chính mình rằng vì sao đã không thấy tức giận.Thường thường thì cô rất dễ nổi giận,nhưng lúc này cô như chỉ nghe tiếng sấm ầm ĩ trong đầu.Bỗng nhiên cô nghe một tiếng thét chói tai đâu đó trong phòng.Cô đã không nhận ra rằng chính cô đã thét lên và âm thanh khủng khiếp đó đã xuất phát từ sự đau đớn tột cùng trong cô.Cô không hề hay biết khi ông bác sĩ đến và tiêm cho cô một mũi giảm đau.Cô chỉ thấy những cây thủy tùng cổ kính ngoài sân và một người đàn ông có nụ cười lịch thiệp,người đã

cầm lấy tay cô và cố an ủi.
- Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.Tôi sẽ đến vào mỗi buổi sáng và chiều,và săn sóc em cho đến khi nào em bình phục.Cố gắng đừng nghĩ ngợi nhiều đến cháu bé hoặc chồng em nữa.Charles sẽ hồi phục với thời gian và cách thức của riêng anh ta.
Arlette chán nản nghĩ,phải chăng cách thức riêng của Charles sẽ là Ernestine.Anh ta sẽ đòi ly dị chứ? Anh ta sẽ yêu cầu cô phải ra đi chăng? Tương lai sẽ ra sao – hay liệu còn có một tương lai cho cô nữa không?

Chương 11

Vieri, Sicily, Tháng Ba, 1969

Vieri ngồi ở góc hang, trần trụi, chỉ với một tấm mền choàng trên vai . Anh đã ở trong cái hang này nhiều tuần lễ, thoạt đầu thì bị xích, nhưng sau một trận viêm phổi và bị một con bọ cạp cắn, anh yếu đi nhiều và được thả lỏng, không quần áo và giầy dép, bất kể thời tiết như thế nào . Anh đã sút chừng mười lăm cân và, do bị nhốt liên tục nhiều ngày trong một căn hầm tối tăm xây bằng đá, đã không có cảm giác về phương hướng và thời gian . Những ý nghĩ lao vun vút qua đầu anh với tốc độ vũ trụ, về gia đình anh, về người em trai, về công việc, về người vợ trẻ, về Sarah . Nhưng dần dần, sự chịu đựng nặng nề đã loại bỏ đi ở anh những chuẩn mực mà anh hằng tuân thủ và do vậy anh càng ngày càng ít nghĩ tới Mariannina, người mà chính sự hoàn thiện của cô lại là điều đáng nhàm chán hơn cả . Sự tuân thủ cứng ngắc của cô đối vơi những qui tắc của xã hội thượng lưu đã làm cho anh chán chường và khiến cô bối rối nghĩ không biết vì sao anh đã cưới cô . Vieri, người đã sống bằng cái phong cách cứng nhắc của tầng lớp mình, giờ đây thấy những cái đó thật là vô nghĩa . Tất cả vấn đề bây giờ chỉ là ở việc kiếm được thức ăn để lại dịu cơn đói, nước để uống và sự nhẹ nhàng để làm lành vết thương trong cơ thể anh . Ở đây, trong những hang đá vùng Calcelrama, luật rừng là trên hết và sau cùng thì anh đang học lấy cái nghệ thuật tồn tại .

Vieri nhìn xuống những vết thâm tím trên thân thể, những vết rách toạc trên hai chân, những vết bầm giập do bị đánh đập tàn nhẫn .
Anh đã thật lưu tâm tránh không nói một lời với những tên gác, bởi lẽ dường như chính tiếng nói của anh thôi cũng làm chúng điên tiết .

Mối tiếp xúc duy nhất của anh là với cô gái có bộ mặt buồn thảm, Flavia, thế nhưng mặc dù anh đã nhiều lần gặng hỏi mà cô chưa hề đáp lại một lần .

Vào cái buổi sáng một ngày tháng Ba này, rõ ràng là có chuyện gì đó sắp xảy ra . Đôi mắt Flavia mở to sợ hãi, và Vieri đã cố hết sức mình để có thể moi chút tin tức từ nơi cô .

"Trong cô thật buồn . Hãy nói đi, điều gì làm cho cô sợ hãi thế ?"

Cô nhìn anh chằm chằm và hất đầu về hướng Falco, têm cầm đầu, kẻ đang mài một con dao dùng để lột da thỏ rừng săn được, lúng túng, Vieri lại nhìn cô gái .

"Hắn sẽ giết tôi à ?"

Cô chầm chạp lắc đầu .
"Chuyển tôi đi chăng ? "

Cô lập lại động tác của mình .
"Vậy thì cái gì ? Nhân danh Chúa hãy cho tôi biết ."
Một giọt nước mắt buồn bã lăn trên má cô và cô quay người chạy đi .

Vieri nhìn về phía Falco . Hắn đang thử dao trên mình một con thỏ rừng vừa bị giết . Bên cạnh hắn, Rizzo cũng đang sửa soạn một cây gậy . Bên ngoài hang, gió biển thổi ào ào, trời đất sầm lại dưới những đám mây bụi mù mịt . Tiếng chó hoang sủa đâu đó trên núi và không khí đầy điềm dữ khiến Vieri liên tưởng tới những điều khủng khiếp .Anh đang cố đóan xem chuyện gì sắp xảy ra thì thấy một tên trẻ tuổi hơn hai tên kia đi vào hang, mặt tươi cười .

Falco gọi tên mới tới .

"Còn con mẹ nạ dòng kia thì sao ?"

"Tôi đã lấy tất cả đồ nữ trang của mụ ta như anh dặn ."

"Mụ ta chống cự gì không ? "

"Tôi không thấy gì hết . Sau khi gói lại và giao cho Salvatore chuyển đi, tôi trở lại và bảo mụ ta rằng tôi thấy mụ ta rất đẹp ."

"Đẹp . Mặt của mụ ta cứ như mặc của một con vẹt vậy "

"Và cái máu của một con đĩ . Tôi đã ở đó từ 3 giờ đêm qua và chỉ còn đủ sức lết ra ngoài . Nếu tôi đã làm hài lòng thân xác mụ ta, chắc chắn mụ ta sẽ mua một ít nữ trang mới để tôi có thể đến cướp của mụ ta lần nữa đấy ."

Falco đi vào trong một cái lều với mấy gã nữa . Rồi sau khi đã uống hết một chai rượu nho và ăn mấy con thỏ quay trên đống lửa, chúng tiến đến chỗ Vieri . Falco ra hiệu cho Salvatore và Rizzo giữ hai tay anh, còn tên ăn cướp đồ nữ trang thì túm lấy bàn tay anh ghì chặt lên một chiếc bàn đẽo nham nhở từ một thân cây .
Rồi không hề có một dấu hiệu gì báo trước, hắn vung con dao nặng lên chém vụt xuống ngón tay trỏ của anh .

Vieri đau điếng, mặt tái nhợt như không còn giọt máu . Mặt dù đau đớn, anh không kêu, quyết không để chúng hưởng sự khoái trá trước nỗi đau của mình . Anh nghiến chặt răng để khỏi buột ra tiếng rên la nào, nhưng không thể ngăn những giọt nước mắt cứ trào ra . Trong lúc Falco gói cái món hàng đặc biệt kia lại và vội vã đi giao tới một địa chỉ ở Montelepre, Vieri thấy mình chỉ còn một mình với nỗi đau khủng khiếp . Một lát sau, anh bắt đầu ói mửa, làm ướt đầm cả tấm mền vải đắp .Máu me bê bết khắp nơi, còn trong đầu anh cứ ong ong nhức nhối . Đã nhiều tháng, anh luôn kiềm chế những xúc cảm của mình, đúng như anh đã từng được giáo dục . Giờ đây, nỗi đau và sự sợ hãi đã làm anh không còn nghĩ được gì rõ ràng . Gia đình, bạn hữu, hy vọng

đều bị quên đi trong lúc anh nhìn bàn tay thương tật và nghe những tiếng nói thô bỉ của kẻ thù đâu đó . Mỗi lúc cơn đau dội đến, anh lại ói , dù rằng bụng rỗng không và không ói ra được gì ngoài một chút nước rãi tanh tưởi .

Flavia đợi đến khi trời tối hẳn mới bò vào chỗ của Vieri với một ít băng và thuốc sát trùng . Cô rất nhẹ nhàng, nhưng khuôn mặt anh vẫn ngây dại vì đau đớn và tuyệt vọng .

Nhìn đăm đắm vào đôi mắt trống rỗng, thâm quầng vì mất ngủ và đau đớn, Flavia băn khoăn không biết người tù này đang nghĩ gì và anh có hiểu tình cảm của cô không, cô những muốn được vỗ về anh bằng những lời ru của mẹ, người vợ mà mọi phụ nữ vùng Sicily đều được học từ thời thơ ấu, nhưng Falco đã cấm mọi sự giao tiếp giữa học và cô không dám làm trái lệnh hắn . Tuy nhiên tình trạng của Vieri làm cô lo lắng và Flavie cảm thấy cô phải làm gì đó để cho anh thấy rằng anh còn có một người bạn trên đời .

Dướn người về phía trước, cô hôn lên hai má anh . Rồi nhẹ hôn lên tay anh và đứng dậy rời khỏi căn hầm . Cô đang giơ cao chiếc đèn để soi đường thi bỗng thấy mình đứng đôi diện với Falco, mắt hắn long lên, mồm méo sệch vì tức giận .

"Đồ chó má . Mày nghĩ là tao mang mày tới đây để mày phải lòng nó à ? Tao mang mày đến chỉ để nấu ăn và nằm ngửa ra cho tụi tao xài thôi, hiểu không ? Thế mà mày lại nóng lên vì cái thằng nửa người nửa ngợm kia à ."

Falco vung tay đấm mạnh vào mặt cô . Flavia bật ngã ngửa, đầu đập xuống một hòn đá . Với một tiếng kêu giận dữ, Falco chạy lại, lầm bầm nguyền rủa vì biết rằng cô đã chết . Hắn kêu to gọi Rizzo .

"Lại đây, lạy Chúa, Flavia chết rồi . Tao đánh nó vì nó đang ve vãn thằng con hoang kia và nó đập đầu vào đá . Mẹ sẽ nói gì đây

?"

"Bây giờ thì chúng ta phải tự nấu ăn lấy rồi ."

"Mày chỉ nghĩ có vậy thôi à ? Nó là em gái chúng ta, dù rằng nó là một con đĩ . Mày không nói lấy một lời tử tế nào được sao ?"
Trong khi Rizzo và Falco mang xác cô gái vào chỗ rộng nhất của hang, Vieri ngồi trong ánh sáng buồn thảm của ngọn nến, mắt nhìn vào cõi hư không .

Anh đã chứng kiến tất cả những gì xảy ra giữa thằng anh trai và cô em gái . Anh nhớ lại đôi bàn tay dịu dàng của cô băng bó vết thương cho anh và những cái hôn đặt lên má anh . Trên tất cả, anh nhớ ánh mắt của Falco khi hắn bước vào và nhìn thấy cô . Vieri cố dằn những tiếng ong ong trong đầu, những ý nghĩ điên dại và nỗi hoảng sợ mà anh không còn kiềm chế nổi . Rồi anh lại nghĩ tới khả năng chạy trốn của mình và nhếch mép trước ý đồ hoang tưởng đó, bởi vì anh không còn đủ sức để đi, dù chỉ là vài mét, từ chỗ bị cầm tù này .

Anh đang cố tập trung những ý nghĩ của mình thì Falco bước vào và bắt đầu đánh đập anh . Một cú đấm vào đầu giáng anh nằm vật xuống mặt hang rồi tiếp đến là những cú đá liên tiếp, cho đến lúc thân thể anh chỉ còn là một đống nhầy nhụa máu me .

Một tháng sau cái chết của Flavia, những tên canh giữ được lệnh chuyển Vieri lần cuối cùng . Những tên mới đến gác thay cho Falco bởi hắn bị coi là sẽ không thể kiềm chế được sự căm giận đối với người tù trị giá hàng triệu đô la cho tổ chức của hắn . Những thương tích hẳn đã gây cho Vieri thật nặng nề: bốn xương sườn gãy, xương gò má dập, chấn thương một bên tinh hoàn và vỡ một xương bánh chè . Anh đã được mang tới một bệnh viện ở ngoại ô Taormina, để được chăm sóc bởi các bác sĩ giỏi nhất mà tiền có thể mua được . Sau đó, anh lại được mang về hang động Calcelrama .

Vieri ngồi một mình, trần truồng và hôi hám . Sự hôi hám đến mức nó trở nên không còn là một mối quan tâm đối với anh nữa . Anh không nhìn thấy gì xung quanh mình, chỉ tập trung nhìn như dán mắt vào một đốm đen trên tường . Có thể đó là một con bò cạp, cũng có thể là không phải . Anh cố xác đinh cái đốm đen đó, nhưng chỉ vài giây là đã mất tập trung . Trong một thoáng, anh nhớ lại một sự việc từ hồi nhỏ, đó là khi mẹ anh phát hiện một con bò cạp đang ngủ ngon lành trong một chiếc giày satanh đi buổi tối của bà . Mặt Vieri méo xệch vì cố gắng để nhớ xem khi đó gia đình anh đang sống ở đâu, nhưng tất cả đều nhoà đi . Anh nghe thấy tiếng người gọi tên anh và nghĩ là mình đã đáp lại, thế nhưng anh đã không thể mở miệng từ khi Flavia chết và không tin là sẽ đến một lúc anh lại còn muốn nói nữa . Tất cả những gì anh muốn lúc này là được ngủ, buông trôi, và quên đi tất thảy . Anh lờ mờ nhận thấy ai đó mặt cho anh một chiếc quần vải thô màu xanh, một chiếc sơ mi trắng sạch sẽ và một cái áo len rách màu xám . Bản năng khiến anh với tay túm lấy chiếc mềm cũ nát đã ở bên anh từ khi được đưa tới hang này và với đôi bàn tay run rẩy choàng nó lên vai . Rồi anh được dẫn ra ngoài trời sáng, mắt nhức nhối khi gặp ánh nắng mặt trời . Anh loạng choạng quỵ xuống bởi lẽ cơ thể quá yếu, không thể đi nếu không có người đỡ . Anh chẳng tỏ ra quan tâm gì khi đươc chở tới Messina, đẩy vào một chiếc máy bay tư nhân và chở đi Milan . Từ đó, anh được nhanh chóng đưa tới một địa điểm cách nhà anh ở Venice hai mươi cây số và bị đẩy ra khỏi xe trên một quãng đường vắng vẻ . Anh cảm thấy cô độc khi một mình khập khiễng đi trên xa lộ . Mồ hôi đầm đìa và anh tuyệt vọng nghĩ rằng mình sắp chết . Tim anh đập thình thịch và anh cứ nghĩ tới cái hang đá với một điều gần gũi gì đó, bởi vì ít nhất là ở đó không có nhân chứng nào thấy được sự suy sụp của anh . Trong những hang động vùng Calcelrama, thật dễ buông xuôi và để cho sự huỷ diệt của thiên nhiên làm phận sự của nó .

Vieri dừng bước và nhìn vào cửa sổ một ngôi nhà hoang . Khuôn mặt được phản chiếu trên lớp kính làm anh nhăn mặt ngạc

nhiên . Rồi anh nhìn lại, gần hơn, cái người đàn ông chính là anh kia .
Không còn vẻ đẹp trai ngời ngời nữa, cả mái tóc vàng và cặp mắt tươi vui . Khuôn mặt anh giờ đây chỉ còn da bọc xương, làm cho cái mũi cao gồ lên . Cặp mắt trũng sâu, và mái tóc trắng xoá .
Tất cả toát lên vẻ sợ hãi, lo âu, suy sụp . Anh lùi lại, loạng choạng vì hai đầu gối lún xuống . Rồi đâu đó từ đằng sau, anh nghe thấy có tiếng nói . Anh thoáng nhận ra đó là tiếng kêu của đứa trẻ đang gọi mẹ .

"Mẹ, ông ấy bị đau "

Người phụ nữ trẻ đến bên Vieri, ngó sững vào mặt anh và cầm lấy tay anh .

"Có chuyện gì thế ? Tôi có thể giúp gì được nào ? Ông từ đâu đến thế hả ? Không có ai đến đây bao giờ ."

Vieri cố cất tiếng, nhưng không nói được lời nào và ngã xuống dưới chân người phụ nữ, mặt anh ngửa lên trong lúc những đám mây tối lại và mưa bắt đầu rơi .

Các nhân viên cấp cứu đặt Vieri lên một chiếc cáng và anh nhìn bằng cặp mắt nhẫn nhục trong khi Elio chạy đến, nắm lấy bàn tay thương tật của anh trai và oà khóc không hề ngượng ngập .
Một trong những kẻ tội phạm đã không cưỡng nổi một nụ cười hài lòng . Vieri Aldobrandini vĩ đại không còn vĩ đại nữa . Thằng cha giàu có đã bị hoạn - đó là điều chắc chắn .

Các bác sĩ do gia đình gọi đến đã đưa Vieri vào bệnh viện, nơi anh sẽ được kiểm tra toàn bộ về tình trạng thể chất và tinh thần . Trên đường đi, Elio đã cố gắng hết sức để động viên anh trai mình .

"Vieri, hãy cố tin rằng giờ đây anh đã được an toàn rồi . Mọi chuyện sẽ qua và anh đang trên đường đến binh viện . Em sẽ ở

bên anh trong suốt thời gian cần thiết . Em đã được phép vắng mặt ở Học viện ."

Vieri lắng nghe những âm thanh và những lời an ủi của người em trai, liếc nhìn các bác sĩ đang theo dõi huyết áp của anh . Rồi anh nhắm mắt lại . Giá như anh được yên tĩnh . Giá như sự yên lặng tuyệt đối và vĩnh hằng có thể mang anh đi và đẩy cuộc đời này ra xa .

Chương 12
Sarah, nước Anh, mùa hè 1969

Sarah đang ở trong cánh đồng ngô phía sau nhà, khuất dưới những cây ngô tươi tốt của mùa hè . Cô đang đọc bức thư của Elio Aldobarandini, trả lời bức thư của cô về sức khoẻ của Vieri . Những dòng chữ nhoè đi trong nước mắt, và cô cay đắng nghĩ rằng, từ sau ngày cưới, cô đã chỉ khóc nhiều hơn là làm gì khác . Biết rằng nỗi bất hạnh chính là do cô gây ra và điều đó làm cho cô thêm đau khổ . Cô đã chạy trốn cái chết của Vieri và tìm đến lâu đài Thistleton cô hằng yêu thích, mà không hề nghĩ đến những ý nghĩa đích thực của hôn nhân hay có một hiểu biết rõ ràng về người chồng của mình . Bây giờ thì cô đang ở trong một cơn ác mộng do chính cô tạo ra .

Cô lại nhìn bức thư, nghĩ ngợi một cách tuyệt vọng, không biết có thể làm gì để giúp Vieri . Lời lẽ của Elio dường như đầy lo ngại và không còn hy vọng .

Sarah thân mến,
Tôi rất vui khi nhận thư chị .
Xin chúc mừng cho cuộc sống vợ chồng của chị và xin có lời chúc tốt đẹp nhất cho sự ra đời của cháu bé . Anh trai tôi vẫn ở trong bệnh viện Holy Family tại ngoại ô Rome . Anh ấy đã không nói một lời kể từ khi được trao trả cho chúng tôi và cũng chưa dám hy vọng sẽ có chuyển biến tốt . Tuy rằng thể chất của anh ấy có tiến bộ, nhưng về tinh thần thì thật nguy kịch . Các bác sĩ đã cố gắng hết sức, nhưng

Vieri dường như không muốn trở về với cuộc sống . Họ nói anh ấy có ý định giam mình trong cõi riêng của mình. Tôi xin lỗi đã làm chị phiền lòng vào lúc mà hẳn chị cũng mệt mỏi, nhưng vì chị muốn biết thật chi tiết mà . Sự thật là, Vieri với con người mà chị đã biết không còn tồn tại nữa . Tôi xin gởi tới chị những tình cảm chân thành . Hãy viết lại sớm nhé .

Elio.
Sarah nhìn xuống cái bụng căng phồng của minh và cảm thấy như một con thú sa bẫy . Cô những muốn lao tới Rome với Vieri, tin tưởng rằng với tình yêu, cô có thể đưa anh ra khỏi cái đường hầm tuyệt vọng tối tăm kia. Cô muốn được nằm bên anh, hôn lên sống lưng anh và vuốt ve da thịt rắn chắc nơi đôi vai anh . Nghĩ đến anh, sự tuyệt vọng lại tràn đến như sóng biển sôi sục, phủ lên tâm hồn và thể xác cô.

Rồi cô nhìn lại dòng chữ đáng lo ngại nhất trong thư: Sự thật là, Vieri với con người mà chị đã biết không còn tồn tại nữa . Có đúng thế không? Phải chăng những tháng bị giam cầm trong các hang động vùng Calecelrama đã huỷ hoại anh rồi?

Sarah đi ra phía bờ sông, hái một bó hoa sói dại trong đám cây cỏ . Cô nghĩ tới bà mẹ chồng và không biết nên làm gì trong hoàn cảnh của miình . Sự ghen tuông của bà James thật vừa thảm hại vừa lố bịch . Mặc dù đã chuyển sang sống bên nhà Dower nhưng mỗi buổi sáng bà đều đến Thistleton để bóc tất cả các thư từ, kể cả thư riêng của Sarah . Khi bị phản đối, bà đã lập luận rằng vì thư được gởi đến theo tên bà,nên bà có quyền mở nó hoàn toàn chính đáng . Sarah đã đối phó bằng cách đề nghị những người gởi thư đúng cái tên thời con gái của cô, nhưng thư vẫn tiếp tục bị mở, vã những cuộc cãi lộn hàng ngày càng trở nên gay gắt . Có khi cả một tuần lễ Sarah không nhận được thư từ gì và hiểu rằng bà mẹ chồng đã huỷ chúng đi .

Sarah nhắm mắt và lắng nghe tiếng ong rộn rã trên đám hoa cỏ ba lá . Thistleton chính là điển hình của thiên nhiên Anh với

dáng vẻ đẹp nhất và thanh bình nhất, thế mà trong tim cô khống có gì ngoài sự xáo động . Nolan là người tốt nhưng không thể bù lại cho một bà mẹ nắm giữ túi tiền và cứ hàng quí lại trả những khoản nợ ngân hàng cho anh ta, Sarah lắc đầu chán nản, không thể tin được là đời cô lại đang bị thao túng bởi một bà già tính khí thất thường và luôn luôn muốn tống khứ cô khỏi nhà .

Sarah đang đi về thì Nolan sồng sộc chạy tới .

"Bạn của mẹ vừa tới và mời bà đi Oxtraylia . Lạy Chúa, anh mong bà nhận lời ."

"Em sẽ nói với bà là em không muốn bà đi - đó là cách chắc chắn nhất để đưa bà lên chuyến máy bay sớm nhất ."

Một bữa tiệc tươm tất được dọn ra . Bạn của gia đình là một người đàn bà to mập với hai gò má hồng rực, nhìn Sarah với vẻ căm ghét lộ liễu do tác động của những nhận xét nơi bà mẹ Nolan .

Bà James ngồi nhìn Sarah đầy bực tức, phẫn nộ nghĩ rằng đứa con gái này chẳng có một chút đạo lý nào . Ngay cả bây giờ, bụng chửa kềnh càng mà nó vẫn cứ nửa trần truồng phơi nắng ngoài vườn đã làm cho ông già đưa thư trong làng phải sửng sốt . Bà già thở dài . Bà mong có một đứa con dâu mà bà có thể lấy làm hãnh diện . Ấy vậy mà Nolan đã chọn một cô gái tóc vàng mà mọi người đàn ông trong vùng đều thèm muốn, một phụ nữ mà quá khứ chắc hẳn là chẳng ra gì . Bà James nghĩ đến bức thư từ Ý và cố nghĩ
xem Vieri là ai và làm thế nào để tìm hiểu thêm về con người này . Bà đã nói chuyện với Nolan, nhưng dường như anh ta không quan tâm tới những người tình đã qua của vợ và chỉ đơn giản nói rằng Vieri ốm yếu một cách khủng khiếp . Sau cùng, hoàn toàn không để ý tới Sarah, bà James quay sang con trai mình .

"Mẹ đang nghĩ tới chuyện thăm Oxtraylia cùng với bà Cordelia . Con nghĩ gì về một ý định như vậy hả ?"

"Con nghĩ làm mẹ nên làm điều gì mẹ muốn, mẹ ạ"

Sarah lặng lẽ rót thêm trà cho mình, giữ yên lặng, bởi biết mình phải tỏ ra không hề tò mò gì cả . Cô biết bà mẹ chồng không thể chịu đưng được việc bị con dâu lờ đi mà không gây một cuộc cãi vã . Cô kiên nhẫn chờ cho đến khi bà James mắc bẫy, nhỏm dậy .

"Sarah, cô không có gì để nói hả ? Cả nhà đang nói chuyện tôi định đi Oxtraylia đấy "

Sarah hít một hơi sâu và nói với vẻ bình thản .

"Đó là một nơi kỳ diệu và con tin là mẹ sẽ thích vùng đất đó, nhưng mà mẹ đã quá già để làm một chuyến đi xa như vậy và mẹ không thể nào bảo hiểm vì những cơn chóng mặt mà mẹ vẫn thường có ."

Bà James mở miệng rồi đột ngột nín lặng . Bị cú gậy ông đập lưng ông với trò giả bộ chóng mặt mỏi khi bị khước từ chuyện gì đó, lúc này bà không biết trả lời ra sao . Tuy vậy bà vẫn bướng bỉnh nói với một vẻ tự tin vờ vĩnh .

"Sau khi uống trà tôi sẽ đi yêu cầu ông bác sĩ cấp cho tôi một giấy chứng nhận rằng tôi hoàn toàn khoẻ mạnh ."

Sarah nhún vai tỏ ý rằng điều đó chẳng hy vọng gì .

"Ông ấy sẽ chẳng cấp đâu, và dù có chăng nữa, thì việc đi đến đó cũng là quá mạo hiểm với một bà già 75 tuổi như mẹ . Nếu mẹ chết ở bên đó thì sao? Chi phí để chở thi hài về sẽ tốn kém rất nhiều ."

Bà James quay sang con trai.

"Mẹ cần con đưa mẹ vào trong làng, con yêu quí . Mẹ phải gặp ông Hamish Bell trước khi cuộc phẫu thuật của ông ta bắt đầu mới được"

"Nếu ông ta không chịu cho mẹ giấy chứng nhận thì sao?"

"Mẹ sẽ đưa cho ông ta một tấm séc để góp quĩ từ thiện, và chúng ta đều hiểu là ông ta sẽ làm gì với số tiền đó mà ."

Một buổi sáng mùa thu êm đềm, Sarah đứng bên cửa sổ lâu đài Thistleton, với một giỏ đầy những quả mâm xôi trên tay . Bên ngoài, những chiếc lá rụng bay trong gió và những cây sồi đã chuyển sang màu vàng rực . Trong ba tuần qua, từ hôm bà mẹ chồng đi, ngôi nhà thật yên tĩnh . Cô và Nolan thường đi dạo trong rừng, thích thú với tiếng lá khô xào xạc dưới chân . Khi mẹ chồng vắng mặt, Sarah lại có thể cảm thấy dễ chịu với sự có mặt của Nolan bên cô.

Sarah rời khỏi phòng và đưa giỏ mâm xôi xuống bếp cho bà Peel . Bỗng nhiên cô cảm thấy mệt mỏi và khang khác trong người . "Bà có một ly trà cho tôi không, Ellis?"

"Tất nhiên rồi, thưa cô chủ, và có mứt quả nữa ."

Sarah nhắm mắt lại khi cảm thấy căn phòng nghiêng đi một cách dễ sợ . Cô đứng dậy và lại phải vội ngồi xuống . Cô quay nhìn bà đầu bếp với một nụ cười yếu ớt .

"Tôi nghĩ rằng bà nên gọi hộ ông bác sĩ . Tôi đau quá - có khi tôi sắp sanh đấy . Rồi tìm Nolan ngay nhé ."

"Anh ta biến mất tăm rồi . Anh ta khiếp sợ phải ở đây mà ." Người phụ nữ lớn tuổi lắc đầu tỏ ý không bằng lòng .

Vào cái giây phút đặc biệt này trong đời, Sarah bỗng có một ý muốn mãnh liệt là gọi điện cho Umberto .

Nolan đi vắng hoặc lẩn tránh và không ai trong nhà tìm được anh ta suốt từ sáng đến giờ.

Cô bắt đầu đau e ẩm khắp người và mong có Umberto an ủi. Cô bỗng nhớ rằng sự chiếm hữu của Umberto đã làm cho cô khó chịu, thế nhưng ông ta lại luôn luôn có mặt những lúc cô cần đến. Cô vẫn như nghe thấy những lời của Umberto và cô nghĩ là bây giờ cô cần thấy nghe, thấy những lời đó biết bao… "Cái gì mà em cần và anh không có thì anh sẽ thu xếp cho em". Không có việc gì mà ông ta không làm cho cô cả, không có việc gì mà ông ta không thể thu xếp, trừ việc có một đứa con cho cô. Nếu như ông ta có ở đây, Sarah tin rằng ông ta sẽ không lẩn tránh, mà sẽ ở bên cô, cầm tay cô an ủi và ầm ầm ra lệnh cho bất kỳ ai mà ông ta nhìn thấy xung quanh. Cô nhìn ra cửa nhưng không hề thấy bóng dáng chồng và sự bỏ rơi đó làm cho cô tuyệt vọng. Nolan chỉ là một đứa trẻ, anh ta cần một bà mẹ chứ không phả là một người vợ.

Sáng hôm sau, Sarah tỉnh lại trong một căn phòng đầy hoa. Cô nhìn thấy bà Peel ngồi bên giường, đang ăn nho. Một bác sĩ có dáng người cao, nước da trắng trẻo đang nhìn cô qua cặp kính trắng.

- Mọi việc đã qua rồi, cô bạn thân mến, và cô có một bé gái tóc vàng rất xinh. Chúng tôi đã dùng đến thủ thuật mở tử cung và cô hiện đang trong phòng hồi sức.

- Chồng tôi đâu rồi?

- Họ chưa tìm thấy Nolan. Tôi e rằng, thỉnh thoảng cũng có những ông bố như vậy. Tuần trước tôi gặp phải một anh chàng tự nhốt mình trong phòng vệ sinh suốt đêm đấy.

Sarah bắt đầu nức nở. Trong lúc yếu ớt, sự bực mình, thất vọng và đau đớn đã làm tăng thêm những cảm giác bất hạnh của cô. Cô thèm được ở trong vòng tay Nolan, được tái xác nhận anh ta muốn có đứa trẻ, rằng anh ta sẽ che chở cho cô. Nhưng cô hiểu rằng không và không thể, bởi vì anh ta không có khả năng mang lấy bất kỳ một trách nhiệm gì. Không có cơ sở nào để hy vọng điều đó sẽ thay đổi. Cô sẽ phải một mình gánh lấy trách nhiệm

nuôi dưỡng con gái, bây giờ và trong cả tương lai.
Sarah đang cố kiềm chế nỗi tủi nhục của mình thì một cô hộ lý xuất hiện với một đứa trẻ trong tay và trao nó vào vòng tay Sarah. Nhìn cái sinh vật bé bỏng này, với khuôn mặt trái xoan và mớ tóc vàng óng, Sarah lặng đi. Đôi bàn tay xinh xắn, những ngón tay dài, cái miệng nhỏ xíu giống cô như đúc. Với Sarah, đó là một khoảnh khắc vui sướng không thể nào dùng lời mô tả được khiến cô quên đi người chồng, quên đi bà mẹ của anh ta và mọi thứ khác. Từ đứa trẻ toát ra mùi phấn thơm, cộng với một thứ mùi thơm tinh tế ngọt ngào chỉ có ở trẻ mới sinh. Như bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của con gái, Sarah nhắm mắt lại và thiếp ngủ.
Năm ngày sau, Sarah cùng với con gái trở về Thistleton. Những ngày đẹp trời đã qua, cây cối đen đúa và trơ trụi. Các gia nhân đã xếp củi sưởi vào trong gian phòng lớn, phòng khách và các phòng ngủ. Con gái của bà Peel, Felicity, đã được giao việc trông nom đứa trẻ khi cần thiết. Vẫn chưa hề thấy tăm hơi Nolan đâu và bà đầu bếp quả quyết rằng cần phải báo cho cảnh sát.
Buổi sáng hôm sau, một con bão kéo đến với những tiếng sét và sấm mạnh đến mức những ô cửa kính già nua rung lên bần bật. Sarah đứng nhìn trước nhà và nghĩ rằng thời tiết thật giống với tâm trạng của cô. Cô đang toan rời khỏi cửa sổ thì một chiếc tắc xi chạy vào cổng chính. Trước cửa lớn của toàn nhà, bà James bước ra, tiếp theo là Nolan và một người đàn ông trẻ tuổi tóc vàng có dáng người thanh thoát trong chiếc áo khoác bằng hàng nhung màu xanh da trời sẫm. Sarah nhìn thái độ khúm núm của chồng trước bà mẹ mà cảm thấy giận sôi lên. Rồi với bộ mặt lạnh lùng, hai bàn tay nắm chặt, cô bước tới đầu cầu thang và đợi cho đến khi ba người bước vào nhà. Cô nhìn thấy vẻ đắc thắng trên mặt bà mẹ chồng và vẻ lo lắng ở Nolan. Trên mặt người đàn ông trẻ và đẹp trai kia là sự tò mò và một nét thân thiện đáng ngờ. Sarah bước tới vài bước rồi dừng lại và nhìn thẳng vào mặt chồng cô:
- Chuyện gì đã xảy ra vậy?
- Sarah, đây là Fritz Von Haffen, bạn anh. Anh đã đến chỗ anh ấy ở London.
- Vì sao không gọi điện cho tôi? Bà Peel đã tính báo với cảnh sát

và cả Hamish Bell nữa.
- Anh lo lắng quá đấy mà, thật là quá sức anh. Xin hãy hiểu, không phải là tất cả mọi người đều có sức mạnh ghê gớm như em được.
- Tôi muốn biết tại sao anh lại chạy trốn như vậy?
Bà James cắt lời con dâu với cái giọng trịch thượng thường có
- Đừng ầm ĩ thế Sarah. Nolan đã quá lo lắng đấy mà. Nó vẫn thường như thế khi chuyện căng thẳng.
Sarah gào lên như một người đàn bà lăng loàn:
- Cút đi. Tôi không muốn có bà trong ngôi nhà này, cùng một lúc với tôi và con tôi.
Trước khi bất kỳ ai kịp phản đối, cô đã đẩy bà già ra ngoài cửa và ném theo cái vali của bà ta. Rồi cô gọi bà Peel đến và ra lệnh phải kiểm soát đối với mọi người vào lâu đài, và không cho phép bà James được bén mảng. Cô thoáng hài lòng nhận thấy hai bàn tay Nolan run run khi cô ra lệnh cho anh ta đi theo.
- Lối này, tôi cho rằng anh muốn trông thấy con anh.
- Xin đừng quát lên, Sarah, anh đang nhức đầu lắm.
Tóm lấy cánh tay Nolan, cô đẩy anh ta vào trong phòng con gái, quan sát anh trơ trơ đứng nhìn đứa trẻ. Cô bừng bừng phẫn nộ khi không thấy anh ta có bất cứ cử chỉ nào tỏ ý muốn chạm vào đứa con mình. Đó chính là lúc Sarah biết rằng cô không thể tiếp tục là vợ Nolan và cô không thể tiếp tục ở lại Thisleton được nữa. Giọng cô run rẩy:
- Anh không có gì để nói với tôi à, Nolan? Không có lời giải thích nào về cách xử sự của anh à?
Anh ta dẫn cô về phòng ngủ và ngồi một lúc lâu, đăm đăm nhìn vào hai bàn tay mình. Khi anh ta lên tiếng thì Sarah giật bắn mình
- Sarah, cho đến khi làm tình với em thì anh chưa bao giờ làm tình với một người đàn bà nào cả. Teddy và anh cặp với nhau chỉ ít ngày sau khi anh ấy đến Eton, cho tới ngày trước khi anh ấy chết hồi năm ngoái. Thỉnh thoảng cũng có những người khác, nhưng Teddy là người duy nhất là anh thực sự mang lòng yêu. Anh quả có quan tâm đến em nhiều và kể từ khi em đến đây thì anh cũng hạnh phúc, nhưng thỉnh thoảng anh cần có…

- Một người đàn ông?
- Anh cưỡng lại, cho đến khi nhìn thấy em với cái bụng căng phồng và một đứa trẻ sắp ra đời thì anh không còn chịu được nữa.
Sarah nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết nói gì. Cô mong anh ta yêu cầu ly hôn, để cô lại tự do, thế nhưng cô cảm thấy Nolan vẫn muốn là người có vợ. Cô nhẹ nhàng nói, không muốn làm cho anh ta sợ hãi:
- Nolan, em nghĩ tốt nhất là chúng ta nên ly dị.
- Không, anh không bao giờ ly dị em cả. Anh muốn em và con cứ ở lại đây. Anh muốn em hạnh phúc và giúp anh trở lại bình thường.
Sarah lắc đầu:
- Thế thì phức tạp quá. Em không thể nào ép buộc anh. Em không phải là vú em hay là mẹ anh, và anh phải nhớ điều đó. Bây giờ, tốt nhất là anh nên giới thiệu em với bạn anh.
Bản thân Fritz là một sự quyến rũ, một người đàn ông ở tuổi ba mươi chín, học ở Heildelberg và Eton, hiện đang là một chuyên gia tại bệnh viện Tavistock. Vừa buồn cười, vừa bị gây ấn tượng bởi sự hiện diện cùng thái độ của Sarah, anh ta theo cô đi từ phòng này sang phòng khác, và sau cùng bật ra câu hỏi đã ở trong đầu suốt từ lúc Sarah đẩy bà mẹ chồng ra khỏi cửa:
- Cô sẽ làm gì nếu bà ta lại gõ cửa vào giờ ăn tối hả?
- Bà ta sẽ có thể gõ đến mỏi tay. Tôi quyết không để bà ta vào nhà đâu.
- Cô thực sự cứng rắn đến thế kia à, Sarah?
- Tôi buộc phải như vậy. Tôi không có ý định để cho người đàn bà đó thống trị tôi nữa.
Sarah ngồi ở đầu bàn, đang nhìn cô hầu gái múc soup ra thì bà James đập cửa trước ầm ầm. Sarah không hề tỏ ra một dấu hiệu gì là đã nghe thấy và ra hiệu cho cô hầu gái cứ tiếp tục dọn đồ ăn ra. Tiếng đập cửa mỗi lúc một nhiều kèm theo những tiếng kêu gào giận dữ.
Nolan quay sang nhìn Sarah vẻ dò hỏi:
- Anh phải để cho bà vào thôi, bà đã 75 tuổi đầu và yếu rồi.
- Bà ấy khỏe như một con bò vậy, nếu bà ấy mà vào thì tôi sẽ

cùng với con bé ra đi.
Đột nhiên tiếng đập cửa im bặt và tiếng ngã huỵch vào cửa.
- Mẹ ngất rồi. Nếu anh không thể để bà vào thì ít nhất anh cũng phải ra giúp bà mới được.
Sarah khóa cửa lại sau khi chồng cô bước ra, giận dữ khi nghe anh ta gọi lớn:
- Anh phải mang mẹ vào nhà, bà bị thương ở đầu.
Sarah đưa cái túi đựng bông băng ra ngoài và lại khóa cửa . Rồi cô trở lại phòng ăn và ngồi xuống ăn đĩa xúp của mình, cố không để lộ vẻ xúc động trong lòng . Trong một lúc lâu, không có tiếng động nào hết . Rồi bà Peel xuất hiện.

"Chồng cô muốn đưa đồ ăn chiều của ông chủ sang bên nhà Dower để ăn cùng với bà mẹ . Ông chủ cũng muốn dọn gường của mình ở bên đó nữa ."

Sarah không mảy may do dự, dù rằng cô thất vọng với việc Nolan một lần nữa lại đứng về phía bà mẹ .

"Gởi cả quần áo cho Nolan, và giấy tờ ở chỗ làm việc của anh ta nữa . Đừng có bỏ sót một thứ gì hết "

Một lát sau, Fritz lên tiếng và Sarah nhận thấy, dù có vẻ khó tin như thế, anh ta đang cố gắng thân thiện với cô.

"Tôi biết cô rất giận, Sarah, nhưng xin nhớ rằng Nolan yêu cô lắm ."

"Anh ta có một cách rất tức cười để thể hiện nó "

"Cô biết là có nhiều mức độ khác nhau của tình yêu. Có người yêu với lòng hãnh diện và ghen tuông khủng khiếp, bởi lẽ họ sợ lòng kiêu hãnh của họ bị tổn thương. Người khác yêu với lòng ngưỡng mộ, như Nolan - với một khoảng cách, nếu người phụ nữ muốn vậy . Họ thật sự không thể hình dung ra việc làm tình với người mà họ tôn thờ, và khi làm việc đó thì họ bị ám ảnh bởi

người đó . Phụ nữ cũng như vậy . Với một số người, tình yêu là sự chiếm đoạt, và bà James là một trong những người đó . Sarah, tôi phải nói với cô là bà ấy đang thuyết phục Nolan ly dị cô và xin nuôi đứa trẻ ."

"Tôi không muốn gì hơn ngoài việc ly hôn, nhưng tôi sẽ không bao giờ cho phép ai cướp con tôi cả"

"Tôi nghĩ cô nên tìm cho mình một luật sư giỏi . Bà James rất giàu và bà ta quyết tâm đạt được mục đích của mình ."

Sau bữa ăn, Sarah nghĩ tới những điều Fritz nói . Đúng là cô cần phải có một luật sư giỏi, nhưng biết là ai và tìm đâu bây giờ ? Cô không muốn có một tay luật sư sách vở . Cô cần một luật sư theo trường phái cổ, có bạn bè ở vị tri cao và một bộ óc như Umberto Castelli . Đang lúc vội vàng, Sarah nhấc điện thoại gọi số máy của Mario Benedetti ở Paris . Mười lăm phút sau cô gọi lại như ông ta yêu cầu và nhận được tên của một người đàn ông lý tưởng cho ý đồ của cô . Việc nói chuyện với Benedetti đã làm cho cô thấy tự tin hơn. Cô thầm nghĩ, nếu như Nolan và bà mẹ toan giành lấy đứa con của cô, cô sẽ cho họ xem vai trò mà cô học được trong khi sống với người tình cũ của mình. Từ nay cho đến lúc đó, cô sẽ không bao giờ rời mắt khỏi con gái cô hết .

Sarah ẵm con bước xuống tàu, lòng thanh thản và phấn chấn với những bảo đảm của luật sư. Trời đang mưa, và khi về đến Thistleton cô chạy vào hiên và lục tìm chìa khoá, lo ngại con bé có thể bị cảm lạnh . Chiếc chìa khóa xoay trong ổ khoá nhưng cánh cửa không mở được vì nó đã bị xích ở bên trong . Rồi cô nhìn thấy một mảnh giấy gửi cho cô được dán cạnh đó . Cô đọc những dòng chữ viết tay của bà mẹ chồng, cố không để lộ phản ứng gì vì e bà đang đứng đâu đó quan sát . Mẩu thư viết :

Tư trang của cô đã được chuyển sang bên nhà Dower. Từ hôm nay, tôi sẽ ở bên con trai mình trong ngôi nhà này, ngôi nhà của tôi . Ada James.

Sarah lái xe chạy sang ngôi nhà Dower và mở cửa chính . Ngôi nhà lạnh lẽo như chưa bao giờ được đốt lửa và tư trang của cô chất đống trong mấy chiếc hộp vất bừa bãi tại gian phòng lớn . Cô sắp phát khóc lên thì bỗng nghe thấy tiếng Fritz đàng sau . Quay người lại, cô thấy anh đang cầm chiếc nôi với mùng mền, tã lót và mấy thứ khác cần cho đứa trẻ .

"Nolan quên những thứ nay, Sarah, hãy ngồi xuống - trông cô rất xanh . Tôi phải nhóm lửa cho cô chứ không thì hai mẹ con đến cảm lạnh mất . Trong này ẩm ướt quá . Cuộc gặp với luật sư như thế nào rôi? "

"Tốt hơn là tôi đã nghĩ"

"Cô sẽ đặt tên cháu bé là gi?"

"Alexis. Trên tàu tôi đã quyết định ."

"Nolan có được hỏi ý kiến không đấy ."

"Chưa . Mẹ anh ta muốn con bé mang một cái tên đẹp theo lối cổ, như Lettuce, Turnip, hoặc Violet ."

"Oh, Sarah . Nolan hoàn toàn đúng khi anh ta nói rằng cô chẳng giống một ai cả . Nào, cứ ngồi yên đấy, tôi sẽ pha một bình trà ngon cho cô."

Trong những giây phút trước lúc mặt trời lặn, khi những cành sồi sẫm đen in bóng trên nền trời đỏ rực, Sarah ngồi một mình, ôm con trong tay và ngắm cái vẻ đẹp kỳ diệu ấy . Fritz đã trở về ngôi nhà kia để ăn tối và hứa sẽ quay lại với mấy thứ còn sót của đứa trẻ . Còn Nolan thì biệt tăm . Sarah biết là anh ta xấu hổ, và sẽ ở với bà mẹ cho đến khi tin rằng mình đã đúng khi chìu theo ý mẹ . Sarah đóng cửa sổ lại khi gió rét thổi mạnh hơn làm nghiêng ngã cây cối . Cô cảm thấy đơn độc, lo âu và muốn bỏ đi .

Thistleton, từng là ngôi nhà mơ ước của cô, giờ đây là một nhà tù, chỉ khác ở chỗ nó là một cái nhà tù có vẻ ngoài đẹp đẽ . Sarah lắc đầu mệt mỏi, hiểu rằng không thể chạy đi đâu bây giờ, không có nơi trú ẩn nào trong cơn bão táp này cả . Mẹ cô có thể để cô ở tạm vài tuần, nhưng nếu nhiều hơn thi bà sẽ khó chịu và sẽ hỏi bao giờ thì mẹ con cô đi cho khuất mắt . Cô không thể gửi con cho một người lạ để đi làm . Cô đã sa bẫy và đó là một cảm giác mà cô không thể chịu được .

Những suy nghĩ của Sarah bị cắt ngang khi cô nghe thấy những tiếng nói vọng đến từ phía ngôi nhà lớn . Đặt con xuống nôi, cô chạy lại chỗ cửa bếp để nghe hai mẹ con Nolan to tiếng với nhau .

"Con sẽ không giữ nó . Mẹ nghe rõ chưa hả ? Từ khi mẹ đến đây mẹ chỉ toàn gây những chuyện rắc rối thôi . Thế là quá lắm rồi ."

"Và mày định làm gì, để cho nó cưỡi lên cổ như mọi lần phải không? mày định để cho con mày mang một cái tên lố lăng a? "

"Cô ấy muốn gọi nó là gì thì gọi, thế thôi"

Sarah vừa toan đóng cửa thì nghe tiếng kính vỡ loảng xoảng tiếp theo là một tiếng thét rùng rợn . Rồi Fritz chạy qua bãi cỏ về phía cô, mặt anh ta nhợt đi .

"Hãy vì Chúa, đến giúp tôi với, Sarah. Mang cả Alexis nữa ."

"Có chuyện gì vậy ?"

"Tôi nghĩ là cô đã nghe được cuộc cãi vã . Và Nolan đấm tay vào cửa kính, máu me đầm đìa . Bà mẹ thì chết ngất đi. Bà Peel đang gọi bác sĩ ."

Khi Sarah sang đến nơi, Nolan đang thẫn thờ nhìn máu túa ra trên cánh tay như không thể không hiểu vì sao lại như vậy .

Giọng anh ta cũng rất lạ, ấp úng không ra lời . Cô buộc một chiếc băng ga-ro để cầm máu . Sau đó pha cho anh một cốc trà đường và ngồi đợi bác sĩ đến .

Khi bác sẽ Bell đã băng bó cho anh ta đâu vào đấy, cô kéo ông ta sang một bên.

"Có chuyện gì với Nolan vây? Vì sao anh ấy nói mà cứ líu cả lưỡi lại như thế ?"

"Tôi chưa biết chính xác, nhưng dường như lúc này anh ấy đang mất khả năng nhận biết . Sáng mai, tôi sẽ đưa ông Paul Canon đến đây kiểm tra . Cannon là trưởng khoa thần kinh tại bịnh viện Brigton và là một trong những chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực này ."

"Vì nguyên nhân gì thế, ông Hamish?"

"Bị sốc về tâm lý, tôi cho là vậy . Anh ấy đang cố gắng để trở thành một con người khác . Cố gắng quá mức trước những nỗi phiền muộn . Tôi sẽ nói với cô thêm vào sáng mai ."

Trong sự yên tĩnh của đêm tối, cô ngồi một mình trên gường, lấy tập giấy và bắt đầu viết những lời từ trong tim mình ....: *Vieri yêu quí, anh thế nào rồi ? Em nghĩ rằng anh có thể nghe được những lời thầm thì từ một người bạn cũ ....*

Chương 13

Holly, Damascus mùa thu năm 1969

Từ trong một mảnh vườn thơm mùi hoa chanh và hoa nhài, Holly đi ra khỏi cổng ra ngoài phố. Lúc này là 6h30 và cô mới trở về sau ngày làm việc cuối cùng ở nơi làm phim. Vào giờ này, cô thường đi ra khách sạn Aya, uống một ly coctai với những người khách nước ngoài khác và sau đó sẽ đi lang thang tìm kiếm những thú vui phiêu lưu.
Đi từ phố này sang phố khác, Holly nhìn thẳng về phía trước,

phớt lờ những cái nhìn của đám đàn ồn còn chưa quen với những phụ nữ châu Âu. Damascus là thành phố của những bí ẩn và những cảnh giác, các bờ tường cổ kính của nó được bao phủ bởi những cây đuôi công và những đám ngải um tùm. Những mùi da thuộc, phomát, nến và bánh mì mới ra lò có ở khắp nơi. Khách thường ngỡ ngàng trước những cảnh hiếm khi gặp ở phương tây: một người đàn ông đẩy chiếc xe đẩy bán những quả hạnh tươi rói, những người ăn xin mù loà giơ những bàn tay xương xẩu, những chợ búa nơi thương nhân bày bán mọi thứ. Từ những cái trâm nạm vàng xinh đẹp đến những hạt bạch đậu khấu và những bình bằng đồng. Những âm thanh náo nhiệt của thành phố hoàn toàn quyến rũ Holly.

Vào khách sạn, Holly đi đến quầy rượu và gọi một ly uytxky. Dạo này cô uống rượu nhiều hơn và làm tình cũng nhiều hơn trước rất nhiều. Thế nhưng không có gì làm cô bình tâm được, không có gì làm mất đi cái cảm giác bất an trong lòng cô. Cùng với sự xô đẩy điên loạn của dòng đời, càng ngaỳ cô càng cảm thấy đang bị tách rời khỏi bản chất con người thật của chính mình. Cô đã thường tìm kiếm sự an ủi từ những người không quen biết, ngay một nhiều thêm. Đó là một cái vòng luẩn quẩn và cô đã nghĩ đến lời khuyên của Sarah trong ngày hôn lễ của Arlette: Một ngày nào đó cậu phải trở về Ailen và tự nhìn lại mình. Có thể cậu đang chạy trốn một điều gì đó và có thể điều đó còn tốt hơn những điều mà cậu đang tìm.

Quan rượu rất đông người và đấy khói thuốc. Tiếng nói của những người ngoại quốc cứ ầm ầm đến nhức đầu. Holly đang uống ly rượu thứ ba thì thấy có ai đó nhìn mình. Cô lướt nhìn từ bàn này sang bàn khác để xác định chủ nhân của cái nhìn đó. Đúng lúc cô bắt đầu nghi là đã tưởng tượng ra cái cảm giác đó thì thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng quay lưng về phía lò sưởi đang nhìn cô một mức chăm chú làm cô rùng mình. Khi mắt họ gặp nhau, anh ta nâng cốc của mình lên và mỉm cười. Holly nâng cốc đáp lại, đoán rằng đây có thể là người Nam mỹ hoặc là một người Cuba giàu có, phóng đãng với ánh mắt nhìn thật đáng sợ. Tim cô bắt đầu đập mạnh và hồi hộp khi anh ta đến gần và chìa tay ra:

_ Tôi là Carlos Hamid
_ Holly O'malley.
_ Tôi có thể mời em đi ăn chiều được ko? Có một quán ăn rất thú vị ở ngoại ô thành phố và sau đó em có thể đến thăm ngôi đền mặt trời.
_ Em chưa bao giơ nghe nói cả_ cô mỉm cười_ nó là cái gì vậy?
_ Một nơi rất đặc biệt và một người phụ nữ như em sẽ rất thích thú.
Carlos quan sát Holly, đôi mắt xanh của cô sáng lên chờ đợi. Anh biết rằng tất cả đàn ông tại đây đều ghen tị với mình bởi cô gái thanh tú, thướt tha trong bộ váy áo màu tím bạc và sự phóng túng của cô ta gần như đã trở thành một truyền thuyết trong thành phố này. Anh ta đã từ rất xa tới đây để tìm Holly, tin chắc cô sẽ vô giá đối với công việc của mình. Trong lĩnh vực buôn bán vũ khí, một người phụ nữ thông minh có thể làm được những việc mà một người đàn ông phải bó tay. Nhìn hai cánh mũi phập phồng của cô, Carlos hiểu rằng chuyến đi của anh quả không uổng.
Họ cùng ăn trong một câu lạc bộ dành riêng cho người nước ngoài, một bữa ăn với những món ăn phương Đông ngon lành. Họ nói với nhau về cuộc đời mình song Carlos nói rất ít về bản thân, ngoài việc anh ta sinh ra ở Cuba và đã sống phần lớn thời gian ở Paris.
Bị hấp dẫn khi nghe rằng trong cuộc đời của Carlos chỉ say mê hai thứ: đàn bà và văn chương, Holly đã không chút do dự khi ra ngoài chiếc Citroen cũ kỹ và để anh ta chở ra ngoài sa mạc. Bản năng mách bảo cô có một điều gì đó khác lạ ở người đàn ông này_ nghiêm trọng và có thể là nguy hiểm_ thế nhưng cô không thể nào cưỡng lại sức hấp dẫn của sự phiêu lưu.
Mặt trăng toả những ánh sáng bạc xuống những cây cột của ngôi đền mặt trời và từ phía bên trong vọng ra những tiếng hát trầm trầm gợi lên trong Holly những khát vọng truỵ lạc. Cô bắt đầu run lên vì hồi hộp, cảm thấy bằng linh tính, đêm nay, những khát vọng của cô về những khoái cảm nhục dục sẽ hoàn toàn được thoả mãn.
Carlos giải thích với cô về những gì đang xảy ra bên trong đền:

_ Mỗi năm một lần những người tôn thờ Mặt trời sẽ gặp nhau một lần ở ngôi đền đá được xây nên từ nhiều thế kỷ. Họ cầu nguyện cho đến sáng, gọi nữ thần mặt trời đến để suy tôn Người. Em không bao giờ đc nói gì về những gì đã thấy trong đêm nay và anh thề với em rằng em sẽ không bao giờ quên_ cặp mắt anh ta sáng lên.
Holly bước theo như trong cơn mê, qua cửa có những cột đá to và bước vào một gian phòng lớn xây toàn bằng đá, cao tới mức cô không nhìn thấy trần. Năm người đàn ông với cơ thể bóng nhẫy đứng bất động thành hai hàng. Mắt họ chỉ hé mở như đang trong một trạng thái ngất ngây.
Carlos dẫn Holly đi thẳng tới một bàn thờ ở cuối phòng, đứng yên bên cạnh cô trong lúc một tu sĩ cởi hết quần áo họ ra. Anh ta hài lòng khi nhìn thấy thân thể cô run rẩy, hai mắt mở to ra, hai tay hết đưa lên mặt lại đưa xuống sườn. Rồi giơ tay lên ra hiệu giữ yên lặng, Carlos lên tiếng:
_ Tôi đã hứa là sẽ đưa cô ta đến và hiện cô ta đang ở đây để được suy tôn.
Trước khi Holly kịp nhận biết chuyện gì thì cô đã bị nhấc bổng lên trên bàn thờ, hai tay và chân bị buộc dang ra. Cô cảm thấy lâng lâng khi tiếng cồng vang lên và những người đàn ông xếp thành một hàng dọc và hát bài ca nữ thần mặt trời.
Carlos là người đầu tiên đi vào cô và Holly rên lên sung sướng trứơc sức mạnh của anh ta. Một niềm vui tột đỉnh của những giấc mơ gợi tình nhất mà cô từng mơ ước. Cô đang đứng giữa những người đàn ông của nữ thần mặt trời và mỗi người họ và mỗi người trong bọn họ sẽ thoả mãn lòng dục của mình trên thân thể cô trước khi trời sáng. Cô bắt đầu quằn quại khi hết người đàn ông này đến người đàn ông khác đi vào cô cho đến khi cô tưởng có thể chết đi trong khoái lạc vô bờ.
Sau một khoảng thời gian dài như cả một thế kỷ, một tiếng cồng vang lên, Holly thấy chỉ còn lại mình cô với Carlos. Sự biến mất của những gã đàn ông đột ngột đến mức trong khoảnh khắc cô nghi ngờ rằng tất cả chỉ là ảo giác. Nhưng rõ rằng là phần bụng dưới của cô vẫn còn cương lên và thân thể cô vẫn con mỏi nhừ. Cô nhìn Carlos một cách thiếu tin tưởng trong lúc anh ta cởi trói

cho cô.
_ Hãy nói vì sao anh lại mang em tới đây, Carlos?
_ Anh biết là em sẽ thích. Em cần có một người đàn ông như anh và từ nay chúng ta sẽ sống với nhau, Holly O'malley. Trong ngôi đền mặt trời này, anh đã cưới em_ theo cách của anh.
_ Anh muốn gì ở em?
_ Em là một người phụ nữ cần phải bị trừng phạt bởi vì em đã sống một cuộc sống phóng đãng không đúng với bản chất của em. Anh là một người đàn ông thích trừng phạt. Bởi vậy mà chúng ta sẽ hợp nhau.
Holly kinh ngạc nhìn anh ta lấy một ngon roi da từ trên vách xuống. Không cưỡng lại đựơc khi anh ta nhứ nhứ đầu roi vào làn da thịt mịn màng, cô ngã người dựa vào chân bàn thờ. Rồi đột nhiên cô thấy cái đầu roi ngọ nguậy giữa hai đùi, cô rên lên một tiếng.
Khẽ nhắm mắt lại, cô buông xuôi tay trong lúc ngọn roi trườn trên bụng, trên đùi, trên hai đầu vú và xuống cái chỗ mà lúc trước những tín đồ của Nữ thần mặt trời đã tôn thờ hết mình. Cô rên rỉ, ướt đầm cho đến lúc Carlos quẳng ngọn roi đi và nằm lên cô mỉm cười hài lòng.
_ Bây giờ thì em đã là của anh rồi, Holly. Em sẽ luôn luôn đi theo anh. Khi anh bảo gì em sẽ phải làm theo và khách hàng của anh sẽ bị em hút hồn.
Holly ngồi dậy, bỗng nhiên thấy hoảng hốt: "Em không muốn bị lợi dụng. Em sẽ....."
_ Em sẽ không gì hết. Em sẽ làm những gì anh nói. Nếu không anh sẽ tuốt xác em ra. Nếu em vâng lời, anh sẽ làm cho em hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Tới nhà, Holly kiệt sức vì chuyện hồi đêm. Carlos đã nói, theo cách của riêng mình thì anh ta đã cưới cô và cô cảm thấy nhẹ nhõm một cách kỳ quặc là những năm tháng kiếm tìm sự kích thích đã qua. Từ hôm nay, Carlos sẽ là nguồn kích thích của cô. Holly băn khoăn tự hỏi liệu anh ta có biến mất như một giấc mơ hay sự thật là sẽ làm như đã nói. Thế rồi trong lúc nhìn vào

khuôn mặt sạm nắng với cặp mắt đen sẫm, mơ màng, cô hiểu rằng đây chính là người đàn ông mà cô đã tìm kiếm lâu nay_ một sự trừng phạt cho những tội lỗi của cô đến đây.

Chương 14

Vieri, Rome, tháng Hai 1970

Suốt mấy tháng ròng, các bác sĩ đã phải làm tất cả những gì có thể làm được. Họ đã phải lắc đầu khi không một phương pháp truyền thống nào có kết quả. Giờ đây đã rõ ràng là bệnh nhân không muốn trở lại tình trạng bình thường. Nhiều tuần lễ sau khi Vieri được thả về, Elio đã luôn ở bên anh, cố phá vỡ cái rào chắn dường như không thể vượt qua được giữa người anh trai và thế giới bên ngoài. Sau cùng anh đã liên hệ với Sarah và yêu cầu cô viết thư cho Vieri. Những bức thư của cô đều được đọc cho Vieri nghe, thế nhưng anh không có dấu hiệu nào tỏ ra là đã hiểu. Tuy nhiên một biểu hiện cho thấy anh có vẻ buồn khi người ta mang những bức thư này ra khỏi phòng. Và nhằm kích thích anh, Elio đã bỏ chúng trong ngăn kéo của chiếc tủ để cạnh giường. Các hộ lý cho biết rằng Vieri đã cố gắng một cách có ý thức bằng việc với tay ra để cố chạm đến những bức thư. Elio buồn bã nghĩ đến lời bác sĩ mô tả sự hành hạ mà Vieri đã phải chịu trong thời gian bị cầm tù: sự đánh đập tàn nhẫn và thường xuyên, hàng tuần bị bỏ đói, căn hầm tối đen, những con bọ cạp và cơn viêm phổi đã làm anh hoàn toàn suy kiệt. Elio lắc đầu một cách mệt mỏi. Các bác sĩ giờ đây lo ngại rằng Vieri có thể sẽ không bao giờ thoát ra khỏi được tâm trạng u uẩn và tuyệt vọng nữa. Do vậy mà Elio đã nắm lấy sợi rơm do Sarah chìa ra. Điều đó có vẻ như kỳ quặc, thế nhưng tất cả các biện pháp truyền thống đều đã bó tay, vậy thì còn gì để mà mất nữa? Phải chờ mấy tuần để thu xếp mọi thứ mà Sarah muốn có. Rồi hàng tuần lễ tìm kiếm, chuyên chở đến Rome những nhân vật sẽ sáng tạo lại quang cảnh mà cô muốn tạo ra. Đối với Elio thì đó có vẻ như là kết quả xuất phát từ một giấc mơ lãng mạn kiểu đàn bà, thế nhưng sự tuyệt vọng làm anh ưng thuận. Nếu thành công thì anh sẽ có lại được người anh trai.

Vieri với tay chạm vào những bức thư mà anh luôn luôn muốn giữ trong tầm mắt, ngày cũng như đêm. Buổi sáng nay, khi tuyết bắt đầu rơi và tiếng chuông nhà thờ ngân nga trên những quảng trường cổ kính, bộ óc anh đang vật lộn để thoát khỏi cái hang tối om, nơi nó đã bị giam giữ. Cầm lấy bức thư ở trên cùng, Vieri đọc và đọc lại mỗi dòng khi bị mất tập trung.

Vieri yêu quý,

Hôm nay em và Lexy đi mua sắm ở London. Thời tiết rất lạnh và sáng sáng cây cối bên đường cứ như được dát bạc vì băng phủ lấp lóa. Cảnh rất đẹp, nhưng buồn, bởi lẽ duy nhất em muốn là được ở bên anh thôi. Em đã hiểu ra rằng cuộc đời là những núi cao và vực sâu, đau khổ nhiều hơn là hạnh phúc. Em luôn luôn nghĩ đến anh trong khi lòng thầm nhắc là không được như thế. Sao anh không đến với em, ít nhất là trong trí tưởng tượng của anh. Chúng mình sẽ cùng ăn sáng và dạo chơi trong rừng, ngắm những con sóc băng mình trên những cành cây. Tối đến chúng mình sẽ làm tình vào đêm, bên lò sưởi ấm áp, em sẽ trao cho anh hàng ngàn nụ hôn và nói với anh những lời em đã luôn luôn muốn nói, mà chưa bao giờ nói được, rằng em muốn anh, ngưỡng mộ anh và em yêu anh. Em không còn tự do và không còn anh nữa nhưng em sẽ yêu anh cho đến khi em trở thành cát bụi.

Hãy viết cho em một lời và em sẽ hạnh phúc.

Sarah.

Mariannina bước vào phòng và thấy Vieri nằm ngửa người, mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà với vẻ trống rỗng thường lệ. Anh đang cầm trong bàn tay trái một phong thư và một giọt nước mắt đang lăn xuống má. Ngạc nhiên rằng sau ngần ấy tháng trời, giờ đây anh đang làm một việc gì đó, dù chỉ là cầm phong thư và ứa một giọt nước mắt, cô toan cấm lấy mảnh giấy từ tay

anh.

“Cái gì vậy, Vieri? Anh lấy nó ở đâu ra thế?”

Anh nhìn cô trừng trừng với vẻ căm ghét khiến Mariannina phát hoảng lên. Rồi cô đòi xem bức thư, giọng rít lên bực tức đúng vào lúc Elio xuất hiện, ngạc nhiên nhìn cô rồi nhìn anh trai mình.

“Đang có chuyện gì vậy? Vieri có vẻ không vui.”

“Tôi không biết. Tôi chỉ là vợ thôi mà.” Giọng cô mỉa mai lạnh nhạt. “Khi tôi đến, anh ấy đang cầm một bức thư và có một giọt nước mắt trên gò má. Đó là một tiến bộ, Elio, cậu biết thế đấy. Tôi hỏi xem thì Vieri nhìn tôi như thể tôi là một con vật kinh tởm. Còn những bức thư ở trên bàn kia nữa. Tôi muốn biết chúng được ai gửi đến vây.”

Cô đưa tay ra, nhưng Elio đã đứng chắn vào khoảng trống giữa cô với chiếc bàn. Gương mặt anh bình thản nhưng giọng nói thì đầy quả quyết.

“Đừng động vào, chị Mariannina. Chúng được để đó theo yêu cầu rất đặc biệt của các bác sĩ.”

“Tôi đòi phải biết ai gửi chúng đến đây.”

“Xin đừng, ít nhất là trước mặt Vieri.”

“Cậu Elio, suốt những tháng trời chồng tôi nằm ở đây, luôn ủ ê và không chịu bình thường trở lại, tôi đã là một phụ nữ kiên nhẫn. Nhưng dù Vieri có thoát khỏi tình trạng này và trở về nhà hay không thì thôi cũng đã bắt đầu nản lòng vì chờ đợi. Nếu anh ấy có thể phản ứng với một lá thư thì sao lại không thể phản ứng với tôi được? Tôi yêu Vieri, tôi đã luôn luôn như vậy, và tôi là vợ anh ấy mà.”

Mariannina đột ngột giơ tay chộp lấy bức thư trong tay Vieri và được đáp lại bằng một tiếng thét dữ dội vang khắp các hành lang bệnh viện. Các bác sĩ và hộ lý vội đến bên người bệnh trong lúc tiếng kêu như xé ruột cứ tiếp tục vang lên thảm thiết. Khuôn mặt Vieri méo xệch đi như đang trong một trạng thái vừa đau khổ xen với giận dữ, tuyệt vọng và hận thù.

Elio lao ra khỏi phòng đuổi theo Mariannina.

“Tôi muốn chị về nhà. Chị không được đến đây nữa, chừng nào chưa được phép của các bác sĩ. Đây là lần thứ ba chị đã quấy rầy anh Vieri và nó sẽ phải là lần cuối cùng.”

“Tôi không thể chờ đợi mãi, cậu biết rồi đấy. Anh ấy không có lòng dũng cảm, đó là thực chất vấn đề.”

“Vieri luôn luôn có lòng dũng cảm. Theo chỗ tôi hiểu thì anh tôi đã chịu đựng những đánh đập không một lời kêu xin và ngay cả khi bị chặt đứt ngón tay cũng không hề kêu một tiếng. Anh tôi bị đói khát và phải chịu đựng một cách âm thầm trong ngần ấy tháng trời mà không hề biết ngày nào sẽ là ngày cuối cùng của đời mình. Hãy cố mà hình dung sự căng thẳng và những tàn phá đối với hệ thần kinh của anh tôi. Giờ đây anh ấy đang vật lộn để có khả năng nhận biết và trở về với cuộc sống. Nhưng anh tôi đang bị trói chặt trong một cuộc vật lộn với chính bản thân mình. Cũng có thể là anh ấy sẽ trở về, song sẽ không phải là Vieri mà chúng ta đã mất ở cái nhà thờ tại Paris ấy.”

“Ý cậu muốn nói gì?”

“Anh ấy sẽ phải thay đổi, chị Mariannina. Anh ấy có thể không còn yêu chị nữa. Anh ấy có thể không còn yêu bản thân mình và gia đình. Anh ấy có thể quyết định việc du ngoạn một mình, trên khắp thế giới, vào một tu viện nào đó, để trở thành con người khác với xưa kia. Chị hãy tự chuẩn bị cho mình những

khả năng xấu nhất."

"Lạy Chúa, tôi đang mất anh ấy mà không có được một lời từ biệt."

Sau một giấc ngủ dài và sâu, Vieri thức giấc và thấy căn phòng của anh đầy những bông hồng Anh tuyệt đẹp. Anh nhắm mắt, rồi lại mở ra, nắm chặt một trong những bức thư của Sarah trong bàn tay trái, cặp mắt anh nhìn vào chồng thư trên bàn đầu giường, Không có cái gì bị di chuyển hay lất mất cả. Anh hoàn toàn bình an, trong hương thơm ngát. Anh nhắm mắt lại, cố hết sức để tập trung trí óc của mình. Bản năng mách bảo rằng Sarah đang ở gần đâu đó và anh muốn được gặp cô với tất cả trái tim mình, nhưng dòng suy nghĩ của anh cứ liên tục bị trượt đi và anh thấy rằng ngay cả những hồi ức quý báu nhất của mình cũng cứ bị vỡ ra thành từng mảnh vụn. Anh giật mình khi Elio xuất hiện trong bộ trang phục trịnh trọng cho bữa ăn tối. Rồi những cô hộ lý đi vào và cũng mặc cho anh một bộ đồ tương tự. Anh được đặt lên một chiếc xe đẩy, đưa ra thang máy và ra khỏi tòa nhà. Vieri muốn thét lên để được mang trở lại, được ẩn náu, thế nhưng anh đã nhìn thấy người tài xế của gia đình, Tassilio, cúi chào anh và anh hiểu rằng anh phải giữ gìn phần còn lại của lòng tự trọng nơi con người mình.

Vieri không nhớ được gì về chuyến đi từ bệnh viện tới trung tâm thành phố, chỉ bừng mở mắt và cố đoán xem chuyện gì đang xảy ra khi anh thấy cảnh sát mở những chiếc barie nơi cổng vào quảng trường Navona. Anh nhìn thấy cái quảng trường mà anh luôn luôn yêu mến, nhìn những cây đèn cổ kính tỏa ánh sáng vàng rực xuống hè đường, và nhìn những người phục vụ mặc đồng phục trắng và đen đang đứng nghiêm trang chờ đợi. Không có một chiếc xe nào trong quảng trường, tất cả các lối ra vào đều bị cảnh sát cản lại. Không có khách hàng trong tiệm cà phê, và âm thanh duy nhất và những tiếng ồn của xe cộ xa xa và tiếng nước chảy trên sườn núi.

Vieri được đưa vào tiệm Trescallini và được đặt ngồi đối diện với những ngôi nhà cổ mà anh yêu thích. Thứ rượu sâm banh và những chiếc bánh quy và anh vẫn hay dùng được đưa đến. Không có một cố gắng nào để cho anh ăn hay giúp cho anh uống, chiếc ly được để nguyên trên bàn trong lúc anh ngắm cảnh. Anh bắt đầu lại rơi vào tâm trạng trốn chạy thực tế thì chợt nghe thấy tiếng nhạc và nhìn thấy ba thanh niên ăn mặt trang phục thời trung cổ đang tiến vào quảng trường. Một người trong số họ đang chơi balalaika, một chơi măngđôlin và một chơi violin. Họ tươi cười dừng lại dưới một hàng cây trơ trụi và bắt đầu chơi những bản tình ca thắm thiết với tất cả những người dân Ý. Vieri nhìn chằm chằm vào những nhạc công và rồi vào cái cổng vòm, nơi anh đã từng ôm hôn Sarah, trái tim anh đập mạnh khi cô xuất hiện trong bộ váy áo trắng tinh ấy và vòng nụ hồng trên đầu cô đã mang trong cái đêm huyền diệu xa xôi ấy. Vieri thấy trên gương mặt cô một nụ cười và thấy những ánh sao trong đôi mắt cô khi cô đến gần. Anh không hề biết anh đã tìm thấy nguồn sức mạnh ở đâu để mà đứng dậy và ôm lấy cô, mắt nhắm lại sung sướng khi nghe cô cất tiếng.

“Chào anh, Vieri, em hạnh phúc biết bao khi gặp lại anh.”

“Sarah,... Sarah yêu quý của anh...”

Tiếng nhạc vẫn ngân vang và cô ngồi xuống bên anh khi anh loạng choạng thả rơi người xuống ghế. Hai mắt anh nhắm chặt, tay nắm lấy tay cô và trên gương mặt anh mà một nụ cười. Sarah không hề nói gì, chỉ nhấm nháp một chút sâm banh và vuốt ve hai cổ tay anh. Rồi cô làm theo những điều các bác sĩ đã dặn phải làm, là hôn lên hai má Vieri, đứng dậy và nói lời tạm biệt.

“Lần sau chúng ta gặp nhau ở quảng trường Navano này, chúng ta sẽ khiêu vũ giống như lần trước ấy, anh hay mau khỏe mạnh nhé. Hãy hứa là anh sẽ khỏe vì em nhé.”

Mở bừng hai mắt, Vieri dõi nhìn cô đi dần xa, ngang qua quảng trường rộng lớn. Nửa chừng cô quay lại chụm miệng gửi anh một cái hôn gió. Rồi cô biến mất trong cái cửa vòm tối, nơi anh đã một lần hôn cô say đắm. Các nhạc công bắt đầu đứng dậy, tiếp tục với một bản van xơ huyền diệu. Chỉ trong vài giây, Vieri không còn nghe thấy gì ngoài những âm thanh vang vọng của một giấc mơ.

Lúc này là 5 giờ sáng một ngày mùa đông giá lạnh. Tay Vieri đặt trên lá thư mới nhất của Sarah. Những lá thư khác ở trên chiếc bàn bên giường và cái vòng hoa cô từng mang trên đầu được để trong bình pha lê cạnh đó. Anh với tay ra chạm vào nó. Rồi nhắm mắt lại, anh vật lộn để khỏi thấy mình bị cuốn trở lại cái lỗ đen ngòm trong những hang động ở Calcelrama. Nằm im trong bóng tối, rũ bỏ mọi trách nhiệm là điều thật cám dỗ, nhưng giờ đây anh biết là phải có một cố gắng để sống tiếp. Bằng cách nào đó, anh phải tìm được sức mạnh để buộc trí óc anh phải tuân theo. Nhưng phải mất bao lâu cơ chứ? Và để làm gì? Dù sao thì Sarah cũng đã có chồng và đã có con rồi. Thế nhưng cô đã nói là họ sẽ khiêu vũ ở quảng trường Navona trong lần gặp tới và cô đã yêu cầu anh hãy khỏe mạnh vì cô đấy thôi.

Hai mắt Vieri khép lại và rồi anh thiếp đi. Lần này, thay vì mơ thấy lưỡi dao đã chém phập vào bàn tay mình, anh mơ thấy như đang chạy trên những cánh đồng ngô trải dài hết tầm mắt và mơ gặp Sarah, hay cánh tay cô dang rộng, nụ cười của cô hút anh lại gần...

Anh đã không nhìn thấy người y tá, mà Mariannina nhái tới. Đi vào trong phòng, đọc từng bức thư của Sarah và rồi biến mất trong đêm tối như bóng ma.

Chương 15

Sarah, mùa hè – mùa thu, 1970

Sarah trở về nhà từ bệnh viện, ôm chặt con gái trong tay, vết

thương ở gò má đau đến toát mồ hôi. Bốn mươi nhăm năm qua mới có tiết trời nóng thế này song Thistlenton cũng chưa bao giờ đẹp đến như vậy. Những trái đào lúc lỉu trên cành ngay bên ngoài cửa sổ và những hàng mận đầy quả nép vào tường phía nam. Ngoài cánh đồng xa, một tiếng chim gáy cất lên và mảnh vườn đầy những bông hoa quen thuộc tỏa hương thơm ngát.
Sarah đặt Lexy xuống và tự tay pha cho mình một bình trà. Gò má cô sưng húp và cô vẫn còn choáng váng với việc Nolan đã đánh cô, gây nên một thương tích như thế này. Rõ ràng từ hàng tháng qua, anh ta đang dần dần đi tới chỗ suy sụp hoàn toàn về tinh thần. Thế nhưng, ngay cả đến lúc này Sarah cũng không thể tin vào những điều khủng khiếp đã xảy ra. Nước mắt bắt đầu rơi xuống khi cô nhớ lại sự thay đổi đột ngột và khủng khiếp của chồng cô. Nolan, người vốn ưa sạch sẽ, giờ đây không chịu tắm rửa gì cả. Nolan, người đã luôn có áng văn hay, giờ đây ngồi trước bàn nhìn xấp giấy dày, trắng tinh và không hề động đến chúng. Trên hết, Nolan khước từ không chịu gặp bác sĩ thần kinh và kiên quyết chối rằng anh ta chưa bao giờ thô bạo trong đời.
Vụ đánh đập làm cho cô phải đi bệnh viện này đã sau rốt, đẩy tới quyết định trong đầu Sarah và cô quay trở lại Thistleton chỉ để thu nhặt quần áo và một vài cuốn sách quý. Cô đóng gói tất cả và bỏ vào trong xe. Rồi cẩn thận để Alexis ngồi trên ghế xe, cô lái chầm chậm từ ngồi nhà Dower ngang qua Thistleton, tạm dừng để chiếc xe của ông bác sĩ đi qua. Khi Nolan nhìn thấy mấy chiếc valy ở phía đằng sau xe, anh ta cảm thấy đột ngột dâng lên một cơn điên loạn mù quáng. Anh ta túm cô lôi ra khỏi xe và quăng cô như quăng một con búp bê rách xuống những bậc dẫn xuống một khoảnh vườn kiểu Ý kế bên. Cô cảm thấy đau nhói ở vùng cuối cột sống và rồi không còn hay biết gì nữa.
Cô tỉnh dậy trong một căn phòng bệnh viện, nhợt nhạt. Cô đang nằm trên một chiếc giường trắng toát còn Lexy thì trong chiếc nôi kề bên. Cô thử động đậy các đầu ngón tay và chân, nhẹ nhõm khi thấy chúng vẫn cử động được, nhưng nửa người dưới của cô thì tê cứng. Cố gắng lắm cô cũng chỉ quay được đầu và nhấc hai cánh tay. Khi đứa trẻ bắt đầu khóc, Sarah nhấn nút

chuông gọi, nhìn với vẻ đầy cầu khẩn vào khuôn mặt chất phác của Hamish Bell khi ông ta đến bên cô.
- Tôi làm sao vậy?
- Cú ngã mà Nolan gây ra đã làm cho xương cụt của cô bị chấn thương và các bác sĩ phẫu thuật đã phải cắt bỏ nó đi. Cô sẽ bình phục và rồi sẽ đi lại, nhảy nhót được thôi. Còn chồng cô đã buộc phải thú nhận những hành động bạo lực trong cuộc kiểm tra tâm lý ở viện New York dành cho những người đồng tính luyến ái. Anh ta sẽ phải ở đó một thời gian dài, Sarah ạ.
- Ông Hamish này, tôi muốn li dị, nhưng nếu không được Nolan đồng ý thì đành chịu ư?
- Đừng tuyệt vọng, Sarah. Họ sắp sửa thay đổi đạo luật đó rồi.
Tiếp theo là những ngày đau đớn và sốt ruột. Việc thiếu tin tức từ nước Ý cũng làm nặng nề thêm tình trạng của Sarah. Bà Peel đã chuyển đến cô tất cả thư từ mà bà vớ được, nhưng chẳng có gì từ gia đình Aldobrandini. Sarah gửi lại một bức điện, không có sự trả lời. Tuyệt vọng, sau cùng thì cô lại tự nhủ rằng cô phải nên quên Vieri đi. Cô làm tất cả những gì cô có thể, thế nhưng báo chí vẫn nói về anh bằng thì quá khứ của ngữ pháp, như thể anh đã chết vậy. Thực tế là Vieri đã không thể hoặc không chịu phá vỡ sự im lặng. Cô đã viết thư cho Elio bốn lần kể từ khi cô từ Rome trở về, nhưng anh ta cũng không trả lời. Những giọt nước mắt tràn xuống đôi má và Sarah vội vã lau đi, tự nói với mình rằng đã khóc đủ vì nhà Aldobrandini rồi. Cô giơ tay chạm vào những ngón tay của con gái ở trong nôi. Rồi cô viết thư cho luật sư của mình ở London, giục ông ta bắt đầu các thủ tục cho việc li dị. Dù Nolan có thỏa thuận hay không, giờ đây cô biết rằng không bao giờ cô có thể chung sống trong một mái nhà với anh ta nữa.
Đêm hôm đó, nằm trên giường, Sarah cân nhắc gợi ý của Hamish Bell, rằng cô nên tìm một công việc, như một quản gia chả hạn. Bằng cách đó cô sẽ có một mái nhà ở trên đầu, môi trường sống dễ chịu và đám trẻ để Lexy chơi đùa cùng, khi nó lớn lên một chút nữa. Cô không ngăn nổi nụ cười buồn về những khát vọng mà giờ đây cô buộc phải quên đi. Điều duy nhất rõ ràng là ở chỗ hoặc cô nuôi con và nhận làm thuê, hoặc là

cô từ bỏ Alexis và đi tìm kiếm những khát vọng của mình. Đứa bé cựa mình, và Sarah mỉm cười, tất cả tình yêu của cô đang dành cho con bé tóc vàng tí hon trong chiếc váy làm bằng hàng bông trắng toát kia.
Khi Sarah quay lại ngôi nhà Dower để thu xếp tư trang thì đã giữa mùa hè. Bà James nhìn cô với một nụ cười hài lòng. Sau cùng thì Sarah cũng ra đi và sẽ không bao giờ trở về nữa. Còn chuyện đứa bé thì đó là điều đáng buồn, thế nhưng dứt ra bây giờ còn hơn là sau này, khi bà đã trở nên thân thiết và yêu thương nó. Bà James rung chuông gọi người đầu bếp, nhưng không có ai trả lời. Nhìn ra ngoài, bà thấy Peel đang giúp Sarah mang đồ của cô. Bà James cau mày, quyết định sẽ cho bà Peel nghỉ việc ngay sau khi Sarah đi khỏi.
Nolan nằm ủ ê trên giường. Bệnh viện này rất dễ chịu, các bác sĩ thì cởi mở và các cuộc kiểm tra cũng không quá quắt lắm. Anh ta suốt ngày đi từ phòng này sang phòng khác, tán gẫu với những người bạn mới quen hoặc viết những bức thư với những lời lẽ dâm dục cho Sarah. Những bức thư này đều dài khủng khiếp và sau khi ký tên anh ta đều lại xé toạc chúng đi. Tuy nhiên, ngày hôm nay Nolan nhận được bức thư thứ tư của Sarah, báo rằng cô muốn một vụ li dị. Nolan nói chuyện với một bệnh nhân mà anh ta ưa thích nhất, không hay biết rằng bác sĩ điều trị của mình đang lắng nghe.
- Vợ tôi vẫn đang từ chối không chịu li dị.
- Lúc này cô ấy đang ở đâu, anh Nolan?
- Cô ấy mới đi London. Tôi cho rằng cô ấy đi gặp mấy nhà xuất bản của mình
Ông bác sĩ đến gần và ngồi xuống bên cạnh Nolan.
- Anh lại đang nói chuyện ngược rồi. Anh biết chính Sarah là người muốn li dị và anh chính là người không chấp thuận mà. Và anh là một nhà văn. Vợ anh thì chưa bao giờ quan hệ với nhà xuất bản nào.
- Không đúng!
- Vì sao anh đánh cô ấy?
- Tôi không đánh cô ấy. Tôi đã suýt giết chết mẹ tôi thì có và tôi ước giá mà làm được điều đó.

Ông bác sĩ thoáng thở dài, nhưng giọng ông vẫn bình tĩnh, vẻ mặt ôn hòa.
- Vợ anh muốn li dị, và tôi nghĩ rằng anh nên chấp thuận đi. Quay lại, Nolan, tôi không muốn anh cứ quay mặt vào tường mỗi khi tôi hỏi anh một câu khó trả lời.
- Tôi sẽ không li dị. Hãy viết trả lời cho cô ta rằng đừng phí thời gian về chuyện đó nữa.
- Sarah sẽ đến đây ngày mai và anh có thể tự nói với cô ấy.
Đồng hồ báo nửa đêm, cả bệnh viện im ắng. Trên tầng của Nolan, một người hộ lý trực đang ngồi ghi chép báo cáo về những vấn đề trong ngày. Umberto nhanh nhẹn bước lên những bậc thang, không cần nhìn trước nhìn sau. Khi tới phòng Nolan, hắn bước vào đứng nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang nằm trên giường, mặt hắn đầy vẻ báng bổ. Khi Nolan bật mở mắt, hắn cất tiếng:
- Anh không cần biết tôi và cũng không cần phải biết. Tôi đến đây để báo cho anh phải chấp thuận cho vợ anh li dị, nếu không thì tôi sẽ thu xếp để anh đi bơi một chuyến rất dài đấy.
Nolan ngồi bật dậy, cặp mắt dán vào từng chi tiết của bộ comple sang trọng, bộ mặt đầy vẻ đe dọa và đôi mắt đen long lên bởi một sự ghê tởm gần như là không thể có được ở con người. Người đàn ông đó khá đẹp trai, nhưng Nolan không hề nghi ngờ rằng chính hắn là hiện thân của quỷ sứ. Nolan co dúm người lại, đưa tay với nút chuông dùng để gọi y tá. Nhưng người lạ mặt kia đã dằn giọng ra lệnh.
- Nếu như anh bấm chuông, tôi sẽ chặt tay anh đi
- Ông là ai?
- Tôi là bạn của Sarah.
- Nhưng ông là ai mới được chứ?
- Anh cần biết tên tôi. Tất cả những gì anh cần biết là tôi đã nói là làm!
- Sáng mai tôi sẽ nói với các bác sĩ và họ sẽ gọi cảnh sát.
- Anh sẽ nói gì nào?
Nolan ngập ngừng, biết rất rõ cặp mắt đen kia đang dán vào mình và cái thân hình to lớn đang nhích lại gần một cách đầy đe dọa. Khi người lạ mặt nhếch mép cười thì Nolan cảm thấy run

lên vì sợ hãi. Giọng người ấy nghèn nghẹt và đôi bàn tay thì to khỏe như của một tên đao phủ.
- Sáng ra, từ cửa sổ nhìn xuống anh sẽ thấy người của tôi đang theo dõi anh. Họ chỉ đợi lệnh tôi là hạ thủ anh. Anh chỉ là đồ sâu bọ và giống sâu bọ thì được sinh ra chỉ để bị tiêu diệt mà thôi.
- Tôi sẽ không kí vào đơn, không bao giờ.
- Vậy là anh đã mắc sai lầm, anh James. Rồi anh sẽ van xin để được ký cho mà xem.
Umberto bước ra và đi luôn không ngoái đầu lại. Hắn thong thả đi dọc theo hành lang, xuống các bậc thang và ra cổng. Ở bên ngoài, người tài xế đang đợi. Ngồi trong xe, Umberto ra lệnh đi về phía trung tâm London. Chỉ vài giây sau, chiếc xe đã mất hút trong màn đêm.
Nolan rung chuông gọi y tá, anh ta vẫn không hết run rẩy và sợ hãi, bộc bạch hết tất cả:
- Một người đàn ông mới đến gặp tôi và dọa rằng nếu như không ký đơn li dị thì tôi sẽ bị thu xếp cho một chuyến đi bơi. Tôi muốn anh báo cho cảnh sát. Tôi tin chắc rằng hắn là một tên Mafia.
Người y tá gọi điện cho bác sĩ điều trị của Nolan, nhận chỉ thị và quay trở lại căn phòng với mấy ống thuốc.
- Mọi việc đã được thu xếp, ông Nolan. Bây giờ chúng tôi sẽ tiêm thuốc để ông có thể ngủ.
- Tôi không muốn ngủ.
- Nào, uống cái này vậy. Ông tin vào cảnh sát sẽ bảo vệ cho ông, đúng không nào?
- Tôi sẽ không bao giờ quên đôi mắt của thằng cha ấy, không bao giờ cả. Cả đời tôi sẽ còn những cơn ác mộng gắn với đôi mắt ấy.
Sáng hôm sau, Nolan tỉnh giấc và đi ngay ra cửa sổ để nhìn xuống đường. Quả nhiên, đậu thẳng dưới phòng anh ta là một chiếc xe hơi với những cửa kính đen ngòm. Trong cơn sốt sợ hãi, anh ta nhìn dán mắt xuống chiếc xe, cô nhìn xem ai ngồi ở bên trong. Rồi, mồ hôi toát ra đầm đìa, anh ta nhấn chuông gọi y tá.
- Người đàn ông đêm qua đến dọa dẫm tôi hiện đang mai phục để giết tôi kia kìa. Hắn ta ngồi trong chiếc xe màu đen với những cửa gắn kính tối thui. Gọi viên sĩ quan cảnh sát được cử tới bảo vệ cho tôi ngay, tôi muốn nói chuyện với anh ta.

- Tôi không nghe nói về bất kỳ một sĩ quan cảnh sát nào cả, ông James, và bên ngoài thì không có chiếc xe màu đen nào hết.
Nolan chồm lên và nhìn một cách sững sờ ra ngoài cửa sổ.
- Một phút trước đây nó còn ở đó, tôi thề là như vậy, nhưng tôi cho là anh không tin tôi.
Ông bác sĩ tâm thần đi vào nhìn Nolan với cặp mắt kiên nhẫn:
- Người hộ lý trực đêm báo cáo rằng anh nói có một tên Mafia đã đến gặp anh vào lúc 3 giờ sáng để doạ dẫm anh.
- Hắn đã ở đây.
- Hắn ta có làm cho anh nghĩ đến ai không?
- Có, đến quỷ sứ. Người của hắn hiện đang ở đây, hay là một phút trước đây. Tại sao lại có ai làm một việc gì nhỉ?
- Vợ anh đang ở đây, Nolan. Chúng ta sẽ nói chuyện này sau.
Nolan nhìn Sarah bước vào, trong bộ quần áo may bằng lụa trắng kiểu thủy thủ, gương mặt cô thật đẹp nhưng không có vẻ sung sướng gì, và anh nghĩ cô đã thay đổi nhiều. Trong những ngày đầu mới cưới, cô vẫn còn như một đứa trẻ, đầy sôi động, bồng bột với những ý tưởng không bao giờ thực hiện được. Giờ đây trông cô có một vẻ ghê gớm mà Nolan không thể cắt nghĩa nổi, anh ta ngần ngại khi cô lên tiếng chào
- Tôi nghe nói là anh lại mới kể những chuyện hoang đường.
- Không phải là chuyện hoang đường. Đó là sự thật. Một người đàn ông đã đến đây và tôi nghĩ đó là Umberto Castelli.
Sarah nhìn thẳng vào chồng mình, cảm nhận rằng anh ta đang nói sự thật như đã thấy, thế nhưng Nolan đã luôn luôn khó phân biệt được sự thật và ảo giác. Cô lấy giấy tờ trong túi ra và đưa cho anh ta một cây bút
- Xin anh ký vào đây.
- Tôi không ký đâu, Sarah.
- Tôi không muốn phải là vợ anh nữa, Nolan. Bây giờ thì tôi đã biết rằng tôi đã chấp nhận lời cầu hôn của anh bởi vì tôi nghĩ là Vieri đã chết.
- Chính vì vậy mà tôi đã nói với cô là anh ta chết rồi. Tôi đã nhận ra ngay rằng cô yêu anh ta và nếu không thì tôi cũng chẳng có cơ hội nào khác.
Sarah choáng người và căm phẫn đến mức cô chỉ ngó sững vào

mặt Nolan như thể mới nhìn thấy lần đầu vậy. Rồi cô đẩy chiếc bút về phía anh ta, nhưng anh ta đã lắc đầu
- Tôi sẽ không ký, và thế là hết.
Sarah đứng dậy và đi ra khỏi phòng, không nói nửa lời. Trên hành lang, cô dừng một chút, suýt phát khóc. Rồi cô tự nhắc với mình rằng những năm tháng khóc lóc đã qua rồi, cô đã có một đứa con và cô phải tiếp tục với cuộc sống của mình.
Trở về, Sarah nhận được cú điện thoại từ viên quản lý nhà băng báo rằng khoản chi tiêu hàng tuần của cô đã bị ngừng lại. Một lúc sau lại có cú điện nữa, nhưng khi nhấc máy thì không có ai lên tiếng cả. Sarah nghi ngờ người chồng cô đã dở trò, nhưng cô cũng chẳng để tâm đến. Vấn đề là ở chỗ cô phải li dị cho bằng được và bắt đầu tất cả lại từ đầu. Trong một thoáng cô nghĩ tới Vieri và lại khát khao, như hàng ngày cô vẫn khát khao được có mối liên hệ với anh, nhưng hàng chuỗi thư của cô gửi cho Elio và tới bệnh viện đều đã không được hồi âm. Dù sao chăng nữa thì Vieri đã là người đàn ông có vợ, và đã thuộc về Mariannina. Có thể chính cô là người phải chấm dứt việc thư từ.
Suốt buổi tối Sarah kiểm lại đống giấy má liên quan đến những đơn xin việc của cô trong ba tháng. Cô đã viết đi một trăm bốn mươi bức thư và chỉ nhận được có sáu thư trả lời, tất cả đều khước từ. Với hàng triệu người thất nghiệp trong đất nước, không có ai muốn thuê một người phụ nữ có con mọn cả. Tuần lễ tiếp theo đó, Sarah biết rằng cô phải cố gắng hơn. Cô gửi đi những bức thư xin việc mới, gọi điện và đến tất cả các hãng tìm việc làm một lần nữa, thế nhưng câu trả lời vẫn luôn luôn như vậy: “chúng tôi không từ chối nhận quản gia có kèm theo trẻ con, nhưng không phải là những cháu còn ẵm ngửa”. Cô đã tìm được nhà gửi trẻ nhưng thảy đều không nhận trẻ dưới mười tám tháng, và khắp London cũng ko có nhà trẻ nào nhận cả. Trong cơn tuyệt vọng cô thậm chí gọi điện cho mẹ và thẳng thắn yêu cầu được giúp đỡ, nhưng câu trả lời thì đúng như cô chờ đợi: “Hãy đến vào dịp Giáng sinh, con thân mến, sau khi tất cả những rắc rối khó chịu ấy qua đi”. Cô đã thử quay lại công việc của đài truyền hình nhưng thẻ công đoàn của cô đã quá hạn, và cô không có đủ tiền để gia hạn nó.

Nửa đêm, Sarah nhỏm dậy và đi tới nhìn con gái mình, mắt cô đầy lệ khi nghĩ lại lời khuyên của Charles Elford, luật sư của cô, nói với cô hồi chiều:
- Hoặc là trở lại Thistleton và ngậm bồ hòn làm ngọt với bà mẹ chồng, hoặc là tìm kiếm ngay việc làm, bất kỳ loại công việc gì. Cô đang có nguy cơ mất quyền nuôi dưỡng đứa trẻ. Lúc này cô không có tiền và cũng không có nguồn thu nhập nào cả. Bà mẹ cô sẽ không nhận cô và dù các tòa án Anh có khoan dung thế nào chăng nữa thì trong hoàn cảnh cụ thể, chắc chắn họ sẽ phán quyết rằng cho đến khi nào cuộc sống của cô ổn định hơn, quyền nuôi dưỡng Alexis sẽ được giao cho bà nội của con bé. Đó không phải là ý kiến của cá nhân tôi, và tôi sẽ cho cô vay tiền như một người bạn. Tôi chỉ đơn thuần đang nói những gì mà các tòa án sẽ nói.
Sự hoảng sợ dội lên trong lòng Sarah, cũng như mỗi ngày phải cả chục lần, cô bật sáng đèn rồi ra đứng bên cửa sổ nhìn vào màn đêm, như thể mong mỏi trong bóng tôi sẽ có câu trả lời nào đó cho tình trạng khó khăn của mình. Đầu óc cô tối lại khi nghĩ đến tình trạng tài chính của chồng. Nolan có một gia tài lớn nhưng đã tiêu pha như nước. Giờ đây anh ta không có khả năng làm việc và bác sĩ đã cho biết rằng, trong thời gian này anh ta sẽ vẫn chẳng khá hơn. Cô không hiểu anh ta lấy đâu ra để chi các khoản tiền cấp dưỡng cho hai mẹ con cô, giả thiết rằng tòa án sẽ cho cô được hưởng điều đó. Điều duy nhất mà cô biết chắc là bà James sẽ không đời nào cho anh ta vay tiền để chi cho đứa con dâu mà bà ta căm ghét.
Sarah đang pha nữa thì chuông điện thoại lại reo vang. Lúc này là 4 giờ sáng và tiết trời đang là mùa đông. Rùng mình, cô nhấc máy lên và mệt mỏi cất tiếng:
- Năm – tám - bốn, bảy - năm - một - tám.
- Em đang làm gì vậy?
Cô nhìn vào chiếc ống nghe, sững người vì một giọng nói quen thuộc.
- Umberto, ông ở đâu thế?
- Trong nhà tôi ở Paris đây. Em đang làm gì vậy hả?
- Em không thể nào ngủ được và em đang pha một chút nữa

nóng. Sao ông biết số máy? Em mới chỉ đến đây có hai tuần mà.
- Tôi biết những gì cần biết, như thường vậy thôi, và tôi biết là em đang gặp khó khăn. Em muốn tôi dàn xếp mọi chuyện không?
Những lời lẽ đó làm Sarah giật mình và cái đầu mệt mỏi của cô cũng bừng tỉnh, nhưng cô không biết đáp lại như thế nào. Cô đang buộc phải thừa nhận rằng sau ngần ấy tháng trời đau khổ và những tuần lễ tìm việc làm vô vọng, Umberto đã đến cứu cô. Cô ngẩn người lắng nghe hắn ta tiếp tục nói
- Sáng ra, em đi tới tiệm Cook trên quảng trường Bekeley. Một tấm vé đi Paris đang đợi em, chuyến bay sẽ xuất phát từ phi trường Heathrow vào lúc hai giờ chiều. Em đang nghe đấy chứ, Sarah?
- Em sẽ không bỏ con em lại đâu.
- Con của em là Alexis và em luôn luôn gọi là Lexy. Em có một thằng chồng điên loạn và không chịu ký vào đơn ly hôn. Mẹ anh ta là một người đàn bà khủng khiếp. Mẹ em cũng như vậy và nếu em không thận trọng, em sẽ mất quyền nuôi dưỡng đứa trẻ. Tôi biết về cuộc hôn nhân này và việc em đã nhiều tháng tìm việc làm như thế nào. Bây giờ, tôi nhận lãnh tất cả và em sẽ trở lại Paris. Khi nào cảm thấy dễ chịu hơn, em sẽ làm việc cho tôi trong một câu lạc bộ tôi mới mở ở đại lộ George Cinq. Em sẽ học nghề kinh doanh và tôi sẽ sớm tìm cho một câu lạc bộ của riêng em. Em sẽ sống trong căn hộ của em trước đây cùng với Lexy và tôi sẽ kiếm một người hộ lý trông nom con bé khi em đi làm việc. Cô hộ lý đó là người Thụy Điển với những bắp thịt cuồn cuộn và cô ta không chịu được sự bậy bạ của bất kỳ ai, kể cả Umberto Castelli.
- Vì sao mà ông lại làm tất cả những điều này?
Sarah nghe tiếng hắn ta thở dài sõng sượt và bất giác mỉm cười vì cái giọng kiên nhẫn của hắn
- Tôi đã một lần nói với em, em muốn gì ở tôi cũng được, nếu tôi không có thì tôi sẽ dàn xếp.
- Em nhớ, nhưng đó là từ lâu lắm rồi.
- Em hẳn còn nhớ tôi đã nói là sẽ không bao giờ để mất em và không bao giờ thôi yêu em, cho đến khi máu tôi biến thành

nước lã. Em còn nhớ chứ, Sarah?
Cô thấy nước mắt rơi lã chã trong lúc Umberto nói tiếp, giọng rất dịu dàng
- Trở lại với Paris và với tôi.
Cô nghĩ đến tình trạng của mình, tới đứa con mà cô yêu thương và tới Vieri, người đã biến mất khỏi cuộc đời cô một lần nữa. Chỉ cần vài giây để đi tới quyết định.
- Sáng ra, em sẽ nhận tấm vé kia.
- Chồng em sáng ra cũng sẽ ký giấy tờ ly hôn, tôi thề là như vậy. Em đã thật sai lầm khi cưới người đàn ông đó, Sarah, nhưng chuyện đã qua rồi và em phải quên đi quá khứ. Ở Paris em sẽ trở thành người đàn bà mà em mong muốn. Ngày mai tôi sẽ đón em ở phi trường và tôi yêu cầu phải có nắng mặt trời khi em đến đấy. Em nghe tôi không, Sarah?
- Có, em nghe ông, Umberto.
Rồi hắn gác máy, để Sarah ngồi lại với vẻ mặt thẫn thờ. Choáng váng, xúc động và sửng sốt, cô không hề tự hỏi một câu nào về diễn biến này. Ở Paris, cô sẽ có việc làm, có nơi ở, có sự đảm bảo cho con cô và bản thân mình. Ở Paris, cô sẽ đứng ngoài quyền tài phán của các tòa án Anh quốc, bởi vậy Nolan sẽ không thể nào giành được đứa trẻ nữa. Bất luận những gì mà Umberto có thể đã làm trong quá khứ không còn mảy may làm cô bận lòng. Tất cả vấn đề là ở chỗ hắn là người đàn ông đã yêu thương cô và đã giữ lời hứa của mình. Hắn sẽ săn sóc cô, dạy cho cô một nghề mới và tôn thờ cô. Sarah nghĩ đến Vieri nằm trong đau đớn trong một bệnh viện ở Rome, thèm khát có anh trong lòng mình. Nhưng cô thừa nhận rằng đã không còn có thể làm gì nữa đối với anh. Cô đã viết không biết bao nhiêu thư, cô đã dàn xếp với Elio để bày lại những cảnh của cái đêm ở quảng trường Navona, tất cả đều không có ích gì. Kể từ lần cô đến Rome, thư của cô đã không được trả lời. Liệu có phải lần thử nghiệm đó đã cản trở sự hồi phục của Vieri và gia đình Aldobrandini đã không tha thứ?.
***
Umberto đứng trên sân thượng của nhà ga sân bay, điếu xì gà trong tay, vẻ hồi hộp lộ rõ trong ánh mắt. Đó là một ngày thu

đẹp trời, bầu trời xanh dịu, mát lành và trong sáng với những cơn gió nhẹ thổi. Mùi thơm của nhựa cây và lá rụng, của những đống lửa và hoa quả chín thoảng bay đến từ những trang trại gần đó khi việc gặt hái đang tấp nập, và hắn ta nhớ đến Sicily, đến những ngày Sarah cũng ở đó. Khi máy bay hạ cánh, hắn dõi nhìn từng hành khách xuống thang, tim đập mạnh khi thấy Sarah. Vội vã quay ra, hắn lái xe chạy thẳng đến cổng ra và đứng chờ cô. Hắn cảm động thấy cô đã chọn mặc bộ váy trắng với những bông cúc thêu trên các đường mép mà hắn đã luôn luôn ưa thích. Nó vẫn hoàn toàn vừa vặn với cô và trông vẫn như mới, hệt như lần đầu hắn ta nhìn thấy vậy. Thế nhưng nó dường như không thích hợp với thời tiết lành lạnh của một sáng thu và cô đang rùng mình vì lạnh. Hắn cởi chiếc áo khoác trên người và choàng nó lên vài Sarah trong lúc cô hôn lên hai má hắn giống như một người lạ

- Chào Umberto

- Thật lâu quá rồi. Bây giờ chúng ta phải bù lại những tháng năm đã phí phạm.

- Đây là Alexis.

Hắn ta nhìn đứa trẻ rồi lại nhìn Sarah:

- Con bé rất xinh, nhưng không có vẻ quyến rũ bằng mẹ nó. Nào, tôi đưa em về nhà.

Trong xe, Umberto để tay mình lên tay Sarah, mắt nhắm lại tận hưởng cái mùi thơm mà hắn xiết bao nhung nhớ. Những tình cảm trào dâng trong lòng, hắn muốn khóc lên như một đứa trẻ thơ, bởi lẽ cô đã trở lại với cuộc đời hắn. Thay vì thế, hắn thề sẽ không bao giờ mắc thêm một sai lầm khác. Lần này hắn quyết tâm để Sarah ở lại, không chỉ bởi vì cô cần những gì hắn có thể cho cô, mà còn bởi vì cô muốn có hắn.

Bước vào căn hộ, Sarah nhìn quanh ngạc nhiên. Mọi thứ vẫn nguyên như khi cô đã rời bỏ nó, trừ những bông hoa tươi trong các bình hoa ở mỗi phòng. Nước mắt ứa ra, cô quay lại Umberto, nắm chặt bàn tay hắn

- Em không thể tin là ông đã không cho thay đổi gì cả. Đúng là em không thể tin được. Vì sao ông tiếp tục giữ chỗ này thế? Hẳn là phải mất cả đống tiền lớn.

- Tôi muốn em trở về và tôi không trả tiền thuê nhà. Tôi đã mua cả tòa nhà này.
Sarah cười vang lần đầu tiên sau nhiều tháng:
- Ông quả là người độc đáo, Umberto. Em thật sung sướng đã trở về nhà.
- Hãy đến gặp cô giữ trẻ đi nào. Cô ấy tên là Mitzi.
Sarah đi theo Umberto đi sang căn phòng kế bên. Cô trao đổi vài lời với Mitzi, cảm thấy ngay người phụ nữ này thật nồng hậu, tình cảm và có khả năng làm việc. Cô để Lexy ở lại với chị ta, cảm thấy yên tâm.
Về phòng mình, Sarah bước lại sát bên Umberto, nhìn với vẻ dò hỏi vào đôi mắt đen sáng ngời của hắn, nhẹ nhõm thấy rằng hắn không thay đổi, trừ việc trên hai thái dương đã có những đốm tóc bạc. Cô cảm động thấy hắn run lên khi cất tiếng.
- Hôm nay là một ngày tuyệt vời đối với anh, một ngày vĩ đại. Chiều nay anh sẽ đưa em đi mua sắm. Chúng ta sẽ mua quần áo mới, giày và áo lông cho mùa đông. Em sẽ phải làm việc vào ban đêm và ở Paris mùa này trời rất lạnh. Phải giữ cho ấm ngực để khỏi bị cảm.
Sarah hôn lên hai má hắn, rồi choàng tay qua cổ, cô hôn lên miệng hắn, ngả người ra, giống như cô cứ phải làm như vậy bởi sự thèm khát mãnh liệt của hắn.
Nhìn vào gương mặt cô, Umberto thấy sự thèm khát và một nét mới gì đó, một sự âm ỉ và cứng rắn khiến hắn bừng bừng cả người. Hắn cố ra vẻ bỡn cợt, nhưng không thể nào kiềm chế ngọn lửa dục vọng đang bừng cháy trong cơ thể mình.
- Có lẽ chúng ta sẽ đi mua sắm quần áo vào ngày mai.
Cô thì thầm đáp lại và vẫn ngay thẳng như hồi nào đến giờ:
- Làm tình với em đi, Umberto. Hãy làm cho em quên đi tất cả, trừ việc em đang ở đây và một cuộc sống mới đã bắt đầu.
Hắn bế bổng cô mang đến bên giường. Rồi khi mặt trời đang rực rỡ trên thành phố, cặp tình nhân cùng nhau làm sống lại những gắn bó trước đây. Với Umberto đó là một khoảnh khắc hoan hỉ. Với Sarah, đó là bình minh của niềm hy vọng mới và rũ bỏ những lo âu. Cô lại ở trên mảnh đất quen thuộc của mình và

không còn cô độc nữa. Cô thầm nguyện sẽ không để phí một giây phút nào cái cơ hội đã dành cho mình.

Chương 16

Mary-Ellen, Seville, mùa xuân 1972

Sắp bước vào tuần lễ Phục Sinh và Mary-Ellen đang ngóng chờ quang cảnh của ngày lễ. Sáu tháng trước cô đã sinh đôi hai đứa con trai và cô biết rằng Luis rất tự hào về chúng, sẽ mở tiệc mừng. Anh ta thậm chí còn hứa sẽ chấm dứt cờ bạc, thế nhưng chỉ được đúng một tuần lễ Mary-Ellen buồn rầu thấy rằng ngay cả sự ra đời của hai đứa con trai cũng không đưa lại kết quả gì. Cô thở dài. Sự ham mê cờ bạc và lòng ghen tuông của anh ta là những đám mây u ám phía chân trời tương lai cô trong cái điền trang cổ này, với khuôn viên có tường bao và những dòng suối, thật dễ dàng cảm thấy thoải mái và an toàn, nhưng cô có được như thế không kia chứ? Sự hoài nghi luôn ám ảnh tâm trí Mary-Ellen bởi vì cô không hề biết gì về tình trạng tài chính của chồng. Khi nghe vợ hỏi về chuyện tiền nong, Luis bảo rằng không một người Tây Ban Nha chân chính nào lại thảo luận những chuyện đó với vợ cả. Và một lần nữa, khi bị cô hỏi ráo riết thì Luis đã lồng lộn lên bỏ đi, hai ngày sau mới trở về.

Tuy nhiên, lúc này thì mọi chuyện có vẻ như khá hơn. Luis đang làm việc cật lực để chuẩn bị cho một vụ xét sử ở tòa án Madrid. Sau dịp lễ anh ta sẽ đi tới đó cùng với Mary-Ellen, người em trai Ignacio, và một người em họ xa, và chừng một tháng sau thì họ sẽ trở về. Mary-Ellen vội vã xem xét lại những phòng ngủ dành cho khách, cô đã kiểm tra lại tủ quần áo của mình và hốt hoảng nhận thấy cô chẳng có gì để mặc cho phù hợp với khí hậu ở Madrid cả. Cô đã không có một bộ quần áo mới nào kể từ ngày cưới, và Luis cũng chưa bao giờ nhắc tới chuyện mua sắm cho cô. Mary-Ellen buồn bã nhìn xuống sân, mãi nghĩ tới những chiếc váy đã nhanh chóng trở nên sờn củ. Giầy dép cũng đã cần thay rồi. Cô quyết định phải nói chuyện này với chồng. Cô phun lên người một chút nước hoa mà Luis ưa thích và cô nở một nụ cười tự tin, rồi đi nhanh tới phòng làm việc của chồng. Đầu tiên

cô rót cho cả hai người một cốc rượu anh đào lớn. Cô thích được thấy chồng làm việc ở nhà. Anh ta đang có vẻ vui, và miễn rằng không bị khước từ hoàn toàn, còn thì có cho rằng có được món chi cho khoản nào cũng tốt.

“Luis, em cần có quần áo và giầy dép mới. Đã lâu lắm rồi, từ cuối đợt lưu diễn của ba lê Bông Hồng đến nay, em chưa có thứ gì mới cả. Quần áo củ không thể còn dùng được nữa. Anh cho em một ít tiền được chứ?”

Anh ta cười thoải mái, hôn lên hai má cô.

“Tất nhiên rồi. Đây, hãy cẩm lấy mười nghìn pêxêta và tuần sau anh sẽ đưa cho em thêm trước khi chúng ta đi Madrid.”
Mary-Ellen mở to mắt vì kinh ngạc. Chẳng nhẽ Luis không biết là từng này chỉ tương đương với một trăm hai mươi đô la thôi hay sao, suýt soát giá của hai đôi giày tươm tất? Tuy nghiên, cô bình tĩnh nói, không hề để lộ vẻ bất bình.

“Em cần hơn số đó nhiều để mua váy áo, giầy dép, và những đồ lót. Em có thể mua một số nhỏ đủ dùng với chừng một trăm nghìn pêxêta. Anh có thể cho em ngần đó được không, Luis?”

Quần áo của em đẹp rồi, sao em lại muống quăng đi hả?”

“Em không muốn quăng đi, nhưng rất nhiều thứ đã đứt hết chỉ và sờn cả rồi. Các đôi giầy đều đã rách và đồ lót thì xơ ra hết. Em đã dùng tiền tiết kiệm của mình để mua một vài thứ, nhưng em chẳng hề có một đồng xu nào hết. Anh là chồng em và anh hẳn rất thích khi thấy mọi người thán phục quần áo em mặc, thế nhưng phải có tiền, anh biết đấy, và đây là lần đầu tiên em hỏi xin anh mà.”

“Anh không thể cho em một trăm nghìn pêxêta được. Anh không có số tiền ấy.”

“Vậy thì hãy cho em theo mức anh có thể”

“Anh có thể cho em mười nghìn bây giờ và mười nghìn nữa khi đến Madrid, có vậy thôi.”

Mary-Ellen đứng bật dậy, điên người với thái độ của anh ta. “Vậy thì bán đi một bức tranh, như anh đã làm khi anh nợ Don Jose một đống tiền cờ bạc ấy.”

“Nào. Đừng có nóng giận. Anh không phải là một người giàu có và hãy cố hiểu lấy điều đó nghĩa là thế nào.”

“Anh không phải là người nghèo, Luis, và em cần có quần áo mới. Hãy gọi đến nhà băng và bảo họ để cho em một ít tiền mặt, và làm ngay bây giờ đi.

Luis nhìn vào đôi mắt xanh mở to và như đột nhiên trở nên lạnh băng. Anh ta không biết cách nào để lái Mary-Ellen sang một hướng khác, làm thế nào để không cho cô biết rằng chẳng có một đồng tiền nào trong tài khoản nhà băng hết, thậm chí là ở đó chỉ có một khoản vay nợ mà anh ta không có hy vọng trả nổi. Không có tiền ở đâu cả, ngoài khoản tiền lương tháng của anh ta, và số tiền đó thì bị tự động thanh toán vào các khoản nhà cửa và trả cho một hóa đơn mua đố ăn uống rồi. Luis nghĩ tới những món nợ cờ bạc của mình và thở dài. Rồi anh quay qua Mary-Ellen và nhẹ nhàng nói.
“Chuyện tiền bạc lúc này đang rất căng thẳng, em yêu quí. Tuy nhiên anh sẽ sớm đưa cho em số tiền em cần để mua quần áo. Xin hãy tin anh, không lâu quá đâu”

Mary-Ellen trầm ngâm nói.

“Em không muốn chỉ nghe thấy những lời hứa. Em không hề quá đáng gì trong chuyện mua sắm này. Chúng ta đã cưới nhau gần bốn năm nay, và trước đó, chúng ta đã ở với nhau gần một năm trời sau khi đợt lưu diễn kết thúc. Bởi vì anh không cho em

đi làm, nên anh có trách nhiệm nuôi em ăn và cho em mặc. Bây giờ, em muốn có quần áo và muốn có ngay hôm nay."

"Nhưng mà anh không có tiền"

"Vậy thì kiếm đi. Em không muốn đi vòng quanh Madrid như một kể khố rách áo ôm."

Rồi Mary-Ellen ầm ầm lao ra ngoài và rời khỏi nhà, vẫn biết rằng Luis rất ghét việc cô đi ra ngoài một mình. Kể từ ngày lấy chồng, cô đã là một người tù thật sự, chỉ khác là được đối xử tử tế mà thôi. Hồi đầu thì cô không mấy bận lòng với thái độ của chồng, đánh đồng sự chiếm đoạt với tình yếu, lòng ghen tuông với sự them khát. Tuy nhiên giờ đây cả hai thứ đó đã dằn vặt tâm trí cô bởi lẽ cô đã nhận ra rằng chúng chỉ là biểu hiện của chứng hợm hĩnh của Luis. Cô tiếp tục bước đi, vẫn đầy giận dữ, và rồi đột nhiên nhận ra mình đang ở trong khu vực buôn bán sang trọng nhất ở Seville. Dừng chân bên ngoài hiệu Loewe, cô nhìn thấy trong khung kính đầy những chiếc áo da. Một chiếc áo khoác làm bằng da Thụy Điển màu xanh lá thông có cổ và mép áo viền lông cáo được nhuộm màu rất hợp với màu mắt cô, kèm với đó là một chiếc túi khoác cũng làm bẳng thứ da mềm đó. Mary-Ellen bước vào, mặc thử chiếc áo, mua nó và yêu cầu chuyển tới nhà. Thế rồi cô đi tới hiệu La Hacienda, một cửa hiệu chuyên bán đồ lót của phụ nữ và mặc thử những chiếc váy lót làm bằng thứ hàng tơ lụa, những chiếc váy ngủ bằng hàng ren, và một bộ những chiếc váy đủ màu đủ loại có mép viền satanh. Cô chỉ mua những gì cần thiết, mấy cái xilip màu hồng thẳm và màu trắng sữa, vài chiếc váy mặc trong phòng ngủ mà cô biết là Luis sẽ rất thích. Ở hiệu Berhanyer, cô mua hai bộ váy lụa dùng để mặc khi đi ra phố, một màu hồng và một màu tím, và một bộ quần áo bằng len mỏng, có cổ bằng nhung, một chiếc áo bludông màu trắng có cài một cái nơ bướm rất đẹp với chiếc mũ nhỏ cùng bộ.

Lúc bảy giờ tối Mary-Ellen về đến nhà và thấy chồng cô đang lồng lộn đi lại ngoài sân, mặt tái nhợt. Anh ta gầm lên khi cô

vừa bước qua cổng.

“Tôi yêu cầu được biết cô đã ở đâu từ bấy đến giờ”

“Tôi đi mua sắm”

“Ở đâu? Làm sao mua được? Cô nói là không còn tiền cơ mà?”
“Bằng tên tuổi của anh, Luis. Họ không nghĩ rằng những nhà quí tộc Tây Ban Nha lại không thanh toán sòng phẳng.”

“Thế những thứ cô mua đâu rồi hả?”

“Chúng sẽ được giao vào sáng mai. Còn bây giờ thì đừng có la hét toáng lên.”

Hai người bạn của Luis đi vào cổng trong lúc hai vợ chồng đang đứng gườm nhau giữa sân như hai con bò tót đang giữ miếng. Không kiềm chế được cơn giận Luis rót rượu cho mình và cho bạn, hoàn toàn phớt lờ Mary-Ellen. Cô đang cân nhắc không biết nên đi về phòng mình hay là trả đũa anh ta thì nghe thấy chồng phân trần với hai người kia về sự giận dữ của mình, mà một trong hai người đó đã theo đuổi cô một cách dai dẳng ngay từ ngày cưới cô.
“Vợ tôi đi mua sắm và yêu cầu giao chúng tại nhà. Anh biết tình trạng tài chính của tôi lúc này đấy. Tôi còn biết làm gì? Anh sẽ làm gì trong tình thế này hả?

Don Antonio mỉm cười với Mary-Ellen.

“Cô là một người Mỹ và không thể nào biết được các tập tục của chúng tôi. Phụ nữ Tây Ban Nha không bao giờ mua sắm gì mà không được phép.”

Mary-Ellen đứng thẳng người với cái chiều cao hơn một mét tám của cô, vượt lên trên tất cả những người kia.

“Tôi đã không hề mua gì kể từ khi rời Paris đến nay. Đã gần năm năm rồi còn gì. Khi tôi xin phép thì Luis nói rằng anh ấy không có tiền. Còn bây giờ thì tôi về phòng mình. Nếu như chồng tôi muốn thảo luận những chuyện riêng tư với các anh thì xin cứ việc, nhưng tôi thì không và sẽ không.”

Thế rồi Mary-Ellen hiên ngang đi vào, đóng sầm cửa trước mặt ông chủ đất Antonio Duarte, em trai ông và Luis. Cô giận chồng đã đem những chuyện riêng ra nói với bạn, nhưng hài lòng là ít nhất thì cô cũng đã nói rõ được phần mình. Cởi bỏ quần áo, cô chạy vào phòng tắm và đứng dưới vòi hoa sen, nhắm mắt lại và cố không lo lắng với ý nghĩ chuyện gì sẽ xãy ra ngày hôm sau khi mà quần áo được chuyển tới. Liệu Luis sẽ gửi trả lại không? Anh ta có khùng lên không? Và liệu anh ta làm thế nào mà thanh toán được? Mary-Ellen lau khô người và ngắm mình trong gương, thâm tâm biết rằng cô đã hành động sai. Chỉ sáng ra mới biết thái độ của cô có biện minh được cho những hậu quả của cơn giận của Luis hay không.
Mười một giờ trưa, cái sân trong đầy những hộp và gói được chuyển đến từ mấy cửa hiệu sang trọng nhất thành phố. Trong phòng, Luis đang điên lên với Mary-Ellen, còn ngoài sân, bạn bè anh ta đang ngồi uống rượu anh đào và cố làm như không có gì xãy ra hết. Sau cùng, họ cho rằng cuộc cãi vã đã là quá đủ và Don Antonio thong thả đi vào phòng nơi Luis đang gào thét với vợ mình. Giọng Don Antonio ngọt ngào.

“Luis, anh bạn của tôi, hãy ra với chúng tôi nào. Rốt cục thì anh làm ầm lên vì chuyện gì vậy. Mấy bộ quần áo thì có đáng giá gì.”
“Chúng đáng giá một trăm sáu mươi nghìn Pêxêta đấy, và tôi thì không có tiền. Hãy cố mà hiểu những cảm giác của tôi.”

“Tôi sẽ cho anh mượn tiền. Mary-Ellen, hãy mang mấy cậu con trai của cô đến thăm chúng tôi và chúng ta sẽ cùng uống một ly rượu vang trắng. Anh Luis này, tôi là bạn anh hai mươi năm nay và tôi xin sẵn sang nhận gánh hộ anh điều lo lắng này. Bây giờ, khi mà Mary-Ellen đã có quần áo mới, cô ấy sẽ vui vẻ, và anh có

thể trả lại tôi với một đêm bạc may mắn nào đó mà."

Sau lúc nửa đêm, Luis nằm trên giường nhìn Mary-Ellen mặc thử những đồ mới. Cặp mắt tối của anh sáng lên trước những đường cong trên thân thể cô và đôi bờ hông đầy khiêu gợi. Rồi anh ta chau mày khi nhớ lại lúc Antonio Duarte, người bạn trai hai mươi năm của anh ta, quyết định cho anh ta mượn tiền để thanh toán cho những bộ quần áo mới này. Vì sao hắn lại làm điều đó? Luis thấy Mary-Ellen và người Mỹ nói chung thật là khác. Đối vợi họ, mọi thứ đều đơn giản và cuộc sống cứ như trên một con đường thẳng. Luis thấy mình khó mà hiểu nổi họ. Anh ta định tâm sẽ để mắt tới Mary-Ellen trong những tuần lễ tới. Nếu như cô ta, dù chỉ một dấu hiệu ve vãn nhỏ nhất với Duarte, anh ta sẽ gửi cô đến một trong những ngôi nhà của gia đình mình ở miền Bắc chừng một năm. Còn bây giờ thì anh ta sẽ chỉ đơn thuần quan sát mọi cử chỉ của cô mà thôi.

Sáu tháng sau vụ quần áo mới, Mary-Ellen phát hiện cô lại có mang. Cô vừa rời khỏi phòng mổ của bác sĩ và đang lảo đảo thì Antonio Duarte dừng xe và ra hiệu cho cô ngồi vào xe.

"Sao cô xanh nhợt thế hả? Có chuyện gì xấu không, Mary-Ellen?"
"Em vừa biết mình lại có mang. Có trời biết Luis sẽ nói gì. Anh ấy đang phiền muộn đến phát ốm về chuyện tiền bạc, và việc này sẽ lại thêm một khoản chi phí không nhỏ đâu."

"Anh ta sẽ sung sướng. Tất cả đàn ông Tây Ban Nha đều thích trẻ con. Nào, tôi sẽ đưa cô về nhà. Cô phải nghỉ ngơi mới được. Suốt nhiều tuần liên tục cô có vẻ sút cân đấy. Có chuyện gì thế.?"

"Em buồn lắm"

"Hãy nói cho tôi nghe"

Cô đã muốn nói cho nhẹ bớt, nhưng rồi lại cho rằng khôn ngoan hơn cả là phải im lặng. Bởi vì Duarte đã bỏ tiền mua cho cô quần

áo mới, Luis đã theo dõi cô như một con diều hâu bám mồi và cô biết chính xác là chồng đang nghĩ gì. Cô cũng biết mình đang tạo cớ cho anh ta với việc để Duarte chở cô về nhà, thế nhưng cô thấy chóng mặt và thấy cần được giúp đỡ đến mức không còn muốn bận tâm tới sự ghen tuông vô lý của chồng nữa. Duarte đã không có biểu hiện lợi dụng gì kể từ vụ mua quần áo kia và cô thành thực tin chắc là anh ta đã tự thấy thực tế là không thể có cô được. Cô nghĩ một cách đầy thách thức rằng Luis cứ việc cáu kỉnh nếu như anh thích thế. Lúc này, tất cả những gì cô muốn là về nhà nằm vào giường.

Luis đứng nhìn trong lúc Duarte đưa tay đỡ Mary-Ellen ra khỏi xe và theo cô đi vào trong nhà. Cô đi ngay đến phòng mình và nghe thấy tiếng đóng cửa. Nổi giận và mối lo sợ bị xúc phạm tràn đầy trong tim, nhưng anh ta vẫn giữ vẻ bình thản và đi xuống thư viện, nơi Duarte đang tự rót cho mình một ly rượu vang trắng.

“Chúng ta phải uống sâm banh, Luis thân mến ạ. Vợ anh nói với tôi rằng cô ấy sắp có một đứa con nữa. Tôi thấy cô ấy ra khỏi chỗ bác sĩ Alvares, và bởi vì cô ấy nhợt nhạt quá nên tôi chở cô ấy về cho anh đấy.

“Và cô ấy nói với anh là cô ấy có chửa à.?

“Tất nhiên rồi. Đừng có choáng người đi như thế. Mary-Ellen là người hay nói thẳng. Đã đến lúc anh phải quen với việc cô ấy không giống như những phụ nữ của chúng ta. Và điều sau cùng, tôi đã là bạn của gia đình anh cả hai chục năm nay rồi.”

Luis nuốt ngụm rượu và nhìn với vẻ khó hiểu vào mắt Duarte. Rồi hoàn toàn đột ngột, và với sự ngạc nhiên của Duarte, anh ta lao ra ngoài, ngồi vào xe và phóng đi. Duarte là tình nhân của Mary-Ellen và cái thai là của anh ta. Luis đã rất khó có thể ân ái với vợ mình suốt từ khi cãi cọ chuyện quần áo mới vì lẽ Mary-Ellen vẫn chưa hết giận và luôn bẳn gắt. Bây giờ cô ta có chửa và

Luis sẽ không bao giờ biết chắc đứa trẻ là con mình hay con của Duarte. Luis phóng xe điên cuồng chừng một tiếng đồng hồ. Rồi anh ta trở về nhà và quát lên với vợ.

“Xuống ngay, tôi có mấy câu hỏi cho cô đây. Và thằng người tình của cô đâu? Hắn đã chạy rồi à? Hắn nói với tôi rằng cô lại có chửa, và tôi yêu cầu được biết ai là người cho cô cái thai đó?”

Mary-Ellen nhỏm ngồi dậy, cố kìm cơn tức giận. Rồi cô nhẫn nhục đi xuống thư viện. Cô cảm thấy bị đánh đập mệt mỏi và thiếu vắng cái ngọn lửa từng là một phần nơi con người cô. Cô lại nghe thấy tiếng quát tháo của Luis và cân nhắc việc giải thích với anh ta thế nào và liệu làm như thế thì có ý nghĩa gì không. Anh ta sẽ không bao giờ tin cô và cô cũng không chắc là cô có bận tâm đến điều đó không. Cô chỉ bận tâm đến hai con trai và việc nuôi dạy chúng trong tương lai…Tất cả những gì còn lại đều trống rỗng và vô nghĩa, một tương lai không có tình yêu trong một ngôi nhà đầy sự phẫn nộ và giận dữ.

PHẦN BA

CÔNG TY QUỐC TẾ
HALIAM

Chương 17

Paris, mùa xuân 1973

Hai năm rưỡi, dưới sự hướng dẫn của bà Zezette, Sarah đã học được mọi điều mà bà tích lũy trong suốt ba mươi lăm năm quản lý các câu lạc bộ. Cô đã học được nghệ thuật tối quan trọng từ việc nhớ mặt nhớ tên khách, tới việc đòi các khoản nợ mà chẳng cần tỏ ra hối thúc, hay xử sự với đám nhân viên cứ mỗi dịp lễ tết, tiệc tùng lại kéo bè, kéo cánh đòi tăng lương. Phương châm của bà Zezette là đuổi thẳng những kẻ mất dạy, tiếp nhận người

mới. Không có chỗ cho Juda! Sarah cũng có những suy nghĩ của mình nhưng cô biết phải giữ kín nó tới khi có được một câu lạc bộ của riêng. Cô biết trong thời buổi hiện nay, sử dụng các cổ đông là điều tối cần thiết. Nếu biết cách làm cho những người làm công dốc toàn bộ sức lực, tâm trí vào công việc thì điều đó còn tốt hơn là thu được cả trăm phần trăm khoản lợi tức nhỏ nhoi. Thành công lớn nhất của Sarah từ khi tới Paris là việc lăng xê một lối điểm tâm kiểu cách từ hai đến ba giờ sáng. Ý nghĩ mới lạ này đã làm các khoản thu tăng mười phần trăm. Đêm đêm, khách từ các câu lạc bộ khác đổ về để được thưởng thức các món xúc xích kiểu Anh, giăm bông xông khói và trứng lòng đào cùng các loại sâmpanh hảo hạng nhất.

Sarah quyết định thăm viếng giới chủ của tất cả các câu lạc bộ trong khu vực. Cô luôn dẫn Lexy theo cùng và luôn sẵn lòng uống một cốc vang, thậm chí với những đối thủ cạnh tranh cộc cằn nhất. Nhiều người đã cười khi biết cô mời đối thủ mạnh nhất của mình, bà Nicoletti, đi picnic ở Malcaison. Nhưng rồi chẳng ai có thể cười được khi người đàn bà quỷ quái ấy, sau hôm đó, đã tuyên bố rằng Sarah là một trong những người bà ta có thể "chấp nhận được". Những người đã bỏ ra hàng hai mươi năm tìm cách để được bà Nicoletti chấp nhận và họ không thể hiểu được vì sao một người vừa chân ướt chân ráo đến đây lại có thể làm được chuyện thần kỳ chỉ với một chuyến đi nghỉ giản đơn ra ngoại ô. Họ không hề biết rằng Sarah đã thuê hẳn một chiếc Roll-Royce cho chuyến đi đó, cô còn đặt một làn đồ ăn tại nhà hàng nổi tiếng nhất London, nhà hàng Fornum and Mason. Tất cả những cái đó đã để lại một ấn tượng tốt đẹp cho bà Nicoletti và một tình bạn tưởng chừng như không thể có đã bắt đầu được xác lập.

Bà Nicoletti năm nay bốn mươi tư tuổi và gắn bó suốt cuộc đời trong nghề này. Bà biết tất cả các chủ nhân các câu lạc bộ ở Paris, biết tất cả các câu lạc bộ có ý định bán và mọi điều tốt xấu, hay dở về nó. Bà cũng dễ nổi giận một cách không dấu giếm, chỉ sau vài ly sâm banh, cặp mắt xanh hơi lồi đã long lên khi nghe nhắc tên đối thủ của mình. Mặc dù bà Nicoletti không nói ra nhưng Sarah biết bà ghét Umberto vì những lý do từ thời xa xưa lắm

rồi.
Một buổi trưa, đang ngồi uống cà phê trong một quán nhỏ gần nơi ở, Sarah nhìn thấy Liz, một thời là kẻ thù của cô trong gánh balê Bông Hồng. Cô vội bước ra và chìa tay:
- Quên mất tớ rồi ư? Sarah Hallam đây. Còn đây là con gái tớ, Lexy.
- Sarah, thật tuyệt quá, tớ đọc báo thấy nói cậu đang quản lý một câu lạc bộ của Umberto. Ông ấy có khỏe không?
- Khỏe. Còn cậu đang làm gì ở Paris?
Mắt Liz đầy lệ:
- Mình lấy Daniel Lind vài tháng sau khi rời khỏi đoàn và vẫn ở đây từ khi đó.
Sarah thoáng buồn khi nghĩ đến người nhạc công vĩ cầm trẻ đầy triển vọng nhưng rồi đã bị suy sụp vì bệnh da xơ cứng. Nhìn những giọt nước mắt chảy dài trên má Liz, Sarah nghĩ bụng tại sao hồi ấy mình lại có thể coi con người mềm yếu này là cô gái rắn rỏi nhất Paris được? Sarah chăm chú nghe Liz giãi bày:
- Dan không làm việc nữa và tớ phải thay vào đó. Tớ chẳng có khả năng đặc biệt gì, và chẳng ai muốn thuê một người vốn là vũ nữ đã hai tám tuổi, lại không chịu làm việc ban đêm nữa.
- Nếu tớ biết có việc gì, tớ sẽ gọi cậu. À còn làm mẫu, trước đây cậu vẫn làm mà?
- Tớ già quá rồi, thời buổi này, hai mươi đã là già.
Vừa bước đi Sarah vừa nghĩ tới khuôn mặt hốc hác của Liz và tâm trạng của cô ta. Biết bao lần cô nhận ra rằng cô may mắn được Umberto cho một công việc để làm và một căn phòng để ở. Cô cảm thấy biết ơn hắn ta.
Xẩm tối, khi trở lại câu lạc bộ, Sarah nhận ra qua phản chiếu của tấm kính cửa hàng, người em họ của Umberto, Roco, đang theo dõi cô. Cô cố tự cho rằng đó là cái giá nhỏ nhoi phải trả cho sự yên ổn của mình hiện giờ, nhưng cô không thể nào quen được với tình trạng bị dò xét, và cái bóng loáng thoáng của Roco đã làm cô phát cáu. Cô cứ nghĩ thời gian qua đi rồi Umberto sẽ tin cô, nhưng mỗi khi xúc cảm của Umberto tăng lên thì số lượng những kẻ theo dõi cũng tăng lên.
Nửa đêm, Nino Ortolani đến. Anh ta vốn cũng là thành viên của

gánh balê Bông Hồng. Trông anh ta có vẻ khá giả lắm.
- Tôi gặp Liz chiều nay, cô ấy bảo cô muốn mua một câu lạc bộ phải không Sarah? Tôi biết một chỗ không xa đường Fontaine lắm.
- Tôi cần một nơi có thể hút thêm khách.
- Chỗ này hy vọng được. Tại sao cô không ghé qua xem một chút. Ông chủ chỉ còn sống được sáu tháng nữa, bà vợ đã làm cho ông ta điên đầu trong suốt ba mươi lăm năm chung sống, ông ấy quyết định sẽ bán nhanh và ném khoản tiền thu được vào sòng bạc ở Monte Carlo, chẳng để lại cho bà vợ dù là một xu nhỏ. Tôi đỗ xe ngoài cửa, nếu cô có chừng nửa giờ, tôi sẽ đưa cô đi.
Đó là một phố hẹp, không khí sống động với những bảng hiệu đủ màu nhấp nháy. Khu phố đầy những nhà trọ và nhiều kẻ lang thang đã ở đó lâu đến nỗi dân trong phố đùa rằng họ có đủ thâm niên để lĩnh lương hưu rồi.
Sarah nhìn quanh, băn khoăn tự hỏi liệu có thể nào thuyết phục tầng lớp khá giả của Paris đến một khu vực như thế này không. Cô nhận ra rằng ở đây không có chỗ đỗ xe, cũng chẳng bảo đảm an ninh, chỉ có độc mỗi không khí vui vẻ, cuồng nhiệt.
Nằm khuất giữa quán rượu và quầy bán thịt ngựa là một cánh cửa nhỏ sơn màu xanh lá cây. Trên đó, một tấm biển tồi tàn treo cẩu thả bên bản lề, dòng chữ mờ nhạt chỉ đủ đọc được "Câu lạc bộ của George". Từ cửa, một lối nhỏ dẫn tới căn phòng lớn màu xám, và ngồi đó là một người đàn ông có bộ hàm như hàm chó săn, dễ nhận thấy rằng có một thời ông ta đã là một gã đàn ông to lớn, rắn rỏi. Nhưng bệnh tật và cái chết đến gần làm nước da ông ta trắng bợt, da thịt còn lại nằm èo uột thành lớp treo trên bộ xương khẳng khiu. Bản thân ông ta là cả một cảm giác tang tóc. Ông chào Nino bằng một cái bắt tay:
- Thế nào anh bạn, anh đã mở cửa khách sạn chưa?
- Thứ Sáu này sẽ khai trương, anh George ạ.
- Chúng ta sẽ uống mừng sự phát đạt của anh. Còn cô dùng gì?
Sarah đang đọc những dòng chữ trên bức tường sau quán rượu:
"Ở Anh, mọi thứ đều được phép, trừ những gì bị cấm"
"Ở Đức, mọi thứ đều bị cấm, trừ những gì được phép"
"Ở Nga, mọi thứ đều bị cấm, kể cả những gì được phép"

“Ở Pháp, mọi thứ được được phép, kể cả những thứ bị cấm”.
Cô mỉm cười nghĩ bụng, quả đúng là như vậy, không để ý thấy ông chủ đang nhìn mình. Nino huých nhẹ tay cô, nhắc lại câu George hỏi.
- Anh cho xin một ly vang trắng.
George nhìn bộ tóc dài vàng óng, khuôn mặt đẹp và nồng nàn, tự hỏi không hiểu một người đàn bà thế này có thể làm gì cho Umberto di Castelli. Ông hỏi chuyện Sarah với vẻ tôn kính:
- Ở Paris cô làm gì, thưa cô?
- Tôi quản lý câu lạc bộ Con tàu xanh, như Nino đã nói với ông, và tôi sẽ ở đây tới chừng nào có thể lập thân.
- Nino có nói cô muốn mua một câu lạc bộ, cô dùng xong ly vang tôi sẽ dẫn đi xem quanh nhà.
Sarah theo hai người đàn ông tới phòng sau, dùng để chứa các sọt hoa quả, chai lọ và căn bếp sót lại từ thời câu lạc bộ này còn bán đồ ăn trưa. Trên gác có một căn hộ với một phòng nhỏ cùng buồng tắm và một căn bếp nhỏ xíu. Mọi thứ hầu như chẳng được tu sửa gì, chỉ có mái mới được làm lại và cấu trúc nhà xem ra có vẻ chắc chắn. Hợp đồng thuê nhà chỉ có ba năm và không gia hạn được. George đặt giá thiện chí là hai mươi ngàn và khăng khăng là ông thà chết còn hơn phải bán câu lạc bộ cho bọn buôn bán bất động sản, một kẻ thù địch hay đám chủ các quán ăn tự phục vụ mới phất trong vùng.
Nhận thấy thái độ nhất quyết của ông, Sarah nói rõ ý kiến của mình:
- Tôi không có tiền, vì thế tôi cần phải tìm người cùng hợp tác đầu tư. Nhưng tôi muốn mua, ông có thể cho tôi một tháng để sắp đặt mọi việc được không?
- Trong hoàn cảnh của tôi, một tháng là quá lâu.
- Tôi cần một tháng. Tôi cần có hai mươi ngàn Sterling để mua, cộng với ít nhất là mười lăm phần trăm tiền thuế lệ phí, sau đó là hai mươi ngàn nữa để nâng cấp. Một khoản tiền lớn đấy.
George gãi đầu, các bác sĩ bảo ông còn sống được sáu tháng nữa, nhưng bọn họ đều là những kẻ dối trá. Sáu tháng biết đâu chỉ được có sáu tuần? Thế nhưng ông luôn là kẻ đánh bạc, không thể nào khác được. George nhìn Sarah và bắt tay:

- Cô về nghĩ kỹ đi, nếu sáng mai cô vẫn giữ ý định của mình, hãy trở lại tìm tôi.
Suốt đêm, Sarah trằn trọc nghĩ ngợi không biết làm sao có thể tập hợp đủ một khoản tiền lớn như vậy. Cô có việc làm, một căn hộ và các tài khoản hàng tháng do Umberto chu cấp. Nhưng cô không có tiền mặt và tương lai của cô hoàn toàn phụ thuộc vào Umberto. Lần đầu tiên cô nhận ra rằng sự yên ổn quý báu mà cô hiện có chẳng phải là một sự yên ổn đích thực. Cô đang sống trong thiên đàng, nhưng đó là thiên đàng của một kẻ ngu ngốc. Mọi thứ cô có đều tùy thuộc vào Umberto di Castelli, không có Umberto, cô sẽ chẳng là gì cả. Cô nhớ lại lời cảnh cáo của Vieri: "Đừng bao giờ phụ thuộc vào con người ấy về tài chính... Lúc nào cũng phải có những người tin cẩn cố vấn cho mình...".
Sarah nghĩ ngợi rất nhiều rằng cô phải tìm cách thay đổi tình thế, nhưng chẳng tìm ra được cách nào cả. Cách dễ nhất là mở một cửa tiệm của riêng mình, góp tiền để mua mà không cần đến sự giúp đỡ của Umberto. Điều đó sẽ chứng minh cho cả hai rằng cô không hoàn toàn chịu sự chi phối của hắn. Cô sẽ sắp xếp để đặt cửa tiệm trong công ty danh nghĩa mà Vieri đã dàn xếp cho cô trước khi bị bắt cóc. Cô nhớ đến cái ngày Vieri gửi bản chi tiết về công ty cho cô, nghĩ về mẩu giấy mà anh viết kèm theo và cảm thấy nước mắt đang trào ra. Tên công ty là Meteor. Vieri đùa rằng cái tên ấy rất hợp với cô.
Năm giờ sáng, Sarah trở dậy, pha một ấm trà, ngắm nhìn đường phố lúc bình minh và những người đưa báo đang rảo bước qua các nhà phân phát các tờ báo buổi sáng. Lò bánh mỳ của cửa hàng ở góc phố bốc lên mùi thơm bánh mới; trên sông Sen, các tay đua đang luyện đua thuyền đôi dưới cầu Neuilly. Sarah chạy ào xuống mua một tờ báo. Trở lên nhà, cô ngả mình trên ghế nhấm nháp một mẩu bánh mỳ với nước trà và đọc lướt các tít chính. Cô mở to mắt nhận ra ảnh Vieri, tấm ảnh cũ từ thời cô gặp anh lần đầu, cạnh đó là bức ảnh mới chụp sau ngày được giải thoát - một con người suy sụp, cặp mắt trống rỗng và thân hình xương xẩu. Tít bài báo thật đơn giản: "Người đàn ông này hiện ở đâu?".
Sarah đọc tiếp, cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng Vieri không

biến mất một lần nữa mà chỉ đơn giản là không ai thấy anh suốt hơn một năm nay. Ngày càng có nhiều đồn đại là anh đang bị giam giữ ở một nơi nào đó. Theo bài báo, lần cuối người ta nhìn thấy ông chủ gia đình Aldobradini là ở một bệnh viện tư sang trọng gần Venice. Một nguồn khác nói rằng đã thấy Vieri tại một khu suối khoáng ở Úc dành để điều trị những người nghiện rượu. Sarah thở dài, liếc nhìn điện thoại, băn khoăn không biết có nên gọi điện cho Elio hoặc Vieri. Nhưng cô biết rõ rằng, nếu như một trong hai người muốn liên lạc với cô, họ đã gọi rồi. Sarah nhổm dậy, bước đi bước lại trong phòng, lòng đầy bối rối. Rõ ràng cô cảm thấy mình đang trông đợi Vieri, điều đó không thể chối cãi được. Cô cố tự nhủ rằng mọi chuyện đã qua rồi, rằng anh sẽ không bao giờ liên hệ với cô nữa. Nhưng đầu óc cô không thể chấp nhận ý nghĩ đó, và luôn tìm những lý do đột ngột, khó giải thích làm đứt liên lạc giữa cô với gia đình Aldobrandini.
Sarah đứng cạnh điện thoại, tay đặt lên ống nghe. Đột nhiên cô nẩy ra một ý định mới mẻ, thậm chí làm cô quên cả Vieri. Vài phút sau, cô đã gọi điện thoại cho báo Paris Buổi Chiều yêu cầu đăng những dòng quảng cáo sau: “Rất nhiều người nhỏ bé như các bạn muốn có cửa tiệm nhưng không đủ tiền. Một nhà kinh doanh Anh đang cần người hợp tác để mở một tiệm rượu sang trọng. Khoản đầu tư tối thiểu là mười ngàn Frăng mới. Quý vị nào quan tâm xin liên hệ với Sarah Hallam”. Sau đó, cô cho ghi số điện thoại của mình.
***
Khi tới phòng Sarah tối hôm sau, Umberto vừa ngạc nhiên vừa bực bội khi thấy cô vắng nhà, vì thường ngày cô đều ở nhà lúc sáu giờ. Umberto gõ cửa phòng người giúp việc hỏi Sarah đi đâu
- Bà đi gặp những người muốn góp vốn. Bà tìm được một câu lạc bộ và muốn mua nên đang tìm người hùn.
- Cô ấy ở đâu?
- Bà bảo mọi người gặp bà ở khách sạn Napoleon, thưa ông.
Sarah đang ngồi trên chiếc ghế sofa nhưng trong một khách sạn gần Champe Elysee, nơi cô ở hồi mới đến Paris. Cùng với cô, có tới một tá người đến theo lời quảng cáo, đang kiên nhẫn nghe cô trình bày hiện trạng câu lạc bộ và ý định tu sửa nay mai. Trong

số mười hai người, hai rút lui vì cho rằng đầu tư vào một câu lạc bộ ở Pigalle là quá mạo hiểm. Số mười người còn lại gồm đủ loại từ một bà nội trợ thường mua bán những cổ phiếu nho nhỏ nay đổi ý, muốn cái gì đó của riêng mình, đến một nghệ sĩ về hưu, hai cô thợ uốn tóc và một người bán hoa trạc trung niên ở phố Berri. Người trẻ nhất mới hai mươi tám, một công nhận nhà máy Renault ở Boulogue Billancourt. Người già nhất sáu mươi hai tuổi và quyết định đầu tư chỉ vì ông thích được hàng ngày uống rượu tại một câu lạc bộ mà ông làm chủ một phần.
Chốc chốc Sarah lại nhìn ra cửa, hy vọng sẽ có thêm những người mới nhưng chẳng thấy ai, mà số vốn của những người có mặt thì lại chưa đủ. Cô góp được mười hai ngàn bảng, mới được nửa giá mua, chưa có đồng nào để cải tạo ngôi nhà, lại còn tiền thuế, tiền chuẩn bị khai trương... Cô quyết định quảng cáo thêm một ngày nữa và ra hành lang gọi điện đến tòa án. Xong, cô trở lại phòng khách nói với những người hùn vốn:
- Tôi đã cho đăng quảng cáo tiếp hôm nữa, nếu như không có ai đến thêm, chúng ta sẽ phải tính lại. Tôi đã cho các bạn địa chỉ và số máy của tôi. Chúng ta sẽ lại gặp nhau vào thứ bảy tới tại câu lạc bộ và vào thăm nó luôn. Hãy rủ bạn bè các bạn cùng tham gia với chúng ta, biết đâu lại chẳng có thêm người đứng cùng chúng ta trong canh bạc này.
Umberto ngồi trong xe, nhìn những người muốn góp vốn với Sarah đang ra khỏi khách sạn. Hắn cảm thấy buồn cười trước cái nhóm người tạp nham mà Sarah tập hợp được: một bà già với chiếc mũ lông chim kiểu cách quái dị, một người đàn ông đã có tuổi phải chống gậy, và xem ra là vài bà nội trợ nữa, một bà còn mang theo cả chiếc xe nôi. Khóa xe, hắn bước vào khách sạn và nhìn xuống Sarah đang ngồi một mình, hướng mắt về một nơi vô định.
- Em đang làm trò gì vậy? Bỏ thời gian tán dóc cùng với mấy bà già với những cái mũ kiểu cọ và tìm cách kiếm tiền mà không cần hỏi tôi chứ gì?
- Tôi hoàn toàn không thể phụ thuộc vào ông
- Sao lại không?
- Bởi vì bản chất của tôi là vậy. Tôi sinh ra không phải để dựa

dẫm. Dù sao đi nữa, giá như ông lỡ bị tai nạn, mất đi, tôi sẽ chẳng có gì trong tay cả và sẽ trở lại tình cảnh như khi mới cùng Lexy tới đây.
- Em cần bao nhiêu tiền?
- Tôi cần hai mươi ngàn bảng Anh để mua và khoảng ngần ấy nữa để tân trang câu lạc bộ.
- Em mua cái ổ chuột đó làm gì kia chứ? Ở Paris chẳng có cái gì mua được với cái giá rẻ mạt ấy cả.
- Hợp đồng thuê chỉ có ba năm không gia hạn được, nhưng dù sao tôi cũng phải bắt đầu từ đây đã chứ.
- Tôi sẽ cử người của tôi đến xem sao.
Sarah quay đầu lại nhìn hắn, giọng nhỏ nhẹ:
- Công việc khởi đầu này em muốn tự mình làm lấy, ông Umberto ạ. Nếu em thất bại, có nghĩa là em thất bại. Nếu em thành công, nó sẽ giúp em tăng thêm sự tự tin. Ông phải để em thử chứ.
- Nhưng tôi yêu em và tôi rất giàu, tôi có thể cho em mọi thứ em muốn.
Sarah thở dài, biết rằng hắn không hề hiểu rõ ý nghĩ đích thực của cô. Cô cố tỏ ra kiên nhẫn:
- Em cần tự mình vận động mọi người góp vốn, như thế em sẽ biết mình có thể làm được việc đó không. Lần sau, em với ông sẽ cùng hùn vốn, nhưng câu lạc bộ đầu tiên này phải là đứa con của em.
Umberto lái xe về nhà, cố gắng suy nghĩ. Hắn không hiểu tại sao Sarah không nhận để hắn giúp, tại sao lúc nào cô cũng tỏ ra không hài lòng như vậy. Hắn quyết định sẽ nói chuyện với Mario Bennedetti về Sarah, sau đó sẽ kiểm tra mọi thứ về chủ tiệm George và chứng từ của câu lạc bộ trong vài năm trở lại đây. Pigalle là khu vực đầy rẫy tội phạm, Sarah nghĩ thế nào mà lại tính khởi đầu làm ăn ở đó kia chứ? Hắn nghĩ tiếp rằng khoản tiền mà Sarah yêu cầu các cổ đông đóng góp là quá ít ỏi, tới mức buồn cười và quyết định rằng yêu cầu bản báo sửa đổi mẫu quảng cáo của Sarah. Nếu hắn đúng, Sarah sẽ có đủ tiền mua câu lạc bộ sớm hơn là cô nghĩ.
Hôm sau Sarah tới khách sạn Napoleon và thấy bà Nicoletti

đang đợi cô, mái tóc đỏ của bà mới được quấn lại thành một vành quanh đầu. Bà dẫn theo một bà già và giới thiệu là hàng xóm của bà ở Louvecienes.
- Em thân mến, đây là Eloise Requier. Bà nhìn thấy mẫu quảng cáo của em và hỏi chị về em. Chị nói, nếu em mở một câu lạc bộ thì sẽ khá lắm, với lại cổ phần một trăm ngàn Frăng cũng là rẻ. Người của em nói sẽ họp ở đây, điều đó tốt cho chị. Chị không muốn tới phòng của em, lỡ lại gặp hắn. Có chuyện gì không ổn vậy, Sarah?
Sarah cầm tờ báo, đọc mẩu quảng cáo mới và nhận ra rằng con số trong đó ghi "một trăm ngàn Frăng mới", chứ không phải là mười ngàn như cô gửi đăng. Gọi điện cho tòa báo, cô được biết có một người nói giọng Ý quyết định thay cô, và trong tình cảnh hiện nay, hắn ta đã đúng. Sarah cảm thấy nhẹ cả người khi bà Nicoletti nói tiếp:
- Alice Kaiser, bạn chị cũng muốn góp một hoặc hai cổ phần. Bà ấy giàu lắm và từ lâu đã muốn làm ăn. Nào, hãy đi ăn tối ở Polka des Mandibules. Chị có hẹn lúc tám giờ mười lăm nên có gì thì quyết ngay đi.
Trong ánh sáng phớt hồng của đầu hôm, Sarah thả bước về nhà, chốc chốc lại dừng chân ngắm ánh hoàng hôn trải dài trên mặt đường đá cuội và bóng những cột đèn kiểu cách trên chiếc cầu cổ với bức tượng một chú bé trên lưng con ngựa có cánh nổi bật trên nền trời. Trời vào xuân và cô đã có đủ tiền để mở cửa tiệm đầu tiên của mình. Cô sung sướng vừa bước đi vừa lắc đầu nhún nhẩy. Nhưng ngay sau đó, khi ngó lại thành cầu xuống bóng nước sông Xen, trong cô gợn lên một chút ngờ hoặc. Địa điểm của câu lạc bộ thật là mạo hiểm, trừ phi cô có thể biến sự bất lợi thành ưu thế của câu lạc bộ. Một điểm khác cũng làm cô lo ngại là căn nhà hơi nhỏ quá. Sarah bước tiếp những bước dài, trong đầu định sẵn những việc phải làm, đây sẽ là một canh bạc căng thẳng nhưng cô cảm thấy đã sẵn sàng đối phó với mọi thứ. Vui sướng với ý nghĩ sắp được làm chủ một câu lạc bộ, Sarah quyết định gọi điện cho con gái. Con bé hiểu nguyện vọng từ lâu của mẹ nó và luôn luôn gọi câu lạc bộ của Umberto là "của chúng ta", mặc dù nó cũng biết rằng câu lạc bộ đó thực ra không phải

của mẹ nó. Sarah rảo bước với điện thoại công cộng, cô quay số và sung sướng nhận ra giọng Lexy:
- Alô, đây là nhà Sarah Hallam.
- Mẹ đây, mẹ báo cho con một tin mừng. Chúng ta đã có một câu lạc bộ rồi. Nó ở Pigalle và mẹ sẽ đặt tên là "Câu lạc bộ Anh".
- Ôi, mẹ, mẹ có thấy cực kỳ, đặc biệt sung sướng không?
- Tất nhiên rồi.
- Mẹ sẽ dành cho con một văn phòng ở đó chứ?
- Hẳn rồi, mẹ sẽ kê ở góc cho con một chiếc bàn với vô số bút chì màu và cả chiếc máy chữ mới của con nữa.
- Con yêu mẹ triệu triệu lần, mẹ ạ
- Thôi, con ngoan ngủ đi, về tới nhà mẹ sẽ vào phòng ngủ thơm con.
***
Hôm ký giấy tờ chuyển giao văn tự, cả mười ba người góp vốn đều có mặt, tiếp nhận quyền sở hữu nơi trước đây được gọi là "Câu lạc bộ Goerge". Sau đó, Sarah giải thích ý định cải tạo câu lạc bộ của mình. Một trong số người hùn vốn hỏi:
- Ý định của cô liệu có làm mọi chuyện rắc rối không? Nhiều người sẽ bỏ đi nếu ta bố trí phần trước câu lạc bộ theo ý của cô.
- Không đâu, khi đọc mẩu tin quảng cáo của chúng ta, họ sẽ tìm đến chứ không phải là bỏ đi.
Sarah rút ra bản thảo mẫu tin quảng cáo đưa cho người đàn ông vừa hỏi. Lướt qua mấy lời quảng cáo, ông ta bật cười khoái trí:
- Thưa cô Hallam, một điều chắc chắn là hoặc chúng ta sẽ thành công lớn hoặc chúng ta mất sạch đến từng đồng xu chúng ta sẽ ném vào đây.
Vài tuần sau, tầng dưới câu lạc bộ được cải tạo thành một phòng khách kiểu nông thôn Anh. Tất cả đều được sơn màu trắng ngà và màu hồng nhạt với những chiếc cột ốp đá giả và phần trên được trang trí bởi những tràng hoa ô rô, kim ngân. Dưới bức chân dung Adilena Patti của Winterhalter là những chiếc sofa bọc lụa đamát màu hồng tươi. Sarah còn cho thiết kế một hệ thống chống tiếng ồn và cho căng rèm để khách khỏi phiền lòng bởi khung cảnh không mấy đẹp mắt của khu vực. Trong phòng, giờ đây chỉ còn du dương những nhạc phẩm của Vivaldi và tiếng

lạch cạch trong trẻo của những chiếc ly sâmpanh bằng pha lê. Khu bếp cũ được biến thành phòng treo áo khách, còn phòng sau giờ là một phòng khách phụ với những dãy sách bọc da xếp hàng ngay ngắn trên tường. Trên gác, căn hộ được phá bỏ, thay vào đó là một khoảng trống được gọi là với đầy đủ vòi phun nước, dàn hoa màu trắng và những chậu hồng, chậu mẫu đơn. Khi sáng sáng bà Nicoletti bắt đầu đến uống café ở , Sarah nhận ra rằng câu lạc bộ đã có được cái vẻ riêng của nó, một mảnh nhỏ nhoi của nông thôn Anh yên tĩnh nằm giữa khu vực náo nhiệt nhất của Paris.

Cuối cùng, chiến dịch quảng cáo đã bắt đầu với mẩu tin sau: "Một khu vườn Anh yên tĩnh giữa trung tâm Paris với bảng giá cao nhất thành phố… Chỉ chấp nhận giới thượng lưu và dù bạn là người thuộc giới thượng lưu, chưa chắc bạn đã có có khóa vào cửa, nếu bạn có thể tìm được cửa ra vào". Lời quảng cáo đầy bí ẩn đã làm cho mọi người chú ý. Bắt đầu xuất hiện những lời đồn đại về sự bí hiểm của câu lạc bộ, những người qua đường túm tụm nhìn tấm biển dán các áp phích quảng cáo lớn kéo suốt từ dưới đất lên tới mái nhà và che kín cả phần trước. Cũng như bất kỳ tấm biển quảng cáo nào ở Paris, tấm biển này được dán đủ thứ quảng cáo, từ buổi diễn của đoàn Lido đến vở kịch mới bắt đầu công diễn tại rạp Moulin Rouge, thậm chí một loại thuốc gia truyền chữa bệnh ho… Trông tấm biển rất phù hợp với khung cảnh lòe loẹt xung quanh. Điều duy nhất là chẳng ai có thể tìm ra cửa vào đâu cả. Dân phố chăm chú nhìn những người qua đường dừng lại, lần từng tý trên tấm biển và chẳng thể tìm ra nắm đấm cửa vào. Các mẩu tin quảng cáo đưa ra đã nhắc đi nhắc lại rằng "nếu mọi người không tìm nổi cửa vào, họ có thể bỏ đi tùy ý". Cả khu phố bàn tán sôi nổi về canh bạc của Sarah. Giọng điệu mẩu quảng cáo cuối cùng được coi là hơi có vẻ rồ dại: "Chỉ những người thật đặc biệt mới có khóa vào cửa. Nếu bạn không có khóa, xin đừng đến "Câu lạc bộ Anh". Nếu bạn có khóa và có ý định viếng thăm Pigalle, xin hãy cẩn thận: vỉa hè rất bẩn và coi chừng bọn móc túi".

Umberto ngồi đọc mẩu quảng cáo mới nhất, kèm theo một bài viết về Sarah. Bức ảnh trên báo chụp rất đẹp, gần được như thật.

Umberto quyết định sẽ cho theo dõi Sarah chặt hơn khi câu lạc bộ của cô mở ra, vì chắc chắn khi đó sẽ có nhiều vị khách của câu lạc bộ phải lòng cô. Hắn nhìn cô và hỏi:
- Tại sao em lại bảo vỉa hè khu này bẩn?
- Những người giàu có thường thích vượt qua chướng ngại.
- Và em cũng nghĩ là họ thích bọn móc túi à?
- Tất nhiên rồi, với lại có bao giờ họ mang theo tiền mặt đâu.
- Tại sao em không dùng người của tôi dàn xếp các công việc pháp lý?
- Em muốn tự làm lấy, ông Umberto ạ, chỉ có vậy thôi.
- Lúc nào em cũng muốn mọi thứ tách bạch.
- Không phải là mọi thứ. Ông là người đàn ông duy nhất trong đời em, em không muốn tách ông ra khỏi đời tư của mình, em không muốn vậy.
Umberto đã cho điều tra công ty Meteir, công ty danh nghĩa mà Vieri đã dàn xếp cho Sarah. Ban giám đốc ở Panama thực ra chỉ là ban giám đốc giả, những người điều hành thực sự là ở Thụy Sỹ. Vừa ngạc nhiên vừa khâm phục, hắn tự hỏi làm sao Sarah có thể dàn xếp được một công ty như vậy, và để làm gì? Không lẽ chỉ để mở một câu lạc bộ nhỏ ở Pigalle? Cô ta đang chơi trò gì vậy, và nhằm mục đích gì? Hắn lắc đầu bối rối, không thể kiếm ra câu trả lời.
- Chẳng bao giờ tôi hiểu được em, Sarah ạ.
- Tốt thôi, như vậy ông sẽ giữ được ham muốn tìm hiểu em – Cô nở nụ cười rạng rỡ nhưng Umberto thấy rõ là cô sẽ chẳng cho hắn biết gì thêm.
- Tôi sẽ cho đem đến danh sách những nhân vật nổi tiếng nhất trong báo chí. Em đã gửi khóa cho họ chưa?
- Mọi thứ đâu vào đó rồi.
- Chỉ vài ngày nữa, hoặc là em sẽ phát tài to, hoặc em sẽ trở lại làm việc cho tôi ở câu lạc bộ Con tàu Xanh. Tôi muốn em trở lại, song cũng muốn em phát đạt. Tôi luôn bị giằng xé giữa hai ý nghĩ, chẳng có gì là đơn giản và dễ dàng cả.
Trời về khuya, hai người lái xe qua "Câu lạc bộ Anh" của cô và dừng lại nhìn đám đông ngoài cửa tiệm. Những người vẫn đang loay hoay tìm cách khám phá điều bí ẩn của lối vào. Umberto

không dấu nổi bồn chồn:
- Thật là một ý nghĩ kỳ quặc, rồi chẳng còn ai đủ kiên nhẫn đến khi tìm ra nó đâu.
- Rồi ông sẽ thấy.
- Để tôi đưa em tới thăm Michon, bạn tôi. Ông ấy có một câu lạc bộ gần đây, ngày trước cũng kiếm khá lắm.
Michon năm nay bốn mươi tám, một người Paris béo tốt và vui vẻ, luôn đội mũ berê và hút thuốc Gaulloise từ tảng sáng cho tới khi lăn ra giường ngủ. Ông ta bắt tay Sarah, cặp mắt màu xanh hấp háy:
- Tôi đã đọc các mẩu tin quảng cáo của cô, cô Sarah ạ. Tối khai trương, chắc sẽ đông lắm vì mọi người đều bàn tán về cô.
- Tôi đâu có đủ chỗ cho đông người.
- Vậy thì cứ người nào mặt mũi khó ưa thì đừng cho vào. Như vậy, những người khá giả lại càng muốn vào hơn. Nếu câu lạc bộ này thực sự nhỏ như vậy và nếu cô làm ăn phát đạt, cô có thể mua câu lạc bộ Bal Tabarin. Tôi nghe nói nó đang hạ giá.
Umberto nhận thấy mắt Sarah sáng lên và hắn biết phải khuyến khích cô mua, mua nữa. Nhưng liệu có thể thuyết phục Sarah vay tiền của hắn không? Umberto giả bộ không lưu ý lời Michon vừa nói:
- Tôi nhớ thời câu lạc bộ đó còn phát đạt. Giờ thì Bal Tabarin coi như xong rồi.
Sarah hết nhìn Umberto lại nhìn Michon:
- Câu lạc bộ ấy có lớn không? Được chừng bao nhiêu khách?
Umberto cắt ngang, giọng quyết đoán:
- Thôi, em đã nợ dữ lắm rồi, hãy quên chuyện đó đi.
- Tôi muốn xem nó. Tôi phải có một nơi rộng hơn nếu "Câu lạc bộ Anh" phát đạt chứ.
Umberto mỉm cười, nghĩ bụng, cách tốt nhất khiến cho Sarah làm một việc gì đó là giả bộ ngăn cản cô. Sarah ra xe trước, còn hai người đàn ông nán lại, thì thào với nhau
- Tôi sẽ gặp anh bữa khai trương thứ Sáu tới. Chừng đó ta sẽ nói chuyện về Bal Tabarin. Tôi muốn biết giá bán và các điều kiện kèm theo của chủ tiệm.
***

Vào đêm khai trương, Sarah khoác một bộ dạ vũ bằng satin đen, đôi găng tay hợp màu, một lối ăn mặc kiểu Gieda thật hợp với bộ tóc dài mới uốn làm sóng rất mốt, đôi môi đỏ thắm và cặp hoa tai kim cương hình lưỡi liềm mà Umberto tặng cô nhân kỷ niệm ngày họ gặp nhau.
Cô giữ vẻ mặt điềm tĩnh, mặc dù tim đập mạnh như một con bướm vương phải mạng nhện.
Đến 5 giờ chiều, chưa thấy người đứng quầy rượu có mặt. Sarah yêu cầu một trong số những người hùn vốn vào thay chỗ và gọi điện cho bà Nicoletti, báo rằng người của bà cử không thấy đến. Bà hứa trong vòng hai tiếng sẽ cử ngay một người thành thục tới thay thế.
Chỉ còn vài phút nữa cửa tiệm sẽ chính thức khai trương, những người góp vốn có vẻ bồn chồn lo lắng. Ngay khi đó Umberto đọc một bài diễn văn khiến mọi người đều bật cười:
- Tối nay các bạn sẽ mất sạch hoặc sẽ phát tài. Vì thế đừng hành hạ thần kinh mình, các bạn hãy ra đón khách. Những ai Sarah không thích, hãy bảo họ cuốn gói cho sớm, còn với các quý khách, hãy đón mừng thật nồng nhiệt. Nếu có ai phàn nàn, hãy đưa đến gặp Sarah; còn kẻ nào kiếm chuyện, cứ gọi Mario Benedetti, ông ấy sẽ tống họ ra khỏi đây cho dù đó là ông hay là bà công tước đi nữa.
Khi Umberto rời cửa tiệm đi đón vợ, mọi người đều bắt tay hắn, hứa sẽ thực hiện từng chữ từng lời hắn vừa nói. Sarah nhìn quanh, xúc động nhận ra mọi người đều có mặt, ai nấy sẵn sàng vào việc, thậm chí cả những công việc hầu hạ vất vả nhất. Không khí trong câu lạc bộ dường như có cái gì đó không thật, dường như mọi người chỉ đang sắm vai đứng ra kinh doanh vậy thôi, nhưng trên thực tế họ đang bắt tay vào làm ăn thực sự.
Tâm trí Sarah hướng tới một điều mà Umberto không hề biết, mắt cô trở nên xa xăm. Cô đang nghĩ về khu vườn ở Piazza Navona. Hôm đó cô mặc bộ váy trắng, trên tóc gài những nụ hồng nhỏ. Như không chủ định, cô ngắt một bông hồng trên dàn, cài lên những búp tóc vàng óng của mình. Cô chỉ cài bông hồng đó để tưởng nhớ một bóng ma, một người đã không tồn tại nữa, có chẳng chỉ là còn trong tim cô.

Những vị khách đầu tiên đến câu lạc bộ là các biên tập viên đầy tiếng tăm của các nhật báo lớn nhất Paris, còn bà Công tước Giffe kéo theo cả một đoàn tùy tùng tới mười một người. Khách được mời chụp ảnh, thưởng thức sâmpanh Krug loại hảo hạng nhất. Sau đó, Sarah dẫn họ đi thăm câu lạc bộ cứ y như cô đang đưa họ đi thăm nhà mình vậy. Bà công tước vốn cũng rất sành chơi, rất thích . Bà chọn một góc trong suốt buổi tối hôm đó. Ánh đèn màu hổ phách và những bông hồng rất dịu màu bao quanh đầu bà làm bà trông trẻ ra có đến hai mươi tuổi. Bà quyết định mỗi khi về Paris lại ghé câu lạc bộ với những người tình tuổi còn dưới hai mươi lăm của bà.
Đồng hồ điểm mười giờ, Umberto cùng vợ xuất hiện. Bà Castelli dáng người thanh mảnh, duyên dáng, tuyệt đẹp với kiểu cách của một cô gái tóc vàng kiêu kỳ. Bà bắt tay Sarah, khen vài câu về trang trí nội thất rồi vội bỏ vào phòng trang điểm. Ở đó, bà dốc hết vào miệng lọ nước hoa, thực ra đựng toàn rượu gin.
Umberto đang ngậm một điếu xì gà lớn, chuyện trò với Sarah về thành công của buổi khai trương. Chợt có tiếng ồn ào ngoài cửa, ngoái lại, hắn thấy đèn flash nổ lốp bốp, đám phóng viên gọi nhau í ới và bà Requier với điệu bộ sư tử của mình đang vội vã bước vào, khuôn mặt lo âu:
- Này Sarah, ngoài cửa có một người cứ đòi vào nhưng chẳng hề có khóa hay giấy mời gì cả. Báo chí thì cứ như phát điên cả lên. Cô liệu ra xem không thì hỏng cả.
- Ông ấy có xưng tên không?
- Có, nhưng trời đất, ông ta vào mà chẳng cần giấy tờ phép tắc gì cả. Tôi phải thằng cha giữ cửa mới được.
Mặt Umberto xám lại khi hắn từ từ đứng lên, nhìn một cách ngỡ ngàng vào Vieri, thuần khiết trong bộ đồ dạ tiệc màu trắng, rất ăn màu với chiếc áo len cổ thấp bên trong. Khuôn mặt anh rám nắng và thật điển trai, tuy ánh mắt đã trở nên lạnh lùng hơn, từng trải qua mọi sự đau khổ. Mái tóc anh đã bạc trắng. Không còn ai trong phòng lại không muốn bước đến đón chào con người phượng hoàng này, con người đã vượt lên trên đống tro tàn của bệnh tật, đau đớn và thất vọng để trở lại vị trí của mình trong thế giới.

Sarah đứng lặng nhìn Vieri, toàn thân bủn rủn. Phải một lúc cô mới đủ sức bước lại chô anh, hai tay dang rộng, trên mặt rạng rỡ một nụ cười sung sướng:
- Ôi, Vieri thân yêu của em, anh quên khóa ư?
- Anh e rằng như vậy, nhưng anh quyết định đến. Elio đưa anh đi và cho anh mượn khóa, cậu ấy sẽ đến đây ngay bây giờ.
Vieri nhìn nụ hồng trên tóc Sarah, màu hồng thơ ngây nổi bật trên nền satin đen bóng của bộ đồ cô đang mặc, Sarah đẹp hơn bao giờ hết, thực sự hiện hữu hơn bao giờ hết trong mắt anh. Anh chăm chú nhìn khuôn mặt, thân hình cô, và cả đôi bàn tay với những ngón dài thon mảnh. Umberto đến đứng sau Sarah, cặp mắt đen đầy vẻ thách thức, thù hận
- Ra cuối cùng ông cũng đã trở lại. Lần này ông trốn ở đâu thế? Mọi người đều nghĩ ông đã chết hay trở nên rồ dại rồi.
Vieri nhìn thẳng vào khuôn mặt lì lợm của Umberto và mường tượng tới khuôn mặt Falco khi hắn chặt ngón tay anh. Tuy vậy anh vẫn chào Umberto với sự điềm tĩnh và điệu bộ xem ra còn có vẻ thích thú, chọc tức dòng máu Sicily trong người hắn vậy
- Tôi đi du lịch cùng em tôi, phục hồi sức khỏe. Cũng mất khá thời gian để vượt qua những điều khủng khiếp mà tôi đã từng trải và chuẩn bị cho bản thân sẵn sàng làm những điều cần phải làm. Nhưng như ông thấy, tôi đã trở lại.
- Vâng, và bây giờ ông đã làm mọi người quên lãng cả bữa tiệc khai trương này rồi.
- Ngược lại, sáng mai câu lạc bộ này sẽ được đăng trên trang nhất tất cả các báo ở Paris, có lẽ còn khắp cả châu Âu. Tôi cố tình làm như vậy để tặng một món quà cho Sarah, vì cô ấy rất cần được giúp đỡ khi mới bước vào làm ăn. Đây là lần đầu tôi xuất hiện công khai, vậy chắc "Câu lạc bộ Anh" sẽ là cả một câu chuyện giật gân với mọi người.
- Còn bà nhà có khỏe không?
- Marianina vẫn khỏe, hiện sống cùng cha mẹ ở Rome. Chúng tôi đã ly hôn từ ba tháng trước. Nhưng còn đây phải chăng là bà nhà, thưa ông Umberto? Ông phải giới thiệu tôi đi, lần trước ghé thăm dường như tôi không được gặp bà thì phải.
Trong khi Umberto và vợ đang bận khách, Sarah dẫn Vieri đi

thăm .
- Em rất mừng được gặp lại anh, rất mừng, em không biết nói sao nữa. Mà sao anh không viết thư cho em? Em chẳng được tin tức gì ngoài những lời đồn đại về tình cảnh của anh từ cái ngày ở Piazza Navona. Em chẳng biết anh còn hay mất, có còn tỉnh táo không? Liệu anh hoặc gia đình có quyết định không liên hệ với em nữa không?
Vieri đặt ly sâmpanh xuống, khuôn mặt thoáng vẻ khó hiểu:
- Anh có viết, cả Elio nữa. Bức thư cho em là điều đầu tiên anh làm được sau khi hồi phục. Anh sửng sốt khi em không trả lời. Anh đợi hết tháng này qua tháng khác và ngày càng tuyệt vọng. Em, anh đã cố điện thoại tìm em ở Anh, không chỉ là một mà nhiều lần nhưng mẹ chồng em bảo em đi vắng. Và cuối cùng anh cho rằng em không muốn liên lạc với anh, dù sao em cũng đã có chồng có con. Anh cố bắt mình chấp nhận nhưng thấy khó quá, sự buồn bực đã làm anh chậm phục hồi.
Sarah, khuôn mặt nhợt nhạt hẳn đi, sụp xuống ôm đầu. Cô hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Cô bị đuổi khỏi căn nhà ở Thistleton, và bà James đã nghe hết các cú điện thoại, nhận và hủy hết thư của cô. Trong những tháng ngày đau đớn ấy, cô trông ngóng tin tức của Vieri bao nhiêu và anh cũng mong mỏi bao nhiêu tin tức của cô. Sarah thấy Vieri ra hiệu cho bồi bàn mang tới một ly rượu mạnh và cảm thấy anh đỡ ly cho cô uống.
- Em hãy ngồi yên một chút, trông em tái mét cả đây này. Em phải cố bình tĩnh mới được.
- Em không thể tin rằng mẹ chồng em lại đã có thể đốt hết thư từ, nghe hết điện thoại của em.
- Hiện tại và tương lai mới đáng nói, đó là điều anh học được sau những chuyện xảy ra trong mấy năm. Em dự định gì, Sarah?
- Mọi thứ, hơn nữa, có lẽ hơn nhiều.
- Anh sẽ ở Paris bốn tuần, ta sẽ cùng ăn trưa chứ?
- Umberto lúc nào cũng cho người theo dõi em
- Ta sẽ gửi sâmpanh cho họ
- Anh thay đổi quá. Anh không hay nhạo báng nữa.
- Giờ thì anh chỉ nhạo báng chính anh.
Sarah nắm tay Vieri, làn da mềm mại làm toàn thân cô run rẩy.

- Ôi Vieri, điều gì sẽ xảy đến với em?
- Em đã phát đạt như em đã tính trước, và rồi khi đã đạt được điều đó em lại muốn có những thứ khác nữa.
- Liệu em có được điều đó không?
- Thì em đã chẳng đang có đấy ư, em vừa để mất nó một thời gian, giờ thì…
Trong khi Sarah bận rộn với khách, Vieri quay đi gặp em trai ở phòng lớn. Hai anh em kéo nhau lên . Elio lắc đầu lo lắng:
- Thằng cha Castelli cứ nhìn chằm chằm như muốn bắn bỏ anh ý.
- Loại người như hắn không bao giờ tự tay giết người đâu, em an tâm
- Lại chuyện gì nữa đây, Vieri?
- Giờ cậu hãy xem trận đấu giữa con bò cạp thành Sicily với viên tổng trấn thnàh Vinice để giành giật Bông hồng Anh
- Bò cạp biết đốt và có khi đốt chết người
- Đúng thế, nhưng các vị tổng trấn lại chịu thua những con bọ cạp ư?
***
Sáng ra, Sarah đi mua báo, sung sướng nhận thấy ảnh câu lạc bộ của cô xuất hiện trên tất cả các báo ở Paris. Nếu cô bỏ tiền ra quảng cáo, có lẽ phải mất hàng triệu đôla mới có thể nổi tiếng được như vậy. Nhưng nhờ có Vieri, nó đã nổi tiếng hơn cả quảng cáo mà chẳng tốn lấy một xu nào. Cô chăm chú ngắm ảnh anh kèm câu trả lời báo chí: “Cô Hallam là bạn tôi, và tôi rất muốn tới dự buổi khai trương câu lạc bộ. Đã tới lúc trở lại cuộc sống, tôi chỉ cần có lý do để làm như vậy”.
Sarah ngẫm nghĩ, Vieri đã nói đúng. Sau bao điều khủng khiếp ấy, đã đến lúc trở lại cuộc sống. Ý nghĩ của cô trở về Umberto, phải làm gì với hắn đây khi mà Vieri đã hiện hữu trong cuộc đời cô? Tương lai chẳng hề đơn giản, Umberto đã làm quá nhiều cho cô, cô không thể dễ dàng gạt bỏ hắn sang một bên. Ngược lại, Umberto sẽ không bao giờ chấp nhận tình bạn của cô với Vieri. Chín chắn và khôn ngoan hơn buổi đầu yêu đương, Sarah biết không nên thả mồi bắt bóng. Nếu thực sự yêu cô, Vieri sẽ tự bộc lộ tình cảm của mình. Về phần mình, cô chỉ tâm niệm một điều:

sẽ không bao giờ chịu làm tình nhân của Vieri, cô chỉ muốn điều cô hằng ấp ủ: làm vợ anh. Chừng nào Vieri chưa nói rõ ý định của mình, cô sẽ chỉ tập trung sức lực để có thể hoàn toàn tự lập. Trước mắt đó là mục tiêu, là mong muốn tột đỉnh của cô.
Sarah đang sửa soạn đi xem câu lạc bộ Bal Tabarin thì có chuông ngoài cửa và Mario Benedetti xuất hiện. Cô vội bước ra đón ông.
- Thật tuyệt quá, chắc Lexy sẽ mừng lắm, con bé hơi quý ông rồi đấy.
Mắt Benedetti nheo lại, ông ngồi xuống đón tách café từ tay Sarah:
- Xin chúc mừng sự phát đạt của "Câu lạc bộ Anh"
Lexy ào tới hôn Benedetti thật lâu và vội dúi vào tay ông thanh sôcôla trước khi bị vú em bắt đi nơi khác. Benedetti đóng cửa và quay lại phía Sarah:
- Tôi đến báo cho cô hãy thận trọng. Umberto giận đến phát điên lên vì Vieri Aldobrannidi. Cô biết, với ông ta, ghen tuông đã trở thành một thứ bệnh, nhưng chưa bao giờ tôi thấy ông ta như vậy. Cho đến tận đêm hôm qua, ông ta vẫn nghĩ bạn cô đang bị khóa chặt trong một bệnh viện tâm thần nào đó, với lại dù sao anh ta cũng đã cưới Mariannina rồi. Đùng một cái anh ta trở về, hoàn toàn tự do và đang dốc lòng theo đuổi cô. Chỉ có Chúa mới biết liệu Umberto sẽ làm gì!
- Nếu Umberto tìm cách hại Vieri, tôi sẽ giết ông ta.
Benedetti nhìn sâu vào cặp mắt màu viôlét và hiểu rằng cô dám làm mọi chuyện. Ông cố hết sức để làm cho Sarah yên tâm, nhưng trong lòng ông đang lo lắng và điều đó không thoát khỏi mắt cô.
- Đừng làm vậy và hãy cố cẩn thận đợi ông ta qua khỏi cơn sốc này. Hãy cố tránh để ông ta tới chỗ hành động rồ dại, ông ta thực lòng yêu cô đấy.
- Ông ấy đã hết lòng vì tôi, tôi rất biết ơn.
- Tôi biết, nhưng ông ấy đâu cần lòng biết ơn.
- Tôi luôn nói với Umberto là sẽ không bao giờ tôi yêu ông ta cả. Ngay từ đầu tôi vẫn thành thật như vậy.
- Giờ cô định làm gì?
- Tôi muốn mua câu lạc bộ Bal Tabarin. Năm giờ tôi sẽ tới xem

nó.
- Tôi sẽ đi với cô. Nếu đi ngay, ta còn đủ thời giờ tới câu lạc bộ của cô uống một vài ly
***
Umberto ngồi ở văn phòng, đằng sau chiếc bàn gỗ hồng sắc dài có đến năm, sáu thước và ngẫm nghĩ những điều Benedetti kể lại chuyện viếng thăm của Sarah tới câu lạc bộ Bal Tabarin. Hắn đã tìm cách để cô quyết định mua và một khi cô không thể góp vốn từ "những người nhỏ bé", theo cách gọi của cô, thì hắn sẽ cho cô vay. Sarah có thể không yêu hắn, song với tất cả quyền lực của hắn, cuộc sống yên ổn mà hắn tạo cho cô, cô sẽ không thể cưỡng lại được. Nói cho cùng thì thằng cha Aldobradini đã làm được gì cho Sarah? Hắn ta cũng sẽ chẳng cưới Sarah đâu, Vieri có thể chấp nhận cô làm tình nhân nhưng Umberto biết Sarah còn muốn hơn thế. Hắn đã sẵn sàng tuyên chiến, cả về vật chất lẫn tinh thần, chống lại con người mà từ lâu hắn đã muốn gạt khỏi tâm trí Sarah. Cuộc chiến sẽ gay go và hắn đã phải kìm lòng để khỏi quyết định cho người đẩy cả Aldobradini cùng chiếc xe Ferrari quý giá xuống dòng sông Sen. Nhưng rồi nhất định hắn sẽ thắng, nếu không thì hắn đâu còn là Umberto di Castelli nữa.

Chương 18

Arlette, Chantilly mùa noel 1973

Hôm đó là sinh nhật lần thứ 31 của Arlette, cô đang cùng cậu con trai 3 tuổi Edouard loanh quanh trong tầng trệt của toà lâu đài. Xung quanh, kẻ hầu người hạ đang tíu tít chuẩn bị đón khách. Renè, cậu em họ trác táng của Charles vừa trở về sau một chuyến đi vòng quanh thế giới. Charlette_ em gái cậu ta_ sẽ đến cùng một anh chang người gốc Đức_ tay đua Roly Linđerman. Rồi gia đình Devalois từ Paris, gia đình Harminton từ London. Tất cả bọn họ đều có quan hệ thông gia với gia đình Charles.
Arlette thẫn thờ trong phòng khách, sửa lại bức chân dung của gia đình, lòng buồn rười rượi. Đây là lần đầu tiên Charles quên sinh nhật của cô. Trên khay điểm tâm không có thiệp chúc

mừng, cũng chẳng hề có hộp nhỏ đựng đồ trang sức của các hãng nổi tiếng như Cartier, Van Cleef hay Arpels. Arlette âu sầu nghĩ ngợi, thực sự là đối với chồng cô không còn tồn tại nữa. Từ khi mê cô hầu Ernestine, Charles đã buông trôi mọi thứ. Anh ta bỏ bê việc sáng sáng đi xem xét tầng trệt như các ông chủ lâu đài này vẫn làm hết đời này qua đời khác. Thay vào đó, cả ngày Charles quấn lấy ả Ernestine và mọi người trong lâu đài thường bắt gặp anh ta làm tình với ả mọi lúc mọi nơi, từ ban công cho đến trong thư viện hay khu rừng sau nhà. Cũng như nhiều người trong giới quý tộc Châu Âu, từ nhỏ Charles đã đc dạy và tin rằng kẻ hầu người hạ trong nhà chẳng nhìn thấy gì, chẳng nghe thấy gì và không bao giờ nói gì cả. Anh ta tỏ ra bất cần, bất chấp với lẽ thường, thể xác và nhục dục chỉ còn biết mê muội với nỗi ham muốn nhục dục đc thoả mãn.
Thời gian duy nhất mà anh ta dành ra trong ngày anh ta dành ra để thực hiện nghĩa vụ của mình là một tiếng buôi tối chơi đùa với con trai. Và ngay cả những lúc đấy Ernestine cặp kè bên cạnh. Công bằng mà nói, ả ta cũng yêu thằng bé, thường dành hết tiền lương mua đồ chơi cho nó. Càng ngày Arnette càng cảm thấy bị loại ra khỏi cuộc sống, không những của chồng mà còn của con mình. Edouard thích chơi trò chơi cao bồi săn da đỏ với Ernestine trong rừng hơn là ngồi xem đống truyện tranh mẹ mua cho. Mỗi khi Ernestine nghỉ phép, Arlette lại chớp lấy cơ hội lôi con vào ngay trong rừng. Thế nhưng chỉ sau ít phút nó đã chán. Nó ôm cổ mẹ, thơm vào má rồi kéo mẹ ra hồ cho thiên nga ăn. Arlette nhận ra rằng cô không thể ganh đua với Ernestine ngay cả trong những chuyện bình thường nhất.
Trời về chiều, khách khứa chuẩn bị đâu vào đó. Arlette lang thang trong lâu đài, tự hỏi không hiểu Charles ở đâu. Về tới phòng ngủ, cô thấy anh ta đang bồn chồn đi lại trong phòng. Và Arlette thấy anh ta nói toạc móng heo cái ý định của mình vẫn với ý định kiểu cách quý tộc mọi khi. "Tôi nghĩ chúng ta nên có thêm một đứa con, Arlette ạh. Bản thân tôi cũng như cô, chẳng hề thích thú gì. Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra cho Edouard thì chẳng còn ai thừa kế ngôi vị của gia tộc."
_ E nghĩ đấy không phải là lý do chính đáng để có con. Người ta

thường có con khi người ta yêu nhau.
_ Tôi không còn yêu cô và ngược lại, cô cũng chẳng yêu gì tôi. Xin nói toạc ra, ngay từ đầu, cô đã chỉ thích toà lâu đài của tôi, chức vị của tôi chứ đâu phải bản thân tôi. Xét từ nhiều góc cạnh, cô là một người vợ tốt nhưng cô lại không biết làm hài lòng đàn ồn trong chuyện chăn gối. Dường như sinh ra cô đã thiếu cái chất đàn bà rồi.
_ Tại sao anh không dạy em? E có thể học đc và em rất muốn học.
_ Chỉ phí công vô ích thôi. Cô là điều sai lầm lớn nhất trong cuộc đời tôi.
Charles bước ra, đóng sầm cánh cửa sau lưng. Arlette gục xuống giường, thổn thức. Con người với lòng tự tin sắt đá trong cô sụp đổ, cô hoàn toàn mất phương hướng. Cô thiếp đi và bừng tỉnh khi những tia nắng bình minh yếu ớt chiếu lên trên nền trời mùa đông. Cô với điện thoại gọi Sarah, hi vọng nghe đc giọng nói thân quen giữa vùng xoáy khủng khiếp của nỗi đau. Từ ngày cưới, cô đã viết thư cho Sarah nhiều lần nhưng 2 người chưa gặp nhau lần nào. Tay Arnette run lên khi giọng nói thân thuộc vang lên:
_ Sarah Hallam đây!
_ Ồ, Sarah đấy hả? Arlette đây. Tớ tìm mãi mới đc số máy của câu lạc bộ. Cậu có bận không?
_ Tất nhiên là không, rất mừng đã gọi cho tớ. Cậu khóc đấy àh? Có chuyện gì vậy?
_ Tớ điên mất, tớ thực sự điên mất rồi. Tớ để mất Charles cho một con hầu chưa bằng nửa tuổi anh ta. Charles bảo tớ ngu ngốc và mù tịt về tình dục, rằng tớ không phải đàn bà. Tớ đã cố nhịn nhục để làm mọi thứ anh ta đòi hỏi, Sarah ạh, nhưng vẫn không thể làm anh ta hài lòng.
Sarah yên lặng một lúc rồi nói:
_ Hắn ta có đòi ly dị không?
_ Không, Charles không nhắc j tới chuyện đó.
_ Thế thì kệ xác hắn. Tính hắn luôn thô bạo như vậy. Hắn ta thích hành hạ cậu đấy thôi. Chừng nào hắn chưa đuổi cậu ra khỏi lâu đài thì cứ để ngoài tai những lời thoá mạ của hắn. Cậu

vẫn là vợ hắn, vẫn là một phần trong cuộc đời của hắn cho dù hắn có muốn như vậy hay không.
_ Tớ sẽ cố, Sarah ạh.
_ Không phải chỉ cố đâu. Hãy biết nhẫn nhục và biết phớt tỉnh kiểu Ăngiê. Kệ hắn, muốn ngủ với con hầu, con quản gia hay ai nữa. Một thằng cha ích kỷ như hắn thì bị lơ đi cũng đáng rồi. Này, kể chuyện về cậu và bé Edouard đi. Cậu có khoẻ không? Tại sao cậu chẳng bao h chịu lên Pais gặp mình vậy?
_ Charles không thích, thậm chí là nghe đến tình bạn với cậu và đám bạn bè tụi mình. Nhưng khi nào đỡ, tớ sẽ lên Paris gặp các cậu. Bây giờ tớ lên chỉ làm phiền lòng cả bọn thôi. Tớ suy sụp quá.
_ Đừng lo nghĩ quá nhiều và đừng để mất tự tin. Không có người đàn ông nào đáng để cậu hi sinh nhiều như vậy cả.
Arlette mở cửa bước ra bậc tam cấp, trong đầu vẫn còn văng vẳng giọng nói rắn rỏi của Sarah trên điện thoại. Cô quyết định làm theo lời khuyên của Sarah xem mọi việc sẽ ra sao. Cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn và tin chắc Sarah đúng khi khuyên cô như vậy. Lòng thoáng chút hưng phấn, cô trở vào nhà, mở nhạc và băt đầu bài thể dục buổi sáng. Cô trở lại với quyết tâm xưa nay của mình: Phải giữ gìn thân hình, nhan sắc trong bất kỳ hoàn cảnh nào, với bất cứ giá nào.

Chương 19

Sarah, Paris, tháng bảy năm 1974

Sarah đang làm đầu ở tiện uốn tóc, trước mặt là hang loạt các tạp chí, báo đưa tin về buổi khai trương Bal Tabarin. Khu nhà cũ, không thể xoá bỏ vì trị giá lịch sử đã làm cô tiêu tốn bao nhiêu thời gian và tiền của để tu sửa, chưa kể đến khoản tiền mua lúc đầu và 200,000 tiền Xtecling. Sarah đã thu góp đc hơn một nửa từ các nhà đầu tư, số còn lại vay Umberto. Trong đời mình, Sarah chưa hề vay tiền ai. Đó là điều Sarah đc dạy từ nhỏ. Chính vì thế mà việc vay mượn làm Sarah mất ngủ đến vài tuần. Bây giờ thì từng bước, cô đã quen với sự căng thẳng trong công việc làm ăn và nỗi lo lắng phải quản lý một cái gia sản lớn dần dần cũng nguôi đi.
Sarah dùng đội ngũ thiết kế xây dựng trước đây đã sửa chữa câu lạc bộ Anh để tu sửa nội thất, trả lại cho Bal Tabarin cái vẻ vàng son vốn có của nó. Trong buổi khai trương, Sarah mời ông Bộ trưởng bộ văn hoá tới dự. Ngoài ra cô còn cho mời tất cả các thành viên của hội bảo tồn các di tích lịch sử Paris. Mọi người đều hài lòng nhận thấy Sarah đã cố hết sức trong việc giữ gìn những nét đọc đáo của Bal Tabarin. Ô bộ trưởng òcn gợi ý nếu Sarah còn muốn mua một toà nhà có giá trị lịc sử nào nữa, ông sẽ dàn sếp và thậm chí, dàn sếp để giúp cô vay tiền của nhà nước để trùng tu. Chỉ sau ít lâu, Sarah lại có thể khẳng định một lần nữa là mình lại thành công mặc dù sẽ phải mất một vài năm mới có thể hoàn vốn cho các nhà đầu tư và thực sự có lãi. Đối với cô, Bal Tabarin là biểu tượng của sự mạo hiểm và kiều lĩnh. Cô đã dùng hết tài năng để bảo đảm về mặt tuyên truyền. Sau đêm khai trương, giới phê bình đã hết sức ca ngợi thay cho những tiết mục đã quá nhàm. Cô đã cố hết mình để giữ cái đã khởi đầu tốt đẹp ấy. Một tuần trước ngày khai trương cô ký một hợp đồng, theo đó các chương trình biểu diễn hay và đặc sắc sẽ đc truyền trực tiếp. Về Bal Tabarin, cô nhận ra ngay rằng mình phaỉ mở rộng các nguồn tiếp xúc với giới văn nghệ và đặc biệt là sân khấu. Một khi làm đc điều đó, cô sẽ có điêù kiện thực hiện đc

một tham vọng khác của mình: Tổ chức các buổi biểu diễn thường niên vào dịp noel để lấy tiền ủng hộ hội chữ thập đỏ.
Sarah tiếp tục đặt kế hoạch cho tương lai mà không bàn bạc hay hỏi Umberto và điều đó làm hắn bực bội hơn cô tưởng. Hắn vẫn là hòn đá lớn khi cô dựa mỗi khi mệt mỏi, là dòng nước cho cô khi tâm hồn cô trở nên khô khát. Song từ khi Veiri trở về, quan hệ về thể xác giữa cô và Umberto đã thay đổi. Hai người thỉnh thoảng vẫn làm tình và vẫn tìm thấy hứng khởi nhưng Sarah càng ngày càng thấy mình bị cuốn vào công việc làm ăn và ngày càng không muốn ở gần Umberto. Trong thâm tâm, cô biết cô để Umberto gần mình bởi vì Veiri vẫn chưa làm gì để tỏ rõ ý định với cô. Cô tự nhủ mình chơi trò chờ đợi như vậy là đủ rồi song tròng lòng vẫn hy vọng, vẫn không ngừng mơ mộng về con người cô hằng yêu dấu.
Vào bữa cơm tối, Sarah xuất hiện trong bộ dạ vũ bằng lụa trăng. Cô hôn lên má Umberto và đón nhận từ tay hắn một bó hoa lily lớn. Umberto ngắm nhìn cô và khen:
_ Mặc bộ này trông em thật quyến rũ. Đây, tôi mang sâm banh tới và món quà để mừng em vừa mua đc cổ phần trong công ty sân khấu quốc tế. Tôi nghe nói em định đưa Liz Land vào quản lý công việc tại đó khi cô ta đc Solomon huấn luyện đầy đủ phải không?
_ Còn chuyện gì mà ông không bít nữa không?
_ Có chứ, tôi không biết Vieri viết gì cho em trong bức thư hắn gửi cho em sáng nay.
_ Đó là một bưu thiếp gửi từ Venice, anh ấy mời tôi đi ăn tối nhưng tôi bận quá không nhận lời đc.
_ Em có thể ăn tối với tôi tại sao lại không thể với anh ta?
_ Ông ở Paris còn anh ấy ở tận Venice!
Umberto rót sân banh và nâng cốc:
_ Nào sarah, chúc mừng hai chúng ta!
Họ ăn món măng tây Argenteul, tiếp đó là món trứng ốp lếp. Umberto ngồi nhìn Sarah ăn tiếp món lươn om vừa đc bắt từ khu nhà của người bạn ở ngoại ô. Hắn thoáng kỳ lạ khi nghĩ các thói quen kỳ lạ của Sarah: bỏ thời gian viếng thăm giới chủ câu lạc bộ, tạo quan hệ bạn bè với họ cho dù vốn là kẻ thù, cuối cùng

cũng đã đem lại một cái gì đó. Dường như có rất ít việc mà Sarah không dàn xếp đc. Từ khi ký hợp đồng vô tuyến truyền hình, tất cả giới chủ câu lạc bộ đều tìm cách lấy lòng Sarah để những diễn viên của họ đc đưa lên truyền hình từ Bal Tabarin. Về phần mình, Sarah luôn chú ý giữ gìn các quan hệ bạn bè đã có. Khi bà Nocoletti ngã bệnh, chính Sarah đã gọi điện ngày đêm an ủi, động viên bà. Lúc Nino Ortolani đang gặp khó khăn tưởng chừng phải đóng cửa khách sạn do hội đầu bếp đình công, Sarah đã cho đăng một mẩu tin quảng cáo theo kiểu cách giờ đã nổi tiếng của cô mà nhờ đó khách lại ùm ùm kéo đến khách sạn của Ortolani. Umberto thở dài. Mặc dù ngày càng phát đạt nhưng Sarah vẫn giữ một vẻ pha trộn giữa nét thơ ngây và vẻ khêu gợi, làm bối rối mọi người bằng sự biến đổi từ một cô gái tỉnh lẻ thành một phụ nữ với những ý đồ thời thượng và một quyết tâm rắn rỏi trong việc thực hiện những ý đồ đó. Ngay cả Umberto cũng sủng sốt khi nghe Sarh nói có ý định mua Moulin Rouge. Điều đó chắn chắn sẽ xẩy ra xong ý định táo tợn đó lại khiến người ta giật mình.

Ngắm nhìn Sarah trong bộ váy mới, Umberto không thể không cảm thấy mê mẩn. Sau khi dùng cafe, hắn đưa cô lại phía cửa sổ ngắm nhìn thành phố. Tháp effen rực rỡ trong ánh đèn, các khung sắt chỉ còn thấy lờ mờ trên nền trời đen thẳm. Dọc các đại lộ, đèn ô tô nối nhau thành một dãy lập loè dài mút mắt. Trong các toà nhà xung quanh, đèn các phòng đều bật sáng và từ xa có thể nhìn thấy dìng người đi lại, cử động như trong một vở kịch câm. Umberto kéo Sarah vào lòng hôn lên má, bàn tay hắn lần dọc xuống lưng cô.

_ Tôi nghĩ em nên có một nơi yên tĩnh ở nông thôn để nghỉ ngơi cùng Lexy. Nếu em muốn, tôi sẽ tìm cho.

_ Chưa đâu, giờ thì em chưa có thời gian rời thành phố dù chỉ một vài ngày.

Umberto bế thốc Sarah lên giường. Sarah không để lộ chút nào sự nổi loạn ngày càng dấy lên trong lòng cô. Nhưng cô không thể không nghĩ tới 3 tấm bưu thiếp của Vieri gửi tới từ Venice mời cô ăn tối ở khu nhà Aldobranidi ở bên bờ kênh Grand. Từ khi anh trở về Venice, mọi việc liên lạc của hai người chỉ có vậy.

Umberto đặt cô xuống mặt giường đc phủ lông sói. Mắt Sarah nhắm nghiền. Giờ đây cô không còn muốn nghĩ gì khác ngoài sự sung sướng của một ng đàn bà đc chiều chuộng.....
Sau những phút ân ái, Umberto hôn nhẹ lên môi cô nói:
_ Nếu em đồng ý không gặp Veiri nữa, tôi sẽ mua cho em một toà lâu đài. Hiện có nhiều nơi muốn bán nhưng chẳng có ai có tiền mua cả.
_ Ông tính hối lộ em đấy àh?
_ Đúng thế, tôi sẽ cho em mọi thứ nếu em đồng ý như vậy.
_ Ông Umberto, tại sao ông không muốn em gặp ai cả vậy? Ông thậm chí còn cãi nhau với cả đức ông Avon bữa khai trương câu lạc bộ Anh. Mà ông ta đã 65tuổi rồi.
_ Tôi không thích các đức ông đặc biệt là Vieri.
_ Ông ghen tuông vô lý!
_ Tôi yêu em. Tôi không thể chịu đc khi mất em. Hãy nói là em không gặp Vieri nữa.
_ Tất nhiên là em sẽ gặp anh ta. Anh ấy là một người bạn tốt.
_ Nhắc đến thằng cha ấy là tôi phát ốm lên đc.
_ Vậy thì đừng nghĩ đến anh ta nữa, hãy cứ tận hưởng những giấy phút chúng ta ở bên nhau vậy.
_ Tôi không thể nghĩ gì đc ngoài Vieri Aldobrandini, hắn cứ như con ma, luôn nhòm ngó vào những việc tôi làm, lại còn thư từ với em nữa chứ.
_ Em nhận đc 2,3 lá thư gì đó kể từ khi anh ấy về Venice.
_ Ba lá tất cả và tôi muốn hắn lập tức dừng lại. Em là của tôi! Tại sao hắn lại không tự hiểu chứ.
Sarah ngồi dậy, với lấy chiếc Kimono màu xám nhạt khoác lên người. Tránh sa vào cuộc tranh cãi như đã xảy ra bao nhiêu lần, cô nói một giọng điềm tĩnh song rõ ràng là cô đang rất bực:
_ Chúng ta đã đi lại với nhau khá lâu rồi, ông Umberto ạh. Ngoài chồng cũ của em, em chưa từng đi lại với bất cứ ai ngoài ông. Nhưng nếu ông cứ lải nhải mãi về Vieri, em sẽ ngủ với bất lỳ ai tán tỉnh em cho ông xem. Bây giờ thì ông hãy dậy và về nhà đi. Ông sắp trở nên nhàm chán rồi và em không chịu đựng đc điều đó đâu.
_ Em thích ở với hắn hơn phải không?

_ Đúng vậy, nếu Vieri không có tính ghen tuông vô lý như ông.
Khi Umberto đã về, Sarah nằm trên giường nghĩ tới những điều hắn vừa nói. Đúng là hiện trên thị trường có nhiều lâu đài muốn bán. Từ lâu Sarah đã muốn mở một khu an dưỡng gần Paris để tận dụng xu hướng ưa thích thân hình khoẻ đẹp hiện đang là một mốt rất thịnh trong xã hội. Tại khu an dưỡng, cô sẽ cho bố trí các thiết bị nội thất, ngoại thất xa hoa để dân thượng lưu Paris đến tập tành, kiêng khem, đc chăm bẵm đến mức hư người với giá cao không thể tưởng tượng nổi. Khu này phải gần Paris, dễ đi lại và trong lòng mình, Sarah biết giờ là thời điểm tốt nhưng giá một toà lâu đài rất cao mà cô thì nợ rất nhiều rồi.

Vài ngày sau, Sarah đang ở câu lạc bộ Anh thì công tước Arbroath đến, vẻ mặt buồn thảm. Sarah gọi hầu bàn đưa tới một ly Uytky Glenviet mà ông ta ưa thích xong cô bước lại hỏi công tước liệu có thể giúp gì đc ông.

_ Sao mà trông ông như kẻ thua bạc đến mức khánh kiệt vậy?

_ Còn tệ hơn thế nữa. Cậu em Ellie của tôi vừ bị tai nạn chết sáng nay. Cả buổi tối tôi ở bên công ty nhà táng rồi sau đó sang lo công việc bên ngôi nhà Barbizon. Mệt quá không chịu đc nên tôi bỏ đến đây.

_ Cho tôi có lời chia buồn. Nếu có việc gì tôi giúp đc xin ông cứ bảo.

_ Tôi rất quí cậu Ellie nhưng ngoài mất mát về tình cảm, tôi và cô em gái đang gặp rắc rối về nơi ở. Priscilla và tôi vẫn ở với Ellie để tránh thuế ở Anh vì ở pháp chúng tôi không sở hữu gì nên không phải trả tiền thuế. Nay cậu em Ellie mất đi, chúng tôi là những người thừa kế duy nhất do vậy mà phải đóng thuế ở Pháp mà cô biết rồi đấy, đối với những người độc thân, thuế ở pháp còn cao hơn cả ở bên Anh.

_ Thôi ông đừng nghĩ ngợi nhiều, thế nào rồi cũng có cách. Bao h thì đám tang vậy?

_ Ngày kia, cô phải đến đấy. Ellie và anh em tôi đã có mặt tại buổi khai trương. Tất cả chúng tôi đều rất thích Câu lạc bộ Anh.

_ Nếu ông muốn, tôi sẽ lấy xe đưa ông tới Barbizon. Lo xong việc tang, thế nào ông và Priscilla cũng phải ghé tôi ăn tối nhé.

_ Cô chu đáo quá. Nhưng chúng tôi vẫn phải ở Barbizon nên mời

cô quá bộ sang ăn tối với chúng tôi. Khu nhà còn khá, vườn tược xung quanh vẫn còn đẹp lắm.

Sarah đang đi từ câu lạc bộ sang Bal Tabarin thì gặp Nino Ortolani trông vui vẻ:
_ Ồ, Sarah đấy ah, tôi vừa mới ký đc hợp đồng 3 năm với hãng America Express. Mỗi năm họ đặt nửa số phòng tại khách sạn của tôi trong 40 tuần. Nào hãy ghé tôi uống một ly. Đây là ý đồ của cô, tôi làm thử và cô thấy đấy, chúng ta đã thành công. Tôi sướng phát điên lên dc.
_ Anh có nghe tin Ellie Erlanger vừa mất chưa? Tôi tính ngày kia đến dự đám tang.
_ Umberto chắc không thích đâu!
_ Sao vậy?
_ Bởi Vieri Aldobrandini sẽ xuất hiện, cả anh em ông ta và nhóm bọn họ. Họ đều là bạn học thân thiết của Ellie từ hồi học trường Harvard kìa.

Sarah ngồi trong phòng, đôi mắt nhìn xuống sân diễn của Bal Tabarin. Đợt công diễn các vở kịch ngắn đã kết thúc, thay vào đó h là các vở diễn thuật sân khấu trung hoa cổ. Các nghệ sĩ đã khiến khán giả hoa mắt bởi hàng loạt tiết mục từ các vở tuồng cổ, trưng diễn các bộ trang phục hết sức đặ biệt trong các màu đỏ, vàng rực rở đến những tiết mục thăng bằng điệu nghệ mà khi mới cho truyền hình một phần đã khiến khán giả sửng sốt. Sarah chăm chú theo dõi màn diễn cuối cùng, sáu mươi vũ nữ đang xếp thành hình khác nhau trên sân khấu, những đôi chân nhỏ hầu như hok chuyển động, chỉ thấy cả đội hình không ngừng uốn lượn.
Màn diễn lên đến cao điểm thì các vũ nữ xếp thành hình con rồng uốn lượn với tốc độ ngày càng nhanh theo nhịp điệu nhạc rồi đột ngột rút vào hậu trường chỉ để lại người vũ nữ trẻ nhất cúi gập người chào khán giả. Sarah theo dõi gương mặt người xem và hài lòng khi thấy mình đã chọn đúng món ăn đc ưa thích. Cô dự tính sẽ làm cho công chúng ngạc nhiên một lần nữa bằng cách đi Venice ký một hợp đồng ngắn hạn, dàn dựng vở

diễn theo kiểu thế kỷ 16. Việc này quả thật mạo hiểm nhưng sẽ thật thú vị khi nó đc công diễn và chắc chắn sẽ làm giới phê bình kinh ngạc. Nếu vở diễn thành công, sau bốn tuần công diễn tại Bal Tabarin, Sarah sẽ cho công chiếu tại rạp hát.

Đám tang Erlanger không đông người dự, chỉ toàn người nhà và các bạn bè thân; có cả những người bay từ New York đến. Tang lễ xong xuôi, hầu hết đều ở lại khách sạn tại Paris hay đáp máy bay riêng về nhà. Xẩm tối, vị công tước, em gái cùng SarahVieri và Ellio ngồi nói chuyện tưởng nhớ người quá cố, nhớ lại những chuỗi ngày vui vẻ. Ông công tước bỗng hướng về phía Vieri và bàn về tương lai.
_ Anh Vieri, anh nghĩ gì về khu nhà này? Anh em tôi thật không bít sao nữa!
_ Tôi sẵn sàng mua lại toà lâu đài, giữ lại một phần trên gác, cánh phía tây để anh em anh ở. Phần dưới nhà sẽ để cho Elio, cậu ấy sắp cưới Vivonme, cô cậu ấy cũng cần một chỗ ở gần Paris.
_ Còn các phần khác của nó thì sao?
_ Tôi sẵn lòng nghe gợi ý của bạn!
Sarah cảm thấy hứng thú xem vào:
_ Liệu tổ chức khu an dưỡng thượng lưu có đc không? Nó sẽ hơi nhỏ nếu dùng làm trung tâm tổ chức các hội nghị nhưng lại là một nơi lý tưởng nếu dùng vào các mục đích khác.
Vieri mỉm cười:
_ Anh có thể cho em thuê lại để em kinh doanh theo ý của mình. Tất cả đều thấy em đã cần tới người hợp tác làm ăn mới rồi đấy.
Gợi ý của Vieri làm Sarah đỏ mặt. Giọng anh vẫn nhỏ nhẹ xong kiên quyết và chắc chắn:
_ Giờ em đã trở nên nổi danh, nhờ may mắn và nhờ óc sáng tạo của em. Không ai ở Paris có đầu óc tưởng tượng mạnh bạo như em và điều đó sẽ giúp em nhiều trong những năm tới. Nhưng sớm muộn em cũng sẽ phải bỏ lại Castelli lại đằng sau. Hắn có mục đích riêng và chỉ làm bại hoại thanh danh của em thôi. Hãy nghĩ kỹ đi Sarah ah, anh nói nghiêm túc đấy.
_ Anh nghĩ là em có thể trơ trẽn vậy sao?

_ Anh nghĩ hắn ta như vậy, vậy thì tai sao em không đối xử tương tự trở lại chứ?
_ Anh nghĩ nhầm về Umberto đấy!
_ Một ngày nào đó, thời điểm thử thách sẽ đến với hắn giống như đã đến với anh ở Sicily. Lúc đó em mới hiểu con người thực chất của hắn.
_ Anh biết về ông ta nhưng giấu em phải không?
_ Tất nhiên rồi, nhưng anh sẽ không bàn chuyền đó đâu. Hiện em vẫn có nhiều rằng buộc với hắn, em nghĩ là em cần hắn. Nếu anh làm cho Castelli lụn bại thì trong mắt em, người đáng ghét sẽ là anh chứ không phải là hắn. Nhưng từ lâu anh đã nói, em đừng bao giờ để con mình phụ thuộc vào con người ấy. Hắn mê em và hắn rất nguy hiểm, điều đó em có thể biết chắc như vậy. Thôi, bây giờ hãy nghĩ kỹ về đề nghị của anh, nếu anh mua lâu đài Montalou, em có muốn thuê nó trong 5 năm không?
_ Có, anh Vieri ạh
_ Tương đối mạo hiểm đấy.
_ Sẽ không mạo hiểm nếu người chủ là anh.
_ Được, coi như em đã có một người bạn làm ăn mới. Hãy bắt tay và uống mừng một tương lai tốt đẹp hơn.
_ Liệu giữa chúng ta có một tương lai chăng?
_ Cái đó tuỳ em, Sarah ạh. Chừng nào em còn ở bên Castelli, em muốn dừng lại bên lề cuộc đời em.

Một giờ sáng, Sarah lái xe về Paris, bên cạnh là Vieri. Trong bóng tối, anh cầm tay cô, ngả lên hôn lên vai cô. Chẳng cần một lời, một hành động cụ thể nào, họ cùng tận hưởng giấy phút ở bên nhau. Sarah tự hỏi: liệu anh có hiểu những tình cảm trong lòng cô, có biết những yêu thương, những chờ đợi cô nuôi dưỡng bấy lâu mà không hề đc anh đáp lại. Sarah đang cho xe lao vun vút trên đường cao tốc về thành phố, bỗng Vieri nói, giọng dứt khoát:
_ Em rẽ phải và tắt đèn đi.
Sarah làm theo và thoáng thấy bóng tay chân của Umberto vụt qua và biến mất sau khúc cua. Thở phào nhẹ nhõm, Sarah tiếp

tục cho xe đi, lòng tràn đầy hạnh phúc được ở bên Vieri.
_ Anh phải chỉ đường cho em, anh Vieri, em không biết khu này.
_ Em rẽ phải, dừng lại trước ngôi nhà kiểu trang trại phủ đầy dây tường xuân. Anh muốn chỉ cho em khu nhà anh mới mua.
Sarah lái xe qua cổng, dừng lại, tắt máy và Vieri dẫn cô vào nhà.
_ Đây là căn nhà nơi Dummas gặp một người đàn bà và yêu bà ta đến mê mẩn, thật là một gã si tình đáng thương. Anh nghĩ là em biết tất cả những diều đó chứ, Sarah. Anh nghĩ là những người đàn bà phù thuỷ làm người ta mê mẩn là thuộc về "băng nhóm" của em đấy.
Sarah mỉm cười trước vẻ khôi hài của Vieri:
_ Đừng lo, anh sẽ chẳng bao giờ mê mẩn vì yêu đâu. Người của gia đình Aldobrandini chẳng bao giờ biết đến mấy từ đó.
_ Vớ vẩn, em chẳng biết gì về anh hay về gia đình Aldobrandini. Nói thực với em, anh đã yêu từ lâu lắm rồi nhưng không nhận ra hoặc cố tình chối bỏ. Chính những ngày tháng dài bị bắt cóc sau đó nửa tỉnh nửa mê ở bệnh viện anh mới nhận ra sự thật.
Hai người im lặng, Sarah cố hiểu ý nghĩa câu nói của Vieri. Thường ngày, Vieri nói năng đã khó hiểu nhưng tối nay cô hầu như không hiểu anh muốn nói gì.
_ Anh đang nói gì về em đấy àh? Anh thậm chí chẳng thèm gọi điện cho em từ khi anh trở về Venice.
_ Anh xin lỗi đã không liên lạc với em. Mẹ anh mất, anh ngập đầu với các công việc tang lễ và các thủ tục pháp lý khác. Dù sao đi nữa, anh cũng đã sẵn sàng tán tỉnh em theo đúng bài bản cổ điển . Nếu anh muốn giật lại em từ tay thằng cha cỡ như Umberto rõ ràng anh phải thoản mãn các tham vọng của em trong việc làm ăn cũng như với tư cách của một người đàn bà.
_ Anh có vẻ đang tính toán kỹ lắm.
_ Không đâu, anh đã yêu em ngay lần đầu gặp em trong bộ váy áo len đen ngồ ngộ với một bó hoa nhỏ trên tay. Nào, bây giờ để anh đưa em đi xem nhà mới của em, uống một chút gì đó rồi ta trở về Paris.
_ Nhà mới của em????????
_ Anh quên không nói với em, anh mua ngôi nhà này cho em. Anh tin chắc cuối cùng em cũng sẽ nhận ra rằng: độc lập có

nghĩa là có mọi thứ của riêng mình. Mas de Chateaubriand, tên ngôi nhà đc xây bằng đá Granit phủ đầy những dãy trường xuân xanh rì với những cánh cửa chớm sờn, rất đẹp mắt. Cuối vườn là một con sông nhỏ, hai bờ liễu rủ cùng những lùm cây thoang thoảng mùi hương và hoa kim tước. Một con đường nhỏ chạy giữa hai hàng oải hương và hồng vàng leo dưới một dàn lớn đầy hoa kim ngân.
Vieri dừng lại phía dàn hoa, quay về phía Sarah:
_ Sarah, hãy hôn anh đi, hãy làm anh sống lại. Từ khi bị bắt cóc, dường như anh không đc sống thực sự nữa. Anh sợ mình sẽ không bao giờ trở về cuộc sống thực sự đc.
Cô bước lại phía anh, hai tay giang rộng. Khi cô ôm choàng lấy cổ anh và khi môi họ chạm nhau, anh run lên, ý chừng muốn lùi lại nhưng Sarah kéo anh lại gần, kiễng chân hôn mạnh hơn lên môi anh.
Từ giọng nói đầy đau đớn mà cô vừa nghe đc, cô hiểu là anh đang phấp phỏng, lo lắng. Có thực là anh định nói từ khi bị bắt cóc anh chưa từng yêu ai hay không? Sarah hiểu, đau đớn, chịu đựng đã làm mất đi cái sự tự tin vốn rất mạnh mẽ nơi anh, rằng có lẽ anh sợ, nếu họ ân ái, anh sẽ làm cô thất vọng. Cô hôn anh lần nữa, lùa ngón tay vào những sợi tóc trắng ánh lên dưới anh trăng.
Vieri kéo cô vào lòng để thân thể anh áp sát vào cô. Cuối cùng, bàn tay anh lùa vài tóc Sarah, hôn lên tai cô thì thầm:
_ Em làm anh quên hết mọi chuyện tồi tệ từng xảy đến với anh. Bên em, anh tin là anh còn một tương lai chứ không phải những hình ảnh vá víu của con người anh trước kia.
_ Anh sẽ trở nên mạnh mẽ hơn cả trước đây nữa. Những khổ đau, chịu đựng như anh đã từng trải qua hoặc sẽ làm người ta phát điên hoặc sẽ làm người ta mạnh mẽ hơn. Anh sẽ thấy. Anh chỉ đang sợ hãi trước khi nhay qua hàng rào chắn cuối cùng của cuộc đua mà thôi.
Họ trở vào nhà, Sarah xuống bếp pha cafe. Trên giá cô một chai rượu ngâm cỏ thơm hái quanh nhà Vieri. Cô rót hai ly và bưng ra cùng cafe.
_ Em phải về Paris bây giờ. Sáng nào em cũng ăn sáng cùng Lexy

lúc 6h.
_ Anh gặp Lexy đc hok?
_ Tất nhiên là đc nhưng em nói để anh biết trước, con bé có những tính cách yêu ghét rõ ràng đối với những người ma nó gặp.
_ Nó thích những người như thế nào?
_ Lexy rất yêu Benedetti và Liz nhưng không thích Umberto cho lắm.
_ Rõ ràng là một cô bé biết nhận xét, lựa chọn.
_ Em rất thích ngôi nhà này, em không biết phải cám ơn anh như thế nào. Cả đời em mơ ước đc căn nhà như thế này.
_ Anh mua tặng em với lòng biết ơn những gì em đã làm với anh trong thời gian anh bị bệnh. Những bức thư của em và giấy phút thần diệu ở Piazza Navona đã giúp anh phục hồi. Masde Chauteaubrind là của em và không có điều kiện kèm theo nào cả. Anh hi vọng mẹ con em sẽ sống vui vẻ ở đây.
Khi họ về đến nhà, Lexy đang tắm. Sarah đi luộc trứng và xếp ghế cho Vieri ngồi chờ ăn sáng. Vừa cắt bánh, cô vừa lo lắng không biết con gái sẽ phản ứng ra sao. Lexy bước vào, ào đến, đu lên tay mẹ:
_ Chào mẹ, com mơ bị lạc xuống dưới đường tàu điện ngầm rồi mẹ xuống cứu con đấy.
_ Ừ, tất nhiên mẹ sẽ đến cứu con.
_ Chiều nay ta sẽ đến câu lạc bộ mới chứ mẹ?
_ Đc rồi, mẹ con mình sẽ ở lại xem diễn tập.
Sarah quay lại giới thiệu con gái với Vieri:
_ Lexy đây là bác Aldobrandini. Vieri đây là con gái em, Alexis James.
Vieri đưa cho Lexy một bó hoa đồng nội thơm ngát đc hái từ trang trại, chẳng hề nói một từ cưng nựng mà người lạ thường dùng với trẻ con. Lexy nhìn chăm chăm vào cặp mắt màu xám đục của Vieri, xong, chẳng nói chẳng rằng, nói ngồi vào bàn, đẩy một đĩa về phía Vieri rồi trịnh trọng đưa cho anh nửa số bánh hình thằng kính của nó. Nó không nói gì nhưng luôn chăm chú để mắt tới anh qua cặp lông mi đen và dài. Lexy đã quen với việc người ta khen nó xinh hay dẫn nó đi chơi công viên nhưng Vieri

chẳng nói gì cả. Lexy nhìn bó hoa anh đưa cho nó rồi đứng dậy cắm hoa vào bình, thích thú khi nhìn anh bỏ một miếng bánh vào mồm.
Khi Mitzi đến đón Lexy đi dạo, nó khăng khăng đòi đem theo bó hoa. Bà vú không cho, nhưng khi ra khỏi nhà, con bé vẫn cố mang cho đc, vừa đi vừa ngoái lại nhìn xem Vieri có đứng cửa sổ nhìn ra không. Sarah hài lòng thấy mọi chuyện đều tốt đẹp trong lần đầu gặp này.

Khi báo chí đưa tin về việc bán nhượng Montalou, bên cạnh bài báo xuất hiện một bài khác dựa trên tin đồn rằng một mối quan hệ làm ăn hợp tác đã đc khởi đầu giữa người đứng đầu là Aldobrandini với một nhà doanh nghiệp trẻ người Anh, vẫn đc mệnh danh là bà hoàng của các buổi dạ tiệc. Bài báo đã tác động đến khu an dưỡng dù mới thành lập, đã đc coi là một nơi nghỉ ngơi sang trọng nhất Paris theo hai hướng. Trước hết, các khách sạn bắt đầu gọi đt hỏi về điều kiện nghỉ ngơi và giá cả. Hai là cú phone do Umberto gọi đến. Sarah nghĩ rằng thảo nào cũng có cãi vã nhưng cô ngạc nhiên khi thấy Umberto chẳng nói gì đến Vieri mà ngồi vào bàn, chỉ kể cho cô nghe những gì hắn đã làm trong hai ngày qua kể từ khi hai người chia tay nhau.
_ Tôi đã đến gặp Monet, chủ của Moulin Rouge. Vừa ngỏ lời mua câu lạc bộ, hắn đã bảo tôi đi cho khuất mắt. Sau đó, tôi điều tra và biết rằng suốt 40 năm nay hắn đã tìm bao cách để mua lại căn nhà nơi hắn đã sinh ra và sống với bố mẹ cho đến năm 14 tuổi mà khi gia đình gặp khó khăn, bố mẹ hắn đã bán đi. Hắn muốn giữ cội rễ của mình cũng như Sicily đối với tôi vậy. Giờ thì mọi chuyện đã ổn. Chủ ngôi nhà đã đồng ý nhượng lại nó cho tôi.
Sarah nhìn dò hỏi, không hiểu tại sao Umberto có thể làm chủ ngôi nhà thay đổi ý kiến đã đc bảo vệ suốt 40 năm qua.
_ Tôi có thể thuyết phục bất cứ ai, trừ em. Với em tôi không thể làm gì đc. Em luôn làm theo cách của mình mà không hề nghĩ gì đến tôi cả.
Sarah bỏ qua mấy lời đó. Cô muốn biết thêm về tin tức thú vị

này.
_ Giờ ta phải làm gì, ông Umberto?
_ Tôi sẽ đến gặp Monet, bảo hắn ta là tôi muốn mua Moulin Rouge. Nếu hắn ta đồng ý bán, tôi sẽ để lại căn nhà mà hắn đã tìm bao công sức để mua lại kia. Và hắn có thể về đó nghỉ ngơi với một tâm hồn thanh thản.
_ Chỉ đơn giản vậy thôi ư?
_ Phải mất vài tháng mới tìm ra đc điểm yếu của hắn và thuyết phục ông chủ nhà đồng ý bán lại. Chẳng phải dễ dàng j đâu. Chỉ một người sành sỏi mới có thể làm mọi chuyện có vẻ như đơn giản thế mà thôi.
_ Thế ông ta đòi bao nhiêu?
_ Nhiều. Nhưng lần này tôi sẽ hùn vốn với em và em sẽ không đi vận động những người bạn nhỏ bé của mình nữa. Em hiểu y tôi chứ?
Sarah im lặng, tự hỏi liệu hắn có hỏi gì về Vieri không nhưng Umberto chẳng hề hé một lời, chỉ hôn nhẹ lên má cô rồi đi, để mặc cô với những ý nghĩ của mình. Umberto chui vào xe, ra hiệu cho tài xế đưa hắn về văn phòng. Sau khi đóng tấm cửa ngăn giữa ngăn tài xế và khoang sau, hắn quay sang Benedetti.
_ Tôi đã làm như vậy. Tôi đã báo cho cô ấy cái tin về Moulin Rouge, về thằng cha Monet và lũ ngốc quyết định bán ngôi nhà của thắng Monet cho tôi.
_ Ông không nhắc đến Aldobrandini đấy chứ?
_ Không, nhưng tôi phải dằn lòng mình lắm. Tôi sinh ra không phải để làm những trò uốn éo như ông dặn tôi đâu.
_ Cô ấy phản ứng ra sao?
_ Làm sao mà tôi biết đc. Tôi chỉ là nô lệ của cô ấy. Sarah nhìn tôi như chỉ chờ tôi nói về hắn. Cô ấy nghe và hỏi Monet đòi Moulin Rouge bao nhiêu. Không thể hiểu thực ra cô ta đang nghĩ gì. Cô ấy là cái hòm khoá kỹ mà chẳng bao giờ tôi tìm ra chìa khoá đc.
_ Cố gắng bình tĩnh nào.
_ Tôi đã nghĩ mọi chuyện với Alđoranini và coi như mọi chuyện đã xong hẳn, nhưng hắn lại lù lù dẫn xác về cứ như con bọ chét trên lề đường mà ta không thể dùng mũi giày của mình mà nghiền chết đc. Hắn cứ sờ sờ ra đấy cho đến chừng nào tôi phải

giết hắn, quảng hắn ra rãnh mới xong.

Sarah thả bước tới Moulin Rouge, bâng quơ nhìn đám khách du lịch đi trên phố. Tất cả bọn hộ đều dừng lại nhìn các bức tranh quảng cáo trước cửa. Nhiều người còn chụp ảnh ngôi nhà. Không người khách nào không thích thú với câu lạc bộ nổi tiếng này. Vượt qua mặt đường để xe, Sarah bước lại phía cửa vào nhưng cửa khóa kín. Từ trong cô nghe thấy khúc nhạc của một cuộc diễn tập, tiếng đạo diễn hò hét. Nào cố lên các cô gái đáng yêu, hãy đá chân cao hơn một tí. Nghe giọng ông ta, Sarah nhớ lại một thời cô cũng là vũ nữ như các cô gái trong Moulin Rouge này. Rồi cô gặp Umberto và đời cô đã thay đỏi. Một cách không chủ định, cô gọi điện cho hắn và nói cho hắn biết rằng cô đang nhớ những ngaỳ đầu hai người gặp nhau.
Sung sướng nghe cô nói, Umberto mời cô đi ăn trưa.
_ Tôi đợi em ở tiệm Pavilion nhé.
_ Đc, em sẽ đến.
Sarah về nhà thay quần áo, vừa đi vừa nghĩ: có phải mình đã quá gắn bó với Umberto rồi chăng? Điều mà nếu không xảy ra thì cô sẽ chẳng là j ngày hôm nay cả. Cô lắc lắc đầu, không thể tìm ra đc lý do thực sự tại sao cô vẫn quan hệ với Umberto. Tất cả những gì cô biết là sự có mặt của người đàn ông này luôn làm cô yên tâm. Umberto là sự bảo đảm an toàn cho cô trong cả một thế giới thù địch với muôn điều đáng sợ hãi, đáng đề phòng.
Sarah vừa định ra khỏi nhà thì chuông reo. Cô ra mở cửa và thấy một người Anh, chừng 50, dáng to lớn đứng ngoài hành lang.
_ Thưa cô Hallam, tôi là Paul Davington, tôi có bức thư cho cô.
Mở phong bì, Sarah nhận thấy một thư ngắn, nét chữa của Vieri:
Sarah thân yêu!
Hãy nhận người đàn ông này làm tài xế cho em. Anh phải đi Venice và Rome vài ngày. Trở lại Paris, anh sẽ gọi điện cho em ngay.
Vieri!
Sarah mời người đàn ông vào nhà.
_ Thực sự là tôi không đủ tiền thuê tài xế. Vậy anh hãy nói anh muốn lương tháng là bao nhiêu?

_ Thưa bà, hoàng thân đã sắp xếp mọi chuyện. Bà chỉ cần cho tôi chỗ ăn và ngủ. Tôi gặp hoàng thân lâu lắm rồi nhưng ông ấy vẫn nhớ tôi khi tôi đến xin việc.
_ Anh gặp anh ấy ở đâu?
_ À, tôi đang ở ga Turin thì một người điên đang tìm cách giết ông Elio, em của hoàng thân. Tôi đấm gã một quả vỡ cả quai hàm. Sau đó cảnh sát đến bắt gã đi. Gia đình ALdobrandini rất biết ơn, cho tôi một ngân phiếu và mời tôi đi nghỉ tại một khách sạn Paris. Tôi rất tự hào rằng bao nhiêu năm họ vẫn nhớ tôi.
_ Thôi, đón mừng anh đến Paris, anh Davington. Tôi hi vọng ở đây anh sẽ thấy vui lòng và chúng ta có thể là bạn của nhau.
_ Tôi sẽ làm mọi việc để có thể trở thành người bạn thực sự của cô, cô Hallam ạh.
Sarah đến tiệm và thấy Umberto ngồi một mình, trước mặt là một chai rượu vang trắng. Hắn ngồi nhìn bất động ra ngoài hồ, mặt tái nhợt. Hắn vẫn không nhận thấy Sarah đến cho tới khi cô dừng lại trước bàn và lên tiếng:
_ Có chuyện gì vây? Trông ô có vẻ như đang bực bội.
_ Người đến phòng gặp em là ai vậy?
_ Đó là tài xế mới của em, anh Davington.
_ Tôi có thể cho người của tôi lái xe cho em.
_ Tôi nhận Davington vì anh ta là người Anh.
Umberto nhìn Sarah dò xét nhưng chẳng thấy gì ngoài một nụ cười vui vẻ.
_ Em cười, còn tôi đang đau khổ. Sao em chẳng bao giờ dùng người của tôi vậy?
_ Ông phải cố chấp nhận em như con người em, cũng như em chấp nhận con người ông vậy.
Hắn rút ra một tập văn bản đưa cho cô:
_ Hãy ký vào đây.
Cô cố đọc nhưng không thể hiểu các thứ Pháp văn phức tạp liên quan đến vấn đề pháp lý.
_ Em phải nhờ luật sư xem lại mới đc.
Umberto nói dứt khoát:
_ Người của tôi đã kiểm tra mọi thứ rồi. Các văn bản này là giấy tờ sở hữu chung của chúng ta với Moulin Rouge và hai câu lạc bộ

nhỏ khác, trong đó hai câu lạc bộ nhỏ là của riêng em, tôi không tham gia. Khoản tiền em vay là hai mươi ngàn bảng Anh, trả trong 20 năm. Lãi xuất 4,5% bằng lãi xuất ngân hàng Thuỵ Sĩ và chỉ bằng nửa các ngân hàng khác. Tôi đã rất hào phóng rồi. Hãy ký đi Sarah. Sau bao năm quen biết mà em không tin tôi sao?
Sarah ký, trong lòng vẫn không hiểu tại sao Umberto lại khăng khăng như vậy. Trong thâm tâm, cô biết cùng làm chủ bất cứ gia sản nào với Umberto là mạo hiểm song cô rất muốn làm chủ Moulin Rouge nên cô sẵn sàng chấp nhận bất cứ mạo hiểm nào. Cô tự nhủ, nếu có trục trặc nào, bất cứ ngân hàng nào ở Paris cũng sẵn sàng cho vay nếu cô đem Moulin Rouge ra thế chấp. Cô hài lòng nhận thấy đang đạt đc ước nguyện lâu nay của mình. Sarah ký các văn bản xong xuôi, lúc đó Umberto mới mỉm cười

Chương 20

Holly, Aixlen, tháng Mười một năm 1974

Trong đêm tối thanh vắng, lá thu rơi nhè nhẹ từ những cây sồi quanh nhà . Một nhóm người bịt mặt đột nhập vào khu vườn của gia đình đức ông James ÓMalley . Chúng trói tay, bịt miệng ông bà Malley, quản gia và những người làm trong nhà . Trong suốt ba tiếng đồng hồ sau đó, toàn bộ sưu tập cái tuyệt tác trường phái hậu ấn tương của gia đình ở Malley vốn nổi tiếng khắp Châu Âu bị chất lên xe tải và biến đi trong đêm tối . Người ta không bao giờ tìm lại được bộ sưu tập đó nữa . Điều tra của cảnh sát chỉ cho biết nó đã được đổi lấy một khoản tiền khổng lồ để rồi được giấu trong phòng tranh bí mật của một nhà triệu phú dầu lửa vùng Dallas hay tại cung điện trên bờ vịnh của một ông hoàng Ả Rập nào đó, có trời mà biết được .

Hậu quả của vụ cướp thậm chí còn nghiêm trọng hơn . Hai giờ sau vụ cướp, đức ông James lên một cơn đau tim và từ trần trên đường tới bệnh viện mà không hề một lần tỉnh lại . Đau đớn trước cái chết của ông chồng, choáng váng về vụ cướp, bà ÓMalley cũng ngã bệnh biến chứng sang viêm phổi và qua đời, sáu tuần sau đám tang chồng .

Holly lững thững dạo quanh ngôi nhà lạnh ngắt, hồi tưởng lại những ngày thơ ấu, thời cô cùng các bạn thường chạy loạn lên trong rừng, phi các chú ngựa con trong sân tập hay chơi trốn tìm trong khu gác xếp trên nhà trong những ngày trời mưa không ra ngoài được . Cô đứng lại nhìn đám đông đang xem xét số tài sản sẽ được đưa ra bán đấu giá chiều nay: Một chiếc bàn Grudia đủ chỗ cho 50 người, bộ ghế cổ đã có trong gia đình cô từ nhiều đời nay, các bức tranh bọn cướp bỏ lại có lẽ cũng được một khoản tiền lớn . Holly quyết định sẽ giữ ngôi nhà của gia đình ở Dublin và bán đi khu Ennis vì không đủ tiền giữ cả hai . Holly hầu như suy sụp . Để giữ nguyên những kỷ niệm quý giá của quá khứ, cô không muốn qua lại nhà Ennis nữa .

Carlos đứng sau đám đông trong phòng đợi nghe mọi người đấu giá . Mắt gã sáng lên và gã suy nghĩ lung lắm . Ngôi nhà và trại ngựa đã được hai trăm ngàn bảng Anh, các món đồ khác ít ra cũng được năm mươi ngàn nữa, có khi còn hơn, nếu các bức tranh còn lại cũng được giá . Trong đời gã chưa hề có tài sản riêng, mọi thứ làm được đều giao cho tổ chức . Nhưng nay mọi chuyện khác rồi . Gã chụp lấy tay Holly khi cô đi ngang, hồi hộp thì thầm .

"Cái đồng hồ xấu xí khi thế mà cũng được một ngàn . Bố em bảo nó đáng giá lắm nhưng hồi ấy anh không tin . Đấu giá xong là ta sẽ có một phần tư triệu, có khi còn hơn thế ". Mắt Holly thoáng một vẻ khó hiểu nhưng Carlos không để ý . Gã đang chăm chú nghe đấu giá bức tranh đầu tiên, một bức tranh lớn vẻ cảnh một gia đình quyền quý đang dạo chơi trên lưng ngựa . Holly nghiêng đầu nhìn hai người đang thay nhau đặt giá mua bức tranh, nước mắt dàn dụa . Cô nhớ về thời thơ ấu khi cùng em gái và cha mẹ đi xe ngựa tới trường đua Caragh xem cuộc đua lúc hai giờ . Sau cuộc đua cả nhà thường đi picnic trên những bải trống, trước khi về nhà, có hôm lúc đầu trời nắng rất đẹp nhưng sau lại đổ mưa rào làm ai nấy đều ướt . Về tới nhà, mẹ bắt tất cả phải tắm nước nóng, rồi chị em trở xuống phòng chính trong

các bộ váy dài mặc trong nhà . Cả nhà ăn bánh mì, sandwich cá hồi với dâu tây tươi được hái ngay ngoài vườn ướp đường trộn thêm kem và uống thoải mái món rượu ngọt tự làm bằng đậu đen . Holly nghĩ cô phải dành dụm từng xu số tiền sẽ có được để bảo đảm tương lai ổn đinh . Cô còn phải sửa ngôi nhà ở Dublin vào một ngày nào đó . Khi có chồng, có con, cô sẽ mua một căn nhà nhỏ ở nông thôn, cả gia đình sẽ uống trà ở ngoài vườn như ngày cô còn bé . Cô nghĩ đến sự thơ ngây, trong trắng của thời thơ ấu, lòng kinh hoàng trước cuộc sống mà cô phải đương đầu . Gần đây, cô càng nghĩ mình đã trưởng thành, rồi cô sẽ sớm trở nên già dặn hơn cả Carlos . Tương lai sẽ ra sao, cô không hề biết, chỉ biết rằng cô không thể tiếp tục sống như trước đây. Cô càng thấy rõ những ý nghĩ đó là đúng khi Carlos chạy từ phòng khách phía tây, ôm choàng lấy cô .

"Mọi thứ đều được trả gấp đôi! Ít nhất em sẽ có tới ba trăm ngàn bảng . Anh sẽ mua một chiếc Lamborghini màu bạc hoặc đỏ, hay em có thể chọn màu nào tuỳ thích . Rồi chúng ta sẽ mua một căn nhà ở Rome, một căn nhà nhỏ ở ngoại ô như em hằng mơ ước . Từ lâu, anh đã muốn về Rome ."

"Nửa số tiền này là của em gái em, Carlos . Số còn lại em phải dành dụm trong tương lai . Đây là tiền của gia đình, em có trách nhiệm chi tiêu cho đúng mực vì em là người thực hiện di chúc chính của cha em ."

"Em gái em cần tiền để làm gì! Chồng cô ấy giàu lắm ."

"Về mặt pháp lý mà nói, nửa số tiền là của nó . Với lại, làm sao người ta biết được mình sẽ giàu hay nghèo, khoẻ mạnh hay ốm yếu . Vì thế Eira sẽ được nửa số tiền, cho dù giờ đây chồng nó có giàu có đến đâu đi nữa ."

"Anh không thể hiểu nổi em, em chẳng logic tí nào cả . Nhưng thôi ta sẽ bàn sau ."

"Chẳng có gì phải bàn tính cả . Đây là tiền của gia đình và anh chẳng có lý do nào mà dính vào cả ".

Những ngày sau đó, Carlos tận dụng sức hấp đẫn vốn có của mình để quyến rũ Holly, nhưng bối rối nhận thấy cái chết của cha mẹ đã làm cô thay đổi . Trước đây, cô luôn nghe lời gã song nay cô bắt đầu tỏ ra thách thức lại . Gã không đủ nhạy cảm, cũng không phải là một người có thiên hướng gia đình để thông cảm với nỗi đau của Holly hoăc để hiểu ra rằng đời sống cá nhân phóng đãng của Holly và tình cảm gắn bó đến kỳ lạ giữa cô và em gái là hai mảng riêng biệt trong một cá tính phức tạp . Đối với cô, gia đình là một cái gì thiêng liêng, và không ai có thể vượt qua giới hạn để xâm phạm vào được . Ấy vậy mà Carlos đã cố tìm cách để làm như vậy . Hai người cùng nhau đi xem biểu diễn ngựa ở Dublin, sau đó ăn tối tại nhà hàng mà Holly ưa thích bên bờ vịnh, nơi có các món sò và tôm hùm tuyệt hảo . Qua thời gian, Holly đã hiểu hơn về kiểu cách của Carlos . Những trò của gã đều có thể đóan trước được, từ chuyện thề nguyền yêu đương, làm đề nghị làm đám cưới đến những lời thề thốt rằng họ sẽ ở bên nhau mãi mãi ...Vài ngày tới, gã sẽ bắt đầu đòi hỏi và khi không được thoả mãn, gã sẽ nổi cơn thịnh nộ rồi sau đó lại hờn dỗi như một đứa trẻ .

Mọi chuyện chưa kịp bùng nổ thì một việc xẩy đến khiến cho Holly vừa bối rối vừa bực bội . Nó như đóng thêm một chiếc đinh nữa vào cỗ quan tài dành cho mối quan hệ ngày càng phai nhạt giữa cô và Carlos . Cô đang cắt hoa hồng trong vườn chuẩn bị làm túi thơm bằng hương liệu như mẹ vẫn thường làm thì nghe tiếng chuông điện thoại reo . Holly chạy vào thư viện nhấc ống nghe đúng lúc Carlos cũng nhấc máy ở phòng khách trên gác . Cô ngạc nhiên khi thấy đầu kia vang lên một giọng đàn bà . Chất giọng lơ lớ và kiểu cách nói khiến Holly đoán đó là một người HàLan hay Scangdina gì đó . Cô chăm chú nghe, tròn mắt vì những lời đối thoại đầy bí ẩn .

"*Quí bà* sẽ đến vào lúc chiều tối, tại Dun Laoghaire".

"Ở đây mọi chuyện đã sẵn sàng, bao giờ cô đi" .

"Tôi sẽ đến Dun Laoghaire lúc mười giờ, sẽ đi theo con triều nửa đêm . Này, Holly có nghi ngờ gì không đấy ?"

"Tất nhiên là không, có gì mà cô ấy nghi ngờ kia chứ ?"

"Nếu tôi là cô ấy, tôi sẽ không bình tâm đâu ".

"Cô thì hoài nghi với cả bóng mình trong gương, Magrite của tôi ạ ".

"Thôi, hẹn gặp tối nay".

"Tôi sẽ có mặt lúc chín rưỡi, phòng khi cô đến sớm".

Holly nghe Carlos đặt máy và cô cũng bỏ ống nghe xuống . Cô băn khoăn không hiểu Carlos định bày trò gì đây, những lời lẽ kia chứa đựng ý nghĩa gì và người đàn bà đó là ai ? Liệu có phải là người tình của gã không và có phải vi thế mà gã muốn mua một chiếc Lamborghini mới chăng ? Lại còn *Quí bà* là gì mới được chứ ? Cô nhắc máy gọi cảng Laoghaire và phát hiện ra Quí bà là tên một chiếc tàu nhỏ đang trên đường từ Roterdam tới cảng và chỉ neo lại đây hai giờ rồi sẽ trở lại điểm xuất phát . Holly đang định trở ra vườn thì Carlos vào . Gã hỏi, giọng khang khác .

"Bao giờ thì hãng đấu giá sẽ chuyển ngân phiếu đên? "

"Mai hoặc có thể thứ sáu ."

"Holly, anh muốn vay một ít tiền măt.. Trước đây anh chưa từng vay mượn gì em, nhưng giờ anh cần gấp . Trước mắt là hai chục ngàn bảng ."

"Em xin lỗi, nhưng em không thể cho anh vay ."

"Vậy thì cho vậy ".

"Không đươc, anh Carlos ạ". Họ đứng đối mặt với nhau, mặt Carlos đầy giận dữ còn Holly thì tái đi, nhưng kiên quyết . Carlos bắt đầu nói với giọng cứng rắn và đầy vẻ hăm doạ như thường lệ rồi ngạc nhiên thấy Holly tỏ ra rất bướng bỉnh . "Nếu không đưa tiền cô sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa . Có la chuyện quan trọng, tôi mới xin cô . Xưa nay tôi đâu có xin xỏ gì ngoài việc chung đụng với cô ?"

"Tôi không muốn cãi vã với anh . Tôi không thể đưa tiền cho anh, vậy anh muốn làm gì tuỳ ý ."

"Được rồi, tôi sẽ xếp vali ngay ."

"Anh cứ đi đi và nhớ đừng bỏ quên cái gì để phải quay lại ."

Bực bội về Carlos dám đòi khoản tiền do gia đình cô để lại, Holly cảm thấy trong mình xuất hiện một sức mạnh, một chủ định mới . Cô nghĩ tới người đàn bà vừa gọi điện thoại, ngạc nhiên thấy lòng mình nhẹ nhõm chứ chẳng hề có cảm giác ghen tuông gì . Và nhận thấy muốn quan hệ của cô với Carlos cũng đã nên chấm dứt . Cô làm con rối của gã như vậy đã đủ rồi . Holly quay về phòng, chợt nghe tiếng Carlos nói chuyện với ai đó . Nhìn ra, cô thấy đó là người đàn ông có dáng vẻ khoẻ mạnh cô đã gặp ở ngân hàng . Cô chào với ra.

"Xin chào ông Ackroyd, có chuyện gì vậy ?"

"Ông Hamid bảo tôi đến làm giấy xác nhận pháp lý đề phòng trường hợp tai nạn đột tử" Holly chạy vội xuống gác . Cô đứng sừng sững nhìn Ackroyd trong bộ áo khoác kiểu Ái Nhĩ Lan đang nói chuyện với Carlos, đã mặc sẵn bộ đồ đi môtô, tay cầm chiếc roi mà gã vẫn dùng để đánh cô . Cố giữ giọng bình tĩnh,

Holly mời Ackroyd vào phòng khách và yêu cầu cho xem các văn bản ông ta đem đến . Carlos bỏ ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại .

"Tôi sẽ ký . Nhưng tài sản để lại sẽ giành cho em gái tôi, Eira Memeakin, địa chỉ của cô ấy là số 8, đường Redburn, London".

"Tôi sẽ điền vào mẫu để cô ý, cô Malley ạ"

"Nửa số tiền phải được chuyển ngay lập tức tới tài khoản của em gái tôi ở ngân hàng Barclay, đường King . Số còn lại tạm đặt vào tài khoản của tôi . Nếu tôi có mệnh hệ gì, tôi nghĩ là Eira sẽ tiếp nhận và có thể rút tiền không khó khăn phải không ?"

"Tất nhiên rồi . Tôi nghĩ là cô đã hành động đúng, kiên quyết giữ món tiền của gia đình, dù người tình của cô có thể bực bội".

"Anh ta không phải là người tình của tôi".

"Cô nói sao? Anh ấy bảo vậy mà".

Holly tiễn Ackroyd ra về . Đóng cửa lại, cô gọi quản gia vào thu xếp đồ đạc của Carlos và cho một xe tải chuyển ra cảng Dun Laoghaire đợi con tàu *Quí Bà* . Một giờ sau, Carlos trở lại với cả một xe đầy hoa hồng, đổi giọng dịu dàng, khiến Holly lưỡng lự . "Holly, anh không muốn chấm dứt quan hệ giữa chúng ta . Bao năm nay ta đã vui buồn bên nhau. Hãy thứ lỗi cho anh. Anh sẽ không đòi tiền nữa". Carlos theo dõi rất chặt, dò đoán tâm trạng cô khi nắm lấy tay cô. Carlos băn khoăn, làm sao mà cô biết được con tàu sẽ đến Aixlen cùng lúc triều lên đêm nay và nghĩ cách xoay xở ra sao để khi dứt quan hệ với cô, tương lai gã vẫn được bảo đảm .

Còn Holly đang gần như dỗ dành thuyết phục con người nguy hiểm rằng, dù cô biết vô số bí mật tội lỗi của gã, cô sẽ không tố cáo, bất kể quan hệt giữa hai người xấu tới đâu . Cô nhắm mắt lại khi Carlos hôn cô, lòng biết rằng sự tan vỡ là không thể tránh

khỏi nhưng lo lắng với câu hỏi liệu mối quan hệ này có chấm dứt một cách an toàn không ?

Chương 21

Sarah, Paris – Venice, Nov, 1974

Sarah bước lên chuyến tàu nhanh Venice. 1 nhân viên mặc đồng phục đưa cô tới khoang dành riêng. Mở cửa cô thấy trong khoang đầy hoa hồng. Trong chiếc xô bằng bạc đựng đầy đá là 1 chai sâm banh Don Perginon mà cô ưa thích, trên khay có sẵn 2 chiếc ly pha lê. Đang định quay ra hỏi xem ai đã gửi những thứ này đến, cô thấy đối diện với mình là Vieri.

"Anh nghĩ em thích những sự ngạc nhiên, có thể là em muốn cùng anh đi Venice. Anh cũng định về nhà vài ngày."

Cô khóa cửa rồi ngả vào vòng tay anh.

"Em tưởng anh đã quên em mất rồi. Lâu quá đi mất." Cô dụi vào ngực anh, nhắm mắt sung sướng nghe anh trả lời.

'Anh biết em rất bận. Em đang làm chủ Moulin Rouge cùng với Castelli, ngoài ra còn gì nữa có trời mà biết được. Em đã trở thành bà chủ lớn rồi và từng giờ từng phút anh càng cảm thấy ghen tuông nhiều hơn. Nhưng giờ anh đã ở đây, anh sẽ chiến đấu để giành lấy em, như các kị sĩ cổ xưa chiến đấu trên con ngựa trắng của mình vậy."

"Anh nói lại đi, hãy nói là anh đang ghen."

"Rất ghen! Nhưng giờ Castelli đang ở Paris còn anh đang ở đây với em. Ngày mai anh sẽ cho em xem 1 thứ, thậm chí có thể khiến em quên cả Moulin Rouge."

"Thế anh ko sợ Umberto sẽ hại anh sao. Ông ta cho người theo dõi em trên tàu đấy."

"Anh có người của mình trên tàu và người đó sẽ làm thằng cháu của Castelli ko còn thời gian đâu mà theo dõi chúng ta.'

Họ ăn món súp rùa, thịt dê nướng phủ đầy nước sốt và món đậu trộn kem. Đám hầu bàn đi đi lại lại trong khi con tàu vẫn lao nhanh trong đêm tối. Gương mặt họ lộ vẻ mệt mỏi song rõ rang họ vẫn chăm chú nhìn cặp tình nhân đang say đắm bên nhau. Sarah giải thích lí do đi Venice.

"Em gặp Aljredo để lo phục trang cho vở kịch sẽ trình diễn tại Bal Tabarin, Thứ 7, em phải trở lại Paris để khai trương 1 câu lạc

bộ mới."
"Câu lạc bộ gì thế?"
"À, 1 tiệm rượu nhỏ cùng mua với Moulin Rouge, em đặt tên là Cửa Xanh và bọn em đang cố biến nó thành 1 câu lạc bộ đặc trưng Ailen. 1 cửa hàng gần công ty du lịch Ailen đã giúp mua các trang thiết bị nội thất, từ đồ pha lê Waterjord đến các loại vải lanh có thêu quốc huy Ailen."
"Thế còn Moulin Rouge?"
"Dịp Noel sẽ bắt đầu khai diễn. Em định cố gắng phục hồi tiếng tăm trước đây của nó và cho thuê các vũ nữ nổi tiếng nhất Châu Âu tham gia buổi diễn vũ điệu cancan .

"Em làm anh thất vọng, anh đang trông đợi 1 thứ gì mới thì em lại cho diễn vũ điệu cancan."
"Đến Moulin Rouge, mọi người mong được xem quá khứ tái hiện. Em sẽ làm vậy"
"À, tại sao em ko đưa văn bản mua bán cho luật sư của em kiểm tra?"
Sarah nhìn Vieri, ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ. Rõ ràng anh đã cho điều tra trước.
"Làm sao mà anh biết em ko đưa?"
"Sarah thân yêu, anh đã học từ Castelli rất nhiều và anh cũng luôn theo sát em như hắn vậy. Chỉ khác; anh theo dõi để bảo vệ em còn hắn là để chiếm giữ em. Văn bản mua bán có 1 câu chắc chắn là em chưa đọc: Bất cứ lúc nào Castelli cũng có thể đòi số tiền 250 ngàn Sarah vay, nếu ko trả được Sarah sẽ phải bồi thường bằng toàn bộ gia sản của mình ở Paris."

Sarah lắc đầu, ko tin vào tai mình nữa.
"Em ko thể tin được. Umberto ko thể làm thế đối với em, ko thể. Nhưng thôi, em ko muốn nghĩ tới chuyện đó, em sẽ giải quyết khi về đến Paris."
Vieri mỉm cười rót sâm banh ra ly. Rõ ràng Sarah đã quá tin gã Sicily ấy và niềm tin đã bị phản bội. Anh nói giọng hối lỗi.
"Anh đã mang vào khoang đầy hoa,sẵn sàng cùng đi chơi với em trong cả tháng và báo cho em 1 tin mừng khi đến Venice. Vậy mà anh lại cho em hay 1 chuyện khó chịu như vậy. Sarah, lẽ ra

em ko nên tin hắn. Hắn có giá của hắn, đó là sự tự do của em. Phỉa nói rằng em tự kiềm chế rất khá. Cậu Elio nói rằng thế nào em cũng hét lên khi biết tin này."
"Em ko bao giờ la hét cả và nếu đúng là Umberto làm điều đó thì em ko bao giờ tha thứ cho ông ta"
Vieri hôn lên những ngón tay cô.
"Anh hy vọng em sẽ tha thứ cho anh về cái tin này chứ?"
"Em rất mừng là anh đã báo cho em, bây giờ và sau này cũng vậy."
"Tính cách em cũng khá kỳ quặc. Em là người tình của 1 người và chẳng tìm cách thoát khỏi hắn trong khi em yêu anh. Thật khó hiểu."
Sarah tỏ ra bực mình về nhận xét của Vieri
"Anh cũng chưa hề bỏ nhiều công sức theo đuổi em và như vậy, em ko thể rời Umberto. Ông ta tồn tại thực, ko phải là giấc mơ. Em ko phải loại đàn bà sống bằng mơ mộng."
"Ngày mai anh sẽ làm em mơ mộng, sẽ mơ như chưa từng biết mơ là gì."
Anh hôn cô như đã từng hôn những ngày trước khi thảm họa xảy ra với anh. Anh xiết chặt cô, nhịp tim 2 người hòa vào nhau. Thân hình cô nhỏ nhắn, mềm mại làm anh cứ muốn ghì lấy mãi, nhưng giờ chưa phải nơi, phải lúc. Anh phải đợi thêm vài tiếng nữa.

D. H. Lawrence đã gọi Venice là thành phố "nhớp nháp, đáng ghét" nhưng trong ánh sang mờ ảo của buổi sớm mùa đông, Sarah thấy thành phố rất đáng yêu. Mặt vịnh ngập trong sương trắng mờ mịt, xa xa có thể thấy bóng dáng lờ mờ của những tòa nhà Canaletto bất tử. Ở cổng ga cóa 1 tấm bảng lớn ghi dòng chữ rất đặc trưng Venice Tôi chỉ tính những giờ vui vẻ
Và xung quanh, tiếng ồn ào của thành phố buổi sớm đã bắt đầu vang lên : từ tiếng những tấm sắt lót cầu đến tiếng đám dân chài, vừa hò hát vừa chèo thuyền. Sarah ngắm những người dân Venice đứng tán gẫu ngoài tiệm cà fê, dáng điệu lề mề, với giọng nói khác hẳn bất kì địa phương Itali nào khác. Cô lắng nghe từng hồi chuông nhà thờ vang vọng hòa vào nhau và lẫn vào đó, tiếng những chú mèo, vốn rất nhiều ở đây, đang ngao ngao

ngoài cửa hàng bánh rán, hy vọng ai đó sẽ ném cho 1 miếng.
Xe ngựa của gia đình Aldobrandini đã đợi sẵn đưa họ về lâu đài bên bờ vịnh. Sarah tự nhủ mình đến Venice vì công việc, chuyến đi này ko phải là 1 chuyến nghỉ mát, cũng chẳng phải tuần trăng mật. Nhưng ko khí lãng mạn đã lôi cuốn cô, như đưa cô vào 1 giấc mơ, khi chăm chú nhìn theo tay Vieri giới thiệu 1 vùng thắng cảnh. Cô thích thú nhìn những con cá lớn ngoài chợ, bên cạnh những chú rùa biển bị lật ngược, rồi cá hồi, bạch tuộc và những xâu cua biển luộc đỏ rói trông thật ngon mắt... Chỉ vài phút sau Sarah đã quên hẳn Umberto và đâm mê mẩn với thành phố như đã mê Vieri từ ngày xửa ngày xưa.
Lâu đài của gia đình Aldobrandini được xây cất theo lối địa phương, sàn lót gỗ hồng, các pjòng tắm đều ốp đá cẩm thạch. Các bức tranh tường của họa sĩ Mengazzi – Colona, bị phai mờ theo năm tháng càng làm cho ngôi nhà có vẻ cổ kính. Trong tất cả 20 phòng của lâu đài đều có các bộ đèn chum với tổng số 2000 ngọn nến, thắp sang toàn bộ khu nhà. Khung cảnh thật rực rỡ nhưng vẫn giữ được không khí gia đình đầm ấm đặc trưng của Venice.
Sarah quay về phía Vieri, vẻ mặt ngạc nhiên và sung sướng.
“Đây quả là chốn thần tiên.”
Tít ngoài góc vườn có 1 ngôi nhà nghỉ, mái lợp pha lê. 3 mặt tường cũng bằng pha lê, còn mặt thứ 4 và sàn nhà đều làm bằng gỗ tuyết tùng vẫn còn thoang thoảng hương thơm. Ngôi nhà này là của bố Vieri xây cho người tình, người rất yêu Venice như thể chính bà là người trong gia đình Aldobrandini vậy. Nhìn xung quanh, Sarah nhận thấy đồ đạc tuy đơn giản nhưng rất sang trọng. Sàn trải 1 tấm thảm làm theo lối thủ công màu vàng xen màu hổ phách. Bàn ghế kiểu cổ khảm ngà voi và xà cừ. Chiếc giường ngủ phủ sa tanh cổ Ba Tư được 1 người trong họ Aldobrandini thích viễn du mua về. Sarah nhìn Vieri rồi nói 1 cách thành thực.
“Em nghĩ nhà nghỉ này thật tuyệt nhưng với bản thân em đó ko phải là điều bất ngờ vì nó nằm trong nhà anh mà.”
“Ko, ngôi nhà này là của em. Hôm qua anh đã ký giấy tặng em đấy.”

Sarah đứng lặng, có thể như vậy được chăng? Vieri tặng cô 1 phần ngôi nhà của chính mình? Cô lúng túng tìm câu trả lời
“Elio có biết chuyện này ko?”
“Tất nhiên, cậu ấy đồng ý như vậy
“Em ko thể tin được, nhà nghỉ này là 1 phần trong lâu đài Aldobrandini. Tại sao anh lại làm như vậy”
“Em nghĩ là vì sao nào? Em có thể ngủ ở đây nếu em thích. Anh hy vọng em cũng thích phòng ngủ này như anh.”
Ánh mặt trời buổi sáng chiếu qua các bức tường và mái bằng pha lê có điểm những hình chạm khắc, để bên ngoài ko nhìn thấy, làm chúng thật rực rỡ, tuyệt diệu. Sarah đứng nhìn ra mặt vịnh lăn tăn sóng, cố hình dung ra buổi đêm, khi sương mù phủ khắp thành phố, nhà nghỉ này trông sẽ ra sao? Lúc đó, nó hẳn sẽ giống như 1 chiếc đèn lồng khổng lồ, lơ lửng trong không trung, 1 hòn đảo tuyệt diệu nơi tình yêu sẽ nở hoa.
Sarah quay lại ôm choàng lấy Vieri .
“Hôm nay ta ăn tối ở đây nhé.’
“Được! Anh sẽ bảo đầu bếp đến để em đặt món. Còn bây giờ thì tài xế đưa em tới văn phòng Alfredo kẻo em muộn mất rồi.”
“Hãy hôn em đi, Vieri”
Nắm lấy tay Sarah, Vieri kéo cô vào lòng, hôn cô như đang trong mơ. Sarah phập phồng chờ đợi tình yêu mà cô trông đợi bấy lâu. Anh hôn cô lần nữa, cô như mê đi, ko kìm chế nổi mình, nhưng cô biết phải chờ đợi, ít nhất là tới đêm nay.

Cả ngày hôm đó Sarah làm việc với Alfredo, xem những kiểu trang phục thiết kế cho vở diễn. Sau đó, Alfredo đưa cô tới xưởng may của Fosse, bạn anh, nơi sẽ may các bộ trang phục với những thứ vải đặc biệt do công nhân của họ tự dệt lấy. Nhìn những tấm lụa mang sắc cầu vồng, Sarah nghĩ, hoặc là vở diễn sẽ thành công lớn, được hoan nghênh nồng nhiệt hoặc sẽ là 1 thất bại gây tốn kém nhiều nhất trong lịch sử sân khấu những năm gần đây. Cô lắng nghe Fosse kể về 1 vở mới dang diễn thử ở 1 rạp hát trong thành phố. Các diễn viên bao gồm toàn cựu phạm nhân từng bị giam giữ tại nhà tù Mondena. Họ cá tài năng rất phong phú, từ khả năng lĩnh xướng Opera đến tài móc túi lành nghề nhất Châu Âu. 1 người trong bọn họ đã tự chứng

minh bằng cách nẫng nhẹ chiếc vòng trên tay 1 bà bá tước mà bà ko hay biết gì. Sarah bật cười vui vẻ, cô nghĩ những người dân cao quý của Paris hẳn sẽ thích 1 vở kịch mà diễn viên toàn là tội phạm. Cô cho đặt chỗ xem vở diễn vào tối hôm sau, trước khi lên tàu về.
Xong xuôi công việc, Sarah đi dạo loanh quanh trong thành phố, thích thú ngắm nhìn cảnh sinh hoạt: Những đứa trẻ ngồi đợi ở chiếc bàn trên hè phố, đá đá mũi giầy như thói quen từ xưa của người Venice, những tòa tháp Byzantine cao lừng lững với những chiếc ban công có lan can chạm hoa bằng đá in hình xuống bóng nước trong xanh, các vị tu sĩ vội vã đi qua, tấm áo choàng đen trắng của họ nổi bật trên nền tường gạch tươi hồng của các tòa nhà. Thành phố này từ khi mới sinh sôi đã là 1 nơi buôn bán. Nay nó càng nổi tiếng vì vẻ đẹp quyến rũ và tính thật thà của dân chúng, những người luôn tỏ ra cảm thông, chu đáo với du khách tới thăm.
Đêm đầy sương,tòa nhà nghỉ rực sang với cả ngàn cây nến, trông giống như 1 chiếc đèn lồng pha lê treo giữa ko trung. Chiếc bàn ăn phủ khăn trắng toát, viền quanh là những dải kết hoa hồng điểm hoa trà. 1 cơn gió thoảng qua làm các ngọn nến lay động. Sarah ngồi đối diện Vieri, ko dám tin rằng đời cô lại có dịp ngồi trong 1 khung cảnh lãng mạn như thế này và sau này cũng sẽ khó có thể lặp lại được. Họ dùng 1 bữa ăn nhẹ với thứ rượu vang tuyệt hảo nhưng Sarah ko hề chú ý, chỉ chăm chú theo dõi ánh mắt Vieri. 2 người đều nói rất ít. Mãi đến khi xong bữa, cùng ra ngoài hành lang nhìn ra vịnh, Sarah nâng tay Vieri lên hôn và nói.
“Ở đây thật tuyệt, em sẽ ko bao giờ quên.”
“Em sẽ đi lại Venice thường xuyên nên sẽ ko quên được đâu. Đây là nhà của em – em nhớ chứ?”
“Em vẫn ko thể tin nổi.”
“Anh muốn được yêu em hơn mọi thứ quý báu nhất trên đời nhưng ko biết anh có làm em thất vọng ko. Từ khi bị bắt cóc, người anh cứ như ko còn là của anh nữa.”
Vieri đưa Sarah về phòng ngủ, hôn nhẹ lên vai cô. Sarah ngạc nhiên thấy anh bấm 1 nút nhỏ, toàn bộ phần mái của phòng

ngủ biến mất, để lộ trời đêm Venice cao thẳm điểm những ngôi sao lấp lánh. Vieri quay lại, ghì xiết cô vào lòng, thân hình họ quấn lấy nhau ngả lên đệm giường êm ái. Vieri lần tay mở những chiếc móc trên áo cô, nói trong hơi thở gấp gáp.
“Anh yêu em lắm, Sarah ạ. Em làm anh sợ hãi chính những cảm xúc của mình. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy như vậy.”
Sarah nghe tiếng bộ váy của cô rơi nhẹ xuống sàn. Vieri ngây ngất ngắm thân thể trần truồng tuyệt vời đang hiện hữu trước mắt. Sarah ùa vào lòng anh và họ cùng bị cuốn đi với những cảm xúc yêu đương tột đỉnh. Với họ, thế giới ngoài kia ko còn tồn tại nữa.
Đêm vắng lặng chỉ còn nghe tiếng sóng vỗ lách cách vỗ bờ. Vieri trở dậy, ngắm nhìn mê mẩn thân thể người đàn bà nằm bên, ngây ngất trước những đường cong tuyệt mỹ đầy hấp dẫn như tượng tạc. Anh hôn lên vai cô, nhè nhẹ kéo cô vào lòng. Sarah mở mắt, vẫn còn lơ mơ trong giấc ngủ. anh nhìn cô âu yếm.
“Đêm nay là đêm đẹp nhất trong đời anh. Anh yêu em ko lời nào nói hết.Anh rất hạnh phúc. À, mà anh phải thú tội đây. Anh đã cho hủy vé đi Paria của em để ta có thể cùng ở bên nhau 1 đêm nữa. anh hứa sẽ lái xe đưa em về Paris đúng thứ 7. Còn bây giờ ta hãy đi bơi.”
“Nhưng nước vịnh bị ô nhiễm đấy. Xin lỗi nếu em đã tỏ ra ko lãng mạn.”
“Đúng vậy, nhưng anh có 1 nơi lý tưởng hơn nhiều.”
Vieri ấn nút tường và sàn nhà mở ra, để lộ 1 chiếc cầu thang cổ bằng đá. Anh đỡ Sarah bước xuống, nhìn vẻ mặt cô khi anh bật đèn và phía dưới lộ ra 1 hồ tắm hình trái tim, phía trên là 1 dòng thác giả xinh xắn

“Anh cho xây hồ bơi này để tặng em đấy. anh nhớ có lần em bảo rất thích nước. Trước đây là hầm rượu, phía bên kia là cầu thang ngầm dẫn sang nhà chính. Anh nghĩ ông cụ cố nhà anh dùng con đường này để bí mật sang với người tình.”
“Nào ta bơi đi.”
“Để anh đi đặt điểm tâm. Ta sẽ ăn ngoài hành lang, nhìn cảnh mặt trời mọc trên biển. Cảnh đẹp lắm.”
Khi Vieri trở lại, anh thấy Sarah đang thả thân thể đẹp như

tượng của cô trên mặt nước. Anh nhào xuống, bơi tới cạnh cô. Họ quấn lấy nhau, chìm xuống đáy rồi lại trồi lên, sặc sụa, cười vui vẻ. Anh hôn cô âu yếm và đợt sóng tình yêu lại 1 lần nữa cuốn họ đi.
Họ lên dùng điểm tâm. Sarah chăm chú nhìn Vieri. Cô biết cuối cùng thì anh cũng trở lại hoàn toàn vui vẻ, thoải mái như xưa. Cô với sang nắm lấy tay Vieri
"Trông anh có vẻ thư thái quá, hy vọng là do có em."
"Đúng vậy. và em biết điều đó mà."
Ngày hôm đó quả là tuyệt vời với Sarah. Cả ngày cô cùng Vieri đi thăm thành phố, rồi ra vịnh trên chiếc tàu du lịch của gia đình Aldobrandini. Venice, nhìn từ ngoài vịnh vào, càng đầy vẻ quyến rũ. Sarah thầm nhủ những phong cảnh tuyệt vời đặc trưng Venice này rồi sẽ đọng lại mãi mãi trong cô.
Tối đến, họ đi xem vở diễn của các cựu tội phạm nhà tù Mondena. Vở hài kịch và tài năng diễn xuất điêu luyện tới mức bất ngờ của họ đã làm 2 người cười đến chảy nước mắt. Sarah lập tức ký ngay hợp đồng thuê cả đoàn tới biểu diễn trong 3 tháng tại Bal Tarin, với lòng tin rằng đây sẽ là vở diễn thành công nhất trong mùa diễn tới. Phấn chấn với viễn cảnh tươi sang, cô dựa vào vai Vieri, cùng anh trở về lâu đài, khuôn mặt rạng rỡ mãn nguyện. Tình yêu đã làm cả con người cô đổi khác. Say sưa với tình cảnh của chính mình, cô chẳng hề để ý tới 2 gã đàn ông theo sát cô từ nãy giờ, ngoài ra còn có 1 người khác nấp sau cánh cửa đối diện. Cô chẳng hề để ý thấy gì ngoài cảm xúc yêu đương đang tràn ngập trong lòng.
Sớm hôm sau, người hầu xếp hành lý của Sarah vào xe rồi lùi lại cúi chào trong khi chiếc xe lao nhanh ra khỏi cổng. Vieri quàng tay qua vai Sarah, lòng dậy lên 1 cảm giác nuối tiếc, thứ cảm giác anh luôn có khi nhìn căn nhà thân yêu của mình lùi xa, chìm dần trong sương. Anh ngắm nhìn Sarah và cũng thấy cô có 1 vẻ buồn buồn, nuối tiếc. 1 đám bồ câu trắng bay tung lên trước mũi xe họ, 1 điềm may theo quan niệm dị đoan của Venice. Anh nắm tay Sarah, hôn lên vành tai cô.
"Anh rất mừng là em đồng ý đi xe với anh thay vì đi tàu. Ít ra anh cũng tránh phải gặp Castelli ngoài ga."

“Rồi thì em cũng phải gặp thôi.”
“Hắn sẽ ko nổi điên ở phòng em trước mặt bà vú và Lexy chứ?”
“Ai biết ông ta sẽ làm gì. Ở ông ta ko phải mọi thứ đều lường trước được.”
“Nếu em muốn, anh sẽ ở ngay căn phòng trên đại lộ Foch. Chỉ cần em gọi điện anh sẽ đến ngay. Sarah, hãy cố kiên nhẫn với Castelli. Có Chúa chứng giám, xưa nay em vẫn đợi anh nhưng em phải tìm cách thoát khỏi thằng cha đó. Sẽ mất ít lâu và em phải rất thận trọng, nhưng đó là điều cần phải làm.”
“Anh sẽ đợi em chứ?”
“Tuần tới, anh phải đi California, và phải ở đó khoảng 18 tháng. Anh muốn đón em cùng Lexy sang đó nghỉ 2 tháng hè còn dịp Noel và lễ Phục sinh anh sẽ về Venice khi Lexy được nghỉ lễ. Gia đình anh vừa mua 1 số bất động sản ở California và anh có trách nhiệm dàn xếp sao cho mọi việc ổn thỏa với đà xây dựng đang phát triển mạnh ở khu vực lân cận. Với lại, anh nói thực, anh ko thể chịu đựng nổi nếu biết ở Paris em vẫn đi lại với thằng cha đó. Anh chỉ là con người bình thường và anh đang yêu, vì thế mà anh muốn có được mọi điều mà người ta mong muốn khi yêu, và em chắc cũng vậy. Anh trông cậy vào em trong việc giải quyết dứt Castelli. Nếu em ko làm được điều đó tất cả chúng ta sẽ bị nguy hiểm và sẽ chẳng bao giờ có được 1 cuộc sống gia đình bình thường. Hãy dứt điểm mọi chuyện, Sarah ạ, rồi ta sẽ cùng nhau bắt đầu 1 cuộc đời mới.”
“Anh đang cầu hôn em đấy à, Vieri?”
“Anh đang nói hết sức nghiêm chỉnh, thành thật. Chừng nào Castelli ra khỏi cuộc đời em anh sẽ cầu hôn.”

Sarah vào phòng mình, chạy vội ra cửa sổ nhìn theo chiếc xe của Vieri đang khuất dần. Chưa bao giờ cô thấy cô đơn, mệt mỏi và thấp thỏm như lúc này. Đồng thời lòng cô lại rộn lên nhớ lời Vieri nói anh sẽ cầu hôn khi cô thoát khỏi Umberto. Nhưng làm sao có thể giải thoát đây? Sarah lắc đầu, tự hỏi câu hỏi cô đã đặt ra hàng ngàn lần nhưng chẳng 1 lần tìm ra câu giải đáp. Tìm cách làm dịu lòng mình, Sarah đi vào phòng Lexy. Cô thấy phòng trống ko, chiếc giường nhỏ của Lexy chưa hề có dấu

người nằm. cô chạy hết phòng này sang phòng khác nhưng chẳng thấy Lexy và bà vú đâu cả. cô trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế, trấn tĩnh. Sau vài giây, cô nhấn máy gọi Benedetti và hoảng lên khi ông ta trả lời.
“Lexy và bầ vú đang ở nhà Umberto, hãy cố bình tĩnh, Sarah ạ.”
“Thế họ ở đó làm gì?”
“Cô biết tính Umberto mà. Ông ta muốn chứng tỏ cho cô rằng, nếu ông ta muốn, Lexy có thể biến mất trong tích tắc. Hiện tại mọi việc với Lexy đều an toàn, bà vú Mitzi chẳng rời con bé nửa bước nhưng tôi chưa bao giờ thấy ông ta nổi khùng đến mức ấy. Thế vì sao cô lại bỏ đến ở nhà Vieri?”
“Tôi hoàn toàn tự do và tôi yêu anh ấy. Tôi phải làm gì đây, Mario? Umberto sẽ biết ngay là tôi đã về.”
“Hãy gọi điện cho ông ta và đợi ở nhà.”
“Tôi muốn Lexy trở về ngay bây giờ. Tôi ko cho phép dùng Lexy để gây sức ép với tôi.”
“Trước mắt phải tạm chấp nhận, Sarah ạ. Umberto đang rất ko bình thường. Tôi khuyên cô đừng nổi nóng mà hỏng việc.”
“Gì tôi cũng dám làm. Lexy là con tôi.”
Sarah chạy xuống nhà gọi taxi chở đến nhà Umberto trên đường Bos de Boudogne. Trong đầu cô ko còn ý nghĩ nào khác ngoài việc đòi lại con gái. Nghĩ đến hành động của Umberto, cô như nổi điên, lo lắng cho Lexy. Chắc con bé sợ lắm khi bị bắt đến nhà 1 người mà xưa nay nó vẫn ghét.

11h30’ đêm, xe dừng lại trước nhà Umberto. Sarah lao đến cửa, rung chuông. Sốt ruột, cô đấm thùm thụp vào cửa.. 1 lúc sau cửa mở và đứng đó là Umberto. Bộ dạng của hắn làm Sarah sửng sốt: Mắt quầng đỏ, râu ko cạo, lởm chởm, dáng lảo đảo. Hắn nhìn cô ngạc nhiên, rồi mở cửa, giọng mỉa mai.
“Cuối cùng cô cũng đã về. Sao vậy? Trên giường hắn ko thể làm cô thỏa mãn chứ gì?”
Bất thần hắn tát cô 1 cái thật mạnh, trút cả vào đấy những đau đớn, chua cay và sự nhục nhã mà hắn đã gắng chịu bấy lâu. Máu trên mũi cô tuôn ra, Umberto chạy đến mặt hối lỗi, lóng ngóng tìm cách đưa cô lại ghế nhưng bị cô đẩy ra.

“Hãy tha thứ cho tôi, Sarah. Em làm tôi phát điên lên.”
“Ông giữ con gái tôi. Tôi cho ông 5’ để đưa con bé xuống nhà, ra chiếc taxi đang đợi ngoài kia. Quá thời hạn đó, tôi sẽ gọi điện cho tất cả báo chí biết và cho tất cả cảnh sát khu này tới tóm cổ ông. Hãy dừng cái trò rền rĩ của ông lại, đi gọi con bé và đừng bao giờ động vào nó nữa.”
“Sarah, tôi muốn nói chuyện với em.”
“Sáng mai đến văn phòng tôi, ta sẽ nói chuyện. giờ hãy đưa con gái tôi ra đây. Ông còn 4’ nữa.”

Trong đêm tối tĩnh mịch,trong phòng riêng của mình, dưới mái nhà mình, Sarah đứng nhìn con gái ngủ, đứa con mà cô yêu hơn bất cứ gì khác trên đời. cơn hoảng loạn vì con gái mất tích đã làm mọi chuyện rắc rối với Umberto lên đến đỉnh điểm và Sarah cuối cùng đã đi đến quyết định. Ngoài sân, người của Umberto vẫn đang lảng vảng, còn sáng mai cô sẽ khởi đầu 1 công ty quốc tế lớn mang tên cô: Công ty quốc tế Hallam. Cô trầm ngâm suy nghĩ về tương lai, nếu may mắn cô sẽ vận động được “những người nhỏ bé” góp đủ vốn để trả nợ cho Umberto. Các khoản nợ của cô, sau khi tu sửa Moulin Rouge và 2 tiệm nhỏ, lên tới 3 triệu rưỡi Frăng. Nghĩ đến khả năng thất bại, mất tất cả, Sarah toát hết mồ hôi, mặc dù bên ngoài trời đêm đang giá lạnh. Từ lâu, Umberto luôn là người đảm bảo mọi sự an toàn, yên ổn cho cô. Giờ đây, lần đầu tiên, cô hoàn toàn phải tự lo 1 mình. Chừng nào còn nghe lời Umberto, cô còn được bảo vệ. từ giờ phút này,mọi sự bảo vệ và cái cảm giác yên ổn quý giá ấy đã ko còn nữa.
Sarah ngồi cân nhắc, tìm cách làm cho Umberto dịu lại và giữ nguyên tình trạng như hiện nay cho tới khi cô có đủ sức để hoàn toàn tự lập, thậm chí thoát khỏi ảnh hưởng của hắn nữa. Umberto rất chú trọng tới thể diện, cô biết cô phải giữ mối quan hệ bè bạn bên ngoài để hắn khỏi mất mặt với chiến hữu. cô cũng biết rõ mối quan hệ ân ái với Umberto phải chấm dứt và nếu muốn cùng con yên ổn ở Paris, cô sẽ phải đấu tranh hết sức căng thẳng. Cô ko có cái kinh nghiệm dày dặn của Umberto về mặt bên kia, mặt trái của cuộc đời, và hầu như chẳng biết chút gì trong việc đương đầu với cả 1 guồng máy bạo quyền, nơi mà

phương châm hành động là bạo lực. Nhưng cô phải làm gì cần làm, cũng như cách xưa nay của cô vậy.
Sáng sớm, Sarah vào phòng Lexy, ôm chặt con vào lòng.
“Con khỏe chứ, con yêu?”
“Về nhà con thích lắm. Ông Umberto bảo con đi chơi nhà ông ấy. Ông ấy làm món mì Spaghetti mà lại có cả cá nữa mẹ ạ. Ông ấy quát tháo mọi người và hút xì gà liên tục đến lăn ra ốm. Con và vú Mitzi sợ lắm.”
“Bây giờ con đã về nhà rồi.”
“Ta đến câu lạc bộ ăn trưa mẹ nhé. Con muốn bảo bà Berthe làm món gan rán.”
“Mẹ yêu con quá, con gái cưng của mẹ!”
“Con cũng yêu mẹ. Con sẽ ko đi chơi ở nhà ông Umberto nữa đâu.”
“Được rồi, con dậy đi, mẹ con ta ăn sáng rồi dẫn con Bruin ra công viên cho nó chạy 1 chút.”

Chương 22

Mary-Ellen, Seville, mùa hè 1976

Người ta đến khiêng đi chiếc bàn dài hai mươi bộ trong nhà, rồi bức tranh nổi tiếng của Velázquez đã có từ nhiều thời nay. Tên bức tranh là Những cái đầu của hội nghiện rượu. Mary-Ellen nghĩ lẽ ra gọi nó là Những cái đầu của hội cờ bạc thì đúng hơn, vì bức tranh là của Luis. Đây đã là lần thứ ba người ta đến nhà khiêng đồ đi bán đấu giá để trả các khoản nợ của chồng cô và lần này là khủng khiếp nhất. Mary-Ellen khiếp đảm đứng nhìn những bảo vật của gia đình nối đuôi nhau ra đi. Bức tranh cuối cùng được gỡ xuống cũng là lúc trời sập tối. Và đằng sau cánh cửa những người phu khuân vác vừa đóng sập lại chỉ còn mấy chiếc giường ngủ, quần áo lộn xộn, chỏng chơ mấy chiếc ghế và một chiếc bếp lò bởi quá nặng nên không khiêng đi được.
Sáng hôm sau, đang tha thẩn quanh nhà, Mary-Ellen nghe thấy tiếng chồng cô oang oang từ ngoài cổng vọng vào. Cô nhìn ra, thấy Luis đang kéo cả nửa tá bạn bè đến uống rượu phino ở bậc tam cấp. Cô biết rồi họ sẽ đánh bạc tới tận trưa, nghĩ bụng không rõ có còn đủ dao, nĩa cho bọn họ ăn trưa không? Tệ hơn,

biết đâu Luis lại đem cả ngôi nhà này ra đánh bạc không chừng.
Trở về phòng, Mary-Ellen mệt mỏi gieo mình xuống giường, nghĩ cũng may là đã cho đám trẻ đi chơi vài giờ để chúng đỡ phải chứng kiến cả căn nhà của chúng cũng bị tịch biên gán nợ. Phần cô, cô đã chịu đựng quá nhiều, đến nỗi lì ra, không còn biết khóc lóc, giận dữ hay có bất kỳ một phản ứng bình thường nào khác. Cô muốn bỏ trốn nhưng Luis không bao giờ đưa tiền cho cô, trừ một khoản nhỏ nhoi để mua thức ăn mà có khi còn không đủ. Cô ngồi dậy nhìn bóng hình mình trong gương, lòng chua xót nhận thấy nhan sắc xưa kia đã biến đi và tất cả còn lại chỉ là hình bóng một người đàn bà tiều tuỵ. Hoàn cảnh khắc nghiệt ngoài sức tưởng tượng đã làm cô chỉ biết sống vật vờ cho qua ngày, không kháng cự, thậm chí cũng chẳng buồn tỏ thái độ. Giờ đây cô chỉ biết mình đang mệt mỏi, rất mệt mỏi.
Luis bước vào phòng, nhìn quanh.
"Chúng dọn gần như là sạch cả rồi".
Mary-Ellen không trả lời, bối rối không hiểu vì sao ánh mắt chồng cô có vẻ hài lòng. Luis thật sự muốn họ sống như thế này, hay cũng như các con bạc khát nước khác, anh ta nghĩ cứ phải thua tới đồng xu cuối cùng rồi mới có thể thắng lại được? Anh ta nói một cách lạnh lùng. "Hãy làm cơm trưa cho tám người, nếu cô định cùng ăn thì làm chín xuất, mà đừng có léng phéng với Ignacio đấy".
"Tôi chẳng bao giờ chịu được thằng em của anh, anh biết đấy".
"Nhưng cô chẳng tán tỉnh nó đấy thôi. Đây, năm trăm pesetas để mua thức ăn".
Cô nhìn tờ bạc, không thể hiểu nổi.
"Năm trăm mà lo ăn cho chín người, hoạ có mà mua mỗi người một cái bánh bột luộc".
"Cũng với ngần này tiền, mẹ tôi có thể làm hẳn một bữa cơm năm món thịnh soạn".
"Đó là bốn mươi năm trước, còn bây giờ chỉ đủ mua chiếc bánh bột luộc thôi".
Luis ném thêm một tờ hai trăm xuống bàn.
"Thế đã hơn một chiếc bánh bột luộc chưa?"
"Đủ mua một chiếc bánh và một đĩa xalát. Tôi sẽ tự đi chợ, làm

cơm lấy. Sau bữa trưa ta phải nói chuyện. Chúng ta không thể sống thế này mãi được".
"Để hôm khác đi. Bữa nay sao cô có vẻ trịnh trọng thế, mà tôi thì cô biết rồi, tôi rất ghét trịnh trọng".
Họ ăn xalát trộn cà chua, sau đó là bánh bột với bơ và phomát. Để bù lại bữa trưa đạm bạc, Luis xuống hầm đem lên một chai vang từ đời trước để lại, chẳng thèm để ý đến căn nhà trống trải. Đám bạn bè chẳng ai hé lời hỏi chuyện gì đã xẩy ra. Mọi người ở Seville đều biết máu cờ mạc của Luis. Nhiều người còn nghĩ, một ngày nào đó có lẽ Luis phải cho vợ đi làm thuê để trả nợ. Những người khác thì chờ Luis bán đất, bán nhà và ai nấy đều cho rằng chỉ vài tháng nữa Luis sẽ trắng tay.
Trời về chiều, mặt trời như một quả cầu đỏ rực rơi xuống sau dãy núi Andalusia. Luis lừ lừ nhìn cậu em, anh ta đang hau háu ngắm Mary-Ellen khi cô bê chồng bát đĩa vào nhà. Ignacio đi theo muốn giúp đỡ, chẳng thèm để ý rằng điều đó hoàn toàn không thể chấp nhận được với những tục lệ của xã hội phụ hệ Tây Ban Nha. Cuối cùng, Luis không thể chịu đựng được nữa nhưng thay vì trách mắng cậu em, anh ta quay sang Mary-Ellen.
"Cô cứ phải quyến rũ cậu ra như vậy mới được sao?"
Mary-Ellen nghiêng đầu, lắng nghe tiếng ve sầu ra rả ngoài rặng cây quanh nhà, lòng nghĩ đến một thời cô đã hết lòng say mê mọi thứ ở Tây Ban Nha. Giờ đây cô ghét cay ghét đắng vẻ khuỳnh khoàng giả tạo của người đàn ông luôn mồm nói yêu cô nhưng hành động lại khác hẳn. Chẳng buồn trả lời chồng. Mary-Ellen bỏ vào bếp rửa bát. Gần xong chồng bát đĩa bẩn thỉu thì cô nhìn thấy cô hàng xóm Carlotta Hernandez bước vào. Cô ta mặc một chiếc váy lụa trắng rất xa xỉ, khoác ngoài là một chiếc áo choàng bằng lông cáo tuyết. Mái tóc đỏ rực, đầy vẻ sinh động cùng cặp môi bôi son bóng nhẫy và cặp mắt to của cô ta làm Luis và cả cánh đàn ông há hốc mồm. Mary-Ellen phát điên lên khi thấy chồng cô vội vã chạy xuống hầm lạnh lấy sâm banh và ngoái lại gọi cô "Vào lấy ô liu, bánh ngọt ra cho Carlotta nhanh lên".
Tự Mary-Ellen cũng ngạc nhiên khi câu trả lời bật ra từ miệng cô đốp lại. "Tôi không phải con hầu của anh, đi mà lấy".

Luis dừng lại, tròn mắt ngạc nhiên. Bỏ chai sâm banh xuống, Luis lừ lừ tiến về phía cô rồi bất thần túm lấy cổ cô xiết chặt. Chợt nhớ tới phản ứng của Sarah trong tình huống tương tự, khi những ngón tay Luis ngày càng xiết chặt, cô với tay túm lấy chiếc chảo cạnh đó đập mạnh vào thái dương Luis làm cho anh ta ngã vật xuống sàn trong tiếng kêu đau đớn.
Bước qua Luis đang rên rỉ trên sàn, Mary-Ellen với hũ ô liu ngâm trong một thứ nước gia vị đen đặc. Cô xách chiếc hũ ra tam cấp nơi Carlotta đang õng ẹo trước những cặp mắt háu gái của đám đàn ông. Chẳng nói một lời, cô trút cả đống ô liu cùng thứ nước đen nhầy nhụa lên chiếc áo lông cáo cùng bộ váy lụa trắng tinh và mái tóc đỏ chải chuốt cẩn thận của Carlotta.
Carlotta thét lên như bị đâm trộm. Đám đàn ông nhổm dậy, còn Luis loạng choạng ra khỏi bếp, mặt đầy tro, đôi chân còn run lên bần bật. Bỏ mặc những tiếng kêu thét sợ hãi, Mary-Ellen quay vào phòng ngủ, khoá trái cửa lại. Cô đang ngồi nhìn bất định vào đêm đen sâu thẳm thì Ignacio qua cổng vòm lao lên.
"Cô phải trốn đi, anh tôi doạ giết cô đấy"
"Anh đừng dính vào đây, không phải chuyện của anh. Tôi chẳng đi đâu cả nếu không có các con tôi".
Mary-Ellen đang nằm trên giường nghĩ ngợi thì Luis qua cửa phòng bên bước vào. Cô ngạc nhiên thấy anh ta nói bằng giọng khách sáo như với một người xa lạ.
"Tôi sẽ cùng Carlotta đi Madrid. Tôi sẽ ở với cô ấy ít nhất một tháng và sẽ mang các con trai tôi theo cùng. Tôi đã gán lại ngôi nhà này cho bố Carlotta để trả nợ, do đó cô và Lucy phải đến ở căn nhà của gia đình tôi ở ngoại ô Madrid. Ignacio sẽ đưa cô đến đó khi cô thu xếp xong đồ đạc. Tôi không rõ liệu tôi sẽ quay lại với cô hay sẽ ở hẳn với Carlotta".
Mary-Ellen lòng đầy hoảng sợ song vẫn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh.
"Tôi sẽ kiện anh nếu anh không cho tôi gặp các con tôi"
"Sẽ chẳng ăn thua gì đâu. Cô là cả sự thất vọng đối với tôi. Khi cưới cô xinh tươi là thế còn bây giờ, hãy nhìn lại xem, ra đường chẳng ma nào ngoái nhìn. Tôi thấy cô không phải là một người đàn bà đức hạnh".
"Thế còn anh, anh là cái quái gì?"

"Tôi là một người Tây Ban Nha thượng lưu"
"Anh là một kẻ phù phiếm, một người chồng tồi, người cha vô trách nhiệm. Hãy xéo đi cùng người tình của anh. Carlotta vớ phải anh kể cũng đáng lắm."
Mary-Ellen đứng nhìn những gói đồ của Luis được chất lên xe. Cô lo lắng không hiểu anh ta liệu có thể thực sự ngăn cản cô gặp các con trai cô không? Tại sao anh ta lại không mang theo Lucy, con út của cô. Trên bàn, có mẩu giấy do chồng để lại: Tôi sẽ đón các con tôi từ nhà cô chúng. Còn Lucy không phải là con tôi, tôi cũng chẳng biết cha nó là ai nên tôi để cô lo liệu cho nó. Mary-Ellen ngồi trên chiếc ghế sơn, lặng lẽ khóc, lòng cô quặn đau nhớ tới những năm tháng khổ đau, và bao lần cô tìm cách làm chồng hài lòng nhưng chẳng kết quả gì. Ngoài kia là những âm thanh đặc trưng Tây Ban Nha: bài hát của một ả Gypsy đang trên đường tới hội chợ, tiếng ếch nhái từ bể phun vọng lại, tiếng ngựa của những người từ vùng đầm lầy Las Marismas trở về hí vang. Đã một thời, những âm thanh này rất thân thuộc với cô. Còn giờ đây, cô chỉ muốn chạy nhanh ra khỏi Seville, khỏi Tây Ban Nha trước khi cô phát điên lên. Tâm trí cô hướng về Paris và khách sạn Ritz, nơi không đầy một năm nữa cô sẽ gặp lại bạn bè của mình. Cô tự nhủ phải cố gắng đứng lên, sắp xếp lại cuộc đời trước khi đến nơi hẹn. Cuộc hẹn, với cô, là một giấc mơ giúp quên đi những căng thẳng thường ngày nhưng trước mắt cô phải tập trung lo cho cuộc sống, công việc để có thể giữ và nuôi dưỡng những đứa con mà cô yêu quí.
Đồng hồ điểm mười hai giờ đêm, Mary-Ellen lên gác nằm thắc thỏm chờ trời sáng để Ignacio sẽ đến đón cô cùng đứa con nhỏ đi đến nơi vô định.

PHẦN BỐN

SAU NGÀY TÁI NGỘ

Chương 23

Những cánh đồng nắng cháy, chỉ còn trơ trọi một màu nâu xám

xa tít tận chân trời. Sarah ngồi đọc thư Mary-Ellen, lòng đầy buồn bã, lo âu.
Tớ phải viết thư cho cậu vì anh ta gỡ mất điện thoại rồi. Anh ta bảo chẳng bao giờ tớ có thể gặp lại các con trai tớ nữa. Từ ngày gặp lại nhau ở Paris đến giờ, càng ngày tớ càng trôi tuồn tuột xuống dốc. Tớ đã mất tất cả, nhan sắc, hy vọng và các con - chỉ còn một đứa. Tớ chẳng có đủ tiền đi xe, thậm chí là chỉ đến biên giới Tây Ban Nha chứ đừng nói xa hơn. Hãy cho tớ một lời khuyên. Tớ chẳng biết làm thế nào bây giờ nữa. Tớ không muốn ngồi đây khóc lóc thương thân nhưng điều gì sẽ xẩy đến với tớ và bé Lucy?
Mary-Ellen Sarah nhìn phong cảnh bên ngoài đang như bị thiêu đốt dưới ánh nắng trưa gay gắt. Mary-Ellen có thể làm gì đây, có lẽ Umberto đúng khi nói cô nên mang Lucy sang Paris hay về Mỹ, để lại các con trai ở Tây Ban Nha. Nhưng Mary-Ellen có thể làm gì để tự cứu cuộc đời mình? Sarah rời xe, đi về cái nơi mà Mary-Ellen buộc phải coi là nhà mình. Nằm trơ trọi, xung quanh chẳng hề có nhà cửa nào khác, hai hàng cây khẳng khiu chỉ cho người ta biết đó là lối vào nhà. Sarah rung chuông, không có ai trả lời. Cô tiếp tục rung chuông liên hồi. Cuối cùng, một người hầu ngó đầu ra bảo bà chủ không có nhà. Đoán trước được trò này, Sarah gạt người hầu, bước vào ngồi trong phòng khách. Sau đó, mặc cho người quản gia phản đối, cô cứ ngồi đó coi như bà ta chẳng hề tồn tại trên trái đất này.
Một giờ trôi đi, cuối cùng người hầu buộc phải dẫn cô lên gác, vào một phòng nhỏ. Mary-Ellen cùng con gái đang đợi. Rõ ràng là cô vừa khóc, bàn tay run lên bần bật, không còn làm chủ được mình nữa. Sarah nói giọng nhỏ nhẹ.
"Từ khi cậu viết thư cho tớ, lại xẩy ra thêm những chuyện gì vậy?"
"Luis vẫn không cho tớ gặp các con, vì Carlotta không muốn tớ tới đó, cũng không muốn các con tớ tới đây thăm. Ả ra rất giàu và vì Luis đã thua bạc toàn bộ tài sản của mình nên bây giờ anh ta hoàn toàn phụ thuộc vào ả."
"Thế còn các con trai cậu, chúng có phản ứng gì không?"
"Tớ không biết, chúng còn nhỏ quá nên không thể viết thư hay

gọi điện được"
"Thế tại sao hắn lại để cậu giữ Lucy?"
"Anh ta chỉ ghen tuông bóng gió, không tin Lucy là con mình. Thực sự nó là con Luis nhưng tớ chẳng thể nào chứng minh cho anh ta được".
Sarah nói giọng rất dứt khoát:
"Tớ đã liên hệ với luật sư của tớ ở London. Ông ấy đã dàn xếp cho chúng ta tới gặp một luật sư về tư pháp quốc tế có tiếng ở Madrid lúc mười giờ sáng mai. Có lẽ cậu chỉ còn hai lựa chọn; hoặc là ở lại Tây Ban Nha nhưng có thể vẫn chẳng gặp được các con hoặc là rời đây để bắt đầu cuộc sống mới".
"Tớ không thể thiếu con được".
"Hãy cố gắng, khi các con cậu lớn lên, không còn phụ thuộc vào cha chúng nữa, chúng sẽ tìm cậu"
"Thực vậy sao?".
"Con trai luôn biết cách tìm mẹ dù có ai cấm cản gì đi nữa"
Nước mắt chảy dài trên má Mary-Ellen, cô ngồi lặng thinh, mắt nhìn xuống tay, không muốn tin và không thể tin nổi những gì đã xẩy ra. Cô rất tỉnh, song lại thấy như đang ở giữa cơn ác mộng, chốc chốc nỗi hoảng loạn lại dậy lên trong cô. Cứ vậy, mãi đến tối Sarah mới dỗ được cô yên.
Sáng hôm sau, hai người bước ra khỏi văn phòng luật sư ở Madrid. Mary-Ellen đứng trên vỉa hè nhìn chồng mình chui vào xe tình nhân. Cô bước theo Sarah tới chỗ đậu xe, nơi người tài xế cùng Luis đang đợi. Kết quả buổi gặp luật sư, như Sarah đã báo trước, là rất xấu. Theo đó, Luis được giữ các con trai của cô và phải vài năm nữa mới có thể hầu toà, nếu cô quyết định kiện. Cô sẽ giữ Lucy, đứa con mà chồng cô từ bỏ. Trước mắt, Luis không buộc phải chu cấp cho Lucy, cho tới khi hai người ra toà. Mary-Ellen thấy Sarah nắm tay mình và cô hết sức lắng nghe những lời khuyên của người bạn đã không quản đường xá xa xôi đến giúp mình.
"Chúng ta về xếp đồ đạc và sẽ bay ngay đi Paris. Cậu sẽ ở cùng phòng với tớ cho đến khi cậu tự lo được. Nào, vui lên. Mọi chuyện khó thật nhưng không phải không vượt qua được. Cậu còn trẻ, còn sức khoẻ, với lại còn phải trông nom bé Lucy nữa"

Nhìn Mary-Ellen vẫn ngồi lặng thinh, Sarah nói giọng rắn rỏi.
"Cậu phải lựa chọn đi. Hoặc là bơi, hoặc là chết chìm. Đừng để thằng cha bẩn thỉu ấy đắc chí ngồi nhìn cậu suy sụp".
"Sarah, cậu luôn rắn rỏi hơn tớ, từ nhỏ cậu đã quen như vậy rồi."
"Được, giờ thì cậu cũng phải quen thôi. Trước đây cậu vẫn thích viết nhạc và hát. Hãy viết đi, hãy để tất cả những đớn đau chịu đựng của cậu thấm vào bài hát. Hãy học lại nhạc, bắt đầu lại từ đầu, cậu sẽ thành công, sẽ nổi tiếng, sẽ làm cho thằng đểu ấy nổ con ngươi vì ghen tức. Dory Previn cũng viết về nỗi đau của bà ấy và đã viết nên những nhạc phẩm tuyệt vời, cậu thấy không?"
"Sarah ạ, mình kiệt quệ mất rồi."
"Đúng vậy, cậu vừa qua một cơn sốc khủng khiếp, phải ít lâu sau mới hồi phục được. Nhưng hãy luôn nhớ rằng vượt lên hoặc chìm xuống đáy, đó là điều cậu phải tự lựa chọn, không ai có thể giúp cậu được".
Về tới nhà, Sarah xếp phòng cho Mary-Ellen và bé Lucy. Cô dẫn đưa hai mẹ con đi ăn trưa và mua sắm đồ đạc. Từ lâu chẳng hề có được những thứ thiết yếu tối thiểu cho cuộc sống, Mary-Ellen sụt sùi như trẻ con khi nhìn Sarah giúp treo những bộ quần áo mới mua tuyệt đẹp vào tủ. Cô gạt nước mắt, băn khoăn nhìn Sarah chất hàng đống nước hoa, son phấn, quần áo, giầy dép vào chiếc tủ tường ngoài hành lang để "phòng khi cậu và Lucy hết đồ dùng". Chợt thấy lo lắng, Mary-Ellen chạy theo Sarah vào bếp.
"Tất cả những thứ đó hết bao nhiêu, làm sao mà tớ có thể trả lại cậu được. Có thể tớ sẽ chẳng bao giờ trả được đâu".
"Cậu sẽ đi làm. Rồi ngày nào đó tớ sẽ còn có thể thu được lời lãi từ cậu nữa đấy."
"Tớ sẽ làm gì?"
"Tớ chưa quyết định được. Nhưng đây là tập bài nhạc, cậu sẽ bắt đầu học từ thứ hai tới, mỗi ngày một giờ, tuần sáu ngày".
"Ôi, lâu lắm rồi tớ có chơi ghi ta đâu, có lẽ tớ quên mất rồi"
"Trước đây cậu chơi rất khá, tập một thời gian nữa cậu sẽ chơi khá hơn nhiều"
Cùng lúc đó, Lexy và Lucy chạy ngang qua bếp. Sarah lắng nghe lời con và không thể không bật cười hài lòng.

"Được, chúng mình sẽ làm thế. Mấy cái câu lạc bộ làm tớ với mẹ rất bận rộn nên ít đi đâu, trừ thứ bảy. Ta sẽ đi chợ rồi ăn cơm ở nhà hàng Ritz. Khi mẹ có khó khăn kinh tế thì đành ăn ở tiệm Bouled'Or, nhưng Lucy đừng lo, khó khăn kinh tế chỉ kéo dài chừng vài giờ thôi. Rồi chúng ta sẽ đi mua quần áo mới nữa."
"Thế liệu tớ cũng có câu lạc bộ không?"
"Nếu cậu chịu khó thì có thể"
Sarah ra cửa, dặn với theo con gái.
"Mẹ đưa cô Mary-Ellen ra tiệm làm đầu rồi đi ăn tối cùng cô Arlette. Các con định làm gì?"
"Vú Mitzi đưa bọn con xuống ăn ở tiệm ăn Ý mới mở dưới nhà. Mẹ biết không, từ khi ăn ở tiệm ăn này vú Mitzi lên những ba cân đấy"
"Mẹ sẽ về sớm."
"Mẹ sẽ vào hôn con như mọi khi chứ ?"
"Mẹ có bao giờ quên không nào?"
"Chưa bao giờ mẹ quên cả"
"Ta đi thôi, Mary-Ellen. Cậu có hẹn lúc bốn giờ, rồi chúng ta sẽ ăn tối cùng Arlette lúc sáu rưỡi"
"Tình hình cậu ấy ra sao?"
"Tệ lắm, bị chồng đuổi ra khỏi nhà, giờ đang suy sụp kinh khủng".
"Charles vẫn đi lại với con bé hầu gái chứ ?"
"Ernestine không còn làm hầu gái nữa, nó đã thay thế hoàn toàn địa vị của Arlette".
"Rồi mọi chuyện sẽ ra sao?"
"Arlette bỏ đến ở một căn phòng tại Montmartre, tìm cách quay lại nghề làm mẫu nhưng cậu ấy cũng tự biết mình đã quá già. Hôm nay tớ gọi điện mới được biết, từ khi trở lại Paris, sáu tuần qua, cậu ấy không hề làm việc gì cả."
"Cậu có thể giúp cậu ấy không?"
"Tớ cũng dành cho cậu ấy một chỗ làm ở Câu lạc bộ Anh nhưng Arlette bảo nếu một đêm không ngủ đủ mười hai tiếng cậu ấy sẽ có nếp nhăn trên mặt nên không nhận".
Mary-Ellen từ trong tiệm bước ra, hoàn toàn đổi khác. Được chau chuốt kỹ lưỡng từ đầu đến chân, tinh thần cô khá hơn.

Trên đường về, chốc chốc cô lại dừng lại trước các tấm kính cửa hàng, nhìn ngắm bóng hình mình trong gương. Cô không hề biết Sarah đang thầm cầu khẩn để việc đổi thay hoàn cảnh này không làm bạn mình nghĩ ngợi, trái với mong muốn của mình.
Họ gặp Arlette ở cửa tiệm, nơi ngày xưa đã cùng ăn với nhau sau những buổi tập ở gánh balê Bông Hồng. Arlette vẫn ăn mặc duyên dáng như khi xưa, nhưng già đi và có vẻ rất mệt mỏi. Rõ ràng là cô vô cùng ngạc nhiên trước sự đổi thay của Mary-Ellen. Hai người bắt tay, cười vui vẻ.
"Trông cậu cứ như từ cõi tiên trở về vậy, lại xinh tươi như khi xưa rồi đấy."
Mary-Ellen trả lời, thoáng chút chạnh lòng.
"Sarah đã giúp tớ lột xác bề ngoài, giờ tớ cố gắng để tinh thần cũng được như vậy. Mọi việc rồi sẽ ổn. À, chỗ này khác xưa nhiều nhỉ, cái hồi bọn mình hay ra đây ăn chuối và kem ấy".
Arlette cười, quay sang Sarah.
"Công việc làm ăn ra sao rồi? Nghe nói công ty của cậu ngày càng mạnh lên trên thị trường chứng khoán phải không?"
"Đúng vậy, cứ đà này chỉ đến hết tháng Tám tớ sẽ đủ tiền trả nợ Umberto. Còn cậu, công việc ra sao?"
"Chưa, chẳng ai muốn thuê tớ. Thậm chí tớ đã đến gặp Umberto vì hắn cũng có cổ phần trong công ty quảng cáo Visages, nhưng hắn không sẵn lòng giúp. Umberto chẳng bao giờ tha thứ chuyện tớ nói dối ông ta hôm đầu tiên cậu đi chơi với Vieri".
"Xưa nay Umberto có tha thứ cho ai đâu."
"Còn Vieri, tớ vẫn thấy báo chí viết về anh ấy. Bao giờ Vieri mới về. Cậu có gặp anh ấy không?"
"Hè năm ngoái tớ và Lexy sang đó, hè này cũng định đi, còn anh ấy vẫn về Venice luôn. Anh ấy sắp về hẳn và hứa, dù có ai buộc dây vào kéo cũng không đi nữa".
"Thế còn Umberto thì sao?"
Sarah nhún vai. Vieri đi vắng, Umberto cũng bình tĩnh trở lại phần nào. Dù vẫn là bạn nhưng hai người không còn quan hệ tình ái nữa và hắn cũng có vẻ hài lòng, khi mọi người vẫn thấy hắn đi cùng Sarah. Nhưng khi Vieri về, mọi sự sẽ tự thay đổi. Sarah cảm thấy lo lắng vì cô vẫn chưa làm sao cắt được mối

quan hệ tưởng như không có gì phá vỡ nổi giữa cô và gã Sicily ấy. Cô hiểu thời điểm thử thách sắp đến và rồi liệu Umberto có đòi trả nợ ngay hay sẽ dùng bạo lực, thứ trò chơi chết người mà hắn sành sỏi hơn bất cứ ai khác. Sợ Mary-Ellen lo lắng, Sarah lái câu chuyện sang hướng khác.
"Thủ tục li hôn vẫn tiếp tục đấy chứ, Arlette?"
"Ừ, tớ sắp được tự do nhưng chưa rõ rồi tớ sẽ làm gì".
"Năm tới mọi sự sẽ khá hơn".
"Không, không, năm tới là tớ lại già thêm một tuổi nữa".
"Hãy mở trường đào tạo các cô gái muốn làm nghề mẫu đi. Tuổi tác đối với bà chủ thì chẳng hề quan trọng gì. Tớ biết cậu thừa sức làm chuyện đó".
"Với tớ, tuổi tác là quan trọng, tớ đến không thể nhìn nổi mình trong gương nữa".

Đêm tĩnh mịch, Sarah nằm trên giường nghe tiếng Mary-Ellen sụt sùi khóc thương hai hai đứa con ở xa, mãi tới bốn giờ sáng mới thiếp đi, và căn phòng trở nên hoàn toàn yên tĩnh. Sarah trở dậy, đứng nhìn ra những mái nhà lô nhô của Paris. Cô nghĩ tới việc Vieri sắp trở về, lòng khấp khởi mong được gặp anh, nhưng lo âu vì thời điểm gay go, khi mà Umberto và cô ai đi đường nấy cũng sắp đến. Cô nghĩ về Mary-Ellen. Cô đã bỏ tiền bạc cố lo cho bạn mình bước đầu có nơi có chốn yên ổn. Cô đã cố chăm lo, khuyên giải với tất cả lòng mình nhưng liệu Mary-Ellen có đủ khả năng vươn lên không?
Sarah đang pha cà phê cho bữa điểm tâm thì Mary-Ellen dậy, mắt quầng đỏ.
"Tớ ngủ được một chút nhưng không thể nằm thêm được nữa. Cho tớ xin một tách cà phê, dạo này đầu óc tớ lúc nào cũng thấy cảm giác sợ hãi, hoảng loạn".
Sarah rót cà phê cho bạn, nghĩ bụng chắc phải lâu và vất vả lắm Mary-Ellen mới trở lại cuộc sống bình thường được.

Arlette lang thang qua các đường phố Paris suốt đêm, cố tìm lối thoát cho chuyện công ăn việc làm của cô trong tương lai. Charles tất nhiên sẽ hạn chế khoản tiền cho cô ở mức tối thiểu.

Cô trở về căn phòng ở trên đồi Montmartre, tự hỏi làm sao mình có thể tiếp tục sống trong cô đơn, với viễn cảnh nghèo đói không tránh khỏi. Đang định pha cà phê, cô nhận thấy một phong bì có ghi rõ phải được chuyển ngay đến cho cô để trên bàn ăn. Arlette đọc, nước mắt ròng ròng. Chúng tôi đã quyết định cắt hợp đồng của cô với tạp chí "Vouge" ở Versailles. Tôi rất lấy làm tiếc về việc đó - Anthony Jay, Công ty Saint Dominic. Cô đọc đi đọc lại bức thư, không tin vào mắt mình nữa. Tạp chí Vouge là hy vọng cuối cùng của cô, cơ hội cuối cùng để chứng tỏ khả năng của cô, để mọi người vẫn thấy cô xinh đẹp, quyến rũ như ngày xưa. Cô đã chuẩn bị hàng tháng, tập tành, kiêng khem, vậy mà...
Arlette oà khóc, cô nhớ lại những giấc mơ thời trẻ của mình. Cô những tưởng lấy chồng, sống trong một tòa lâu đài là có thể bảo đảm hạnh phúc với những giấc mơ lãng mạn. Nào ngờ, giấc mơ của cô đã bị Charles làm sụp đổ tan tành, chỉ còn lại nỗi niềm nhục nhã ê chề. Arlette nhớ tới những cuộc cãi vã với Charles khi hắn tìm cách cưỡng bức để có được người thừa kế danh vị. Cô đã cố làm tất cả để trở thành một người vợ tốt, để giữ địa vị bà chủ lâu đài và quyền làm mẹ, nuôi dưỡng đứa con của mình. Giờ đây cô chẳng còn gì nữa. Làm vợ, làm mẹ cô đều thất bại. Cô sẽ sống trong đói khổ, cô đơn với khoản tiền ít ỏi mà Charles bố thí, như một con thú mắc bẫy. Cô không đủ khả năng lao vào chuyện làm ăn như Sarah. Tương lai với cô chỉ còn là nỗi trống trải, rồi ngày qua ngày, cô sẽ già đi, xấu đi, sẽ tàn lụi trong đói khổ lẫn u sầu.
Arlette như người không hồn bước vào nhà tắm. Cô với lọ thuốc ngủ đổ hết vào cốc rồi rót nước và đứng nhìn những viên thuốc đang tan ra. Chẳng cần nghĩ ngợi gì, cô uống cạn một hơi. Lập tức, cô cảm thấy nhẹ nhõm, cô biết những lo âu của đời thường đối với cô như vậy là chấm dứt. Chợt nhớ chưa viết thư để lại, cô chạy sang phòng khách viết vội vài dòng.
Sarah thân mến,
Hãy thường đến thăm con trai tớ và nhắc nó rằng mẹ nó rất yêu nó. Tớ trông cậy vào cậu như đã từng trông cậy từ ngày chúng ta mới gặp nhau. Rất xin lỗi bởi mình đã quyết định như thế này

nhưng tớ không còn muốn tồn tại nữa. Cuộc đời với tớ giờ đầy rẫy những điều khủng khiếp, khó lòng qua nổi.
Hãy tha thứ cho tớ
Arlette
Đánh răng, rửa mặt, chải đầu cẩn thận, Arlette nằm xuống giường, ngạc nhiên thấy cái chết đến cũng nhẹ nhàng như là uống quá nhiều sâm banh vậy. Điều cuối cùng cô nhớ được là bám chặt tay xuống nệm để khi chết cô không nằm trong tư thế xấu xí, khó coi. Mặt trời đang lên trên đồi Montmartre và những người lao động ở khu lân cận đang vội vã tới nơi làm việc. Một buổi sáng ồn ã, huyên náo nhưng Arlette không còn nghe thấy gì nữa. Cô đã để lại đằng sau nỗi lo âu về sắc đẹp ngày càng tàn phai, bỏ lại ông chồng luôn đòi hỏi cô mà cô không có cách nào đáp ứng được. Cô đang vội vã trên đường tới một nơi mà cô từng mong ước, nơi đó sẽ không ai phải già đi.

Holly tới Paris để dự đám tang của Arlette, lòng vẫn đầy sửng sốt về cái chết của bạn mà cô được tin qua điện thoại của Sarah. những năm qua quả là nhiều biến động nhưng vẫn thiếu một cái gì đó, cô nghĩ ngợi không hiểu Arlette có cảm thấy thế không. Gần đây mọi chuyện với cô mỗi lúc một tồi tệ. Carlos ngày càng chán cô, lối cư xử của gã trước lúc cô đi khiến cô lo lắng. Trên taxi cô tiếp tục nghĩ về Arlette. Con người luôn đĩnh đạc và giữ bề ngoài bình tĩnh nhưng rồi cuối cùng lại chết trong cô đơn, trong một căn phòng tồi tàn. So với cả nhóm bạn, Holly hiểu nguyên do cái chết của Arlette hơn cả, bởi tự bản thân cô cũng thấy một cái gì đó vô cùng quan trọng đang mất đi. Với Arlette đó là nhan sắc, còn với cô đó là tâm hồn
Nghĩa địa vắng tanh, chẳng có ai khác ngoài Sarah, Mary-Ellen, Holly và ông cha cố. Nền đất lép nhép đầy bùn, mưa ngày càng nặng hạt. Mỗi người ném một hòn đất xuống mồ và theo đuổi một ý nghĩ riêng. Như tất cả các bạn Sarah vô cùng sửng sốt khi hay tin Arlette tự vẫn. Điều đó làm cô quyết tâm hơn với những dự định của mình, cô sẽ gặp Vieri ngay khi cô có thể gặp được, mặc xác những lời đe doạ của Umberto. Mary-Ellen nhớ lại cái đêm khủng khiếp mà bản thân cô cũng lần mò đếm từng viên

thuốc để toan chạy chốn khỏi cuộc đời khủng khiếp. Giờ đây yên ổn trong căn phòng của Sarah, lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm, cô cảm thấy hạnh phúc. Cô tự nhủ sẽ không bao giờ chồng cô có thể làm cô tự vẫn. Cô sẽ làm việc 20 giờ một ngày, sẽ viết nhạc, sẽ lăn lưng vào công việc. Không có gì là quá nặng nhọc với Mary-Ellen Tate cả. Holly là người bị tác động mạnh nhất. Từ lâu cô đã biết mình lầm đường lạc lối. Quan hệ giữa cô và Carlos ngày càng tồi tệ. Cô biết gã ở lại với 2 lí do: chiếm đoạt tài sản của cô và sợ bị tố cáo những hoạt động tội lỗi của gã. Cùng bạn bè trở về trên chiếc xe hòm đen của công ty mai táng. Holly quyết định sẽ hành động, nhưng liệu cô có thể làm được không lại là một câu hỏi lớn
Cả bạn cùng ăn tối với nhau. Sau đó Sarah đưa Holly ra sân bay, cố tìm cách an ủi bạn
-Đừng nghĩ ngợi nhiều quá Holly
-Không thể không nghĩ được Sarah ạ. Khi nhìn thấy người ta lấp đất vùi Arlette, tớ những muốn hét lên. Tớ muốn sắp xếp lại cuộc đời mình nhưng chẳng biết phải làm sao
-Hãy làm từ từ, kiên trì theo đuổi mục đích và đừng bao giờ nghĩ mình không đủ sức. Từ từ gỡ từng mối một, rồi cậu sẽ đạt được điều cậu mong muốn
Holly đang đi về phía cửa ở sân bay chợt nghe thấy một tiếng động lạ, cô quay lại và thấy một vật tròn tròn như quả bóng nhỏ bay về phía cô. Chẳng hiểu ai đã ném vật đó nhưng nghe tiếng thết của Sarah cô lao ngay qua cánh cửa lớn ở trước mặt. Đằng sau một tiếng nổ đinh tai. Khi Holly quay lại, vài phút sau, trước mắt cô là những bức tường đổ vỡ tung toé, vết máu đầy sàn và tiếng trẻ con khóc inh tai. Cô bỏ chạy, cảnh tượng chết chóc làm cô khiếp đảm và chĩnh nó đã làm cô đổi khác
Sarah chạy lại với Holly, mặt tái nhợt
-Trời ơi nó nhằm vào cậu đấy. Umberto bảo tớ Carlos đã chán cậu, muốn bỏ nhưng lại sợ cậu đi báo cảnh sát
-Làm sao Umberto biết được ?
-Thì bọn họ làm ăn với nhau mà
-Nhưng tớ không tin Carlos dám giết tớ
-Cậu không thấy gã đàn ông đã ném quả lựu đạn vào chính cậu

đó sao. Nếu không nhanh chân thì cậu đã chết rồi
Cảnh sát đến lấy lời khai, những người chết được khiêng đi, Holly theo Sarah ra xe. Quá sợ hãi không thể đi tiếp được, Holly đã nghe lời bạn ở lại vài ngày. Đang định vào xe của Sarah,cô chợt thấy người tình bao năm của cô đang theo dõi cô bằng ống nhòm từ trên tầng thượng ga sân bay. Gã thay đổi quần áo nhưng Holly có thể nhận lầm được. Cô thấy Sarah nói đúng, vụ nổ ở phòng đợi sân bay chính là Carlos đã nhằm giết cô. Holly lặng yên ngồi nhìn những vết máu còn dây trên tay áo, do cô đã ôm một đứa trẻ bị thương. Xe về gần đến trung tâm bỗng Holly quay sang Sarah
-Hãy đưa tớ tới sở cảnh sát. Đã đến lúc làm cái điều lẽ ra tớ phải làm từ nhiều năm trước nhưng đã không thể, vì còn dính líu quá nhiều tới Carlos. Tớ sẽ báo với cảnh sát về mối quan hệ của chúng với bọn khủng bố quốc tế
-Hắn giết cậu mất
-Giờ tớ nghĩ mạng tớ cũng chẳng còn đáng gì nữa
Sarah dừng lại bên đường và gọi điện cho bà Nicoletti
-Sarah đây, tối có một người bạn vừa bị người tình cũ chủ mưu giết. Hút chết, cô ấy muốn báo cảnh sát về những hoạt động tội lỗi của hắn, sau đó cần một nơi để ẩn trốn. Chị giúp cho được không ?
-Được thôi, tôi biết một chỗ, Sarah cứ đưa cô ấy đến đây
Đêm đó, Holly ngủ trong một quán trọ ngoại ô Paris. Đã quen với những người mai danh ẩn tích,chẳng ai hỏi gì cả. Cô ăn tối rồi vào giường nằm. Nhưng cô không thể nào ngủ được, cô nghĩ đến suốt 5 giờ đồng hồ cùng Sarah và luật sư ngồi khai báo ở sở cảnh sát. Kết quả là không những Carlos mà còn ba tên khác trong nhóm của hắn phạm pháp và tuy chưa có chứng cứ, dường như cả Umberto cũng dính vào vụ buôn lậu vũ khí bán cho bọn khủng bố
Holly trở dậy, ngồi lặng trước bàn trang điểm nghĩ về những ngày cô đã sống buông thả trác táng. Cô không hiểu tại sao mình lại hành động như vậy và không tìm ra một câu trả lời hợp lý nào. Chợt nhìn thấy cây thánh giá nhỏ trước bàn, cô với lấy, quỳ xuống ôm nó vào ngực. Cô quỳ mãi lặng yên, thầm cầu

nguyện Đức Chúa toàn năng dẫn dắt cô. Chợt bà Nicoletti bước vào
-Thay đồ đi cô bạn, cô phải đi Dublin ngay, tôi đã dàn xếp đưa cô qua một sân bay cũ ở Milly. Chuyện là Umberto đang cho người săn cô khắp nơi và chắc chúng sẽ tìm đến vùng Fontainebleau này thôi. Chỉ cần tôi có thể đưa cô qua thành phố, mọi chuyện sau đó cô có thể yên tâm
-Bà đưa tôi đi chứ
-Tôi sẽ đưa,Henri, tài xế của tôi sẽ lái xe
Umberto ngồi trong phòng, vẻ mặt căng thẳng, giận dữ. Suốt 20 tiếng qua Sarah không về nhà, cũng chẳng thấy tăm hơi Lexy, bà vú, Mary-Ellen và con cô ta cùng thằng cha tài xế mà Umberto ghét cay ghét đắng. Người của hắn vẫn chưa tìm ra dấu vết của Holly, hắn sợ rồi cảnh sát cuối cùng sẽ tìm ra những chứng cứ buộc tội hắn. Hắn đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, tự nhủ đã nhu nhược với Sarah quá lâu rồi. Đã đến lúc phải chứng tỏ quyền lực của hắn, cho cô ta biết ai là người quyết định mọi chuyện, nhưng hắn biết, với Sarah hắn khó thực hiện được điều đó. Sarah chả bao giờ hành động như những người bình thường khác và không coi những sự hăm doạ ra gì. Hắn đã cố khép cô vào khuôn khổ nhưng cứ mỗi lần như vậy cô càng tỏ ra bướng bỉnh hơn. Chỉ tình yêu mới làm cho cô mềm lòng. Umberto cầm tờ báo buổi chiều có đăng ảnh anh em Aldobrandini vừa ở Mỹ về. Ở đó dường như họ đã mua đến một nửa miền nam California, Bực bội hắn ném tờ báo xuống bàn rồi quay xem báo cáo mới nhất của tay chân. Aldobradini đang ở ngôi nhà trên đại lộ Foch cùng em trai, người yêu cậu ta và đám tuỳ tùng. Chưa có ai đến thăm hay gọi điện thế nhưng họ đã cho đặt một bữa tiệc chín xuất tại nhà hàng Maxim. Umberto thở dài. Chỉ có Vieri Aldobrandini mới dám đặt tiệc tại nhà, lại cò thuê nhà hàng sang trọng nhất và đắt giá nhất như Maxim phục vụ. Umberto nhấc điện thoại gọi luật sư riêng
-Ông chuẩn bị lá thư gửi Sarah chưa ?
-Xong rồi, ông có muốn gửi tối nay không ?
-Không, để đến sáng mai. Ông chắc chắn là ta có quyền đòi nợ trước đấy chứ ?

-Cô ta có 7 ngày để góp đủ số tiền nợ, từ khi nhận được lá thư này
-Phải nhận tận tay à ?
-Đúng vậy, nếu không sẽ chẳng có giá trị gì
-Thế thì hãy đợi đã. Không ai thấy cô Hallam đi đâu. Nhưng nếu tìm được, chúng ta sẽ giao thư

Họ dùng bữa tối dưới ánh nến thơ mộng trong ngôi nhà của gia đình Aldobrandini. Tất cả đều có mặt: Lexy cùng bà vú, Elio và người yêu, Mary-Ellen và con gái, tài xế Davington, Vieri cùng Sarah. Đồ ăn của nhà hàng Maxim thật tuyệt, rượu vang cũng toàn thứ lâu năm. Sarah vừa cười vừa kể chuyện cả đoàn trốn khỏi căn phòng của cô ra sao. Tuy vậy, rõ ràng là cô đang rất căng thẳng
-Bọn em đi taxi đến phố bên, vào khách sạn và dùng đường qua hầm rượu như anh dặn. Đường hầm dài đến nỗi khiến Davington lo lắng nói rằng có lẽ tất cả sẽ chui xuống đáy sông Xen mất
-Elio và anh thường dùng đường hầm đó để ra ngoài, trốn khỏi bị báo chí quấy rầy. Nó là lí do khiến anh quyết định mua cả khách sạn ở đầu kia đường hầm
-Có nhiều người biết đường hầm đó không anh ? Em không thích đột nhiên Umberto lại xuất hiện
-Chỉ có gia đình anh và người coi hầm rượu biết thôi. Ông ta dùng nó để trốn khỏi bọn Quốc Xã Đức hồi chiến tranh thế giới thứ II. Ông ấy luôn giữ kín con đường hầm bí mật này vì cho rằng, biết đâu một ngày nào đó nó lại chẳng cứu ông ta một lần nữa

Bẩy giờ sáng hôm sau, chuông điện thoại của Umberto vang lên
-Chú Umberto đấy à, cháu Beppe đây. Cháu không biết chú có quan tâm tin này không. Vài phút nữa một chiếc máy bay sẽ cất cánh tại sân bay quân sự cũ ở Milly
-Umberto cau mày, biết rõ sân bay này đã bị bỏ hoang hàng 20 năm nay. Nhưng dù sao cũng nên kiểm tra xem
-Hãy đến đó, đem theo Rocco. Mày có ảnh con bé Holly O'Malley

rồi. Nếu đúng nó thì thịt luôn, nghe chưa ?

Chiếc xe chở Holly chạy qua các phố xá rồi xuyên vào rừng đầy những cây dẻ lớn được trồng từ những đời vua xa xưa của nước Pháp để làm khu săn bắn. Ngoài trời nắng đẹp, anh tài xế Henri phấn chấn vì được lái xe cho một phụ nữ đẹp, đã gài một bông hoa lên mũ. Holly nhìn khoá cổng của sân bay đã mở, lòng lo lắng. Cô biết đây là giây phút nguy hiểm. Bước ra khỏi xe, cô ngẩng đầu kiên quyết không để lộ sự sợ hãi ở trong lòng. Trên đường bay cũ, một chiếc máy bay đã nổ máy sẵn, chuẩn bị cất cánh. Holly cùng bà Nicoletti đi ra tới ria đường băng, cô dừng lại chia tay
-Rất cám ơn bà đã giúp tôi. Nhờ bà ôm hôn Sarah thật chặt và bảo cô ấy tôi sẽ tìm cách liên lạc sau
Tiếng súng trường làm mọi người sửng sốt,Holly thu hết can đảm chạy về phía máy bay, biến mất sau tấm cửa, không hề ngoái nhìn lại
Bà Nicoletti vẫn đứng nguyên, không biểu lộ bất cứ tình cảm gì, cũng không thèm nằm xuống tránh đạn vì sợ bẩn bộ váy St.Laurent mới của bà. Bà nhận ra cháu Umberto, Beppe và em họ gã, Rocco đang chạy ra khỏi chỗ nấp bắn theo chiếc máy bay. Bà đưa tay ra hiệu, Henri nâng súng bắn chết cả Beppe và Rocco từ phía sau
Henri quay lại vỗ vai bà
-Tôi đã nói với bà ngay hôm Castalli cho người giết Jean Pierre, rằng bà và tôi sẽ có dịp đánh gục hắn. Chuyện hôm nay mới chỉ bắt đầu thôi
Bà Nicoletti nghĩ đến cậu con trai yêu quý đang lúc thanh xuân mơn mởn thì bị Umberto cho người sát hại. Bà không tìm ra chứng cứ đành nuốt hận nhìn Umberto ngày một mạnh lên. Bà cùng Henri về xe, hài lòng vì đây mới chỉ là bắt đầu. Rồi giờ phút trả thù của bà sẽ đến và người giúp bà trả mối thù này chính là Sarah Hallam

Sarah trở lại phòng mình lúc 11 giờ trưa và đang uống cà phê thì một người đến giao tận tay cô một bì thư. Cô mở ra đọc và lặng

người vì sửng sốt và giận dữ. Một lúc cô đưa cho Davington đang ngồi bên
-Hãy đọc đi, thư bằng tiếng Pháp nhưng có bản dịch chính thức bằng tiến Anh kèm theo
Davington đeo kính, đọc to
-Theo điều khoản hợp đồng, công ty Xuyên Phương Đông di Castelli yêu cầu bà trả ngay khoản nợ..... Số nợ phải trả là 250 ngàn bảng tiền mua bất động sản với 100 ngàn bảng tu sửa, tổng cộng là 350 ngàn bảng ...Nếu không trả nợ hết trong vòng 7 ngày, toàn bộ tài sản của công ty Quốc Tế Hallam sẽ bị tịch biên. Ký thay ông Umberto di Castelli, luật sư Arneldo Gezzi
Sarah bỏ vào phòng gieo mình xuống giường. Umberto đã chọn đúng thời điểm. Thị trường chứng khoán Pháp đang đóng cửa, dân giàu có Paris đều đi nghỉ hè vào tháng 7, tháng 8. Do đó cô không còn hi vọng quyên góp đủ tiền. Sarah nghe tiếng Davington bước vào phòng, đặt ky cà phê kên bàn ngủ, khuôn mặt vẫn điềm tĩnh như mọi khi. Chuông điện thoại vang lên
-Đây là nhà riêng cô Sarah Hallam...À, vâng, ông Castelli.....cô ấy không muốn nhận điện...Tôi sợ là không thể được, thưa ông. Ông có thể đe doạ nhưng tôi thì chẳng ngại gì....Ồ không, thưa ông, như vậy sẽ là ngu ngốc...Đến hay không là tuỳ ông nhưng nếu ông cố tìm cách xông vào nhà, tôi sẽ đấm vỡ hàm ông ngay
Davington ngồi xuống bên giường, mỉm cười với Sarah
-Cô không mất hi vọng đấy chứ, Sarah ?
-Tôi biết làm gì bây giờ. Chẳng nhẽ ngồi đợi phép lạ
-Được đấy. Giờ để tôi gọi điện báo tin cho Hoàng Thân
-Đừng nói gì với Vieri những chuyện vừa xảy ra. Anh ấy sẽ không tôn trọng tôi nữa
-Ông ấy là con người thực tiễn. Ông ấy biết rõ mọi chuyện. Thế nào ông ấy cũng có cách

Umberto đến ngoài cửa, tra chìa khoá vào ổ và tức giận thấy khoá đã bị thay. Nổi cáu, hắn đấm rầm rầm cửa. Hắn càng điên tiết hơn khi thấy Davington ra mở cửa, vẻ mặt lạnh tanh
-Tôi có thể giúp gì, thưa ông ? Cô Hallam đã ra ngoài chừng một giờ

Umberto nhìn đống vali, đồ đạc lỉnh kỉnh trong nhà, bực bội hỏi Davington
-Các người xếp đồ đạc làm gì vậy ?
-Cô Hallam chuẩn bị dọn nhà, thưa ông
-Tôi cấm
-Xin ông thứ lỗi, tôi thiết nghĩ, từ khi gửi đi bức thư đòi nợ, ông đâu còn quyền cấm đoán cô ấy. Giờ xin phép ông cho tôi tiếp tục dọn. Nhiều thứ phải mang ra ngoại ô quá, có lẽ phải thuê hẳn một chuyến xe tải
-Ngoại ô ở đâu ?
-Ở Fontaineubleau, thưa ông, nhưng tôi cũng chưa biết ngôi nhà ra sao
Umberto tím mặt lại. Liệu Sarah có liên quan tới cái chết của Beppe và Rocco ở sân bay cũ gần Fontaineubleau không? Có đúng là cô ấy giúp Holly bỏ trốn không ? Umberto vội quay về văn phòng cho người điều tra một ngôi nhà trong một trang trại nhỏ ở Fontaineubleau và được biết cách đây vài năm một công ty danh nghĩa ở quần đảo Cayman đã mua ngôi nhà đó và theo những lời đồn đại, công ty đó là của Vieri Aldobrandini. Umberto hét gọi Benedetti cho người tìm Sarah ngay

Sau khi cho đăng mẩu tin quảng cáo, Sarah đến gặp hai người ngỏ ý muốn đầu tư vào công ty của cô và một ngân hàng tư duy nhất còn mở cửa. Đến tối cô đã góp được 1/3 số nợ nhưng cũng biết chẳng hề có hi vọng hội đủ số còn lại. Tất cả các ngân hàng thương mại, cơ sở tài chính đều đóng cửa cho tới đầu tháng 9. Những người cùng hùn vốn vào công ty của cô, kể cả bà Nicoletti đều đi nghỉ cả. Các ngân hàng ở Zurich, London đều đóng cửa. Sarah đang lang thang gần khu điện E'Lysées thì lái xe của Umberto đứng lại bên cạnh
-Thưa bà, xin đi cùng với tôi, ông Castelli muốn gặp bà gấp
Sarah bước vào căn phòng của Umberto, ngồi đối diện với hắn phía bên kia bàn lớn, Benedetti ngồi cạnh Umberto, vẻ mặt điềm tĩnh. Một người khác cũng có mặt trong phòng ngồi quay lưng lại và chẳng ai buồn giới thiệu ông ta. Sarah bắt đầu câu chuyện
-Nào, có chuyện gì khẩn thiết đến nỗi ông cho cả đội quân tìm

kiếm tôi vậy ?
-Tôi muốn biết liệu cô có đủ tiền trả nợ không và cô định ở đâu sau khi rời khỏi căn hộ hiện tại ?
-Tôi còn 7 ngày nữa, còn nhà mới của tôi thì liên quan gì tới ông
-Cô đến ở căn nhà hắn mua cho cô chứ gì ?
-Đừng giở trò ra đây, Umberto, giờ ông muốn gì ?
Umberto cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh trước vẻ bướng bỉnh của Sarah
-Cho đến ngày hôm nay, do tình bạn giữa chúng ta, cái CLB của cô đã không phải trả một số khoản chi phí nhất định
-Chi phí gì vậy
-Bảo dưỡng, bảo vệ đại loại như vậy
-Ông doạ tôi đấy à, ông Umberto ?
-Tôi đang cho cô hay rằng nếu không trả được nợ, tôi sẽ tịch biên cái CLB. Nếu trả được, cô sẽ phải trả thêm tiền công chúng tôi bảo vệ
-Tôi đâu cần các ông bảo vệ ?
-Hãy tỏ ra có lí trí một chút. Trong chuyện này cô không có sự lựa chọn nào khác đâu
Sarah đứng dậy, nhìn Umberto vẻ nhạo báng
-Tôi sẽ rời căn hộ hiện đang ở và ông biết tôi sống ở đâu. Nếu tôi không trả được nợ, ông sẽ được mọi thứ ở Paris. Nếu lo được tiền, tôi sẽ trả đủ từng xu các khoản nợ, cộng thêm tiền lãi. Nếu ông tìm cách đe doạ tôi hay cho người đến phá các CLB của tôi, tôi sẽ chống lại. Nếu ông dám động đến con tôi, tôi sẽ cho người chặt cậu con quí tử của ông ra từng mảnh. Đây không phải là đe doạ đâu, tôi hứa sẽ làm đúng thế
-Nào Sarah, hãy ngồi đây, ta nói chuyện
-Chẳn còn chuyện gì để nói cả, ông cũng đã nói rõ ý đồ của ông rồi còn gì
Sarah bước đi trên những đường phố Paris vắng vẻ trong dịp hè. Cô rất lo âu bởi những thay đổi trong cuộc đời cô mấy ngày gần đây, song cũng cảm thấy phần nào nhẹ nhõm vè việc Umberto giờ không còn là bảo đảm cho sự yên ổn của cô nữa. Giờ đây, cuối cùng thì cô cũng phải biết tự lo cho cuộc sống của mình. Cô biết cô phải cố gắng hết sức để giữ gìn cho “vương quốc” của cô

khỏi sụp đổ và cho dù có mất đi tất cả đi chăng nữa, cô cũng sẽ bắt đầu lại từ đầu. Cô nghĩ đến người đàn ông mặc comle tối màu lúc nãy ở phòng Umberto. Liệu hắn có phải là người sẽ đến gây chuyện theo ý định của Umberto không ? Người cô run lên mặc dù mùa hè Paris đang nóng hầm hập. Bỗng cô nghe thấy một giọng nói thân thuộc, quay lại. cô nhận ra Vieri trong chiếc Ferrari mới
-Vào đây, Sarah, ta đến tiện Ritz uống trà. Sau khi gặp cái lũ đầu trâu mặt ngựa ấy, anh nghĩ chắc em cần làm gì đó cho nhẹ người một chút
Cô không hỏi vì sao anh biết cô ở đây, chỉ im lặng vào xe, nắm lấy tay anh
Người đàn ông mặc bộ comle tối màu theo sát Sarah. Hắn nghĩ đám người này lúc đầu bao giờ cũng làm ra vẻ thách thức nhưng cuối cùng thì hoặc là họ chi tiền ra, hoặc phải chết. Gã kiếm một chiếc ghế trong tiệm Ritz ngồi nhìn Sarah từ xa, nghĩ tiếp : Liệu con người này có thể nào khác được đám người từ trước đến nay gã vẫn đến đòi tiền không.

Chương 24

Paris, tháng 8 – tháng 9 năm 1977

Vào ngày thứ 3 trong thời hạn 7 ngày Sarah phải trả nợ, Vieri đưa cô ra ăn trưa bên bờ song Xen. Hôm đó là sinh nhật cô và món quà của anh, cũng như mọi khi, làm cô bất ngờ: 1 bức tranh lớn vốn đã được treo trong phòng bà Pompadour nổi tiếng và kèm theo đó là 1 chiếc giường cổ trên đầu có chạm 2 con bồ câu tượng trưng cho hòa bình và tính yêu. Anh đùa, xin lỗi rằng ko thể mang món quà tới vì chiếc giường rộng tám bộ chẳng cách nào nhét vào chiếc Ferrari được, anh cười, nói với cô.

- Nào, hãy vui lên, em yêu. Em khỏe mạnh, xinh đẹp và thành đạt. Em còn muốn gì nữa nào?
- Trước mắt em đang có nhiều chuyện phức tạp phải giải quyết.
- Vớ vẩn, em đã cắt hẳn với Castelli, cuộc vui giờ mới chỉ bắt đầu.
- Ông ta đòi phải trả khoản nợ 350,000 bảng vào sang thứ 7 tới.

Em mới chỉ lo được 129,000 và ko thể lo tiếp được nữa. Umberto chờ rất đúng thời điểm, thị trường chứng khoán vá các cơ sở tài chính khác đều đóng cửa.
- Kệ xác Castelli cùng các trò vặt của hắn.

Sarah ngạc nhiên nhìn Vieri, ko rõ anh có hiểu ý cô ko, - Em sắp mất toàn bộ những thứ em có được sau bao nhiêu năm làm việc cực nhọc. Hãy cố hiểu điều đó có ý nghĩa thế nào với em

- Anh thường nghĩ em rất thông minh. Thực ra, lắm lúc sao mà em ngốc quá. Thôi, hãy uống sâm banh và đừng lo nghĩ gì nữa.

Hai người đàn ông bước vào tiệm, tiến đến bàn của Sarah và Vieri. Một tên đưa mẩy giấy do Umberto viết *"Cô còn 4 ngày nữa để lo trả nợ. Tối nay sẽ có người đến thu tiền bảo vệ tại CLB "Cửa Xanh", đừng có hành động ngu ngốc, hãy trả đúng như họ yêu cầu."*

Sarah đẩy đĩa thức ăn sang 1 bên. Trong khi đó, Vieri đọc mẩy giấy rồi cho vào túi.

- Đừng lo, Sarah ah. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Em quan hệ với Umberto từ lâu, lẽ ra em phải biết thế nào chuyện này cũng xảy ra.
- Em nên làm gì bây giờ?
- Đừng trả tiền bảo vệ, nhưng nên làm thế nào thì em tự định liệu lấy. Hoặc là bán CLB rồi bỏ chạy hoặc là chống lại hắn.
- Em sẽ ko bỏ chạy.
- Vậy hãy chống lại hắn, cứ dùng bạo lực nếu thấy cần thiết. Hắn sẽ dùng bạo lực, em biết điều đó, mặc dù em luôn khiến anh có cảm giác là Umberto mê em và sẽ bảo vệ em, em là ngoại lệ với các nguyên tắc của hắn. Anh ko tin em thực sự nghĩ thế.
- Em tin vào tình yêu. Em tin, nếu có ai đó yêu 1 cô gái như Umberto yêu em, anh ta sẽ ko thể quay lưng, bỏ mặc người yêu mình cho cá mập ăn thịt.
- Umberto chỉ hiểu có bạo lực và lối hành động xưa nay của người Sicily. Trước mắt em có 2 sự lựa chọn hoặc bỏ chạy, hoặc

chống lại. Nếu em quyết định chống lại, phải chuẩn bị sẵn sàng đi tới cùng.

Họ đang ăn thì 1 phóng viên xuất hiện và chụp trộm họ. Bức ảnh sẽ xuất hiện trong tờ báo buổi chiều với hàng tít giật gân *Sarah Hallam và hoàng thân Aldobrandini ăn trưa ở 1 tiệm ăn nổi tiếng là nơi hò hẹn của các cặp tình nhân.*

Sarah đang uống sâm banh với bà Nicoletti tại CLB Cửa Xanh thì 2 người đàn ông bước vào đòi tiền bảo vệ. Cô trả lời với tất cả sự can đảm có có được.

- Hãy về nói với Castelli là tôi ko hề có ý định trả khoản tiền vô lý này. Còn bây giờ thì hãy rời khỏi đây ngay lập tức.

Sarah và bà Nicoletti tiếp tục ngồi bàn cách vận động sao cho đủ khoản tiền khổng lồ trong vài ngày tới. Vừa hết ly sâm banh, họ thấy khói bốc lên từ khe cửa.

- Chúa ơi, đám khốn nạn này đốt CLB rồi.

Họ cùng chạy xuống nhà nhưng ngọn lửa nóng bỏng ở cầu thang buộc họ quay trở lên. Họ rút ngay vào phòng làm việc, hy vọng điện thoại ko bị cắt để họ có thể gọi cứu hỏa. Bà Nicoletti nói.

- Đừng lo, Henri sẽ cứu chúng ta. Anh ta sẽ biết và sẽ đến tìm tôi.

Vài phút sau, họ nghe tiếng còi cứu hỏa. Sau đó những người lính chữa cháy cầm vòi rồng cùng các thiết bị chống ngạt xông vào. Sarah bước đi qua hành lang ngập nước, hoảng hốt nhìn thấy cảnh sát khiêng ra 1 cái túi xác. Cô lặng nhìn ông ta đang cố giải thích.

- Một người khách của cô sặc khói và chỉ vài giây là chết. Tôi rất lấy làm tiếc, cô Hallam ah. Nếu mọi người biết rằng Castelli có

dính vào đây, tôi e sẽ ảnh hưởng đến thanh danh trong sạch của cô.
- Làm sao ông biết Umberto dính líu vào vụ này?
- Tôi thấy ảnh cô cùng hoàng than Aldobarandini trên báo. Tôi đã biết trước thế nào cũng có chuyện. Mọi người đều biết Castelli như phát điên lên vì ghen.

Đám lính cứu hỏa làm việc cật lực suốt 1giờ, các chuyên gia được cử tới điều tra xem bọn chủ mưu đã dung loại chất cháy gì. Còn mấy tay phóng viên cũng xúm lại săn tin. Khi mọi người đi hết, Vieri và Elio đến.

- Nghe tin là anh đến ngay. Anh còn có 1 tin tồi tệ hơn. Henri Soiron bị bắn chết ngay ngoài cổng CLB. Viên sĩ quan cảnh sát thụ lý vụ này đề nghị em báo tin cho bà Nicoletti.

Sarah ngồi trên chiếc ghế dạ sau bàn làm việc, vẻ mặt đau đớn. Mọi đồ vật đều ám đầy mùi khói. Bà Nicoletti nhìn Sarah với vẻ mặt yếu ớt khác hẳn thường ngày.

- Chuyện gì vậy, Sarah?
- Tôi phải báo với chị 1 tin dữ?
- Henri chết rồi phải ko? Tôi biết ngay thế nào cũng có chuyện khi ko thấy anh ấy đến cứu chúng ta.
- Người ta thấy anh ấy bị bắn chết trong xe, ngay gần cổng CLB, tôi chẳng biết nói gì hay làm gì giúp chị.

Bà Nicoletti nước mắt ròng ròng nhưng vẫn cố kiềm chế. Trước đây, Castelli đã giết con bà, còn nay người của gã đã giết thêm con người đã suốt 20 năm nay yêu thương và bảo vệ bà. Bà lặng đi ngồi cạnh Sarah. Một lúc sau, Benedetti đến.

- Tôi đang đi qua đây thì thấy vụ hỏa hoạn. Tôi có thể giúp gì ko, Sarah?
- Umberto cử ông tới đây ah?
- Cô biết là ko nên nói như vậy mà.

- Giờ tôi chẳng biết gì hết, có điều là tôi sẽ ko bỏ chạy đâu.

Benedetti đang chăm chú nhìn Sarah thì người đàn ông mặc comle sẫm màu bước vào, tự giới thiệu.

- Tôi là Nicolo Magistretti, thưa cô Hallam. Ông Umberto giao cho tôi làm việc với cô. Tôi đoán chắc Mario đã nói rõ lập trường của chúng tôi. Còn nếu ông ta chưa kịp nói thì báo để cô biết rằng hoặc cô trả tiền hoặc lần lược các CLB của cô sẽ bị đốt sạch, khách của cô sẽ bị giết.Cô còn có con gái, nên nghĩ kỹ 1 chút. Đôi khi tai nạn có thể xảy ra, cô biết đấy.

Sarah lần lượt cảm thấy cơn giận dữ bốc lên ngùn ngụt trong cô và chỉ có tình yêu đứa con gái bé bỏng mới làm cô giận dữ đến thế. Cô nhận ra mình đã quá tin vào Umbarto, tin rằng tình yêu của lão có thể bảo vệ mình. Cô nghĩ đến Vieri vừa rời CLB cùng Elio về căn nhà ở Fontainebleau lo bảo vệ những người ở đó. Sarah cố gắng trấn tĩnh, cố kìm cơn hoảng loạn đang bùng lên trong cô, tự nhủ đây là lúc cô phải tỏ ra cứng rắn vì bản than mình và vì Lexy của mình. Cô đã thành đạt 1 cách nhanh chóng nhưng thử thách thực sự là liệu cô có thể tồn tại trước thế lực mạnh mẽ của tổ chức của Umberto hay ko? Cô chợt nhận ra Magistretti đang nhìn cô giễu cợt.

- Thế nào, cô Hallam, cô đã nghĩ kỹ chưa?
- Đã, và tôi yêu cầu ông và 2 người kia rời khỏi đây ngay. Tôi ko muốn nhìn thấy cái mặt ông nữa.
- Nhưng rồi cô sẽ còn gặp tôi. Tôi đã nói rồi, giải quyết mọi chuyện với cô là nhiệm vụ của tôi.
- Hãy bước ngay khỏi đây.
- Chúng tôi đang khát, phải kiếm chút gì uống trước khi về gặp Umberto báo cáo.

Bà Nicoletti nhìn theo Magistretti và người của hắn bước ra, rồi quay về phía Sarah, ánh mắt như muốn hỏi phải làm gì đây.

- Có lẽ tôi sẽ đi kiếm cái gì cho chúng uống. Chẳng còn ai ở đây cả, ko biết liệu có còn kiếm được chai nào nguyên vẹn?
- Giá như tôi có cái gì đó bỏ vào rượu cho chúng chết quách đi để Mario ném chúng xuống sông. Mấy thằng này ko đáng sống.

Khi bà Nicoletti đi rồi, Sarah quay sang Benedetti hỏi.

- Giờ ông khuyên tôi nên làm gì, ông Mario?

Nghĩ ngợi hồi lâu, Benedetti nói.
- Cô có vẻ sửng sốt thấy Umberto dám đe dọa con cô. Lòng tin của cô với mọi người khiến tôi ngạc nhiên. Thực tế là Umberto sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho Lexy vì con bé dám gọi Aldobramdini là bố.

Tim Sarah như ngừng đập, cô đứng lên, đi đi, lại lại.

- Ông có chắc là con bé nói thế ko?
- Chắc. Ba tuần trước Umberto đến phòng cô. Lexy đang chơi với bà vú. Khi Umberto mắng nó vì làm ồn quá, con bé nói sẽ mach bố. Chẳng mất nhiều thời gian, Umberto đã tìm ra ngay con bé muốn chọn bố nó là ai. Điều đó làm ông ta bực bội lắm.
- Hãy giúp tôi, Mario. Tôi cần có người giúp tôi làm những việc phải làm. Ông có thể bỏ Umberto sang làm cho tôi ko?
- Tôi cứ nghĩ như hiện nay thì tốt hơn. Như thế tôi có thể báo trước cho cô kế hoạch của ông ta.
- Umberto còn tin ông ko?
- Tôi ko biết, tôi nghĩ ông ta vẫn tin tôi.

Vừa lúc đó Davington bước vào.

- Bà Nicoletti bảo tôi sang báo với cô là 2 quí ông đã xỉn ngoài quầy rượu rồi.

Sarah vội chạy sang. Cô thấy 2 tên tay chân của Umberto nằm bất tỉnh dưới sàn. Sarah nhìn bà Nicoletti kinh ngạc.

- Chị cho chúng uống gì vậy?
- Tôi chỉ cho chúng đi ngủ chút xíu, còn giờ tôi sẽ giúp Mario ném bọn chúng xuống sông. Em nói đúng, đám người này ko đáng sống.
- Còn Magistretti đâu?
- Chưa xong thì hắn đã đi rồi, chỉ có 2 đứa này ở lại.

Benedetti chạy ra đường, biến vào bóng tối. Davington, vẫn điềm tĩnh như mọi khi, nắm chân 1 trong 2 tên đang nằm bất tỉnh, giúp bà Nicoletti tống hẳn vào xe. Đến lượt tên thứ 2 xong xuôi thì chuông đồng hồ điểm nửa đêm. Còn lại 1 mình Sarah trong CLB, sàn nhà đầy nước, tường ám khói đen kịt. Mặc dù vô cùng sửng sốt trước những gì vừa xảy ra, cô vẫn rất bình tĩnh. Cuối cùng, cô đã buộc phải chiến đấu chống lại Umberto bằng chính những biện pháp của hắn trong 1 cuộc tranh đấu đầy bạo lực này. Nhớ tới những điều đã yêu cầu Benedetti làm, cô ko khỏi mỉm cười hài long nghĩ đến phản ứng của Umberto. Hắn vốn chỉ quen làm người khác đau khổ, sợ hãi. Nhưng đã bao giờ hắn phải đau khổ, sợ hãi chưa. Umberto liệu sẽ làm gì khi biết rằng cô đã tuyên chiến.

Nhắm mắt lại, Sarah lắng nghe tiếng nước nhỏ tí tách trên trần xuống. Mệt mỏi, cô đang định lục túi lấy chìa khóa xe về nhà thì chợt nghe thấy tiếng bước chân nặng nề tiến về phía cô. Nhìn lên, cô thấy Umberto đang đứng ở cửa, vẻ mặt là cả 1 sự tương phản của những thái độ cảm xúc khác nhau đang ngày đêm dày vò. Hắn hỏi, giọng nặng nề.

- Sao cô ko về Fontainebleau với con gái?
- Thế còn ông đến đây làm gì. Ông muốn xem người của mình đã phá hoại nơi này ra sao phải ko?
- Họ đâu cả rồi, người của tôi ko thấy trở về văn phòng?
- Làm sao tôi biết được.
- Aldobrandini thuê người tuần tra quanh nhà cô. Hắn nghĩ tiền của hắn có thể mua được sự an toàn cho cô. Hắn lầm to.

Sarah điềm tỉnh quan sát Umberto ngồi xuống chiếc ghế trước mặt, nhìn cô với ánh mắt vừa đau đớn vừa như lục vấn. Khi hắn nói, cô chợt nhận ra rằng hắn cũng rất đau khổ vì tình cảm giữa 2 người đổ vỡ.

- Tôi chấp nhận thực tế rằng ta ko còn là bạn nữa, nhưng tôi ko thể tin được.
- Ông đã tự chọn như vậy mà.
- Nicolo Magistretti đâu?
- Hắn đến cùng 2 người nữa và nói rằng giải quyết mọi chuyện với tôi là nhiệm vụ của hắn.
- Thế hắn đâu?
- Trước đây 1 giờ, hắn đã cùng 2 tên kia đi rồi.
- Sarah, hãy trả khoản tiền chúng đòi hỏi. Nếu cô ko trả, bản thân tôi cũng ko bảo vệ nổi cô đâu.
- Ông có thể giết tôi nhưng tôi sẽ ko trả và cũng chẳng chạy đi đâu hết.

Umberto đứng dậy, mặt xám xịt.

- Cô muốn vậy sao? Cô nghĩ là tôi có thể chịu được để cô lơ tôi đi hay sao? Cô nghĩ ở địa vị tôi, tôi có thể để 1 người đàn bà tự tung tự tác biến tôi thành 1 thằng ngốc sao?
- Tôi đã nói rõ ý mình rồi.

Hắn chợt thấy hoảng sợ, khuôn mặt tái nhợt, căng thẳng như gần mất trí.

- Sarah, cô ko hiểu. Giờ mọi chuyện ko còn đơn giản giữa cô với tôi nữa. Nếu cô trả các khoản nợ, có thể tôi sẽ dàn xếp để hoãn khoản tiền bảo vệ. Nếu cô ko trả được nợ cô sẽ mất tất, nhưng tôi sẽ để cô làm quản lý CLB Anh. Tôi là bạn cô, mặc dù giữa chúng ta đã xẩy ra những chuyện như thế này. Tôi yêu cô.
- Vớ vẩn, ông là kẻ thù của tôi và ông biết rõ điều đó. Ông nói đến tình yêu. Nói thì dễ nhưng hãy thử xem những hành động

của ông. Trước đây ông hành động như 1 người thực sự yêu tôi, còn nay ông muốn làm tôi lụn bại nếu tôi ko nghe ông.
- Thế cô muốn gì nào. Cô đi khắp nơi với Aldobrandini, sỉ nhục tôi trước các chiến hữu của tôi.
- Nào, Umberto, ông đến đây làm gì?
- Đến tìm Nicolo Magistretti.

Hắn thở dài, nhìn Sarah vẻ cầu khẩn, nói tiếp.

- Ko, ko phải vậy. Tôi đến vì tôi muốn gặp cô.
- Hãy về đi. Giữa chúng ta ko còn gì hết. Cả 2 đều phải chấp nhận làm cái điều phải làm.
- Tôi sẽ bỏ qua khoản nợ nếu cô chịu rời Vieri.
- Tôi yêu Vieri và sẽ lấy anh ấy, nếu anh ấy cầu hôn. Xưa nay tôi vẫn nói với ông rằng tôi ko phải là vật sở hữa như cái nhà, cái xe của ông.
- Thế có nghĩ là mọi sự chấm dứt? Cô có chắc là mình muốn như vậy ko?
- Ông gửi thư đòi nợ. Ông cử người đến đốt phá CLB của tôi, đe dọa con tôi. Chính ông là người muốn cắt đứt quan hệ thân thiện giữa chúng ta.

Umberto lái xe lao nhanh qua trời đêm yên lặng và lạnh lẽo của vùng Bois de Boulogne. Trăng rằm như phủ lên mặt hồ 1 tấm áo choàng bằng bạc. Những con cú, bị ánh đèn ô tô làm cho chói mắt, bay loạng choạng qua trước mũi xe như những bóng ma. Umberto chẳng nhìn thấy gì, hắn gần như phát điên với tâm trạng rối bời trong lòng. Hắn đã làm mọi thứ vì Sarah, cho cô tất cả những gì có thể cho được, kể cả cho vay tiền của tổ chức với lãi suất thấp. Hắn đã yêu quí cô, tôn thờ cô, sử dụng sức mạnh của bản thân cũng như của cả tổ chức của hắn để mong làm cô hài lòng . Hắn biết sẽ chẳng bao giờ hắn thèm muốn 1 người đàn bà nào như đã thèm muốn Sarah. Hắn cũng sẽ chẳng bao giờ cần ai như đã cần Sarah. Cơn giận dữ làm hắn mất tập trung, cứ luôn phanh xe dúi dụi, chút nữa là đâm phải 1 người đi xe đạp ko có đèn . Gã nguyền rủa người đi xe đạp, nguyền rủa bóng

đêm, và cả nỗi đau đớn đang giầy xé trong lòng. Umberto rẽ sang phải, dừng lại trước cửa nhà, lặng người sửng sốt. Trong ánh đèn ô tô, hắn thấy trên cánh cửa sắt vào nhà là 2 cái xác được treo trên móc treo thịt. Umberto ra khỏi xe, đứng nhìn chằm chặp vào khuôn mặt 2 gã đàn ông đã cùng Magistretti đến CLB của Sarah hồi tối. Hàng loạt câu hỏi ùa đến trong đầu Umberto nhưng hắn nhanh chóng trấn tĩnh, tắt đèn ô tô, dung bộ mở cửa tự động rồi gọi người ra gỡ 2 cái xác xuống. Trong vòng 1 tiếng, mọi dấu tích được xóa sạch. Nhưng chuyện gì đã xẩy ra? Có phải chính Sarah đã ra lệnh giết 2 tên kia? Làm sao có thể tìm ra chứng cứ?

Umberto đi nhanh vào nhà, ra lệnh tìm gấp Magistretti, rồi bảo Benedetti đến ngay. Suốt nửa giờ sau đó, hắn lồng lộn như 1 con hổ trong cũi. Hắn quyết định phải cho Sarah 1 bài học. Giờ đây cuộc chiến đấu đã bắt đầu và hắn đã mất hẳn cô. Tự hắn cũng ko còn kiểm soát được cuộc chơi nữa. Khi đã rõ 2 người của mình bị giết theo lệnh Sarah, hắn chỉ còn biết ra lệnh hành động nữa thôi.
Benedetti bước vào, lại ngồi vào chỗ thường ngày của mình, đối diện Umberto.

- Có chuyện gì khẩn cấp đến nỗi ông dựng tôi dậy vào bốn giờ sang như thế này?
- Hai người tôi cử đến chỗ Sarah đều bị giết, xác móc treo trên cánh cửa nhà tôi. Tôi chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy. Từ thời nước Pháp bị Đức chiếm đóng trong chiến tranh đến nay, ko ai dám làm những việc như vậy cả. Còn nữa, Magistretti cũng mất tích. Tôi cho tất cả mọi người đi tìm nhưng vẫn chưa thấy tăm hơi đâu. Tôi đến gặp Sarah trước khi về đây, cô ta bảo tôi ko còn là bạn nữa.
- Điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.
- Phải làm gì đây Mario?
- Tại sao ông lại hỏi tôi? Chính ông tuyên chiến với cô ta, đem gửi thư đòi nợ, chẳng them điếm xỉa đến lời khuyên của tôi. Điều ông muốn làm là cho cô ta lụn bại, để cô ta lại hoàn toàn

thuộc về ông.
- Cô ấy bảo sẽ chống lại tôi cho đến chết.
- Cô ấy chắc sẽ làm thế. Cô ấy ko biết sợ là gì hoặc ngược lại quá sợ hãi đâm ra liều mạng.
- Tôi chưa từng gặp người đàn bà nào như vậy và chắc sẽ ko bao giờ gặp người thứ 2 giống vậy. Nhưng giờ thì cô ta ko cho tôi con đường nào khác rồi. Cô ấy đã ra lệnh giết Enrico và em nó, tôi chắc thế. Từ đầu, cô ta đã thích bạo lực. Còn Magistretti nữa. Nếu hắn biết mất, Palermo sẽ hỏi và tôi sẽ được lệnh thanh toán cô tan ngay.
- Và ông sẽ làm chứ?

Umberto vuốt mồ hôi trên mặt.

- Ông là bạn của tôi làm gì?
- Tôi đã nói rồi, nhưng ông đâu có nghe. Giờ thì đã quá muộn. Tự ông chẳng để lại cho mình sự lựa chọn nào ngoài việc lao vào cuộc chiến. Xưa nay ông vẫn muốn thử Sarah. Thì đây, nay đã có dịp cho ông xem gan cô ta lớn chừng nào.

Vào ngàythứ 6 của kỳ hạn trả nợ, Sarah đến đón con gái và Lucy ở khu trường tại Fontainebleau Thường thì Mary-Ellen đón bọn trẻ nhưng bữa nay cô ta phải học muộn ở Paris. Sarah bước ra khỏi xe, chợt thấy 2 gã đàn ông đang ngồi trong 1 chiếc xe đậu ngoài cổng trường. Bọn chúng là người của Umberto và lập tức cô hiểu ngay sắp có chuyện bất trắc với con gái
Khi lái xe về nhà, người của Umberto vẫn theo sát Sarah . Chúng dừng lại nói chuyện với những đứa khác đang đỗ xe phía ngoài tiệm rượu. Sarah cho xe vào gara chạy lên nhà, khoá trái cửa lại. Sau đó cô gọi điện tới tiệm rượu và được biết hiện có 6 người ở Paris mới tới trong tiệm. Hoá đơn của cả bọn sẽ được thanh toán với văn phòng của Umberto lập tức Sarah gọi điện tới nhà Vieri ở Paris
-Umberto cử 6 người đến phục trong một tiệm rượu cạnh nhà. Em nghĩ chúng định bắt cóc Lexy
-Anh sẽ đến ngay, giờ hãy đóng chặt các cửa. Khi Mary-Ellen về, báo cho cô ấy hay

Sarah bỏ ống nghe xuống, băn khoăn không biết làm thế nào báo cho Mary-Ellen mọi chuyện. Cô giật mình nghe giọng của Mary-Elên vang lên đằng sau
-Cậu không cần giải thích cho tớ là Umberto đã tuyên chiến. Tớ thấy mấy người bảo vệ tuần tra quanh nhà cậu, mặt cậu ngày càng tái đi, đầy vẻ lo âu, mà vẫn tìm cách giấu không cho tớ biết cậu đang gặp nguy hiểm. Hãy nói xem tớ có thể giúp gì ?
-Tớ nghĩ Umberto đang tìm cách bắt Lexy
-Hắn dám lắm
-Vieri đang lái xe từ Paris đến đón chúng ta trong khoảng nửa giờ nữa. Anh ấy dặn đóng hết các cửa lại
Mary-Ellen nhận ra rằng đây là lúc cô chứng tỏ sức mạnh mới của mình
-Tớ sẽ đưa bọn trẻ đi Paris, tớ sẽ đi ngay, tớ có thể đi mọi nơi chẳng có vấn đề gì vì Umberto và người thân của hắn đâu có để ý gì đến tợ Chúng ta sẽ cho đám trẻ vào sau xe, bảo chúng đây là một trò chơi thôi Sau đó tớ sẽ đưa tất cả tới khách sạn Ritz và trốn ở đó tới khi mọi chuyện yên ổn .Bọn chúng không thể tìm ra được đậu Kể cả Castelli cũng không thể qua mặt nổi ông gác cổng khách sạn Ritz
-Vậy thì tốt .Nhưng cân thận nhé .Tớ không muốn cậu gặp bất kì rủi ro nào .
5 giờ chiều, Mary-Ellen lái xe ra khỏi nhà như vẫn đi mua hàng theo thường lệ .Đám người của Umberto nhìn theo, chẳng hề để ý, không biết rằng thay vì trở về, cô cho xe lên xa lộ chạy thẳng về Paris. Trong vòng 1 giờ đồng hồ cô đã sắp xếp xong mọi chuyện ở khách sạn Ritz. Xong xuôi, cô gọi điện báo cho Sarah hay, giọng cô hầu như không nghe được giữa tiếng hò reo vui mừng của bọn trẻ
-Tớ và đám trẻ yên ổn, hiện ở trong một phòng lớn với một buồng tắm to như nhà ga trung tâm .Đám trẻ nghĩ là cúng ta đang đi nghỉ
-Vieri đã đến, vài phút nữa chúng tớ sẽ rời đây. Hãy chúc tớ may mắn đi
Vieri lái xe rời khỏi nhà, qua đường lớn chạy qua 2 tên đang theo dõi .Qua kính hậu anh thấy chúng quay xe đuổi theo khi anh

vào đường cao tốc đi Paris .Anh dừng xe lại ở trạm thu tiền đường, nói chuyện với viên cảnh sát đang lái xe tuần tra .Sau đó anh cho xe lái vun vút về phía trung tâm thành phố .Anh liếc qua kính chiếu hậu nhìn chiếc xe phía sau cũng tăng tốc đuổi theo, và theo sau đó là chiếc xe tuần tra của cảnh sát . Biết Sarah lo lắng anh hôn tay cô
-15 phút nữa ta sẽ uống sâm banh ở khách sạn Ritz
Những ý nghĩ của Sarah bị cách quãng khi Vieri bất chợt rời khỏi đường cao tốc ở đoạn Porte la Chapelle .Cô không biết anh sẽ ra khỏi đường cao tốc bằng ngả này và đám người của Umberto cũng bất ngờ .Trong dòng xe đang lao vun vút, tay chân của Umberto không thể nào quay xe lại mà không phạm luật và bị chiếc xe tuần tra của cảnh sát phía sau chặn lai. Sarah và Vieri hoàn toàn tự do, chạy về phía khách sạn Ritz một cách an toàn
Tối đó, Vieri đưa Sarah xuống quầy rượu .Khi cô ngồi xuống đâu vào đó anh mới nhẹ nhàng hỏi
-Em đã lo đủ số tiền nợ Castelli chưa ?
-Giờ em đã lo được 169 ngàn bảng nhưng tất cả chỉ có vậy .Em đã cố gắng mọi cách nhưng lần này xem ra không thể được
-Khi gặp Castelli trưa mai em định làm gì ?
-Còn làm gì được ? Umberto không chịu nhận một phần nợ vậy thì chỉ còn cách trả lại tiền cho những người hùn vốn đầu tư và giao cho hắn ta toàn bộ văn tự tài sản của em
-Tại sao em không bao giờ hỏi tiền anh vậy, Sarah ?
Cô nghĩ đã bao lần cô định làm như thế nhưng lại sợ Umberto ngăn cản vì biết cô quan hệ với Vieri .Cân nhắc kĩ lưỡng cô cố gắng giải thích
-Em yêu anh và không muốn anh dính vào những chuyện này .Nếu em vay anh , hắn sẽ hoặc là giết cả hai chúng ta hoặc là phá huỷ toàn bộ tài sản của em để em không thể hoàn trả số tiền đã vay và anh biết em không thể chịu đừng được việc đó
-Anh đâu có cho ai vay tiền bao giờ
Cô hôn anh lòng nhẹ nhõm
-Ơn chúa anh đã nói vậy, thôi ta nói chuyện khác đi. Giờ em hoàn toàn trắng tay nhưng em có anh

-Anh nói không cho vay nhưng vấn đề có thể cho không .Anh ghi tấm ngân phiếu này cho đích danh Castelli .Theo anh em nên trả lại số tiền cho những người hùn vốn và trong tương lai, coi như anh là người góp vốn với em .Anh chỉ mong tấm ngân phiếu của anh làm hắn vỡ tim vì tức tối .Đối với một người Sicily đây là điều sỉ nhục lớn nhất
Sarah nhìn tấm ngân phiếu 350 ngàn bảng, ghi tên Umberto di Castelli, không tin vào mắt mình nữa.Cô bỗng thấy nhẹ cả người .Cô thoáng thích thú với ý nghĩ nếu như Umberto chỉ cần sửng sốt như cô vừa rồi khi thấy tấm ngân phiếu này,thì hắn cũng dám lên cơn đau tim lắm
Đột nhiên cô thấy lúng túng không biết nói gì với người đàn ông vừa mới cho cô 1 triệu đôla .Cô vùi đầu vào Vieri, nấc lên
-Sarah, Anh yêu em. Thôi đừng khóc, giờ em đã có khoản tiền em cần,còn anh, anh hứa sẽ giải quyết mọi chuyện với Castelli

-Anh không biết hắn nguy hiểm tới mức nào đâu
Vieri lắc đầu
-Em yêu, anh biết rõ hơn ai hết hắn là loại người gì. Em muốn đi dạo không ? Anh muốn cho em xem một thứ trước khi về khách sạn
-Chỉ cần hít thở không khí trong lành là đủ. Không phải là ngày nào cũng có người cho mình 1 triệu đô phải không anh ?
Họ đi qua những đường phố Paris vắng vẻ. Xa xa những âm thanh ban đêm vọng lại :tiếng xe cảnh sát hú còi, tiếng đám người lang bạt cãi cọ nhau…Vieri quàng tay siết chặt Sarah vào long. Cô ngoái nhìn lại lo lắng không hiểu người của Umberto có theo dõi ? Nhưng chẳng thấy gì ngoài những gương mặt quen thuộc của Davington đang lái xhiếc Ferrari từ từ chạy sau phớt lờ tiếng còi của những người lái xe khác đòi vượt lên
Vieri đưa cô tới một khu nhà đằng sau nhà hat opera, bề ngoài trông không khác gì một ngôi nhà bình thường ở Paris. Bỏ qua phần trong nhà, Vieri dẫn Sarah ra khu vườn phía sau. Trong vường ngào ngạt hương thơm và rất nhiều hoa hồng
-Đây là nhà của cha anh ngày ông còn nhỏ, giờ nó là của cô Cecile của anh, cô ấy đang nghỉ ở London

-Thật không thể tưởng tượng ở giữa Paris lại có một khu vườn đẹp thế này
-Anh đâu có đưa em tới đây để xem vườn, nhưng anh nghĩ ngôi nhà thờ nhỏ trong kia có thể làm em thích thú
Đi qua chiếc cổng vòm chạm khắc công phu, Sarah bước vào một nhà thờ nhỏ dành cho gia đình. Bên trong các cánh cửa kính được vẽ hoa trang trí màu hổ phách, toàn bộ tường đều được bọc da. Căn phòng được chiếu sang bởi 20 ngọn nến, hương hoa hồng ngào ngạt. Sarah lắng nghe Vieri kể
-Ông cụ cố nhà anh đem tấm da từ Saint Petersburg về, Đó là quà của Nga hoàng Nicolas vì công lao phục vụ của cụ cố nhà anh
-Ở đây đẹp thật
-Em có muốn tổ chức lễ cưới ở đây không ? Anh muốn ta tổ chức lễ cưới thật riêng biệt
Đột nhiên nước mắt Sarah dàn giụa chảy. Cô thổn thức nhớ lại những năm tháng dài mong ngóng, chờ đợi mơ thấy anh cầu hôn cô. Đây quả thực là giây phút không gì sánh được trong cuộc đời. Cô không nói gì chỉ im lặng tận hưởng cảm giác sung sướng khi giấc mơ ấp ủ bấy lâu nay đã trở thành hiện thực. Cô trả lời và Vieri thở phào nhẹ nhõm
-Tuỳ anh, anh muốn ở đâu cũng được
-Thế được rồi. Ta sẽ chuẩn bị làm lễ cưới vào cuối tháng 12, sau đó sẽ đi nghỉ tuần trăng mật ở Vinice
Dưới bầu trời đầy sao, trong khu vườn ngào ngạt hương hoa,họ ôm hôn nhau thắm thiết. Trong những giây phút tuyệt vời này, họ hoàn toàn quên đi cả Umberto lẫn đám chiến hữu tàn bạo của gã, và chỉ còn tình yêu ngự trị tất cả

11giờ sang hôm sau, Sarah bước vào phòng Umberto.Trước mắt cô là người đàn ông đã suốt bao nhiêu năm qua khống chế đời mình.Cô thấy hắn mặc bộ đồ comlê mới, chải chuốt, trên gài một bông hoa trà, nhưng ánh mắt đầy vẻ lo lắng. Cô biết hắn đang giằng xé giữa một bên là tình yêu một bên là sĩ diện đàn ông, vốn là tính cách của hắn. Cô cũng biết dù có muốn hắn cũng không thể tiếp tục che chở cho cô nữa. Vẻ căng thẳng và

nỗi vui mừng được thấy cô mà hắn không sao giấu nổi làm Sarah cảm động. Cô lặng lẽ ngồi xuống,long quyết tâm chấm dứt mối quan hệ này một cách nhẹ nhàng văn minh
Umberto ngồi đó nhìn Sarah, băn khoăn không biết liệu cô sẽ chấp nhận thất bại nặng nề trong trò chơi làm cô mất toàn bộ tài sản này như thế nào. Liệu cô có giữ đúng phong cách Anh trầm tĩnh và lịch sự hay cô đang sẵn sàng bùng nổ, phá phách giữa văn phòng nàyHắn nhìn cô với ánh mắt pha chút kính nể, như 1 con thú nguy hiểm đang dò xét, cân nhắc 1 con thú cũng nguy hiểm ko kém. Hắn vô cùng ngạc nhiên thấy cô đường hoàng và điềm tĩnh. Càng ngắm cô, nỗi khát khao càng dậy lên trong hắn, làm hắn mềm long. Hắn nói, giọng run run.

- Thế nào, cô có tin tức gì hay ko?
- Tôi đem trả lại ông 1 ngân phiếu.
- Cô lo được bao nhiêu.
- Ngân phiếu ghi rõ 350,000 bảng, toàn bộ số tiền tôi nợ ông. Tôi muốn lấy 1 biên nhận ghi đúng như trong mảnh giấy kèm theo đây.

Umberto ngồi lặng đi, nhận thấy Benedetti thoáng thở phào còn Magistretti sững sờ vì giận dữ. Làm sao cô ta có thể lo đủ số tiền đó ở Paris trong tháng 8 này? Ko tin vào tai mình nữa, hắn với tay cầm lấy tấm ngân phiếu và hoàng toàn ko còn tự chủ khi nhận ra chữ ký của Viere. Giận dữ đến ko thốt lên lời, hắn nhìn Sarah chằm chặp như muốn nuốt chửng cô. Rồi hắn bắt đầu la lối.

- Cô nghĩ tôi sẽ nhận sao! Sao cô dám xin hắn tiền? Sao cô lại dám cư xử với tôi như vậy?
- Tôi đã lo được 169,000 bảng nhưng ko thể lo tiếp. Tối qua, Vieri khuyên tôi trả lại tiền cho những người định hùn vốn. Anh ấy sẽ hợp tác làm ăn với tôi và ko muốn có ng ngoài tham gia.

Umberto nhổm phắt dậy.

- Quỷ tha ma bắt hắn đi, hắn phá mọi chuyện của tôi.

Sarah đứng dậy, giọng rắn rỏi.

- Có lẽ tôi nên đi. Hãy bảo thư ký đánh máy biên nhận cho tôi.

Umberto xé tan tấm ngân phiếu, ném vào Sarah.

- Ko biên nhận gì hết. Tôi ko nhận chi phiếu này.

Sarah đanh mặt lại song vẫn giữ giọng điềm tĩnh.

- Vieri nói có thể ông sẽ xé tấm ng6an phiếu và rằng nếu ông làm như vậy, tôi cần nói với ông rằng số tiền vẫn được chuyển trực tiếp vào tài khoản của ông tại ngân hàng Thụy Sĩ. Còn bây giờ, Umberto, hãy đưa biên nhận đây.
- Cút đi, tôi ko muốn thấy cái mặt cô nữa, cô hại đời tôi, chối từ tình yêu của tôi. Tôi đã cho cô tất cả những gì có thể cho được, còn cô đã lấy tất cả những gì cô có thể lấy. Giờ cô hãy nói cô ko cần tôi nữa.

Sarah quay trở lại, vẻ mặt giận dữ đến mức Umberto đứng dậy né người như muốn tránh đòn.

- Cầm điện thoại lên, bảo Ornella đánh máy biên nhận cho tôi. Ông là Umberto di Catelli chứ ko phải 1 cậu bé còn thò lò mũi. Giờ đã đến lúc ông quên tôi đi. Tự ông cũng biết rõ điều đấy.

Hắn nhìn vào cặp mắt màu tím của cô.

- Cô nghĩ là tôi có thể quên sao? Tôi đã từng nói tôi yêu cô cho tới khi máu tôi chỉ còn là nước lã. Tôi sẽ ko để cô đi dễ dàng đâu. Tôi nói là tôi làm. Xưa nay tôi đã nói là phải làm.

Hắn chạy theo nắm lấy tay cô.

- Cô nghĩ là tôi ko dám làm?

Sarah gạt hắn ra, vẻ bất cần.

- Tôi tin chắc là ông sẽ làm. Thôi, tạm biệt Umberto. Cám ơn tất cả những gì ông đã làm vì tôi. Rất tiếc, chúng ta ko thể tiếp tục là bạn.

Sarah về đến CLB Anh đêm đó, thấy Magistretti đã đợi sẵn. Hắn lừ lừ nhìn rồi đòi khoản tiền cô "nợ" Umberto về công bảo vệ, che chở. Cô nhìn hắn vẻ thách thức.

- Anh sẽ đánh tôi, bắt tôi phải trả chứ gì? Ko ăn thua đâu.
- Sẽ tinh tế hơn nhiều, cô Hallam ah. Tôi muốn đưa cô đi dạo. Chỉ 1 quãng đường thôi, cô yên tâm.

Hắn kéo Sarah ra khỏi CLB, qua đường Fontaine tới khu gar a nhiều tầng sau CLB.

Sarah chợt thấy bình tĩnh 1 cách lạnh lùng mặc dù biết rõ mình đang trong tình trạng rất nguy hiểm. Hắn dẫn cô tới tầng thượng, cô nhìn ra khắp thành phố nhấp nháy ánh đèn, long dậy lên tình yêu và mong muốn được sống 1 cách thanh bình và điều đó đã tiếp them cho cô sức mạnh. Magistretti giọng lạnh tanh.

- Nếu cô ko chịu trả tiền, tôi sẽ cho mang con cô tới đây rồi ném xuống. Sẽ bay 1 đoạn khá dài đấy cô Halam ah.

Cô ko trả lời. Hắn túm lấy gáy cô kéo ra mép tầng thượng, buộc cô nhìn xuống.

Cơn giận bốc lên trong cô, 1 cơn giận dự chưa từng có. Cô nghĩ đến Lexy, đến cảnh sang sang con bé lại nhẩy vào giường cô, hôn cô tới tấp. Dù tình huống cực kỳ hiểm nghèo, cô ko thể ko cười thầm khi nhớ đến những lời Lexy hay nói, CLB của chúng

ta, chương trình tivi của chúng ta, rồi những người góp vốn với chúng ta . Bàn tay Magistretti ngày càng xiết chặt như 1 gọng kìm sắt, Sarah nghĩ đến cảnh đứa con ngây thơ của cô phải đối đầu với những tên giết người tàn bạo như Umberto, Magistretti. Cơn giận bốc lên, cô cố đẩy hắn ra nhưng ko ăn thua gì. Sarah rít lên trong bong tối.

- Bỏ tôi ran gay.
- Được rồi, khi tôi xong mọi việc. Nào, hãy lại nhìn xem, liệu con gái cô sẽ rơi xuống ra sao. Người ta chắc phải vất vả lắm mới vét được những gì còn sót lại của nó trên vỉa hè.

Magistretti ko nhìn thấy cú đá vào giữa 2 chân hắn Laugh Hard Laugh Hard. Hắn chỉ thấy nhói đau, tay rời cổ Sarah, rơi như 1 con chim trúng đạn thẳng xuống vỉa hè tít phía dưới.

Sarah lùi lại, hoảng sợ có người dưới đường nhìn lên. Cô vội vã ra cầu thang máy, xuống tầng ngầm, chạy ra phố bên cạnh về CLB. Hoảng sợ nhận thấy mình đã bị đẩy vào vũng bùn bạo lực nơi Umberto vẫn tồn tại, kinh khiếp trước sự nguy hiểm đang rình rập con gái, toàn than cô run lên bần bật, mặt trắng bệch, mồ

Cô cố vốc nước nhưng tay run quá, đổ hết ra sàn .Quay sang định gọi cho Vieri báo anh đến với mình, cô kinh hãi thấy mình không sao nhớ được số điện thoại của anh Cũng may ngay lúc đó bà Nicoletti bước vào
-Trời ơi, làm sao thế này Sarah
Bà Nicoletti vội chạy ra quầy xách tới một chai rượu manh. Bà làm một ngụm lớn, xong rót một ly buộc Sarah uống
-Chị không biết em vừa làm gì .Chị sẽ không hỏi đâu nhưng nếu em muốn kể, chị sẽ cố hết sức giúp em
-Megistretti đã vừa ở đây
-Hắn đâu rồi
-Hắn chẳng bao giờ có thể trở lại được nữa
Bà Nicoletti nâng cốc cạn một hơi, rồi bà quay sang nắm tay

Sarah vỗ về, dỗ dành như một đứa trẻ
-Đừng lo nghĩ gì .Chị gọi Vieri đưa em về nhà ngay .Chỉ có 3 chúng ta biết với nhau .Em đã làm những gì cần thiết để đảm bảo anh toàn cho Lexy và bản thân em

Umberto ngồi trong văn phòng, tự hỏi sao giờ này Megistretti vẫn chưa về .Quá căng thẳng hắn đi đi lại lại, nhấc ống nghe lên định gọi nhưng rồi lại đặt xuống .Megistretti rời đây lúc 12 h đêm và nói sẽ về khoảng 1h. Umberto nhìn ra những ánh đèn nhấp nháy dưới trời đêm Paris, hốt hoảng với ý nghĩ biết đâu Megistretti đã giết Sarah rồi .Đầu óc hắn như hoàn toàn tê liệt, sự tức giận, nỗi nhục nhã vì mất thể diện và sự đau khổ, thất tình làm hắn gần như quị xuống .Cuối cùng không thể tiếp tục ở lại trong phòng một mình, hắn nhấc máy gọi Benedetti, nhưng đầu kia không có người thưa máy .Chẳng suy nghĩ gì nữa, hắn ra cầu thang máy, xuống gara, lái xe thẳng tới Câu lạc bộ Anh .Tới nơi hắn thấy cảnh sát đang xúm lại trước cửa câu lạc bộ
Chen qua đám đông, hắn thấy xác Megistretti nát bét trên vỉa hè .Rõ ràng hắn phải ngã từ trên cao chót vót đang được xây dựng bên cạnh .Có thể nào chính là Sarah đã đẩy Megistretti xuống từ trên đó, hay là do thằng cha lái xe mà chuyện đời nghe qua cứ như là một anh hùng quân đội .Thở dài, Umberto trở lại xe và biến mất trong bóng tối .Đối với hắn tương lai là cả một nỗi cô đơn, đau khổ pải sống xa người đàn bà mà hắn yêu say đắm .Còn Sarah, hắn biết cô chẳng thể nào còn tương lai được nữa

Chương 25

Mary-Ellen, Paris, tháng Mười hai năm 1977

Mary-Ellen đang trang điểm. Cô khóc quá nhiều, đến nỗi phải rửa mặt, trang điểm lại từ đầu. Cô đã trình diễn trong câu lạc bộ của Sarah và rất thành công nhưng hôm nay lại là chuyện khác, thật quá sức tưởng tượng của cô. Cô đang ở trong phòng trang điểm của câu lạc bộ *Moulin Rouge* và sắp bắt đầu buổi trình diễn quan trọng nhất đời mình. Phần biểu diễn của cô kéo dài hai mươi phút trong nửa sau của chương trình, gồm các vũ điệu do Arden biên đạo, với hầu hết các bài hát do chính cô sáng tác. Cô

bắt đầu run lên, không tự chủ được nữa, mặc dù đã diễn tập hàng tuần và được Sarah động viên suốt mấy tháng nay. Sarah cứ nói đi nói lại không việc gì không thể làm được cả, chỉ cần mình tự tin, mình không sợ hãi.
Mary-Ellen đang cố trấn tĩnh để tiếp tục trang điểm thì Sarah bước vào, vẻ mặt rạng rỡ.
"Đám phóng viên đang kéo đến đây. Tối nay cậu sẽ trở thành ngôi sao, tớ tin chắc như vậy".
"Cậu nói với báo chí về tớ cứ như là nói về nhà văn Oscar Wilde với tác phẩm *Cô bé Annie* mồ côi không bằng. Ôi, với cho tớ cái xô".
" Tớ cấm cậu nôn nữa. Nãy giờ cậu đã nôn đến bốn lần rồi, nào, hãy cố kiềm chế một chút."
"Thì cậu cứ đi mà bảo cái bụng tớ, tớ đến tưới cả lên các quí khán giả ở hàng ghế đầu mất".
"Ai nấy đều thích xem cậu biểu diễn, tối nay, họ sẽ hợp đồng thu băng, cậu sẽ có nhiều tiền, cậu sẽ được gặp lại các con cậu, có khi còn đòi được chúng về với cậu nữa".
"Hợp đồng nào thế?"
"Các ông chủ lớn đều ở đây, tớ đã bảo họ nên tự dàn xếp với nhau sau buổi diễn. Này, Liz cũng đến đấy. Cô ấy sẽ làm đại diện cho cậu trong buổi đấu giá ký hợp đồng giành quyền thu băng giọng hát của cậu".
"Trời đất!"
"Nào, nào, hãy đánh má hồng lên một chút - trông cậu xanh quá đi mất"
"Không được đâu, Sarah, tớ không thể tiếp tục chịu nổi sự căng thẳng này."
"Tối nay, hoặc cậu bơi hoặc là sẽ chìm xuống đáy, nhớ chưa? Hoặc cậu tiếp tục sống một cuộc sống nghèo khổ, chẳng có ý nghĩa gì hoặc là cậu phải cố lên, trở thành một ngôi sao. Nào, xuống nhà đi, chỉ còn năm phút nữa là đến giây phút trọng đại nhất cuộc đời cậu".
Mary-Ellen đứng bên cánh gà, nghe dàn nhạc dạo khúc nhạc do cô viết. Cô thấy đầu gối mình cứ run lên, không thể tự chủ được. Cô lo lắng, chuyện gì sẽ xẩy ra nếu đột nhiên cô quên lời những

bài hát của mình, mặc dù cô đã viết nên chúng với nỗi đau tuyệt vọng. Bỗng cô nhận ra trên hàng ghế đầu cô con gái Lucy của cô đang ngồi với vẻ căng thẳng hồi hộp, giữa vú Mitzi mà Lexy. Cả ba mắt mở to, xem ra họ cũng hồi hộp không kém gì cô. Rồi màn kéo lên, cô nghe người ta giới thiệu tên cô. Mary-Ellen ưỡn thẳng người, nghĩ tới lời Sarah: *Tối nay hoặc là cậu bơi hoặc sẽ chìm xuống đáy. Hoặc cậu sẽ tiếp tục sống một cuộc sống nghèo khổ chẳng có ý nghĩa gì hoặc là cậu phải cố lên, trở thành một ngôi sao.* Cô lúng túng, chựng lại một giây. Bỗng cô cảm thấy Sarah nắm vai cô và một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.
"Hãy ra đi, hãy cho họ thấy một diễn viên thực thụ là như thế nào. Chúc may mắn!"
Sarah đẩy cô ra sân khấu. Cô cảm thấy đèn sân khấu bao quanh mình và nghe tiếng con gái reo lên "Kìa, mẹ kìa". Giọng trẻ con thơ ngây của Lucy vang khắp nhà hát và khi cô cúi chào khán giả, tiếng vỗ tay cảm thông nhất loạt vang lên. Ánh sáng mờ đi và sân khấu trở lại im lặng. Mary-Ellen ngồi xuống, chỉnh lại chiếc ghita. Xong, quay lại gật nhẹ với nhạc trưởng, cô bắt đầu bài hát đã làm khán giả các câu lạc bộ của Sarah mê hồn ngay từ đầu. *Bài hát về một đứa trẻ xinh đẹp.* Cả nhà hát im lặng nghe. Mary-Ellen không hề biết Sarah và Liz đang hồi hộp theo dõi từ cánh gà, lo lắng không hiểu thần kinh yếu ớt của bạn họ có thể vượt qua thử thách này không.
Hai mươi phút trôi qua, Mary-Ellen bằng điệu nhạc, lời ca đưa khán giả đi từ tấn bi kịch của một cô vũ nữ, không khí hào hùng đầy tinh thần yêu nước của một cuộc diễu binh đến niềm vui khi một đứa trẻ chào đời, và nỗi đau mất con. Cô đứng lên, đặt chiếc ghita xuống, hát bài hát cuối cùng. Bài hát có tên *Kẻ sống sót*. Cô cất giọng hát, nước mắt tuôn dài trên má, giọng cô ngày một mạnh mẽ thiết tha. Những âm thanh cuối cùng của bài hát chìm trong tiếng vỗ tay vang dội của khán giả. Những chùm hoa bay tới tấp lên sân khấu, những người phụ nữ Paris gạt nước mắt, cố giấu là mình đã khóc vì xúc động. Quả là một giây phút đáng nhớ đối với Sarah và Liz khi họ nhìn bạn họ cúi chào khán giả. Mary-Ellen vừa rời sân khấu, Sarah chạy lại, giọng phấn chấn.

"Cậu thành công rồi, hãy nghe họ kìa".
Mary-Ellen hết nhìn Sarah, Liz đến bé Lucy đang rối rít vỗ tay, tung hoa. Sarah ra hiệu cho cô ra chào khán giả lần nữa. Mary-Ellen trở lại sân khấu, như được dạy, cô cúi chào, giơ tay lên đếm đến năm, sau đó dang rộng, đếm đến năm rồi thả xuống, cúi đầu đếm đến mười. Tiếng vỗ tay vang mãi tới khi nhạc trưởng ra hiệu im lặng. Để chấm dứt buổi diễn, Mary-Ellen hát bài hát mà Sarah cứ nhất quyết bắt cô phải trình bày: *Tình ca gửi người chưa quen*. Bài hát thơ mộng đầy ước vọng tương lai về một người tình lý tưởng rồi sẽ đến với cô. Mary-Ellen đã hát hết bài, vào hậu trường từ lâu nhưng không khí phấn chấn vẫn đọng lại mãi với khán giả.
Gần sáng, Mary-Ellen mới cùng về với Sarah và Liz. Khi họ tới đại lộ Grands, một người ngả mũ chào và chúc mừng họ. Thì ra tin tức về buổi biểu diễn thành công ở *Moulin Rouge* đã truyền đi các ngả. Mary-Ellen nhìn Sarah mỉm cười.
"Người tớ đau dần như bị cúm ấy"
"Cậu vừa tạo được một hợp đồng thu băng lớn, có thể giúp cậu nhanh chóng trở nên giầu có. Ngoài ra vô tuyến truyền hình cũng đã quyết định ký hợp đồng để cậu biểu diễn sáu buổi. Riêng tớ, cậu có hợp đồng ba tháng ở *Moulin Rouge*, tớ sẽ gia hạn hợp đồng thành sáu tháng nếu như tớ có đủ tiền trả công. Từ nay, Liz sẽ làm đại diện cho câu, đồng ý chứ ".
Liz dừng lại mua tờ *Tin tức buổi sáng* vừa xuất bản, tít báo ở mục văn hóa nghệ thuật làm cô sướng run cả người. Cô đưa tờ báo cho Mary-Ellen.
"Đọc kỹ đi, thưa cô Tate *Thành công của Tate ở Moulin Rouge*. Cậu trở nên nổi tiếng rồi đấy. Nhưng mà về đến nhà nhớ ngủ ngay đi. Năm giờ chiều, chúng ta sẽ tổ chức họp báo công bố hợp đồng thu băng. Cuối buổi sáng nay, tớ sẽ gọi điện cho đạo diễn một bộ phim mới dàn xếp để lồng giọng hát của cậu vào phim ấy. Tớ còn nhiều kế hoạch khác nữa cho cậu, cậu không thể nào tưởng tượng hết đâu".
Mary-Ellen vào phòng hôn con gái đang ngủ, tay vẫn ôm con cú bằng nhung Lexy tặng nó "cho có bạn". Cô trở về phòng, tự hỏi không biết những gì vừa xảy ra có phải là một giấc mơ không?

Thật ra cô khó mà tin được. Đột nhiên, từ chỗ sống nhờ tình thương và sự giúp đỡ của Sarah nay cô đã trở thành một ngôi sao sân khấu. Điều đó còn hơn cả một giấc mơ. Bỗng lòng trỗi dậy một nỗi lo lắng, biết đâu sắp tới cô sẽ không thể biểu diễn thành công như đêm nay. Rồi cô nghĩ đến lời Liz *Cậu có cái chất rất bí ẩn mà người ta gọi là chất hiếm hay chất của các ngôi sao. Không gì có thể làm nó mất đi trong cậu.*
Mặc dù sung sướng đến bàng hoàng trước thành công của chính mình, Mary-Ellen vẫn không thể quên cuộc chiến vẫn đang tiếp tục giữa Sarah và Umberto. Umberto đã thua trong cuộc chiến này, niềm tự hào của hắn bị tổn thương. Hắn đã bị mất thể diện và lòng tin trong tổ chức của hắn.

Umberto đặt tờ báo xuống bàn, nhìn không chớp mắt vào bài bái đưa tin Vieri và Sarah sẽ tổ chức đám cưới vào thứ bảy tới. Trang bên là bài về thành công của Mary-Ellen ở *Moulin Rouge*. Umberto cố gắng tìm cách chấp nhận điều mà hắn sắp phải làm, nhưng chỉ nghĩ đến nó hắn đã không thể chịu nổi. Lúc đầu Sarah chỉ là chuyện riêng của hắn. Nhưng từ khi cô không chịu nộp tiền bảo vệ, mọi chuyện đã trở thành công việc của tổ chức. Sai lầm mới đây nhất của Sarah là cự lại một trong những người của hắn, Renato Friulini, được cử đến thu tiền ở Bal Tabarin. Sau đó, Friulini, con trai ông chùm ở Genoa, đột nhiên mất tích. Có tin nói rằng chính Sarah giết chết Friulini để cứu Davington, tài xế của cô.
Umberto châm một điếu xì gà, nhìn ra ngoài. Mọi đường phố đều làm hắn nhớ đến người đàn bà mà hắn yêu quí. Hắn nhớ tới đêm Sarah lao cả xuống bồn nước, nhảy múa sung sướng. Mắt hắn mờ đi, hình dung lại cái ngày Sarah đưa cho hắn chiếc khung ảnh với những tấm hình hai người chụp chung trong những ngày nghỉ tại lâu đài Castelli ở Sicily. Hắn gỡ từng tấm ảnh, đặt lên đó những cái hôn rồi đút vào túi ngực. Nước mắt hắn lăn dài trên má. Thật đáng buồn, Sarah đã tự vượt quá khả năng che chở của hắn và giờ cô sắp phải chịu hậu quả. Hắn nhấc máy, quay một số ở Rome.

"Aldo, chú đây. Mọi việc sẵn sàng chưa?"
"Cháu sẽ đến sân bay Orly lúc mười giờ sáng".
"Chú sẽ ra đón".
"Thế hôm nào hành động vậy chú?"
"Chú nghĩ là thứ sáu, dù thế nào chắc cũng không thể chậm hơn".
"Chú Dominie gửi lời chào và mời chú đến dự đám cưới Gretta".
"Chú sẽ đến. Chú phải về Sicily ít lâu".
Umberto đặt máy rồi lại nhấc lên gọi Sarah.
"Sarah, tôi muốn chúng ta chấm dứt cuộc chiến. Trước đây ta đã là bạn và nếu cô đồng ý, ta sẽ lại là bạn của nhau".
Không có tiếng trả lời, hắn tiếp.
"Tôi chuẩn bị một món quà tặng cô và mời cô đến ăn tối cùng tôi ở nhà hàng Maxim vào tối thứ sáu, lúc bảy giờ ba mươi".
Sarah nghĩ đến giọng nói của Umberto, đến những gì đã xảy ra giữa hai người, những niềm hạnh phúc mà hắn đã đem lại cho cô. Song cô biết rằng, đối với cả hai, giờ phút quyết định đã đến. Trong cuộc chiến này, sẽ chỉ còn một trong hai người sống sót.

Vieri đang ở tại ngôi nhà ở Paris thì nghe chuông điện thoại.

- Thưa ông, Davington đây. Hắn đã gọi điện mời cô Hallam đi ăn tối vào 7g30 tối thứ 6.
- Tôi đã sẵn sang mọi chuyện.
- Tôi cũng vậy thưa ông.
- Tôi ko muốn anh phải dính vào chuyện này, anh Davington ah.
- Tôi biết, nhưng tôi muốn tham gia, giờ đây tôi tự coi như người trong nhà rồi.

6g tối thứ 7, Sarah mặc bộ váy St. Laurent bằng lụa trắng tinh khiết. Bề ngoài trông cô vẫn duyên dáng, điềm tĩnh nhưng trong cô, sự căng thẳng, lo lắng lên cao độ. Khi mới gặp Umberto, cô là 1 cô gái ngây thơ và những ước vọng lớn, nhưng năm tháng qua đi cô đã học được tất thảy mọi điều Umberto có thể dạy cô. Bây giờ cô đã biết rõ lối suy nghĩ và những nguyên tắc sống của hắn. Nhưng liệu như vậy có đủ ko? Liệu cô đã thực sự sẵn sàng cho cuộc đối đầu này chưa?

Davington động viên:

- Đừng lo, mọi thứ đều tốt đẹp. Cô biết cô phải làm gì. Mọi người đều đã sẵn sàng.

Umberto nhìn vào gương, sửa lại bong hoa trà cài trên áo. Trong túi hắn có 1 món quà nhỏ, chiếc ghim cài áo mang hình con bọ cạp bằng ngọc đen điểm kim cương đang giương đuôi sẵn sang tấn công (nghe tả thui đã kết cái này rùi). Hắn nhìn chiếc ghim, đầu nặng trĩu, cố tìm cách tránh cái điều ko thể tránh khỏi.

Bây giờ tối, Umberto r axe, đi vào thành phố, tim đập mạnh, đầy lo âu. Hắn tự nhủ phải cố bình tĩnh để Sarah ko thể nhận thấy hắn đau khổ nhường nào. Hôm nay là sinh nhật hắn, hắn sẽ cố đem lại cho cô 1 buổi tối thật đặc biệt. Hắn nhớ đến lần Sn trước, nước mắt trào ra. Những ngày này, trước kia, hắn đã ở bên cô, vui vẻ, sung sướng và khiến hắn nhớ suốt đời.

Bước vào nhà hàng Maxim, Umberto ngạc nhiên thấy quanh cảnh vắng lặng, chẳng có ai ngoài viên quản lý ra đón chào và mấy người hầu lăng xăng quanh chiếc bàn Sarah đang ngồi đợi. Hắn đoán ngay là tối nay cô đã thuê toàn bộ nhà hàng, như 1 hình thức cám ơn nhưng gì hắn đã làm cho cô trước đây. Khi hắn tiến về phía bàn cô, dàn nhạc chơi bài *Chú sinh nhật vui vẻ* và Umberto cũng nhận ra mấy người hầu đang rót vào ly thứ sâm panh Dom Perignon mà hắn ưa thích. Hôn tay Sarah, hắn nói.

- Cô lúc nào cũng làm mọi người bất ngờ. Ko thể tưởng tượng nổi là cô đã thuê toàn bộ nhà hàng Maxim buổi tối nay.
- Mừng sinh nhật ông, Umberto.

Hắn hít 1 hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế tính cảm của mình, - Tôi rất mừng gặp lại cô. Lẽ ra, tôi nên ghét cô mới phải nhưng tôi ko thể. Như tôi vẫn thường nói, tôi yêu cô tới khi nào máu tôi

biến thành nước lã.

Cô ra hiệu mời hắn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, trong long thoáng chút cảm giác thương xót.

- Nào hãy uống sâm banh rồi sẽ gọi món cá hồi kiểu Fagioli mà ông vẫn thích. Tôi sẽ làm chủ bữa tiệc này, ông Umberto ah.
- Nhưng cô nhận lời mời của tôi kia mà.

Umberto ngồi ngắm bong hình Sarah trong gương. Mái tóc vàng nhạt của cô ánh lên dưới ánh sáng của mấy ngọn nến càng làm tôn them vẻ kiều diễm vốn có của cô. Hắn muốn ôm cô vào long, xin cô tha thứ về mọi chuyện vừa qua nhưng hắn cũng tự biết mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Hai người uống hết chai sâm banh. Cảm thấy phấn chấn, Umberto muốn thử thuyết phục cô lần cuối.

- Mọi chuyện chưa đến nỗi quá muộn. Nếu cô bỏ hắn, tôi sẽ quên hết. Hắn đâu phải là người thực sự, hắn nói thì hay lắm nhưng đâu biết hành động. Rồi cô sẽ chán hắn cho xem.
- Đừng nhắc đến Vieri mà làm hỏng bữa tiệc tối nay. Sáng mai, tôi sẽ làm vợ anh ấy.

Umberto lắc đầu.

- Cô chẳng thay đổi chút nào, vẫn rắn như đá vậy.

Thất vọng, Umberto đứng dậy đi tới phòng gọi điện thoại trong nhà hàng. Khi quay lại, hắn thấy trên bàn là 1 bánh sinh nhật hình lâu đài Di Cacstelli. Hắn lặng người nhìn những đường nét chính xác đúng như ngôi nhà mà hắn hằng yêu quí. Sau 1 hồi lâu, 1 cách ngoan ngoãn, hắn thổi tắt mấy ngọn nến trên bánh.

- Sẽ chẳng bao giờ có 1 người phụ nữ nào giống cô. Tôi muốn cô

biết là ko bao giờ tôi quên cô. Những ngày còn lại trong đời tôi sẽ nghĩ về cô, như cô vẫn ở bên tôi.

Đồng hồ nhà thờ Medeleine điểm 10g, Umberto đứng dậy, châm 1 điếu xì gà.

- Nào, để tôi đưa cô r axe. Cô vẫn để xe ở bãi đỗ phía ngoài đấy ah?
- Tất nhiên, xưa nay tôi vẫn quen thế.
- Đêm nay đẹp quá, sao sang như ở Pelermo vậy. Cô có nhớ những đêm Pelermo ko?

Cô gật đầu chợt buồn vì 1 tình bạn như vậy lại chấm dứt 1 cách bi thảm.

Đi đến cổng khu đỗ xe đặt ngầm dưới đất, Umberto dừng lại châm 1 điếu xì gà nữa.

- Thôi, cô đi 1 mình đi, tôi ko thể chịu nổi lúc chia tay cô. Tôi sẽ đứng đây đến khi xe cô đi khuất.

Umberto đứng đó, bong hắn nổi lên trên nền ánh từ ngoài đường hắt vào. Điếu xì gà hắn hút tạo thành 1 chấm nhỏ đỏ rực trong bong tối. Nhìn theo bong Sarah đi xa dần, hắn rút túi ra 1 chiếc khăn mùi xoa trắng. Lưỡng lự 1 giây, hắn vẩy khăn ra hiệu cho tên bắn lén đang nấp bên trong.

Sarah bước đi, vẫn với dáng điệu duyên dáng. Cô dừng lại 1 chút cho mắt quen với ánh sang lờ mờ dưới gar a. Khi quay lại đưa tay chào Umberto, cô thấy hắn vẫy chiếc khăn trắng và biết rõ hắn đang ra hiệu cho đồng bọn ở trong gara. Hắn chọn đúng kiểu cổ điển, mời cô tới dự 1 bữa tiệc thịnh soạn trước khi thự hiện ý đồ sát hại. Cô bước tiếp, tin rằng Mario Benedetti sẽ thực hiện đúng lời hứa bảo vệ cô, như đã từng bảo vệ, che chở cô từ lần đầu gặp mặt, Umberto đã dàn xếp mọi chuyện nhưng cô cũng đã sẵn sang đối phó. Cô nghiến răng, quyết ko bước nhanh hơn hay tỏ

ra sợ hãi (hichic Sarah can đảm dễ sợ). Cô tới gần xe thì 1 tiếng sung vang lên và cô nghe tiếng Umberto thét gọi. (1)
Nằm xuống Sarah, vì Chúa hãy nằm xuống.

Tên bắn lén nổ 1 phát sung và cùng lúc Sarah nghe thấy 2 tiếng sung khác từ phía đối diện. Quay lại, cô lo lắng nhìn về nơi trước đó Umberto đã đứng, khi hắn thét lời hối tiếc cuối cùng. Vào lúc đó, Sarah nhận ra hắn yêu cô biết chừng nào. Sarah từ từ tiến về chỗ Umberto đang nằm, chiếc áo lục trắng nhuốm máu, mắt mở to nhưng ko còn thấy gì nữa. Với hắn, trò chơi đã kết thúc (tội umberto quá)

Vieri ném khẩu sung trường xuống, chạy ra khỏi bong tối đến bên Sarah.

- Ta hãy đi khỏi đây.

Sarah chợt thấy đầu gối như mủn ra, mặt trắng bệch.

- Anh làm gì ở đây vậy, em nghĩ Mario lo chuyện này.
- Benedetti bị giết trong 1 tai nạn xe điện gần Elysees hồi 7g tối. Ông ấy đang trên đường đến bảo vệ em như đã bàn trước. Đây chẳng là 1 vụ tai nạn xe cộ thuần túy. Ông ấy biết trước sẽ gặp nguy hiểm. 2 tuần qua bọn chúng đã mấy lần ám sát Mario nhưng ông ấy còn bướng bỉnh hơn cả em và Umberto cộng lại.
- Nhưng anh làm gì ở đây?
- Anh và Davington thay vào chỗ Benedetti. Davington diệt tên bắn lén còn anh thanh toán nợ với Umberto
- Nợ nào?
- Món nợ anh bị giam giữ hàng năm trong hang núi ở Calcelrama và nằm liệt giường trong bệnh viện ở Rome. Chính Umberto cho người bắt cóc anh. Anh nghĩ là e biết chứ.
- Làm sao e có thể biết được. Anh nghĩ là hắn nói hết mọi chuyện với em sao?
- Thôi, quên chuyện đó đi, từ giờ hắn thuộc về quá khứ rồi. Chúng ta rất may được Benedetti khuyên hắn đừng giết anh, nói

rằng như vậy anh sẽ trở thành bất tử trong em. Em nợ Benedetti mạng sống của em và cả của anh nữa.

Sarah bước qua xác con người đã yêu cô suốt bao năm, đi ra khỏi gara, ko hề nhìn lại. Cô quá đau buồn trước cái chết của Umberto đến nỗi ko thể leo lên thang được. Cô cảm thấy được an ủi khi Vieri quàng tay qua vai giúp cô lên trên phố. Giọng nói chắc chắn của anh làm cô yên tâm. Cô nhắm mắt lại, ngả đầu vào vai anh.

- Mọi chuyện đã qua rồi, Sarah ah. Em đã thắng và tương lai đầy hạnh phúc. Ngày mai ta sẽ làm lễ cưới và về nhà ở Venice. Sau đó, em định xem sẽ làm gì.
- Umberto luôn nói anh là người ko biết hành động.
- Hắn nhầm, hắn đánh giá thấp sự phản kháng. Quả là 1 sự nhầm lẫn chết người.

Trời về khuya, trong khi báo chí đang xúm lại chụp ảnh Mary-Ellen, Sarah rời khỏi CLB cùng Vieri đi về phía điện Elysees, ko ai nói 1 lời cho đến khi 1 giọng nói quen thuộc vang lên.

- Thưa ông, mọi chuyện đã lo liệu chu tất. Ông và cô muốn về khách sạn Ritz ngay hay đợi chút nữa.

Chiếc xe lao nhanh đưa họ về khách sạn Ritz, Sarah lên thang gác, vừa đi vừa suy nghĩ. Cô đang được ở bên người yêu và sang mai sẽ làm lễ cưới, tương lai thật là rực rỡ. Cô nhớ lại con đường dài mà cô đã trãi qua từ thời thơ ấu khi cô đến trường với đôi giày rách phải lót bia cát tong để nước khỏi ngấm vào. Cô hài long nghĩ rằng những ngày vất vả đó sẽ ko bao giờ lập lại.

PHẦN KẾT

Ngày hẹn, Paris, tháng Năm năm 1982

Paris vào xuân đẹp lạ lùng, nắng vàng đẹp trải dài khắp nơi làm

thành phố thêm phần rực rỡ. Sarah lái chiếc xe Lagoda tới điểm hẹn ở kách sạn Ritz. Lần này chỉ còn 3 người bạn. Cô nghĩ về Arlette, nghĩ về nỗi đau khủng khiếp đã khiến bạn cô tự vẫn. Rồi ý nghĩ của cô quay sang Mary- Ellen và thành công của bạn mình. Những thành công vang dội vượt quá sức tưởng tượng của Sarah. Giờ bạn cô đã mua một ngôi nhà rất đẹp trên đỉnh đồi Montmatre sống cùng Lucy.
Sarah nghĩ về đời mình trong những năm qua và cảm thấy hài lòng. Cô sống hp cùng Vieri và đã sinh thêm đc 2 cậu con trai. Khi giá cả bất động sản ở Paris đột ngột tăng vọt, cô đã dồn bán toàn bộ tài sản của mình, trừ lâu đài Montalou và thu đc một khoản lớn. Cô đầu từ khoản tiền đó vào khu an dưỡng, xây dựng nó thành khu nghỉ mát lớnn nhất ở Châu Âu. Cuộc sống ở ngôi nàh Venice hoàn toàn yên ổn, nổi khủng khiếp sau khi Umberto mất cũng đã lui dần vào quá khứ mặc dù đôi khi cô vẫn nhớ tới chuyến đi đến Parlemo gặp tên trùm tổ chức của Umberto. Cuộc gặp gỡ thật là đáng sợ, mãi cho đến khi cô đưa cho tên kia lọ đựng tro cốt của Umberto và nói với hắn rằng nếu co chuyện j xảy với cô, gia đình cô hay tài sản của cô thì tro đốt xác cảu các con hắn sẽ đc gửi đến hắn y như vậy. Umberto đã dạy cô dùng lửa trị lửa, lấy bạo lực trị bạo lực. Thậm chí tên trùm ở Parlemo cũng hiểu đc lý lẽ này nên đã ngừng chiến với cô.
Mary- Ellen ngắm mình trong gương và mỉm cười. Cô mặc một chiếc quần Jeán và áo lục trắng thêu hoa trang trọng, ngoài khoác chiếc áo lông thú trông thật hợp thời trang. Chợt nghĩ về hai đứa con trai, cô moi túi đọc lại lá thư vừa nhận đc:

Mẹ thân yêu!
Bao h mẹ đến Madrid? Mẹ hãy gửi cho chúng con 12 tấm ảnh của mẹ, bọn bạn lớp con chúng nó rất thích. Mẹ cố gửi cả băng nữa nhé. Ngày hôm qua Alfonno đánh nhau thâm tím cả mặt mày. Nó bị cảm đang nằm rên hừ hừ. Chúng con rất yêu mẹ và gửi cho mẹ nhiều cái hôn. Mẹ viết thư ngay cho chúng con nhé.
Con của mẹ
Fausto

Họ đặt một phòng ăn riêng, tránh đám phòng viên ảnh quấy rầy. Mary-Ellen bước vào phòng, trào tới ôm chầm lấy Sarah:
_ Trông cậu thật tuyệt. Làm bà hoàng có vẻ hợp với cậu đấy.
_ Còn cậu trông chỉ khác lần hẹn trước một chút. Cậu định mua cả đồi Montmartre đấy ư?
_ Chưa đâu nhưng tớ vừa mua một ngôi nhà bên cạnh nhà tớ. Cậu có nghe tin j về Holly hok?
_ Không. Chẳng nghe j cả. Có lẽ cậu ấy sợ Carlos và đồng bọn của hắn bị kết án tù nhiều năm nhất trong lịch sử toà án Pháp vì vụ đánh bom ở sân bay. Bọn chúng sẽ không quên mối thù đó đâu.
_ Tớ hi vọng cậu ấy sẽ đến.
_ Ít hi vọng lắm
Sarah gọi người hầu bàn đem món ăn và vừa định bắt đầu thì viên quản lý bước vào, vẻ mặt bối rối:
_ Thưa bà, có người muốn gặp bà. Bà ấy nói bà ấy đc mời đến dự tiệc nhưng có thể nào.....
Mary đánh rơi cả dĩa còn Sarah quay lại nhìn con người mặc bộ đồ đen, trên đầu khoác một chiếc khăn che kín hết cả mặt trông giống một tu sĩ. Mất hết vài giấy, tất cả đều im lặng, sửng sốt. Sarah chợt nhận ra Holly, ào đến ôm chầm lấy cô:
_ Trời đất, vậy mà cậu làm tớ và Mary nhìn mãi không ra.
Holly mỉm cười vui vẻ tới sang ôm hôn cả hai bạn:
_ Trông cậu vẫn xinh đẹp Sarah ah, cả Mary nữa, tớ nghe nói cậu thành công lắm.
Mary-Ellen mắt chớp chớp như sắp khóc:
_ Còn cậu ra sao Holly?
_ Tớ trở về Ailen, trốn trong khu nàh của gia đình tớ trong một năm không gặp ai cũng chẳng làm j. Sau đó tớ quay lại Dunblin để theo học một khoá trở thành tu sĩ. Tháng tới tớ sẽ nguyện lần cuối sau đó sẽ ở lại mãi trong tu viện.
Sarah nghĩ từng lời Holly nói:
_ Cậu thực sự muốn như vậy ah?
_ Có lẽ từ lâu tớ đã muốn làm như vậy. Trước đây tớ đã cố chống lại ý nghĩ đó.
Mary-Ellen cuối cùng cũng lấy lại đc bình tĩnh:

_ Nhưng cậu vẫn thành đạt trong cách sống của cậu đấy thôi?
Holly giải thích như đang bày vẽ cho một đứa trẻ:
_ Sarah nghĩ là cậu ấy muốn quyền lực nhưng thực ra là cậu ấy chỉ muốn làm vợ của Vieri. Cậu nghĩ cậu cần gia đình, gốc rễ nhưng cái cậu cần là một sự đảm bảo về tài chính. Tớ thì muốn có một tâm hồn thanh thản và cuối cùng tớ cũng đã có đc sự thanh thản như vậy.

Trong nắng chiều vàng rực, Vieri nhìn Mary-Ellen ra khỏi khách sạn Ritz hoà vào đám người hâm mộ đang chờ đợi sẵn. Sau đó là một nữ tu sĩ lặng lẽ đi về hương Vendome Acade. Cuối cùng là Sarah, tay ôm một bó hoa hồng lớn. Anh vội sang đường đón cô:
_ Anh nghĩ có lẽ em thích đc chồng đưa về Venice.
_ Đc thế thì tuyệt quá.
_ Mary-Ellen trông khoẻ mạnh quá nhưng sao hok thấy Holly đâu cả?
_ Holly giờ là tu sĩ rồi. Tháng tới cô ấy sẽ vào dòng tu kín nên đây sẽ là lần gặp cuối cùng. Lần sau em sẽ mời Liz Lind thay cho cô ấy.
Vieri nắm tay trong khi Davington đưa họ ra khỏi thành phố. Vieri nhớ lại cô gái với bó hoa kiểu Victory trên tay, cái đêm hai người gặp nhau ở nhà Castelli ở Bois. Sarah mong sớm gặp lại Lexy và hai cậu con trai. Paris có quá nhiều ký ức hok đẹp mà cô cố quên đi. Khi Davington lái xe vào đường cao tốc, cô nhắc:
_ Hãy chú ý mặt đường một chút anh Davington
_ Tất nhiên, lúc nào tôi cũng chú ý.
Sarah hôn người đàn ông cô yêu và cũng đã yêu cô ngay từ lần gặp đầu. Trò chơi thật là khốc liệt nhưng cô đã thắng và chiến thắng và chiến thắng là điều có ý nghĩa hơn cả trong cuộc đời. Chiến thắng và yêu thương!
Hết